

КЛАЙВ КЪСЛЪР

И ПОЛ КЕМПРЕКОС

ИЗГУБЕНИЯТ ГРАД

Роман от поредицата „Архивите на НАМПД®“
Приключенията на Кърт Остин

КЛАЙВ КЪСЛЪР ИЗГУБЕНИЯТ ГРАД

Превод: Ирина Манушева

chitanka.info

Древен род притежава страховито познание, способно да промени света и човешката раса... Но решава да го използва за лична облага и да властва над хората безпощадно... Тайна, която не би трябвало да е известна на друг, освен на бог... Вечна младост и вечен живот — възможни ли са те или са само мит?

Когато екип глациолози случайно попада на замразено тяло в ледник в Швейцарските Алпи, медиите са склонни да подминат случката като незначително събитие. Защото тялото е облечено в дрехи на пилот от Първата световна война и не е нищо чак толкова старо и интересно. До момента, в който един от присъстващите журналисти не се оказва безмилостен убиец, изпратен с мисия. Мисия да открадне документите на този пилот и да заличи всички улики, в това число и всеки, който знае за тялото.

И мисията му за малко да успее. Всички журналисти и екипът от учени за затворени в система от наводнени тунели и оставени да умрат от липсата на кислород. Изглежда всичко върви по план.

Но има една непредвидена величина — намиращият се наблизко Специален екип на НАПМД начело с Кърт Остин.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодарим на Нил Айвърсън — доцент по геология и метеорология в Университета на Айова за обиколката на обсерваторията в ледниците Свартисен в Норвегия. Книгите на Х. Райдър Хагард и Бен Бова ни дадоха сериозен импулс за размисъл за последиците от безсмъртието. Благодарим още на корпорация „Сиймеджин Хидроспейс“ за предоставянето на забележителния сиймобил.

ПРОЛОГ

Френските Алпи, август, 1940 г.

Жул Фошар се бореше за живота си високо над дивното величие на заснежените планини. Само преди минути самолетът му се удари в невидима въздушна стена. Ударът беше толкова силен, че чак зъбите му се разтракаха. Сега теченията подмятаха лекия самолет като хвърчило на корда. Фошар се бореше със свирепата турбуленция с уменията, втъпени му от строгите френски инструктори. Преодоля трудния момент и се занаслаждава на спокойния въздух, без да съзнава, че е на косъм от гибелта.

Самолетът беше стабилен и Фошар се подаде на най-естествения човешки импулс. Затвори уморено очи. Клепачите му трепнаха и се отпуснаха, натежали като олово. Умът му потъна в нереално безгрижие. Брадичката му се удари в гърдите, а пръстите му се отпуснаха върху контролния лост. Миниатюрният червен самолет се носеше насам–натам като пиян. Машината се наклони на една страна, предвещавайки опасен свредел.

За щастие, вътрешното ухо на Фошар долови нарушеното равновесие и подаде сигнал за тревога на унесения му мозък. Мъжът рязко вдигна глава, събуди се с размътен поглед и се опита да подреди обърканите си мисли. Дрямката му продължи едва няколко секунди, но за това време самолетът изгуби над сто метра височина и след миг щеше да започне да се спуска стремглаво надолу. Кръвта запулсира в главата му.

Сърцето му заби лудо, сякаш ей сега ще изскочи от гърдите.

Френските летателни школи учеха пилотите да управляват самолетите със същата лекота, с която пианистът докосва клавишите на пианото. Безкрайните тренировки си казаха думата. Като докосваше като с перце контролните лостове и като внимаваше да не прекали, мъжът спокойно изравни самолета. Доволен, че успя да го стабилизира, Фошар пое дълбоко въздух и полярният студ изпълни дробовете му сякаш с парчета стъкло.

Острата болка го извади от летаргията. Напълно разбуден, мъжът извика в съзнанието си мантрата, която го крепеше по време на цялата му отчаяна мисия. Замръзналите му устни отказваха да изрекат сричките, но думите кънтяха в главата му.

„Провалиш ли се, ще загинат милиони!“

Фошар стисна решително зъби. Изтри скрежа от очилата си и погледна над обтекателя. Алпийският въздух беше кристалночист и дори най-далечните детайли от релефа се виждаха ясно. Назъбените планини стигаха чак до хоризонта, а в зелените долини се бяха вкопчили малки селца, сякаш отчаяно се мъчеха да се задържат по стръмните им склонове. Пухкавите бели облаци напомняха на прясно набран памук. Небето искреше в синьо. Летният сняг по върховете се къпеше в меката синкаво-розова светлина на залязващото слънце.

Фошар пълнеше очите си с това великолепие, навел глава и заслушан в звука на четиритактовия двигател „Гном“, който движеше самолета му „Моран–Солние“ с осемдесет конски сили. Всичко беше наред. Моторът работеше нормално, също както миг преди да се унесе в почти фаталната си дрямка. Фошар се успокои, но инцидентът разклати увереността му. За своя собствена изненада той осъзна, че изпитва нещо непознато досега — страх. Не страх от смъртта, а от провала. Въпреки желязната му решителност, болящите мускули му напомниха, че е човек от плът и кръв като всички останали.

В отворената кабина нямаше място за раздвижване, а тялото му беше сковано в типичното авиаторско кожено яке с яка, надяното върху дебел пуловер от шотландска вълна с поло и бельо с дълги ръкави и крачоли. Около шията му беше увит вълнен шал. Коженият шлем покриваше главата и ушите му, а на ръцете си имаше подплатени кожени ръкавици. Краката му бяха обути в туристически обувки от висококачествена кожа. Макар и облечен като за полярни условия, леденият мраз пронизваше костите и притъпяваше сетивата му. А това беше опасно. „Моран–Солние“ не се управлява лесно и изискваше цялото му внимание.

Умората го завладяваше все по силно, но Фошар се вкопчи в разума си с целенасочената упоритост, която го бе превърнала в един от най-богатите индустриалци в света. В сивите му очи и стиснатите зъби личеше свирепа решителност. С дългия си остър нос, в профил

Фошар напомняше на орлите, изрисувани на фамилния герб на опашката на самолета.

Вкочанените му устни с мъка се раздвижиха:

„Провалиш ли се, ще загинат милиони!“

Гръмовният му глас, който всяваше страх зад кулисите на властта в Европа, сега прозвуча като немошно грачене, заглушено от рева на двигателя и свистенето на въздуха покрай фюзелажа, но Фошар реши, че все пак заслужава награда. Бръкна в обувката си и извади плоска сребриста манерка. С усилие разви капачката с дебелите си ръкавици и отпи. Високооктановият шнапс беше направен от грозде, отгледано в собственото му имение, и представляваше почти чист алкохол. В тялото му се разля приятна топлина.

След този прилив на сили Фошар се залюля на място, размърда пръстите на ръцете и краката си и сви рамене. Кръвта отново изпълни крайниците му и той се размечта за горещ швейцарски шоколад и прясно изпечен хляб със стопено сирене, които го чакаха от другата страна на планината. Плътните устни под рунтавия му мустак се извиха в иронична усмивка. Той беше един от най-богатите хора в света, а се радваше като дете при мисълта за проста селска закуска. Така да бъде!

Фошар се поздрави. Той беше стриктен човек и планът му за бягство мина като по часовник. Семейството започна да го държи под око, след като той изложи непопулярните си възгледи пред тях. Но докато те размишляваха над съдбата му, той успя да им се изплъзне с комбинация от находчивост и късмет.

Престори се на препил и каза на иконома, нает от семейството, че си ляга. Когато всичко утихна, незабелязано напусна стаята, измъкна се от замъка и отиде в гората, където бе скрил велосипеда си. С ценния товар в раницата той подкара към летището. Самолетът му беше зареден и готов за излитане. Вдигна се във въздуха с първите лъчи на слънцето, а след това два пъти спира на отдалечени места, където най-верните му партньори държаха запаси от гориво.

Фошар пресуши манерката и погледна компаса и часовника. Движеше се добре и изоставаше само с няколко минути от предварителния план. Ниските върхове отпред показваха, че краят на дългото пътуване приближава. Скоро щеше да стигне Цюрих.

Замисли се какво ще каже на папския емисар. В този момент му се стори, че откъм дясното крило чува ято подплашени птици. Обърна се и за свой ужас видя разкъсани парчета плат и дупка, голяма няколко сантиметра. Можеше да има само едно обяснение. Крилото беше простреляно, но силният рев на двигателя явно е заглушил изстрелите.

Фошар инстинктивно наклони самолета наляво, после надясно, извивайки се като лястовичка в полет. Обходи с очи небето и забеляза шест биплана, които летяха във формата на клин. С невъзмутимо спокойствие той изключи двигателя, все едно се приготвяше да кацне с планиране.

Самолетът полетя надолу като камък.

При обичайни обстоятелства това би бил самоубийствен ход — на практика се оказваше пред дулата на враговете. Фошар обаче видя, че нападателите са с модел „Авиатик“. Тези немски самолети по френски проект бяха оборудвани с редови двигател на „Мерцедес“ и бяха предназначени за разузнаване. По-важното беше, че картечниците им стреляха само нагоре.

След като се спусна няколкостотин метра, Фошар внимателно настрои елеватора и самолетът му се озова зад строя от „Авиатици“.

Изравни носа на самолета си с най-близката от вражеските машини и стисна спусъка. Картечницата „Хочкис“ изтрещя и трасиращите куршуми поразиха опашката на целта. Издигна се дим и пламъци обгърнаха фюзелажа на противника.

„Авиатикът“ се спусна в стремглава спирала към земята. С още няколко премерени изстрела Фошар свали следващия самолет толкова лесно, колкото ловец би отстрелял питомен фазан.

Фошар действаше толкова бързо, че другите пилоти изобщо не разбраха, че са под обстрел, докато не видяха черните облаци дим, които бълваха падащите самолети. Формацията започна да се разпада.

Фошар прекрати нападението. Мишените се пръснаха и елементът на изненада вече не беше на негова страна. Вместо това насочи самолета си стръмно нагоре към търбуха на един пухкав облак.

Сивите облачни стени скриха самолета от вражеския поглед, Фошар изравни машината и провери за повреди. Платът беше така разпокъсан, че се виждаше дървеният скелет на крилото. Фошар изруга под нос. Мислеше да излезе от облака и да се изплъзне на

„Авиатиците“ благодарение на по-високата си скорост, но повреденото крило щеше да го забави.

След като не може да избяга, трябва да остане и да се бие.

Неприятелят имаше по-добри оръдия и числено превъзходство, но Фошар управляваше един от най-устойчивите самолети. „Моран–Солние“ беше разработен на базата на състезателен самолет и макар и труден за управление, беше изключително пъргав и откликваше и на най-лекото докосване. Повечето аероплани по това време имаха поне по две крила, а самолетът на Фошар беше моноплан средноплощник. Беше дълъг само шест метра и половина от издължения нос с формата на куршум до триъгълния стабилизатор на опашката, но въпреки малките си размери самолетът беше смъртоносен във всяко едно отношение, благодарение на устройството, което щеше да внесе революция във въздушния бой.

Солние беше разработил синхронизиращ механизъм, който позволяваше картечницата да стреля през витлото. Системата беше надминала най-модерните картечници, които понякога стреляха нестабилно и перките на витлото трябваше да бъдат защитени с метални дефлектори от случайните куршуми.

Фошар започна да се приготвя за битка. Бръкна под седалката и напипа студения метал на сейфа. До него лежеше лилава кадифена чанта. Извади я и я сложи в скута си. Като управляваше самолета с колене, той измъкна от чантата стар метален шлем и прокара пръсти по гравираната му повърхност. Металът беше леденостуден, но от него като че ли се излъчваше топлина, която проникваше в цялото му тяло.

Постави го на главата си и той прилепна плътно над кожения авиаторски шлем. Металният шлем беше необикновен. Предната му част имаше формата на човешко лице с мустаци и орлов нос, които напомняха на самия Фошар. Вдигна го над челото си, понеже ограничаваше видимостта му.

Облакът изтъняваше и през стените му заструиха слънчеви лъчи. Фошар премина през димните дантели в края на облака и излезе на дневна светлина.

„Авиатиците“ кръжаха под него като стадо гладни акули около потъващ кораб. Щом го забелязаха, започнаха да се издигат нагоре.

Водещият „Авиатик“ се плъзна под самолета на Фошар и зае позиция в обсега на оръжията си. Фошар подръпна колана, за да се

увери, че е стегнат, и рязко вдигна носа на самолета, за да се изкачи нагоре за голям обратен лупинг.

Висейки надолу с главата от кабината, той мислено благодареше на френския си инструктор, който го научи на тази маневра за изплъзване. Завърши лупинга и изравни самолета, застанал вече зад „Авиатиците“. Откри огън срещу най-близкия от тях, но онзи се измъкна, като се спусна рязко надолу.

Фошар го последва плътно зад опашката, наслаждавайки се на ролята си на ловец. „Авиатикът“ изравни и направи остър завой, като се опита да мине отзад. Но Фошар не му даде място за маневрата и самолетът полетя право към долината.

Фошар пестеше амунициите си и стреляше с къси, пестеливи откоси. „Авиатикът“ пред него извиваше ту наляво, ту надясно и куршумите минаваха встрани. Самолетът се опитваше да стои под Фошар и смъртоносната му картечница. Фошар стреля пак, но „Авиатъкът“ отново се спусна надолу.

Двата самолета се носеха със скорост от сто и петдесет километра в час на не повече от петнайсетина метра над земята. Стада от ужасени крави се пръскаха като разпилени от вятъра листа. Извиващият се „Авиатик“ все успяваше да се изплъзне от мерника на Фошар. Въртящите се очертания на земята допълнително го затрудняваха да се прицели.

Пред очите му се сливаха ливади и ферми. Къщите ставаха все по-нагъсто. Отпред, където долината се стесняваше, се виждаха покривите на град.

„Авиатикът“ следваше извивките на реката, която течеше през долината право към града. Пилотът летеше толкова ниско, че колесникът почти докосваше водата. Стар каменен мост пресичаше реката точно преди града.

Пръстът на Фошар на спусъка се стегна, но в този момент една сянка отгоре отвлече вниманието му. Той вдигна очи и видя колелата и фюзелажа на друг „Авиатик“ на по-малко от петнайсет метра над себе си. Вражеският самолет се сниши, опитвайки се да го притисне надолу. Водещият „Авиатик“ пък беше започнал да се издига, за да не се удари в моста.

Хората на земята забелязаха трите самолета и побягнаха да се скрият. Сънливият кон, който влачеше каруца по моста, се изправи на

задни крака за пръв път от години, когато „Авиатикът“ прелетя над главата на каруцаря.

Горният „Авиатик“ се спусна още по-надолу, като се опита да принуди „Моран–Солниче“ да се блъсне в моста, но в последния момент Фошар дръпна дросела, самолетът скочи нагоре и премина между моста и „Авиатика“. Колелата му обаче закачиха каруцата и навсякъде се разлетя сено. Фошар успя да овладее самолета и прелетя над покривите на къщите.

След секунда се вдигна и другият самолет.

Твърде късно.

Не толкова пъргав, „Авиатикът“ се разби и избухна в пламъци. Също толкова тромав в изкачването, водещият „Авиатик“ закачи камбанарията на църквата, чийто остър връх раздра корема му. Самолетът се разпадна във въздуха на стоици парчета.

— Вървете с Бога! — извика пресипнало Фошар, като завъртя самолета си и излезе от долината.

В далечината се появиха две петънца. Движеха се бързо към него. Явно последните самолети от ескадрата „Авиатици“.

Фошар се насочи право между тях. Устните му замръзнаха в усмивка. Искаше семейството да разбере какво мисли за опита им да го спрат.

Беше достатъчно близо, за да види лицата в предните кабинни. Мъжът отляво насочи към него нещо като пръчка, от която проблесна светлина.

Чу се тихо „пук“ и в гърдите му сякаш се впи огнен шиш. Фошар потръпна, когато осъзна, че онзи е прибегнал до една проста, но надеждна технология — карабината.

Фошар неволно пусна контролния лост и краката му се вкочаниха в спазъм. Самолетите прелетяха от двете му страни. Ръката му се отпусна безжизнено и самолетът му започна да се олюлява. Топлата кръв от раната се стичаше върху седалката. В устата си усещаше метален вкус, трудно му беше да фокусира погледа си.

Свали ръкавиците, разкопча колана и се пресегна под седалката. С отслабващи пръсти хвана дръжката на металния сейф. Сложи го в скута си, хвана V-образната лента, която минаваше през дръжката, и я закачи за китката си.

Събра последните си сили, изправи се и се надвеси през кабината. Преметна се надолу, тялото му се удари в крилото и отскочи.

Пръстите му автоматично дръпнаха шнура, възглавничката, на която седеше, се отвори и коприненият парашут го понесе във въздуха.

Пред очите му се спускаше черна пелена. Зърна студено синьо езеро и ледник.

„Провалих се!“

Чувстваше повече шок, отколкото болка, и го изпълваше дълбока, гневна тъга.

„Милиони ще загинат!“

Изкашля кървава пяна и потъна в безсъзнание. Висеше под парашута, лесна мишена за един от „Авиатиците“, който отново се приближи.

Така и не усети куршума, който прониза металния шлем и се впи в черепа му.

Слънчевите лъчи се отразяваха от шлема, а Фошар се спускаше все по-ниско, докато планините не го прегърнаха.

1

Оркнейски острови, наши дни

Джоуди Майкълсън кипеше от гняв.

По-рано тази вечер тя и трите останали състезатели в телевизионното шоу „Изгнаници“ трябваше да преминат с тежки обувки по едно дебело въже, опънато по метър и половина висок ръб от натрупани камъни. Номерът беше наречен „Огненото изпитание на викингите“. От двете страни на въжето пламтяха факли за повече драматизъм и усещане за риск, макар факлите да бяха на почти два метра от въжето. Камерите снимаха от нисък ъгъл, за да изглежда много по-опасно, отколкото всъщност беше.

Това, което не беше фалшиво, бяха опитите на продуцентите да докарат участниците до изблици на насилие.

„Изгнаници“ беше най-новото попълнение в „риалити“ шоутата, които никнеха като гъби след успеха на „Сървайвър“ и „Страх“. То беше комбинация от двата формата, подправена с викове ала Джери Спрингър.

Форматът беше елементарен. Десетте участници трябваше да преминат през поредица от изпитания в рамките на три седмици. Онези, които не успеяха, или срещу които гласуваше публиката, напускаха острова.

Победителят щеше да спечели един милион долара с бонус точки, които явно зависеха от това, колко гадно ще се държат състезателите един към друг.

Шоуто минаваше за още по-брутално от предишните, а продуцентите играеха номера, с които да нагнетят напрежението. Ако в други подобни състезания ставаше дума за конкуренция, тук работата отиваше на открита война.

Форматът отчасти се базираше на курса по оцеляване на „Outward Bound“^[1] и участниците трябваше да живеят от това, което им предлага земята. За разлика от другите шоута за оцеляване, които обикновено се разиграваха на тропически острови с тюркоазени води и

полюшващи се палми, „Изгнаници“ се снимаше на един от шотландските острови Оркни. Състезателите пристигаха с копие на викингски кораб, посрещнати от ято морски птици.

С площ малко над четири квадратни километра, островът беше покрит предимно със скали, напукани преди хилядолетия от някакъв катаклизъм. Само тук-там стърчаха разкривени дървета, а плажът, където се снимаше по-голяма част от шоуто, беше покрит с едър пясък. Времето беше меко, освен през нощта, а покритите с кожи колиби бяха поносими.

Това парче земя беше толкова незначително, че местните го наричаха просто „Мъничето“. Името предизвика бурен смях и забележителен разговор между продуцента Сай Парис и асистента му Ранди Андълман.

Парис се беше развихрил по типичния за него начин и повтаряше:

— Не можем да снимаме приключенско шоу на място, наречено „Мъничето“, за бога! Трябва да му измислим друго име! — В един момент лицето му грейна. — Ще го кръстим „Острова на черепа“!

— Ама той не прилича на череп! — възрази Андълман. — По-скоро на препържено яйце.

— Голяма работа! — отдалечи се Парис, без да му обръща внимание.

Джоуди, която стана свидетел на диалога, накара Андълман да се усмихне, като каза:

— Мисля, че доста прилича на черепа на тъп продуцент на телевизионни сериали.

Изпитанията бяха стандартни — ядене на живи раци и гмуркане в аквариуми със змиорки, и трябваше да накарат зрителите да гледат и следващата серия, само и само да видят докъде могат да стигнат състезателите. Някои от тях като че ли бяха избрани специално заради агресивността и подлостта си.

Кулминацията щеше да е в нощта, когато последните двама участници щяха да се преследват с уреди за нощно виждане и с пушки за пейнтбол — номер, вдъхновен от разказа „Най-опасната игра“^[2]. Оцелелият щеше да грабне един милион долара.

Джоуди беше фитнес инструктор от Ориндж Каунти, Калифорния. Имаше убийствено тяло по бикини, но извивките му се

губеха под пухените дрехи. Имаше дълга руса коса и бърз ум, който трябваше да скрие, за да я вземат в шоуто. Всеки от участниците си имаше определена роля, но Джоуди отказа да играе глупавата блондинка, за която я нарочиха продуцентите.

На последната викторина зададоха въпроса дали „рапан“ е риба, мекотело или кола. Като стереотипната блондинка на шоуто, тя трябваше да отговори „кола“.

Божичко, никога няма да преживее такова нещо в цивилизацията.

След провала на викторината продуцентите често намекваха, че ѝ е време да си върви. По време на огненото изпитание в окоото ѝ влезе сажда и тя падна от въжето. Това беше прекрасна възможност да я изгонят. Членовете на племето се събраха около огъня със сурово изражение на лицата, а Сай Парис драматично обяви, че тя трябва да напусне клана и да отиде във Валхала. Божичко!

И ето че сега Джоуди се отдалечаваше от лагерния огън, бясна на себе си, задето не издържа изпитанието. Въпреки това крачката ѝ беше бодрa. Няколкото седмици с тези лунатици ѝ бяха достатъчно и тя с радост щеше да се махне от острова. Скалистият пейзаж беше много красив, но тя се умори от ударите в гърба, манипулациите и лицемерието, с които трябваше да се примирят участниците в името на съмнителната чест да бъдат прогонени като бесни кучета.

Зад „Портата на Валхала“ — свод от пластмасови кости на кит — я чакаше големият фургон на снимачния екип. Докато „членовете на клана“ спяха в кожени шатри и ядяха буболечки, хората от екипа се радваха на топъл дом, удобни легла и вкусни ястия. След като някой от участниците бъдеше изхвърлен от играта, той прекарваше нощта във фургона, а на следващата сутрин идваше да го прибере хеликоптер.

— Лош късмет — рече Андълман, който я посрещна на вратата. Беше мил човек, пълна противоположност на вбесяващия си шеф.

— Много лош наистина: топла вода, топла храна, мобилни телефони.

— Всичко си имаме! — засмя се той.

Тя се огледа.

— Забелязах.

— Ето там е леглото ти. Налей си питие от бара. В хладилника има страхотен пастет, който определено ще те отпусне. Аз трябва да ида да помогна на Сай. Разбий се от почивка!

— Благодаря, ще се възползвам.

Тя се приближи до бара и си направи голямо мартини с джин. Намери пастета, който наистина беше страхотен. Нямаше търпение да се прибере у дома. Изхвърлените участници винаги ги канеха в телевизионни предавания, за да очернят останалите. Отпусна се на един удобен стол. След няколко минути алкохолът я унесе.

Събуди се стресната. В съня си чу силни крясъци като от ято гларуси или група деца на площадка, на фона на далечни викове и писъци.

Странно!

Стана, отиде до вратата и се ослуша. Зачуди се какво ли унижение е измислил този път Сай. Може би е накарал всички да играят дивашки танц около огъня.

Тръгна по пътеката към плажа. Виковете ставаха все по-силни и неистови. Случваше се нещо ужасно. Това не бяха писъци от вълнение, а от страх и от болка. Тя ускори крачка и се втурна през Портата на Валхала. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, напомняше на картина на Ада от Йеронимус Бош.

Участниците и екипът бяха нападнати от страховити същества, приличащи наполовина на хора, наполовина на животни. Диваците ръмжаха, поваляха жертвите си и ги раздираха с нокти и зъби.

Видя как пада Сай, после и Ранди. Разпозна някои от телата, които лежаха окървавени и разкъсани на плажа.

На светлината на огъня Джоуди видя, че нападателите имат дълги, мръсни бели коси, които покриваха раменете им. Лицата им не можеха да бъдат оприличени на нищо, което бе виждала досега. Отвратителни, изкривени маски!

Едно от съществата вдигна откъсната ръка към устата си. Джоуди не можа да се сдържи и изпищя. Съществата зарязаха дяволския си пир и извърнаха пламтящите си червени очи към нея.

Искаше ѝ се да повърне, но те приближаваха със скокове към нея.

Джоуди побягна с всички сили.

Първата ѝ мисъл беше да се скрие във фургона, но съобрази, че там ще бъде като в капан.

Завтече се към високите скали, следвана по петите от съществата като от ловджийски хрътки. Препъна се в тъмнината и падна в една

пукнатина, без да съзнава, че това ще спаси живота ѝ. Преследвачите изгубиха миризмата ѝ.

Удари си главата в скалата. Дойде за кратко в съзнание и ѝ се стори, че чува дрезгави гласове и изстрели. После пак потъна в безсъзнание.

На следващата сутрин, когато хеликоптерът пристигна, тя още лежеше в цепнатината. А когато претърсиха целия остров и я откриха, хората от екипа стигнаха до изумително откритие.

Всички останали бяха изчезнали.

---

[1] Известна организация, провеждаща обучения за оцеляване сред природата и в кризисни ситуации. — Бел.прев. ↑

[2] Известен разказ на Ричард Конъл, публикуван за първи път през 1924 г. — Бел.прев. ↑

2

Монемвасия, Пелопонес (Гърция)

Ангъс Маклийн отново сънуваше същия кошмар. Беше жертвен козел, дебнат от изгладнял тигър, който беше вперил жълтите си очи в него от мрака на джунглата. Тихото ръмжене ставаше по-силно и по-силно, докато накрая ушите му забучаха. Тогава тигърът скочи. Усети зловонния му дъх, почувства как остриите му зъби се впиват в шията му. Напрегна мишци в безполезен опит да се отскубне. Жалното му, ужасено вресение се превърна в отчаян стон... Той се събуди, плувнал в студена пот, а гърдите му тежко се повдигаха под мокрите от потта чаршафи.

Маклийн се измъкна от тясното си легло и отвори кепенците на прозорците. Гръцкото слънце обля варосаните стени на някогашната монашеска килия. Той навлече късите панталони и тениската, обу сандалите и излезе навън, примижавайки срещу отблясъците на сапфиреното море. Сърцето му вече не биеше така лудо.

Пое си дълбоко въздух и вдъхна силния аромат на дивите цветя, които растяха около двуетажния манастир. Изчака ръцете му да спрат да треперят и тръгна на обичайната си сутрешна разходка, която се оказа най-доброто лекарство за разбитите му нерви.

Манастирът беше построен в сянката на масивна скала, висока над сто метра, която туристическите брошури обикновено наричаха „Гръцкия Гибралтар“. За да стигне до върха, Ангъс се изкачи по пътеката по ръба на древната стена. Преди векове жителите на долния град се криели в това укрепление, за да се отбраняват срещу нашествениците. Сега само руините напомняха за крепостта, която някога по време на обсада бе приютявала цялото население.

Застанал високо върху руините на старата византийска църква, Маклийн виждаше километри надалеч. В морето имаше само няколко шарени рибарски лодки. Всичко изглеждаше спокойно. Маклийн съзнаваше, че този сутрешен ритуал му дава измамно чувство за

сигурност. Хората, които го преследваха, нямаше да му се разкрият, преди да го убият.

Маклийн бродеше из руините като бездомен дух. Накрая се върна в манастира и се отправи към трапезарията на втория етаж.

Манастирът, построен през петнайсети век, беше една от многото, пръснати из цялата страна подобни сгради, които гръцкото правителство използваше за туристически цели.

Маклийн нарочно влезе в трапезарията, след като всички останали гости бяха приключили със закуската и бяха излезли на разходка из околните забележителности.

Младият мъж, който почистваше кухнята, се усмихна и го поздрави:

— Калимера, доктор Маклийн.

— Калимера, Ангело — отвърна Маклийн и се почука по главата с показалец. — Забрави ли?

Очите на Ангело светнаха.

— Да, много съжалявам, мистър Маклийн.

— Няма нищо. Аз съжалявам, че те натоварвам със странните си молби — успокой го Маклийн с мекия си шотландски акцент. — Но както ти казах, не искам хората наоколо да си мислят, че мога да излекувам разстроените им стомаси.

— Не. Да, разбира се, мистър Маклийн, разбирам.

Ангело донесе купа с пресни ягоди, пъпеш „медена роса“ и гъсто гръцко кисело мляко с мед и орехи, както и чаша силно черно кафе. Младият монах, който работеше като домакин, беше трийсетинагодишен, с тъмна къдрава коса и красиво лице, на което обикновено грееше блажена усмивка. На практика Ангело беше едновременно портиер, уредник, готвач и домакин. Носеше обикновени работни дрехи, а единственият намек за монашеския му обет беше дебелото въже, вързано хлабаво около кръста му.

През няколко седмици, откак Маклийн отседна в манастира, между двамата мъже се породило силно приятелство. Всеки ден, след като монахът приключеше с работата си покрай закуската, те водеха пространни разговори за общия си интерес — Византийската цивилизация.

Маклийн се беше впуснал в изучаване на историята, за да се откъсне от напрегнатата си работа на химик. Преди години търсенията

му го отведоха в Мистра, някогашен център на византийския свят. Докато обикаляше надолу по Пелопонес, се натъкна и на Монемвасия. До селото можеше да се стигне само по един тесен провлак, а през стената, зад която се криеше лабиринт от малки улички и алеи, се минаваше през „единствена врата“, откъдето идваше и името му. Маклийн беше завладян от магията на това красиво място. Зарече се някой ден да се върне, без да подозира, че това ще стане в опит да спаси кожата си.

Отначало проектът изглеждаше съвсем невинен.

Маклийн преподаваше химия в Единбургския университет, когато му предложиха мечтаната работа — да се занимава изцяло с научни изследвания. Той си взе отпуск и прие предложението. Впусна се в работа, готов да издържи дългите часове упорит труд и крайна секретност. Ръководеше един от екипите, които се занимаваха с ензими — сложните протеини, отговарящи за различни биохимични реакции.

Учените, наети по проекта, бяха настанени в удобни общежития във френската провинция, и нямаха почти никаква връзка с външния свят. Един от колегите му шеговито го бе кръстил „Проектът Манхатън“^[1]. Изолацията не беше проблем за Маклийн — беше ерген и нямаше близки роднини. Изобщо малцина от колегите му се оплакваха. Астрономическите заплати и отличните условия на работа бяха предостатъчна компенсация.

След това в проекта настъпи тревожен обрат. Когато Маклийн и останалите започнаха да задават въпроси, им отговориха да не се безпокоят, а после ги изпратиха у дома да чакат, докато анализират резултатите от работата им.

Вместо да остане у дома Маклийн замина за Турция да разглежда древни руини. Когато няколко седмици по-късно се върна в Шотландия, на телефонния му секретар имаше няколко празни записки и едно странно съобщение от бивш колега. Той питаше дали Маклийн е чел вестници напоследък и го молеше да му се обади. Маклийн се опита да се свърже с него, но откри, че преди няколко дни е загинал при катастрофа. Виновният шофьор избягал от местопроизшествието.

По-късно, като преглеждаше пощата си, Маклийн откри малък пакет, изпратен от същия колега преди смъртта му. Дебелият плик беше натъпкан с изрезки от вестници, описващи поредица от фатални

нещастни случаи. Докато четеше, по гърба на Маклийн полазиха студени тръпки. Всички жертви бяха учени, работили по проекта.

На една бележка беше надраскано лаконично, но ясно предупреждение:

„Бягай, за да не умреш!“

На Маклийн му се искаше да повярва, че става дума за случайни съвпадения, въпреки че инстинктът му на учен говореше обратното. Няколко дни по-късно един камион се опита да избута малкия му „Мини Купър“ от пътя. Като по чудо се отърва само с няколко драскотини. Успя обаче да разпознае в шофьора един от безмълвните охранители, които наблюдаваха учените в лабораторията.

Какъв глупак е бил!

Вече беше сигурен, че трябва да бяга. Но къде? Първото, което му дойде наум, беше Монемвасия. Градчето беше популярно място за почивка за гърците, а повечето чуждестранни туристи отиваха там само за по един ден. Така се озова тук.

Докато размишляваше над събитията, които го доведоха в Гърция, се появи Ангело с един брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“ в ръка. Каза, че имал малко работа, но щял да се върне до час. Маклийн кимна и отпи от кафето, наслаждавайки се на силния му вкус. Прехвърли набързо обичайните новини за икономически и политически кризи. Погледът му беше привлечен от едно заглавие в международните новини:

„ОЦЕЛЯЛА ТВЪРДИ, ЧЕ ЧУДОВИЩА ИЗБИЛИ УЧАСТНИЦИТЕ И ЕКИПА НА ТВ ШОУ“

Ставаше дума за един от шотландските острови Оркни. Маклийн заинтригувано зачете. Статията се състоеше само от няколко абзаца, но когато свърши, ръцете му трепереха. Прочете я отново, а думите се замъглиха пред очите му.

„Господи — помисли си той, — станало е нещо ужасно!“

Сгъна вестника и излезе навън. Там, под успокояващите лъчи на слънцето, взе решение — ще се върне у дома и ще потърси някой, който ще повярва на историята му.

Маклийн отиде до портата на града и хвана такси до касата на фериботите. Взе си билет за хидрофойла за Атина за следващия ден. После се върна в стаята и събра багажа си. А сега какво? Реши да се придържа към обичайните си занимания, затова се разходи до едно кафене навън и си поръча чаша студена лимонада. Беше потънал във вестника, когато осъзна, че някой му говори.

Вдигна поглед и видя жена с посивели коси и свободни дрехи от изкуствена материя на цветя. Тя стоеше до масата и държеше фотоапарат в ръка.

— Прощавайте, че ви прекъсвам — каза тя с мила усмивка, — ако нямате нищо против. Двамата със съпруга ми...

Туристите често молеха Маклийн да документира пътешествието им. Висок и слаб, със сини очи и прошарена коса, той изпъкваше сред по-ниските и мургави гърци.

На съседната маса седеше мъж, който се усмихна широко. Луничавото му лице беше почервенияло като цвекло от слънцето. Маклийн кимна и взе фотоапарата.

Щракна няколко снимки на двойката и им го върна.

— Много ви благодаря! — възторжено каза жената. — Не знаете колко много значи за нас да имаме такава снимка в албума си.

— Американци ли сте? — Желанието му да поговори на английски надделя над неохотата му да завързва разговори. Английският на Ангело беше доста ограничен.

Жената грейна.

— Толкова ли е очевидно? А ние се опитвахме да се впишем в обстановката.

Жълто-розовият полиестер определено не изглеждаше гръцки, помисли си Маклийн. Съпругът ѝ пък носеше бяла памучна риза без яка и черна капитанска шапка от тези, които се продават по сергиите за туристи.

— Дойдохме с хидрофойла — каза мъжът, като се надигна от стола и се здрависа с Маклийн с влажната си ръка. — Биваше си го пътуването. Англичанин ли сте?

— А, не, шотландец! — ужаси се престорено Маклийн.

— Аз пък съм наполовина шотландско, наполовина сода — ухили се пак онзи. — Простете за шегата. Аз съм от Тексас. Сигурно и аз бих се засегнал, ако решите, че сме от Оклахома.

Маклийн се зачуди защо всички тексасци, които познава, говореха така, сякаш човекът срещу тях има проблем със слуха.

— Никога не бих си и помислил, че сте от Оклахома — рече той, — желая ви да си прекарате добре.

Понечи да се отдалечи, но жената го помоли да се снима с нея, понеже бил много мил. Маклийн позира с нея, после и със съпруга ѝ.

— Благодаря ви — каза американката. Говореше по-изискано от мъжа си. Маклийн набързо научи, че Гюс и Ема Харис са от Хюстън, че Гюс е в петролния бизнес, а тя е бивша учителка по история, и че мечтата на живота ѝ била да посети „люлката на цивилизацията“.

Накрая Маклийн стисна ръцете им за довиждане, прие прочувствените им благодарности и тръгна по тясната уличка. Вървеше бързо с надеждата, че няма да го проследят, и се върна в манастира по заобиколен път.

Затвори кепенците, за да затъмни и разхлади стаята. През най-горещата част от следобеда спа, а после стана и наплиска лицето си със студена вода. Излезе навън да вземе глътка свеж въздух и с изненада видя семейство Харис, които стояха близо до варосания параклис в двора на манастира.

Двамата правеха снимки, а когато го видяха, му махнаха за поздрав. Маклийн излезе и им предложи да им покаже стаята си. Американците останаха впечатлени от ръчната дърворезба. Когато отново излязоха навън, те се възряха в стръмните скали до сградата.

— Отгоре сигурно се открива невероятна гледка — отбеляза жената.

— Бая разходка е дотам.

— Хобито ми е да наблюдавам диви птици, така че съм в доста добра форма. А и Гюс е по-жилав, отколкото изглежда — усмихна се тя. — Преди беше футболист, макар сега да не му личи.

— Аз съм „Аги“ — потвърди мистър Харис, — тексаските „А и М“. Е, понатрупал съм няколко килца с годините, но ще се пробвам.

— Дали бихте ни показал пътя? — помоли Ема.

— Съжалявам, но утре рано сутринта заминавам.

Каза им, че могат и сами да отидат, стига да тръгнат достатъчно рано, преди слънцето да напече.

— Толкова сте мил — рече тя и го потупа майчински по бузата.

Маклийн ги гледаше усмихнат, докато двамата американци се отдалечаваха по пътеката по стената, и се радваше на смелостта им. Разминаха се с Ангело, който тъкмо се връщаше от града.

Монахът го поздрави, после се обърна и изгледа двойката.

— Запознахте ли се с американците от Тексас?

Усмивката на Маклийн се стопи.

— Откъде ги познаваш? — попита той озадачен и смръщен.

— Минаха от тук вчера сутринта. Вие бяхте на разходка — отвърна Ангело, като посочи към стария град.

— Странно, държаха се така, сякаш идват за първи път.

Ангело сви рамене.

— Може би като остареем, и ние ще започнем да забравяме.

Изведнъж Маклийн се почувства като жертвения козел от съня си. Усети студена празнота в стомаха си. Извини се, качи се в стаята си и си наля чаша узо.

Колко лесно щеше да бъде. Щеше да се качи с тях на скалите и да го помолят да се снима до ръба. Едно бутване и край!

Още един нещастен случай. Още един нещастен смъртен случай.

Без никакво налягане. Дори за една мила възрастна учителка по история.

Маклийн бръкна в найлоновата торбичка, в която държеше дрехите си за пране. На дъното имаше плик с пожълтели изрезки от вестници. Пръсна ги по масата.

Заглавията бяха различни, но темата бе една и съща.

„УЧЕН ЗАГИВА НА ПЪТЯ“

„УЧЕН УБИТ В КАТАСТРОФА, ВИНОВНИЯТ ВОДАЧ ИЗБЯГАЛ“

„УЧЕН УБИВА ЖЕНА СИ И СЕ САМОУБИВА“

„УЧЕН ЗАГИВА ПРИ НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ СЪС СКИ“

Всички жертви бяха работили по проекта. Отново прочете бележката: „Бягай, за да не умреш!“. Прибра изрезката от „Хералд Трибюн“ при останалите и слезе на рецепцията. Ангело тъкмо преглеждаше резервациите.

— Налага се да замина — осведоми го Маклийн.

Монахът изглеждаше съкрушен.

— Много съжалявам! Кога?

— Тази вечер.

— Невъзможно! До утре сутринта няма нито хидрофойл, нито автобус.

— Въпреки това трябва да замина и те моля да ми помогнеш. Ще ти платя.

Ангело го погледна натъжено.

— Бих го направил заради приятелството ни, не заради пари.

— Извинявай! — отвърна Маклийн. — Малко съм разстроен.

Младежът не беше глупав.

— Заради американците ли?

— Едни лоши хора ме преследват. Възможно е тези американци да са изпратени да ме намерят. А аз с цялата си глупост им казах, че заминавам утре с хидрофойла. Не съм сигурен дали са сами. Може някой да ме причаква на портата.

Ангело кимна.

— Мога да ви закарам с лодка. Ще ви трябва и кола.

— Надявах се да ми уредиш някоя под наем — рече Маклийн, като му подаде кредитната си карта. Досега бе избягвал да я ползва, защото знаеше, че може да бъде проследена.

Ангело се обади на фирмата за автомобили под наем.

— Готово! Ще оставят ключовете в колата.

— Ангело, не знам как ще ти се отплатя.

— Не искам отплата. Следващия път, когато влезете в църква, оставете дарение.

Маклийн хапна в кафенето, където се улови, че оглежда предпазливо другите маси. Вечерта обаче мина спокойно. По пътя към манастира постоянно се озърташе през рамо.

Чакането беше мъчително. Чувстваше се като в капан в стаята, но си напомняше, че стените са дебели поне трийсет сантиметра, а

вратата може да издържи и таран. Няколко минути след полунощ чу тихо почукване.

Ангело взе сака му и го поведе по крайбрежната стена до едно стълбище, по което слязоха до каменна площадка, използвана за скокове във водата. На светлината на електрическото фенерче Маклийн видя малка моторница. Качиха се в нея. Ангело тъкмо посягаше да откачи въжето, когато по стъпалата се чуха тихи стъпки.

— Среднощна разходка, а? — рече сладкият глас на Ема Харис.

— Нали не смяташ, че доктор Маклийн би си тръгнал, без да се сбогува? — отвърна мъжът ѝ.

Отърсил се от първоначалната си изненада, Маклийн си възвърна дар словото.

— Какво стана с тексаския ви акцент, мистър Харис?

— А, това ли? Не беше особено автентичен, признавам.

— Не се притеснявай, скъпи, беше достатъчно добър, за да заблуди доктор Маклийн. Макар че имахме и късмет. Просто си седяхме в кафенето, когато и вие се озовахте там. Много мило от ваша страна да се съгласите да ви снимаме, за да можем да сравним снимката ви. Не обичаме да правим грешки.

Съпругът ѝ се изкиска добродушно.

— Сетих се за онова стихне: Ела ми на гости сега...

— ... Рече паякът на една муха — довърши тя и двамата избухнаха в смях.

— Компанията ви изпраца, нали? — попита Маклийн.

— Те са умни хора — потвърди Гюс, — знаеха, че ще се оглеждате за индивиди с гангстерски вид.

— Много хора допускат тази грешка — рече Ема с тъжна нотка в гласа. — Но пък затова има работа за нас, нали, Гюс? Е, пътуването в Гърция беше приятно, но всичко хубаво си има край.

Ангело слушаше разговора с озадачено изражение. Не осъзнаваше в каква опасност се намират.

— Извинете ни, но трябва да вървим — каза той и се пресегна да откачи въжето, преди Маклийн да успее да го спре.

Това бяха последните му думи.

Чу се глух пукот от пистолет със заглушител и в мрака проблесна ален огнен език. Ангело вдигна ръце към гърдите си и с гърлен звук падна във водата.

— Лош късмет е да застреляш монах, мила — рече Гюс на жена си.

— Не носеше расо — оправда се тя нацупено, — как да го позная?

Гласовете им бяха жестоки и насмешливи.

— Елате с нас, доктор Маклийн — каза Гюс, — чака ви кола, която ще ви отведе до самолета на компанията.

— Няма ли да ме убиеете?

— О, не! — успокои го Ема, отново с гласа на невинна туристка.
— За вас има други планове.

— Не разбирам.

— Ще разберете, съкровище, ще разберете.

---

[1] Проектът „Манхатън“ — кодовото название на проекта за създаване на първите ядрени бомби (1939–1946), две от които са взривени над Хирошима и Нагасаки през 1945 г. — Бел.прев. ↑

3

Френските Алпи

Лекотоварният хеликоптер „Аероспатиал Алует“, който летеше през дълбоките алпийски долини, изглеждаше дребен като комар на фона на извисяващите се върхове. Когато наближиха един връх с три неравни зъбера, Ханк Търстън, седнал на предното пасажерско място, потупа по рамото мъжа до себе си и посочи върха.

— Това е Льо Дормьор — каза той, повишавайки глас, за да надвика пропелера, — „Спящият“. Профилът му приличал на лицето на човек, заспал по гръб.

Търстън беше професор по глациология в Щатския университет на Айова. Макар и четирийсетинагодишен, в него кипеше момчешки ентузиазъм. В Айова поддържаше лицето си гладко избръснато, а косата — добре подстригана, но след няколко дни полева работа заприличваше на хванат от гората. Носеше авиаторски очила, оставяше косата си да израсте толкова, че се появяваха сиви кичури, и се бръснеше рядко, така че лицето му често беше покрито от набола брада.

— Хубава метафора — отвърна спътникът му Дерек Ролинс. — Виждам челото, носа и брадичката. Напомня ми на Стареца от планината в Ню Хемпшир, преди да се разпадне, само че с хоризонтален каменен профил вместо вертикален.

Ролинс пишеше за списание „Аутсайд“. Беше малко под трийсетте и с откровено оптимистичния си дух и грижливо подстригана руса коса повече приличаше на професор от Търстън.

Кристалната чистота на въздуха създаваше илюзия за близост, сякаш планината беше на една ръка разстояние. След като заобиколи още няколко зъбера, хеликоптерът се измъкна от ленивата обиколка, прелетя над един остър хребет и се спусна в долина с форма на огромна купа с диаметър няколко километра. На дъното имаше почти идеално кръгло езеро. Макар да беше лято, по огледалната му повърхност се носеха ледени късове с размерите на леки коли.

— Ланг дю Дормьор — рече професорът. — Изкопано е от отдръпващ се глетчер през Ледниковия период, а сега се захранва от водите на ледниците.

— Това е най-голямото „Мартини на скалите“, което някога съм виждал.

Търстън се засмя.

— Прозрачно е като джин, но няма да намериш маслинка на дъното. Онази квадратна постройка, вградена в склона до езерото, е електроцентрала. Най-близкият град е от другата страна на планината.

Хеликоптерът премина над един широк, здрав на вид съд, закотвен близо до брега. От палубата стърчаха кранове и стрели.

— Какво става там? — попита Ролинс.

— Някакъв археоложки проект — отговори Търстън, — вероятно са дошли по реката, която се оттича от езерото.

— Ще проверя по-късно. Може да измъкна повишение от редактора, ако се върна с две статии на цената на една. — Ролинс погледна огромното ледено петно между двата склона на планината. — Леле! Това трябва да е нашият ледник.

— Аха, Ланг дю Дормьор, „Езикът на Спящия“.

Хеликоптерът прелетя над ледената река, която течеше по широката долина към езерото. От двете страни ледникът беше обграден от назъбени, посипани със сняг черни камъни, оформящи заобления му край. Ръбовете на глетчера бяха назъбени на местата, на които ледът се срещаше с пукнатините в скалите. Ледът беше синкав и напукан по повърхността като пресъхналия език на изгубен златотърсач.

Ролинс се наведе, за да вижда по-добре.

— Спящият трябва да иде на лекар. Прилича ми на тежък случай на гингивит.

— И твоята метафора я бива — съгласи се Търстън. — Дръж се! Кацаме!

Хеликоптерът се спусна над ръба на ледника и пилотът бавно го завъртя за приземяване. След няколко секунди ските му докоснаха кафявата тревиста земя на няколкостотин метра от езерото.

Търстън помогна на пилота да разтоварят кашоните и посъветва Ролинс да раздвижи краката си. Репортерът се приближи до брега. Повърхността на езерото беше неземно спокойна. Без нито една

вълничка, тя изглеждаше така, сякаш можеш да ходиш по нея. Ролинс хвърли един камък, за да се увери, че не е замръзнала.

Погледът му се насочи към кораба, закотвен на четиристотин метра от брега. Веднага разпозна характерното тюркоазено синьо на корпуса. Неведнъж бе срещал съдове с този цвят по време на командировките си. Дори без големите черни букви „НАМПД“, пак щеше да се досети, че принадлежи на Националната агенция за морско и подводно дело. Зачуди се какво правят тук, толкова далеч от океана.

Със сигурност има някаква необичайна история, но щеше да се наложи да почака. Търстън го викаше. Към хеликоптера сред облак прах се приближаваше очукан „Ситроен 2С“. Малкият автомобил спря до вертолета и от шофьорското място се показва мъж с вид на планински трол, сякаш някакво същество излизаше от безформено яйце. Беше нисък и мургав, с черна брада и дълга коса.

Мъжът стисна здраво ръката на Търстън.

— Много се радвам да ви видя отново, мосю професоре. А вие трябва да сте журналистът, мосю Ролинс. Аз съм Бернар Льоблан. Добре дошли.

— Благодаря, доктор Льоблан — отвърна Ролинс. — С нетърпение очаквах това пътуване. Нямам търпение да видя забележителната работа, която вършите тук.

— Елате тогава — покани ги Льоблан, като грабна големия му сак. — Фифи ни чака.

— Фифи ли? — Ролинс се огледа, сякаш очакваше да види танцьорка от „Фоли Берже“.

Търстън небрежно махна към „Ситроена“.

— Фифи е колата на Бърни.

— Какво лошо има да дам женско име на колата си? — престорено засегнат рече Льоблан. — Вярна ми е и се труди здраво. А и е красива по свой си начин.

— Аз нямам нищо против — съгласи се Ролинс и седна отзад. Наредиха кашоните на багажника на покрива. Другите се качиха отпред и Льоблан подкара към подножието от дясната страна на ледника. Докато колата се изкачваше по чакълестия път, хеликоптерът излетя, набра височина над езерото и изчезна зад хребета.

— Запознат ли сте с работата ни в субгласиалната обсерватория, мосю Ролинс? — поинтересува се Льоблан.

— Наричайте ме Дийк. Прочетох материала. Знам, че установката ви е подобна на тази под ледника Свартисен в Норвегия.

— Точно така — включи се Търстън. — И двете лаборатории са разположени дълбоко под леда. Ние сме на около двеста и четирийсет метра. И на двете места водата от топящия се ледник се насочва към турбина, произвеждаща електричество. Инженерите прокопали един допълнителен тунел под ледника, където се помещава нашата обсерватория.

Колата навлезе в гора от ниски борове. Лъоблан подкара по тесния път с привидно безразсъдно нехайство. Колелата се движеха на сантиметри от стръмната пропаст. С увеличаването на наклона двигателят започна да се задъхва.

— На Фифи вече й личат годинките — рече Търстън.

— Духът е важен — възрази Лъоблан.

Колата продължи да пълзи като охлюв нагоре. Когато пътят свърши, слязоха от колата и Лъоблан подаде на другите двама колани за рамене. Самият той също си сложи един. На тях закрепиха по един кашон.

— Съжалявам, че те натоварихме като шерп — извини се Търстън. — Докарахме достатъчно провизии за трите седмици, но сиренето и виното свършиха по-бързо, отколкото очаквахме, така че използвахме пристигането ти да се запасим с още.

— Няма проблем — успокои го Ролинс с добродушна усмивка и сръчно намести товара на раменете си. — Преди да стана мастилен плъх, работех като доставчик на провизии за хижите в Уайт Маунтин в Ню Хемпшир.

Лъоблан ги поведе по една пътека, която се изкачваше на стотина метра през хилавите борове. Над линията на дърветата земята беше покрита само с камъни, а пътеката бе очертана с жълта маркировка. Тя скоро стана стръмна и гладка заради изгладените от хилядолетното въздействие на ледника скали. Стичащата се вода я правеше хлъзгава и коварна. От време на време пресичаха цепнатини, пълни с мокър сняг.

Несвикнал с височината, репортерът пъхтеше от напрежение. Когато най-сетне спряха до една почти вертикална стена от черен камък, той си отдъхна с облекчение. Бяха се изкачили почти шестстотин метра над езерото, което блестеше на лъчите на обедното

слънце. Ледникът не се виждаше, скрит зад възвишението, но Ролинс усещаше студения полъх, сякаш някой е забравил отворен хладилник.

Търстън посочи един кръгъл бетонен отвор в основата на отвесната скала.

— Добре дошли в Ледения палат!

— Прилича повече на шахта от канализация — усмихна се Ролинс.

Търстън се засмя и се наведе, мушкайки глава в гофрирания метален тунел, широк около метър и половина в диаметър. Другите го последваха приведени с товарите на гръб. След стотина метра проходът свърши и пред тях се откри друг слабо осветен тунел. Лъскавите от влагата оранжеви стени от метаморфна скала бяха просечени от тъмни минерали.

Ролинс се огледа смаян.

— От тук можете и камион да прекарате!

— Че и ще му бъде широко — съгласи се Търстън. — Девет метра височина, девет метра широчина.

— Жалко, че Фифи не може да мине през канализацията — рече Ролинс.

— Мислили сме си и за това. Близко до електроцентралата има вход, достатъчно голям за автомобил, но Бърни се страхува да не я очука по тунелите.

— Фифи е твърде деликатна — възмути се Лъоблан.

Той отвори един пластмасов шкаф на стената и подаде на другите двама гумени ботуши и каски с челници.

След минути стъпките им кънтяха в тунела. Ролинс присвиваше очи, за да види по-напред в тъмнината.

— Не е точно „Бродуей“.

— Осветлението е монтирано от компанията, построила тунелите. Оттогава много от изгорелите крушки никога не са били сменяни.

— Сигурно и друг път са ви питали, но какво ви насочи към глациологията?

— Да, не чувам за първи път този въпрос. На хората, глациолозите им се струват странни птици. Ние изучаваме огромни, древни, бавно движещи се маси от лед, на които са им нужни векове, за

да стигнат донякъде. Трудно може да се нарече работа за възрастен човек. Ти какво ще кажеш, Бърни?

— Може и да си прав, ама веднъж се запознах с много красива ескимоска в Юкон.

— Истински глациолог — похвали го Търстън. — Общото помежду ни е любовта към красотата и желанието да се измъкнем от кабинета. Много от нас са били съблазнени от първата си вдъхновяваща среща с някое ледено поле. — Той махна с ръка към тунела. — Иронията е, че прекарваме по-голямата част от времето си под ледника, далеч от слънчевите лъчи, като къртици.

— Виж какво стана с мен — рече Льоблан. — Един градус температура и сто процента влажност. Преди бях висок и рус, сега съм сбръчкан и проскубан звяр.

— Ти си си нисък и проскубан звяр, откакто те познавам — възрази Търстън. — Вярно, че прекарваме тук по три седмици и сме заприличали на къртици. Но даже Бърни ще се съгласи, че сме късметлии. Повечето глациолози наблюдават ледниците само отгоре. А ние можем да се вмъкнем в него и да го погъделичкаме по коремчето.

— В какво точно се състои експериментът ви?

— Провеждаме тригодишно изследване на движението на ледниците и въздействието им върху скалите под тях. Надявам се, когато го напишеш в статията, да звучи по-вълнуващо.

— Няма да бъде трудно. При целия този интерес към глобалното затопляне, глациологията се превърна в доста гореща тема.

— И аз така чувам. Отдавна закъсняло признание. Ледниците наистина се влияят от климата и могат да ни информират за температурата на земята преди хиляди години с точност до няколко градуса. Освен това те могат и да провокират промени в климата. Ха, ето че стигнахме. Клуб „Дормьор“!

В нещо като ниша бяха разположени четири малки постройки, подобни на фургони.

Търстън отвори вратата на най-близката.

— Всички удобства на дома — рече той. — Четири спални, общо помещение за осем души, кухня, баня с душ. Обикновено разполагаме с геолог и други учени, но сега сме съкратили екипа до Бърни, един млад асистент от университета „Упсала“ и моя милост. Можеш да стовариш багажа тук. Имаме около трийсетина минути път до

лабораторията. Между входа, тунела и лабораторията има телефонна връзка. Нека съобщя в обсерваторията, че сме се върнали.

Той вдигна телефона на стената и каза няколко думи. Усмивката му изчезна и лицето му се смръщи озадачено.

— Я повтори. — Заслуша се внимателно. — Добре, веднага идвам.

— Случило ли се е нещо, професоре? — попита Лъоблан.

Търстън сви вежди.

— Току-що говорих с асистента. Не е за вярване!

— Какво има?

Търстън го изгледа слисано.

— Каза, че е намерил човек, замръзнал в леда.

Над каменистото дъно, на двеста метра под повърхността на Ланг дю Дормьор, във води, достатъчно студени да убият всеки незащитен човек, като блуждаещо огънче над блато се носеше сияещо кълбо. Въпреки негостоприемната среда, мъжът и жената в прозрачната кабина седяха спокойно като влюбени младоженци на канапе.

Мъжът беше едър и широкоплещест, с рамене като два тарана. Меката оранжева светлина на контролното табло осветяваше грубите му черти, които слънцето и морето бяха оцветили в бронзово, а преждевременно посивялата му коса бе изсветляла до платинено. С издялания си профил и напрегнато изражение Кърт Остин напомняше на воин, гравирани на римска триумфална колона. Но твърдата му като кремък природа, скрита под обветрените черти, бе смекчена от спокойна усмивка, а в пронизателните му коралово сини очи играеха весели пламъчета.

Остин ръководеше Специалния екип на НАМПД. Екипът беше създаден от бившия директор на НАМПД адмирал Джеймс Сандекър и настоящ вицепрезидент на Съединените щати, с цел да изпълнява подводни морски мисии, които често се предприемаха тайно, далеч от погледа на правителството. Морски инженер по образование и опит, Остин се беше преместил в НАМПД от ЦРУ, където работеше в малко известен отдел, занимаващ се с подводно разузнаване.

След постъпването си в НАМПД, Остин събра екип от специалисти, сред които Джо Дзавала, гениален инженер, специалист в подводния транспорт, Пол Траут, дълбокоокеански геолог, и съпругата му, Гамей Морган-Траут, изкусен шофьор и експерт по морска археология, както и доктор по морска биология. Всички заедно проведоха множество успешни проучвания на необичайни и зловещи загадки в и под океаните по света.

Не всички задачи, с които се залавяше Остин, бяха рисковани. Някои, като тази например, бяха доста приятни и компенсирателни, синините и белезите, получени при други мисии на НАМПД. Макар да познаваше новата си партньорка едва от няколко дни, беше омагьосан от нея. Скай Лабел беше малко под четирийсетте, с гладка кожа и палави тъмносини очи, които надничаша изпод вълнената ѝ шапка. Косата ѝ беше тъмно кестенява, почти черна. Устата ѝ бе прекалено широка, за да се нарече класическа, но устните ѝ бяха сочни и чувствени. Имаше хубаво тяло, но трудно щеше да се класира за корицата на списание. Гласът ѝ беше нисък и хладен, а когато заговореше, пъргавият ѝ ум си проличаваше веднага.

Макар да беше по-скоро впечатляваща, отколкото красива, Остин я намираше за една от най-привлекателните жени, които бе срещал някога. Напомняше му за един портрет на млада графиня с гарвановочерна коса, който бе видял в Лувъра. Тогава се възхити силно от художника, успял да улови страстта и непокорната откровеност в погледа ѝ. В очите на жената от картината проблясваха дяволски пламъчета, сякаш ѝ се искаше да захвърли аристократичната си изисканост и да тича боса по тревата. Спомни си горещото си желание да срещне тази жена на живо. И ето че то се изпълни.

— Вярваш ли в прераждането? — попита Остин, като си мислеше за портрета от музея.

Скай премигна изненадано. Допреди миг разговаряха за геологията на ледниците.

— Не знам. Защо питаш?

Говореше американски английски с лек френски акцент.

— Без причина — Остин замълча. — Имам и друг, по-личен въпрос.

Тя го погледна предпазливо.

— Мисля, че знам. Чудиш се за името ми.

— Никога досега не съм срещал жена на име Скай Лабел.

— Някои си мислят, че съм кръстена на стриптийзьорка от Лас Вегас.

Остин се засмя.

— По скоро някой от семейството ти е бил поетична душа.

— Лудите ми родители — тя завъртя очи. — Баща ми бил дипломат в Съединените щати. Един ден отишъл на фестивал на балоните с горещ въздух в Албакърки и се вманиачил на тема летеене. По-големият ми брат се казва Тадеус на името на някогашния летец с балон Тадеус Лоу. Майка ми — американка — беше човек на изкуството, свободен дух, затова се влюбила в името ми. Баща ми настоявал да ме кръстят на цвета на очите ми, но всички знаят, че той не е ясен при раждането. А на мен ми е все едно. Мисля, че е хубаво име.

— Няма как да е по-хубаво от „Красиво небе“.

— Мерси! Благодаря ти и за всичко това! — Тя погледна през мехура и плесна с ръце като дете. — Толкова е прекрасно! Никога не съм предполагала, че археологията ще ме отведе под вода в голям прозрачен мехур.

— По-добре е, отколкото да лъскаш средновековни щитове в мухлясали музеи.

Скай се засмя топло и открито.

— Прекарвам много малко време по музеите, освен когато организирам изложби. Налага ми се да работя за различни корпорации, за да финансирам научните си занимания.

Остин повдигна вежди.

— Като си представя как „Майкрософт“ или „Дженерал Мотърс“ наемат експерт с броня и щит, започвам да се съмнявам в мотивите им.

— Помисли си само. За да оцелее, една компания се опитва да убие или рани конкуренцията, като в същото време се защитава, образно казано.

— На това му се казва „свирепа конкуренция“.

— Не е зле. Ще го използвам в следващата си презентация.

— С която учиш банда от директори да прерязват гърла? Образно казано, естествено.

— За това не им е нужна помощ. Аз ги уча да мислят „извън рамките“, както самите те се изразяват. Карам ги да си представят, че

доставят оръжие на противникови страни. Някогашните майстори на оръжия са били едновременно металурзи и инженери. Много от тях били художници като Леонардо например, който е проектирал първия танк. Оръжията и стратегиите постоянно се променяли и хората, които доставяли оборудване за армиите, трябвало бързо да се приспособяват към новите условия.

— Животът на клиентите им зависел от това.

— Именно. Понякога карам едната група да измисли машина за обсада, а другата — начини за отбрана срещу нея. Или давам на едните стрели, които пробиват метал, а другите трябва да измислят броня срещу тях, която да не е прекалено тежка за носене. След това разменяме ролите. Учат се да използват природната си интелигентност, вместо да разчитат само на компютри и тем подобни.

— Може би трябва да предложиш услугите си на НАМПД. Все ми се струва, че да измислиш как да пробиеш дупка в стена, дебела три метра, с катапулт, е по-интересно от бюджетни диаграми.

На лицето на Скай заигра усмивка.

— Нали се сещаш, че повечето директори все пак са мъже.

— Момчетата и техните играчки. Безпогрешна формула за успех.

— Признавам, че се възползвам от детското в клиентите си, но заниманията ми са изключително популярни и много доходни. Благодарение на тях мога да работя по проекти, които не бих могла да си позволя със заплатата си от Сорбоната.

— Проекти като древните търговски пътища?

Тя кимна.

— Ще бъде голям удар, ако успея да докажа, че метали и други стоки са пътували по суша по Кехлибарения път през алпийските проходи и долини към Адриатика, където финикийци и минойци ги превозвали до източните брегове на Средиземно море и че търговията е вървяла двупосочно.

— Логистиката на твоя теоретичен търговски маршрут трябва да е била доста сложна.

— Ти си гений! Точно това ми е мисълта.

— Благодаря за комплимента, но просто имам опит с придвижването на хора и материали.

— Тогавата си наясно колко е било трудно. Хората по целия маршрут, като например келтите и етруските, е трябвало да си

сътрудничат по търговските съглашения, за да могат да придвижват стоките. Мисля, че търговията се е простирала много по-далеч, отколкото колегите ми смятат. А това води до забележителни изводи за древните цивилизации и изцяло ще промени представите ни за тях. Те далеч не са воювали непрекъснато: познавали са и мирните обединения много преди Европейския съюз и НАФТА. И аз възнамерявам да го докажа.

— Древна глобализация? Амбициозна цел. Желая ти късмет.

— Ще имам нужда от него. Но ако успея, ще трябва да благодаря на теб и НАМПД. Толкова щедро ми позволихте да използвам изследователския батискаф и оборудването ви.

— И за нас е полезно. Проектът ни дава възможност да го тестваме в континентални води и да видим как работи в полеви условия.

Тя махна с ръка.

— Гледката е невероятна. Трябва ни само бутилка шампанско и гъши пастет.

— За това не мога да ти помогна, но какво ще кажеш за сандвич с шунка и сирене? — Остин се наведе и ѝ подаде едно пликче.

Тя отвори пликчето, извади един сандвич, подаде го на спътника си, после взе и за себе си.

Остин спря батискафа и той започна да се полюшва на място. Докато дъвчеше и се наслаждаваше на хрупкавото хлебче и мазното сирене „Камамбер“, внимателно разглеждаше картата на езерото.

— Ние сме тук. Движим се по естествения шелф, вървящ горедолу успоредно на брега — каза той, прокарайки пръст по кривата. — Преди векове това може да е било суша.

— Съвпада с моите изследвания. Част от Кехлибарения път е минавала по брега на Ланг дьо Дормьор. Когато нивото на водата се е повишило, търговците са намерили друг маршрут. Каквото и да намерим тук, ще бъде много, много старо.

— А какво точно търсим?

— Ще го позная, като го видя.

— Става и така.

— Прекалено си доверчив. Ще се опитам да обясня. Керваните по Кехлибарения път трябвало да спират да нощуват. Търся руини от

селища, останали около обичайните им места за почивка. След това се надявам да открия оръжия, които да разкрият цялата история.

Завършиха обяда с минерална вода „Евиан“ и пръстите на Остин заиграха по таблото. Акумулаторните електрически мотори забръмчаха и батискафът продължи пътя си.

Сиймобилът беше дълъг четири метра и половина, приблизително дължината на катер „Бостън Уейлър“, и само два метра широк, но можеше да вози двама души в удобството на налягане от една атмосфера на дълбочина четири или петстотин метра часове наред. Можеше да измине дванайсет морски мили и развиваше максимална скорост от 2,5 възела. За разлика от повечето подводни средства, които изплуваха като тапи на повърхността, сиймобилът се управляваше като лодка. Когато не беше потопен, плаваше на повърхността на водата и даваше ясна видимост на пилота, за да го насочи до подходящо място за потапяне или акостиране.

Изглеждаше така, сякаш беше сглобен от резервни части, изхвърлени от някоя дълбоководна подводница.

Кабината, напомняща на кристална топка с диаметър метър и половина, беше кацнала върху два плаващи цилиндъра с размера на водопроводни тръби. По сферата преминаваха две защитни метални рамки под формата на буквата „D“.

Сиймобилът поддържаше постоянна положителна плаваемост, а един мотор за вертикална корекция, монтиран по средата, противодействаше на склонността му да излиза на повърхността. Тъй като беше балансиран така, че винаги да остава равен на повърхността и под нея, на пилота не му се налагаше да жонглира с контролите, за да го поддържа в хоризонтално положение.

С помощта на акустичния доплеров инструмент за навигация, Остин насочи батискафа покрай широкия шелф, който постепенно слизаше надълбоко. Следвайки обичайния модел за претърсване, той се движеше по успоредни линии, все едно коси морава. Четирите халогенни прожектора осветяваха дъното, оформено от движението на ледниците.

Батискафът обикаляше напред-назад вече два часа и очите на Остин започнаха да го болят от взирането в еднообразния сив пейзаж. Скай още беше запленена от заобикалящата я красота. Тя седеше приведена напред, подпряла брадичка на ръцете си, и изучаваше

внимателно всяка педя от дъното. Най-сетне упорството ѝ бе възнаградено.

— Ето там! — извика тя и посочи с пръст.

Остин намали скоростта и присви очи срещу неясните очертания на някакъв обект малко по-далеч, отколкото стигаха прожекторите. Насочи се към него. Видяха масивна каменна плоча, полегнала настрани, дълга около три и половина метра и наполовина толкова широка. Белезите от длето по ръбовете ѝ подсказваха, че не е естествено скално образувание. Наблизо забелязаха и други монолити, някои от които изправени, други подпрени хоризонтално като гръцката буква пи.

— Май сме объркали пътя и сме се озовали в Стоунхендж — пошегува се Остин.

— Това са надгробни паметници — обясни Скай. — Арките вероятно показват пътя към гробница.

Остин подаде повече мощност на моторите и батискафът се понесе над шест еднакви арки, разположени на десетина метра една от друга. След това земята от двете страни на арките започна да се издига и се разкри плитка долина. Естествените склонове се превърнаха във високи циклопски стени, построени от масивни ръчно сечени блокове.

Тесният каньон свърши внезапно пред отвесна стена. В нея имаше изрязан отвор, който напомняше на порта. Над него се виждаше трегер с широчина девет метра, а над огромната плоча — по-малка триъгълна дупка.

— Невероятно — тихо продума Скай, — това е толос.

— И преди ли си виждала такова нещо?

— Това е гробница тип кошер. Има една такава в Микена, „Съкровищницата на Атрей“.

— Микена, Древна Гърция?

— Да, но идеята е още по-стара. Тези гробници датират от 2200 г. пр.Хр. Използвали се за общи погребения в Крит и други части на Егейския регион. Кърт, знаеш ли какво означава това? — Гласът ѝ потрепери от вълнение. — Че можем да установим много по-ранни търговски връзки между Егея и Европа, отколкото някой е предполагал. Бих дала всичко да разгледам гробницата по-отблизо.

— Стандартната ми цена за обиколка на подводна гробница е покана за вечеря.

— Можем ли да влезем вътре?

— Защо не? Има достатъчно място отстрани и отгоре. Ако се движим бавно...

— По дяволите бавното! Побързай! Бързо, бързо!

Остин се разсмя и насочи батискафа към тъмния отвор. И той като Скай нямаше търпение, но напредваше предпазливо. Проекторите тъкмо започнаха да опипват вътрешността, когато по радиостанцията изпука глас:

— Кърт, тук е помощният екип. Отговори, моля!

Думите пристигаха през водата с метално вибраторно, но Остин разпозна гласа на капитана на кораба на НАМПД.

Спря батискафа и взе микрофона.

— Тук сиймобилът. Чувате ли ме?

— Гласът ти е малко слаб и дрезгав, но те чувам. Моля те, кажи на мис Лабел, че Франсоа иска да говори с нея.

Франсоа Балдюк беше френски наблюдател, поканен от НАМПД като жест към френското правителство. Той беше приятен мъж на средна възраст, бюрократ, който гледаше да стои настрана, освен по време на вечеря, когато помагаше на готвача да сътворят истински кулинарни подвизи. Остин подаде микрофона на Скай.

Последва разгорещен разговор на френски. Накрая Скай му върна навъсено микрофона.

— По дяволите! — изруга тя. — Трябва да се връщаме горе.

— Защо? Имаме още много въздух и мощност.

— Франсоа е получил обаждане от голяма клечка във френското правителство. Трябва незабавно да идентифицирам някакъв артефакт.

— На мен това не ми звучи толкова спешно. Не може ли да почака?

— Ако питаш мен, може да чака, докато Наполеон се върне от изгнание, но правителството субсидира част от работата ми тук, така че един вид съм на повикване. Съжалявам!

Остин присви очи, взирайки се във входа на гробницата.

— Тази гробница стои тук, скрита от човешки поглед, вероятно от хилядолетия. Никъде няма да избяга.

Скай кимна, макар вътрешно да не беше съгласна.

Погледнаха още веднъж с копнеж загадъчния вход, после Остин обърна батискафа. След като излязоха от каньона, натисна контрола на

мотора за вертикална корекция и батискафът започна да се издига.

След няколко секунди бяха на повърхността близо до катамарана на НАМПД. Остин изманеврира и вкара батискафа върху една потопена платформа между двата корпуса. Вратата беше вдигната и една лебедка издърпа платформата заедно с батискафа на палубата.

Франсоа ги чакаше, а на обикновено безизразното му лице се четеше тревога.

— Много съжалявам, че прекъснах работата ви, мадмоазел Скай. Човекът, който ми се обади, беше твърде настоятелен.

Тя го целуна лекичко по бузата.

— Не се притеснявайте, Франсоа, вие не сте виновен. Кажете ми какво искат.

Той махна с ръка към планината.

— Искат да отидете ей там.

— На ледника? Сигурен ли си?

— Да, да, и аз попитах същото — кимна енергично той.

— Бяха пределно ясни, че имат нужда от експертното ви мнение. Открили са нещо в леда. Това е всичко, което знам. Лодката чака.

Скай се обърна към Остин с безпокойство в очите. Той разбра неизказания въпрос.

— Не се притеснявай, няма да слеза в гробницата без теб.

Тя го прегърна топло и го целуна по двете бузи.

— Мерси, Кърт! Това наистина значи много за мен. — След това го дари с ослепителна усмивка, която беше на косъм от прелъстителната. — На Левия бряг има хубаво малко бистро, качествено и евтино. — Тя се засмя на оглупелия му поглед. — Не ми казвай, че си забравил за поканата за вечеря. Аз я приех.

Преди Остин да успее да каже нещо, Скай скочи в катера, извънбордовият му двигател изръмжа и той се понесе към брега. Кърт беше привлекателен и чаровен мъж, който беше срещал много интересни и красиви жени по пътя си. Но като ръководител на Специалния отряд на НАМПД беше на повикване денонощно. Рядко се прибираще у дома, а пътуванията по цял свят не бяха най-доброто условие за траен ангажимент. Повечето му връзки приключваха бързо.

Той изпита привличане към Скай от самото начало и ако правилно разчиташе сигналите в погледа, усмивката и гласа ѝ, чувството беше взаимно. Подсмихна се тъжно на този обрат.

Обикновено той заминаваше, когато дългът го призовеше, а обектът на романтичния му интерес оставаше да чака. Загледа се в катера, който вече приближаваше брега, и се зачуди що за артефакт би могъл да породи такова вълнение. Почти му се искаше да тръгне със Скай.

След няколко часа щеше да благодари на боговете, че не го е направил.

Льоблан посрещна Скай на брега и веднага долови лошото ѝ настроение. Зад занемарения вид на французина се криеха забележителен галски чар и духовитост. Минути след като Скай се качи в колата, той вече беше успял да я разсмее с историите си за темпераментната Фифи.

Скай забеляза, че „Ситроенът“ се насочва към едната страна на леденото поле, и каза:

— Мислех, че отиваме към ледника.

— Не към, мадмоазел, а под. С колегите ми изучаваме движението на леда в една обсерватория на двеста и четирийсет метра под Льо Дормьор.

— Нямах представа! Разкажете ми повече.

Льоблан кимна и заразказва за работата си в обсерваторията. Скай слушаше внимателно, а научното ѝ любопитство взе връх над раздражението, че се наложи да напусне кораба.

— А с какво се занимавате вие в езерото? — поинтересува се Льоблан, когато приключи. — Излизаме си от пещерата един ден и — батискаф.

— Аз съм археолог от Сорбоната. От Националната агенция за морско и подводно дело бяха така добри да ми предоставят батискаф за проучването. Дойдохме по реката, която се влива в Ланг дю Дормьор. Надявам се да открия доказателства за древния търговски Кехлибарен път по дъното на езерото.

— Много интересно! Намерихте ли нещо?

— Да. Затова бързам да се върна към проекта си възможно най-скоро. Бихте ли ми казали за какво съм ви нужна толкова спешно?

— Намерихме едно тяло, замръзнало в леда.

— Тяло?

— Смятаме, че е труп на човек.

— Например Леден човек? — Тя си спомни мумифицираното тяло на ловец от неолита, открито няколко години по-рано в Алпите.

Льоблан поклати глава.

— Струва ни се, че този нещастник е от по-ново време. Отначало го взехме за алпинист, паднал в цепнатина.

— Какво ви накара да промените мнението си?

— Трябва сама да видите.

— Моля ви, не си играйте с мен, мосю Льоблан! — сопна се Скай. — Специалността ми са древни оръжия и брони, не трупове. Защо ме повикахте?

— Простете, мадмоазел. Мосю Рено ни помоли да не казваме нищо.

Скай зяпна от изненада.

— Рено? От държавната комисия по археология?

— Същият, мадмоазел. Пристигна няколко часа, след като уведомихме властите, и пое нещата в свои ръце. Познавате ли го?

— О, да, познавам го!

Тя се извини за острата си реакция и се облегна назад, скръстила ръце пред гърдите си. Много добре го познаваше даже.

Огюст Рено беше професор по антропология в Сорбоната. Прекарваше съвсем малко време със студентите, което беше добре дошло за тях, защото го презираха. За сметка на това посвещаваше енергията си на политиката. Беше си изградил свита от привърженици и благодарение на връзките си се беше издигнал до пост в държавната комисия по археология и с удоволствие демонстрираше, че в него е и хлябът, и ножът. Беше осуетил няколко от проектите на Скай, намеквайки, че може да ги задвижи, ако си легне с него. Скай беше отвърнала, че по-скоро ще спи с хлебарка.

Льоблан паркира „Ситроен“-а и поведе Скай към входа на тунела. Той се вмъкна вътре. След кратко колебание го последва и тя. Подаде ѝ каска и челник и двамата поеха навътре. След пет минути стигнаха до жилищните фургони. Льоблан се обади по телефона в лабораторията, за да съобщи, че пристигат, и тръгнаха натам.

Стъпките им кънтяха в тунела. Скай се огледа и рече:

— Все едно сме в мокър ботуш.

— Е, не е „Шанз-Елизе“, но пък и трафикът е по-малко.

Скай беше поразена от инженерното постижение и засипваше Льоблан с най-различни въпроси. Накрая стигнаха до квадратна бетонна плоча със стоманена врата на стената на тунела.

— Накъде води тази врата?

— Към друг тунел, който се свързва с водноелектрическата система. Когато в началото на годината потокът е по-слаб, можем да отворим вратата, да го прекосим и да навлезем по-дълбоко в системата. Но по това време нивото на водата се покачва и държим вратата затворена.

— Тоест от тук може да се стигне до електроцентралата?

— Има тунели през цялата планина и под ледената шапка, но само сухите са достъпни. Другите пренасят вода до централата. Под ледника тече река, която понякога е доста силна. Обикновено не оставаме толкова до късно през сезона. Водата от топенето тече по естествените пукнатини между леда и скалата, създава джобове и забавя проучванията ни. Но тази пролет работата ни отне повече време, отколкото очаквахме.

— А откъде се взима въздухът тук долу?

— Ако продължим покрай лабораторията и още един километър под ледника, ще стигнем до голям отвор в далечния край на леда. През него бяха вкарани фургоните за лабораторията и екипа, а след това го оставихме отворен като вход към мина. От там идва въздух.

Скай потръпна от влажния студ.

— Възхищавам се на решителността ви. Това не е най-приятното работно място.

Дълбокият смях на Льоблан отекна в тунела.

— Безкрайно неприятно, отегчително и постоянно си мокър до кости. По време на триседмичните си престои тук от време на време излизаме на слънце, но връщането в пещерата е много потискащо, затова гледаме да стоим повече в лабораторията — тя е суха и добре осветена. Оборудвана е с компютри, вакуумни помпи за филтриране на седименти, дори хладилна стая, в която да работим върху ледените проби, без да ги стопяваме. След осемнайсет часа работа просто си взимаш душ и си лягаш, така че времето минава бързо. Ето че почти стигнахме.

Също като жилищните фургони, и тези на лабораторията бяха сгушени в ниша в стената. Когато Льоблан се приближи към най-близката врата, тя се отвори и отвътре излезе висок слаб човек. Видът на Рено отново запали тлеещия гняв у Скай. Той всъщност напомняше повече на богомолка, отколкото на хлебарка. Имаше триъгълно лице,

широко в горната част и с остра брадичка. Носът му беше дълъг, а очите — малки и близко разположени. Оредялата му коса беше бледорижа.

Мъжът поздрави Скай с вяло, влажно ръкостискане, което я изпълни със същото отвращение, както при първата им среща.

— Добро утро, скъпа моя мадмоазел Лабел. Благодаря, че дойдохте в тази влажна, тъмна пещера.

— Няма защо, професор Рено. — Тя огледа неприветливата околност. — Вие вероятно се чувствате като у дома си.

Рено не обърна внимание на тънкия намек, че е използвал изпод някой камък, и прокара очи по добре сложеното тяло на Скай, сякаш виждаше през дрехите ѝ.

— Винаги се чувствам така, когато вие сте наблизо — отговори той.

Скай потисна желанието си да му отвърне подобаващо.

— Може би ще ми кажете кое бе толкова важно, та да ме откъснете от работата ми.

— С удоволствие!

Той посегна да я хване под ръка, но тя се отдръпна и се хвана за Льоблан.

— Водете ни!

Глациологът наблюдаваше словесния двубой с весели пламъчета в очите. Устните му се разшириха в усмивка и двамата със Скай тръгнаха под ръка към стръмното дървено стълбище, което водеше към тунел три метра и половина на височина и три метра широчина.

На двайсетина крачки след стъпалата тунелът се разклоняваше на две. Льоблан поведе Скай по десния проход. По плитък канал, издълбан в пода, се оттичаше вода, а по една от стените вървеше черен гумен маркуч, около десет сантиметра в диаметър.

— Събираме оттичащата се вода, нагряваме я и пръскаме с нея леда, за да го стопим — обясни Льоблан. — На дъното на глетчера ледът е като маджун. Постоянно го стопяваме, иначе се втвърдява отново с по половин-един метър на ден.

— Доста бързо — отбеляза Скай.

— Много. Понякога навлизаме по петдесет метра навътре в ледника и трябва да внимаваме ледът да не се затвори зад нас.

Тунелът свърши пред леден склон, към три метра висок. Качиха се по една стълба върху хлъзгавата скала и влязоха в ледена пещера, достатъчно голяма да побере над дванайсет човека. Стените и таванът бяха синкавобели, с изключение на местата, покрити с прах и пръст от движението на ледника.

— Намираме се на дъното на ледника — каза Лъоблан. — Над главите ни няма нищо, освен лед — цели двеста и четирийсет метра. Това е най-мръсната част от плаващия лед. Колкото по-навътре пробиваш, толкова по-чист става. Сега трябва да ви оставя, за да изпълня едно поръчение на мосю Рено.

Скай му благодари. Вниманието ѝ беше привлечено от мъж в дъждобран, който пръскаше леда с маркуч с гореща вода. Заради облаците от пара в бездруго влажното помещение ставаше още по-трудно да се диша. Щом я забеляза, мъжът спря водата и се приближи, за да се здрависа.

— Добре дошли в малката ни лаборатория, мадмоазел Лабел. Надявам се да не сте се измъчили много, докато стигнете дотук. Казвам се Ханк Търстън, колега на Бърни. Това е Крег Роси, нашият асистент от университета „Упсала“ — каза той, като махна към един млад, двайсетинагодишен мъж. — А това е Дерек Ролинс, който пише статия за нашата работа в списание „Аутсайд“.

Докато Скай се здрависа с всички, Рено мина бързо покрай останалите и се приближи до стената, за да разгледа неясната човешка фигура в леда.

— Както виждате, този господин е замразен от известно време — каза той, а после, поглеждайки към Скай, добави — също като някои жени, които познавам.

Никой не се засмя на шегата. Скай заобиколи Рено и прокара пръсти по очертанията на тъмната фигура. Крайниците бяха изкривени в гротескна форма.

— Открихме го, докато разширявахме пещерата — обясни Търстън.

— Прилича повече на размазана буболечка на стъклото, отколкото на човек — отбеляза Скай.

— Имаме късмет, че не е просто едно голямо размазано петно — отвърна глациологът. — Като се замисля, изглежда доста добре като за

тези условия. Ледът на дъното на ледника, както и всичко в него, се сплесква като маджун от стотиците тонове налягане.

Скай се вгледа в силуета.

— Смятате ли, че някога се е намирал на върха на ледника?

— Със сигурност. При долинни ледници като Льо Дормьор през леда доста бързо преминава солидно количество сняг.

— Колко дълго смятате, че би отнело това?

— Предполагам, около сто години, плюс-минус, за да стигне от върха до дъното на ледника. Това би станало само с предмет близо до върха на глетчера високо в планината, където ледът се движи едновременно вертикално и хоризонтално.

— Значи е възможно да е алпинист, паднал в цепнатина?

— И ние първо така си помислихме. След това се вгледахме по-внимателно.

Скай се приближи до леда. Тялото беше облечено почти изцяло в тъмна кожа — от обувките до шапката. Тук-там по дрехите се виждаше рошава кожа, а на колана висеше кобур с пистолет в него.

Погледът ѝ се плъзна към лицето. Чертите му не се виждаха ясно в леда, но кожата му беше потъмняла, сякаш твърде дълго бе стоял на слънце. Очите бяха покрити с очила.

— Невероятно — прошепна тя, като направи крачка назад и погледна към Рено. — Но какво общо има това с мен?

Рено се усмихна, приближи се до един пластмасов контейнер и извади отвътре старинен стоманен шлем:

— Ето какво намерихме близо до главата му.

Скай взе шлема и разгледа сложната гравюра върху метала, стиснала замислено устни. Предната част на шлема беше оформена като лице на човек с голям нос и рунтави мустаци. Горната му част беше покрита с плетеници от орнаменти на цветя, стъбла и митични същества, обикалящи като планети около стилизиран триглав орел. Човката на орела бе отворена в предизвикателен вик, а в остриите си нокти стискаше копия и стрели.

— Всъщност първо открихме шлема — каза Търстън. — Веднага затворихме помпата. Добре че тялото не се повреди.

— Мъдро решение — одобри Рено, — всяка археологична находка може да бъде замърсена, също както сцената на местопрестъплението.

Скай пъхна пръсти през един грапав отвор от дясната страна на шлема.

— Това прилича на дупка от куршум.

— От куршум ли! — изсумтя Рено. — По-скоро от копие или стрела.

— Често в броните и шлемовете се наблюдават вдлъбнатини или дупки на мястото, получени при тестването на здравината им срещу огнестрелно оръжие — обясни Скай. — В случая дупката е необикновено чиста. Тази стомана е от много високо качество. Вижте, с изключение на няколко драскотини, почти не е повредена от притискането в леда. Повикахте ли съдебен лекар?

— Ще бъде тук утре. Не ни трябва специалист, за да ни каже, че този тип е мъртъв. Какво мислите за шлема?

— Не мога да кажа нищо — поклати глава тя. — Формата му напомня на някои, които съм виждала, но знаците са ми непознати. Ще трябва да потърся знака на майстора и да го сверя с базата си данни. Тук виждам много противоречия. — Тя погледна отново тялото. — Дрехите и пистолетът изглеждат от двайсети век. Прилича на летец, съдейки по якето и очилата. Но защо тогава е носил такъв стар шлем?

— Много интересно, мадамозел Лабел — въздъхна нетърпеливо Рено, — но аз очаквах да ни помогнете повече. — Той взе шлема от ръцете ѝ и го върна в контейнера, като извади от там малък, очукан сейф. Държеше го в ръце като бебе. — Това също беше близо до тялото. Съдържанието му може да ни разкрие кой е този човек и как се е озовал тук. Междувременно — обърна се той към Търстън, — бих искал да продължите да топите леда около тялото, в случай че има и други предмети. Аз поемам пълната отговорност.

Търстън го погледна скептично и сви рамене.

— На ваша територия сме — каза той и хвана маркуча с горещата вода.

Стопи още няколко сантиметра лед от двете страни на тялото, но не намери нищо. След малко отидоха в лабораторията да хапнат и да се постопят, после отново се върнаха в ледената пещера и подновиха търсенето. Когато Рено каза, че ще остане в лабораторията, докато другите са в ледената пещера, никой не възрази.

По едно време той се появи и плесна с ръце, за да привлече вниманието им.

— Трябва да спрем за малко. Имаме посетители.

По коридора се чува възбудени гласове. Миг по-късно в пещерата се втурнаха мъже с камери, фотоапарати и бележници. С изключение на един висок мъж, който стоеше почтително назад, другите се блъскаха да заснемат тялото.

Скай хвана Рено за ръкава и го дръпна настрана.

— Какво правят тези репортери тук?

Той я изгледа над дългия си тънък нос.

— Аз ги поканих. Те са част от прес екипите, избрани да отразят това велико откритие.

— Дори не знаете какво е това откритие — каза тя с неприкрито презрение в гласа. — А току-що ни поучавахте да не замърсяваме мястото.

Той махна пренебрежително с ръка.

— Важно е светът да узнае за страхотната ни находка. — После повиши глас, за да привлече вниманието на репортерите. — Ще отговоря на въпросите ви за мумията, веднага щом излезем от гробницата — каза той и излезе навън.

Скай кипеше от гняв.

— Мили боже! — възкликна Ролинс. — Мумия... Гробница... Ако го слушаш, ще решиш, че е открил Тутанкамон.

Фотографите направиха още няколко серии от снимки и излязоха навън, с изключение на високия мъж. Той беше към два и десет висок, с пепеляво бледо лице и мускулесто тяло, съответстващо на ръста му. На врата му висеше фотоапарат, а на рамото му — голям брезентов сак. Погледна безстрастно тялото още веднъж, после и той си тръгна.

— Чух какво казахте на Рено — рече Търстън. — Мястото скоро ще започне отново да замръзва и може би това ще го съхрани.

— Добре. Да видим какво ни готви този идиот междуременно.

Двамата излязоха от пещерата и бързо се насочиха към стълбата. Рено стоеше пред един от фургоните на лабораторията и държеше сейфа високо над главата си.

— Какво има вътре? — извика един от репортерите.

— Не знаем. Ще трябва да го отворим в контролирана среда, за да не увредим съдържанието му.

Той се завъртя на пети, за да могат всички да снимат. Едрият мъж с фотоапарата на шията обаче не се възползва от тази възможност.

Вместо това разблъска останалите, без да обръща внимание на протестите им, и застана пред Рено.

— Дайте ми кутията — каза той с равен глас, протегнал ръка.

Рено го погледна изумено. После явно сметна, че онзи се шегува, и реши да се включи в играта. Ухили се и притисна кутията до гърдите си.

— Само през трупа ми.

— И това е вариант — отвърна мъжът, без да повишава глас.

Бръкна в якето си, извади пистолет и удари силно с дръжката кокалчетата на Рено. Развеселената физиономия на французина се смени с изражение на изненада и болка. Той падна на колене, стискайки премазаните си пръсти.

Мъжът улови кутията, преди да падне на земята, обърна се и се отдалечи по тунела, размахвайки пистолета срещу репортерите, които заотстъпваха с препъване назад.

— Спрете го! — изохка Рено.

— Защо не използвате телефона? — предложи един от репортерите.

Търстън грабна слушалката от стената.

— Няма връзка — каза той навъсено, — кабелите са прекъснати. Пък и бездруго всички сме тук. Ще излезем навън да повикаме помощ.

Двамата с Льоблан помогнаха на Рено да се изправи. Превързаха ръката му с комплекта от лабораторията, докато репортерите спекулираха за самоличността на високия мъж. Никой не го познаваше. Просто се беше появил с изискваните документи и се бе качил в хидроплана, който ги остави в края на езерото. От там ги взе Льоблан.

Льоблан и Скай заявиха, че тръгват с Търстън. Репортерите решиха да останат вътре, след като Търстън предупреди, че не е изключено въоръженият да ги причаква в тунела. Вървяха бързо няколко минути, осветявайки тъмнината с челниците си. После предпазливо забавиха крачка, опасявайки се онзи да не изскочи от мрака. Ослушваха се за стъпки, но чуваха само капещата вода от стените и тавана.

Изведнъж някъде отпред се разнесе глуха експлозия и земята се разтърси. От тунела изригна горещ въздух. Тримата паднаха на пода, опитвайки се да заровят глава в мократа земя, докато вълната отмине.

Когато им се стори, че вече са в безопасност, станаха и изтриха лицата си. Ушите им звъняха и трябваше да крещят, за да се чуят.

— Какво беше това? — попита Лъоблан.

— Да видим — рече Търстън и тръгна напред, страхувайки се от най-лошото.

— Чакайте! — спря го Скай.

— Какво има?

— Вижте в краката си.

Светлините от челниците им се отразиха от нещо искрящо, което се движеше по пода на тунела.

— Вода!

Потокът бързо прииждаше.

Тримата се обърнаха и побягнаха навътре в тунела, а вълните заливаха нозете им.

Остин гледаше през бинокъла. Скай се качи в някаква кола, която тръгна нагоре по склона към едната страна на ледника и изчезна зад дърветата. Все едно земята я погълна. Остин се наведе през перилата на кораба и погледът му бе привлечен от Ла Ланг дю Дормьор. С грапавата си повърхност и тъмни зъбери от двете страни ледникът приличаше на пейзаж от Плутон. По леда блестяха слънчеви лъчи, но не успяваха да омекотят студените вълни, които се надигаха от повърхността му и се носеха по огледалното езеро.

Мислейки си за теорията на Скай, че керваните по Кехлибарения път са минавали покрай езерото, той се опита да се постави на мястото на древните пътешественици и се зачуди как ли са възприемали огромния глетчер. Най-вероятно за тях той е бил творение на боговете, които е трябвало да бъдат умилостивени. Може би подводната гробница е имала нещо общо с ледника. Нямахше търпение да я проучат. Лесно можеше да слезе сам долу, но Скай никога нямаше да му прости. При това с право.

Остин отиде да се увери, че батискафът е готов за потапяне, щом тя се върне. Докато го изследваше най-прецизно, в главата си чуваше гласа на баща си, който му напомняше да провери всеки детайл. Именно баща му, богат собственик на компания за корабен скрап в Сиатъл, беше научил Кърт на основните принципи на мореплаването.

Още помнеше първите съвети. Никога не връзвай възел, който не може да бъде развързан от раз, дори въжето да е мокро. И винаги поддържай лодката си във форма като за изложба.

Остин прие присърце бащините завети. Възлите, които усвои с постоянна практика, никога не се заплитаха. Грижеше се въжетата на лодката, която баща му построи специално за него, да бъдат винаги добре накатани, дървото — лакирано, а металните части — без ни едно петънце от ръжда. Отнесе тия съвети и в колежа. Докато учеше за магистър по системна администрация в Университета на щата Вашингтон, той посещаваше и утвърдена школа по водолазен спорт в Сиатъл, където получи диплома за професионален водолаз и придоби висока квалификация в различни области.

След колежа работи две години на нефтени платформи в Северно море, след което се върна за шест години в компанията на баща си, преди да бъде привлечен от ЦРУ в никому неизвестен клон за подводно разузнаване. В края на Студената война ЦРУ закри отдела за подводно разузнаване и Кърт се прехвърли в НАМПД.

Любител на философията и на стремежа ѝ към истината и скрития смисъл на нещата, Остин знаеше, че съветите на баща му се отнасят не само до практическите грижи за лодките. С прости думи баща му говореше за живота и за необходимостта човек винаги да бъде готов за неочакваното. Този съвет Остин прие много сериозно и вниманието му към детайлите неведнъж бе спасявало живота му, както и този на други хора.

Провери акумулаторите, увери се, че резервоарите с въздух са заменени с нови, и с опитно око огледа целия батискаф. Накрая доволно почука по прозрачния купол.

— Като за изложба! — рече той усмихнато на себе си.

После слезе на палубата на „Мумичуг“. Двайсет и четири метровият катамаран беше най-малкият изследователски съд на НАМПД, на който беше работил. Също като малката рибка, на която беше кръстен, той се чувстваше у дома си както в сладка, така и в солена вода. Представляваше модифицирана версия на кораб, предназначен за крайбрежна работа в непокорните води на Нова Англия.

Беше здрав и бърз, с мощни дизелови двигатели, благодарение на които развиваше 20 възела. Имаше място за осем души и беше идеален

за кратки мисии. Въпреки малкия си размер, лебедките и А-образната рамка можеха да влачат тежки товари. А един по-голям съд не би могъл да стигне по криволичетата река до ледника.

Тъй като Скай я нямаше да си говорят, Остин си взе чаша кафе от камбуза и слезе в лабораторията за дистанционно наблюдение — малко помещение, натъпкано с компютърни монитори. Като всичко останало, и лабораторията те предизвикваше да я подцениш. В действителност електронни нерви и ганглии свързваха мониторите със сложна система от прибори.

Настани се пред един екран, отпи от кафето и извика на дисплея изображението на сонара за страничен обзор. Пионерът на този тип сонари беше доктор Харолд Еджъртън, който през 1963 г. пръв беше монтирал подобен уред на лодката си. Той позволяваше на повърхностните съдове да покриват големи площи от дъното и изцяло промени подводните издирвателни техники.

Когато „Мумичуг“ пристигна, Скай беше помолила да огледат брега от страната на ледника, който би представлявал сериозно препятствие пред керваните. Смяташе, че древните пътници най-вероятно са почивали край реката, преди да я прекосят, и че на това място може да е имало селище. Самият воден път може да е бил използван като помощен към Кехлибарения път.

Докато батискафът беше потопен, корабът бе продължил сонарното обследване по периметъра на езерото. Остин искаше да види какво е открил той. Настрои екрана на бавно превъртане на изображенията и пред очите му се показаха високо разделителни картини, напomniaщи на два кехлибарени водопада. Вдясно на екрана бяха изписани географските координати и местоположението им върху малка карта.

За осмислянето на сонарните изображения е нужно опитно око, пък и не е най-вълнуващото занимание. Равното песъчливо дъно на Ланг дю Дормьор беше особено еднообразно. Остин се улови, че мозъкът му се унася и клепачите му натежават. Изведнъж рязко ги отвори, заинтригуван от една аномалия. Върна назад и се приведе, за да разгледа по-добре тъмния кръст на равния фон, а после с едно кликване на мишката го увеличи.

Беше самолет, дори кабината се виждаше. Кликна на иконката за печат и след няколко секунди принтерът изплю картината. Разгледа я

на силна светлина. Част от крилото липсваше. Надигна се от мястото си и тъкмо се насочи към вратата, за да уведоми капитана за откритието си, когато Франсоа влетя в лабораторията. Беше очевидно разтревожен. Обикновено на лицето на французина беше изписана невъзмутима усмивка, а сега изглеждаше така, сякаш току-що е чул, че Айфеловата кула е паднала.

— Мосю Остин, трябва бързо да дойдете на мостика.

— Какво има?

— Мадмоазел Скай!

Стомахът на Остин се сви.

— Какво е станало?

Последва неразбираем порой от думи на френско-английски. Остин го избута настрани и се втурна нагоре, взимайки по две стъпала наведнъж. Капитанът беше в кабината и говореше по радиото. Когато видя Кърт, каза: „Attendez“ и остави микрофона настрани.

Капитан Джак Фортие беше слаб мъж от френско-канадски произход, който беше взел американско гражданство, за да работи за НАМПД. Френският му език се оказа много полезен в тази експедиция, макар някои от местните да се кискаха зад гърба му на силния му квебекски акцент. Фортие беше казал на Остин, че присмехът не го притеснява, защото неговият език всъщност е по-чист, незамърсен от местни диалекти, както във Франция. Всъщност този човек като че ли не се притесняваше от нищо и сега Остин определено се изненада от намръщаното му, тревожно лице.

— Какво е станало със Скай? — попита той направо.

— Говоря с един от шефовете на електроцентралата. Станал е инцидент.

Остин изтръпна.

— Какъв инцидент?

— Скай и неколцина други са били в тунел под ледника.

— Как се е озовала там?

— Долу има обсерватория за изучаване на движението на ледника. Разположена е в системата от тунели, които електрокомпанията е прокарала, за да взима вода от ледника. Явно нещо се е случило и тунелът е бил наводнен.

— Успели ли са да се свържат с обсерваторията?

— Не, телефонът е прекъснат.

— Значи не знаем дали са живи или мъртви.

— Да — прошепна едва чуто Фортие.

Макар новината да разтърси Остин, той си пое дълбоко въздух, издиша бавно и събра мислите си.

— Кажете на шефа на централата, че искам да се срещна с него. Да приготви подробни карти на тунелите. Искам лодка, която да ме закара до брега. — Остин млъкна за секунда, осъзнавайки, че най-грубо раздава заповеди на капитана. — Извинявайте, не исках да звуча като изнервен сержант. Корабът е ваш. Това са само предложения.

— Ще бъдат приети — усмихна се капитанът. — Не се притеснявайте. Аз идея си нямам какво да правим. Корабът и екипажът са под ваше командване.

Капитан Фортие взе отново микрофона и заговори на френски.

Остин гледаше ледника през прозореца на кабината. Стоеше неподвижно като бронзова статуя, но това беше измамно спокойствие. Мислите му препускаха, анализирайки различни стратегии. Но знаеше, че това е вятър и мъгла: не можеше да състави план, преди да разбере с какво си има работа.

Спомни си обаятелното лице на Скай на слизане от кораба. Съзнаваше, че шансовете му не са големи, но се закле отново да види тази усмивка.

На брега го чакаше камион. Шофьорът подкара нагоре към електроцентралата колкото можеше по-бързо. Когато наближиха кубичната сграда от сив бетон в подножието на стръмния планински склон, Остин видя мъж, който крачеше напред-назад пред входа. Камионът спря и онзи се втурна към тях, отвори вратата на Остин и протегна ръка да се здрависа.

— Parlez-vous Frangais, Monsieur Austin?^[1]

— Parle, но малко — отвърна Остин, слизайки от камиона.

— Добре — каза мъжът с отстъпчива усмивка. — Аз говоря достатъчно добре английски. Казвам се Ги Лесар, отговорник на централата. Ужасна случка.

— Значи сте наясно, че времето ни е скъпо — отбеляза Остин.

Лесар беше нисък, жилав мъж със слабо лице и грижливо оформени мустаци. От него се излъчваше напрежение, сякаш се беше

включил към някой от далекопроводите, опънати по високите метални стълбове.

— Да, разбирам. Елате. Ще ви обясня положението. — И той с отривиста походка го поведе към входа.

Когато влезе в малкото сепло фойе, Остин се огледа.

— Очаквах нещо по-голямо — каза той.

— Не се лъжете. Това е само портал. Използва се предимно за офиси и живеене. Самата централа е разположена дълбоко във вътрешността на планината.

Преминаха през още една врата в дъното на фойето и се озоваха в голяма осветена каверна.

— Възползвахме се от естествените форми на скалите, за да започнем строежа — обясни Лесар, а гласът му отекуваше от стените. — Под планината и ледника има към петдесет километра тунели.

Остин тихо подсвирна.

— Някои шосета в Щатите са по-къси.

— Беше забележително постижение. Инженерите използваха машина за копаене на тунели с диаметър почти девет метра. Прокопаването на изследователския тунел беше лесна работа.

Стигнаха до входа на един тунел. Остин долови ниско бръмчене, като от голям рояк пчели.

— Този шум сигурно идва от генератора? — предположи той.

— Да, засега имаме само една турбина, но планираме изграждането на втора. — Лесар спря пред врата в стената на тунела. — Тук е контролната зала.

Мозъкът на централата представляваше малко стерилно помещение с площ по-малко от пет квадратни метра, което приличаше на вътрешността на огромна електронна игра. Покрай три от стените имаше наредени плотове с премигващи лампи, електрически циферблати, уреди и превключватели. Лесар се приближи до конзолата с формата на подкова, заемаща цялата среда на стаята, седна пред монитора на компютъра и даде знак на Остин да седне до него.

— Знаете ли с какво се занимаваме тук? — попита французинът.

— В общи линии. Казаха ми, че използвате водата от ледника, за да добивате електроенергия.

Лесар кимна.

— Технологията е сравнително проста. Навалелият сняг се натрупва върху ледника. При топло време той започва да се топи, образувайки водни джобове и реки. Водата се насочва с помощта на тунели към турбината. И воала! Електричество — чисто, евтино, възобновяемо. — Рутинното обяснение не можеше да прикрие гордостта в гласа му.

— Просто като теория, но забележително като изпълнение — каза Остин, който мислено си представи системата. — Сигурно разполагате с много хора.

— Само трима сме. По един на смяна. Електроцентралата е почти изцяло автоматизирана и вероятно би си работила добре и без нас.

— Можете ли да ми покажете план на системата?

Пръстите на Лесар затракаха по клавиатурата. На екрана се появи схема като в контролен център за градски транспорт. Пресичащите се цветни линии напомняха на картата на лондонското метро.

— Мигащите сини линии са тунелите, по които тече вода, а червените са сухи проходи. Турбината е ето тук.

Остин се вгледа в екрана, опитвайки се да се ориентира в объркващата плетеница.

— Кой тунел е бил наводнен?

Лесар почука с пръст по екрана.

— Ето този. Главният път към обсерваторията. — Линията мигаше в синьо.

— Има ли начин да се спре водата?

— Опитвахме, още когато видяхме, че в тунела е потекла вода. Явно бетонната стена между изследователския тунел и водните е подала. Преди успяхме да отклоняваме водата към другите. Тунелът още е пълен.

— Имате ли някаква представа как е подала стената, за която споменахте?

— Ето тук има врата, която осигурява преминаването от един тунел към друг. По това време на годината е затворена, защото водите са високи. Направена е така, че да издържа тонове налягане. Не знам какво може да се е случило.

— Има ли начин да източим водата от този тунел?

— Да, можем да запечатаме част от тунелите и да я изпомпаме, но това ще отнеме дни — гласеше съкрушителният отговор.

Остин посочи светещия екран.

— Дори при тази огромна мрежа от тунели?

— Ще ви покажа какъв е проблемът.

Излязоха от контролната зала и тръгнаха по коридора. След няколко минути бръмченето на турбината бе заменено от друг шум, напomniaщ на силен вятър в дървета. Минаха през една стоманена врата и се качиха по метални стълби до площадка за наблюдение, защитена от водата с пластмасово и метално покритие. Лесар обясни, че се намират в един от няколкото изнесени контролни пултове. Шумът се бе превърнал в грохот.

Лесар щракна ключа на стената и един прожектор освети част от тунела, в която бушуваше водната стихия. Вече почти беше стигнала до обсерваторията. Остин гледаше разпенената вода, потръпвайки от огромната ѝ сила.

— По това време на годината се топят големите джобове на ледника — изкрещя Лесар, надвиквайки тътена. — Те увеличават нормалния дебит. Също като придошлите реки през пролетта, когато снегът се топи бързо. — На тясното му лице беше изписана болка. — Съжалявам, че не можем да помогнем на вас и хората, затворени вътре.

— Вече много ми помогнахте, благодаря. Трябва да видя подробна скица на изследователския тунел.

— Разбира се — Лесар го поведе обратно към контролната зала. Вече беше убеден, че американецът му допада. Остин беше точен и методичен — качества, които той ценеше особено.

Когато стигнаха до контролната зала, Остин погледна часовника на стената и видя, че обиколката му е отнела ценни минути. Лесар се приближи до един метален шкаф, отвори широко плитко чекмедже и извади купчина скици.

— Това е главният вход към тунела. Не е много по-голям от канализационна шахта. Тези правоъгълници тук са жилищните фургони на учените. Лабораторията е разположена на около километър и половина от главния вход. Както се вижда на страничния план, има стълби, които се изкачват през тавана до проход на горно ниво, който води към самата субгласиална обсерватория.

— Знаете ли колко хора има там долу?

— Последният път, когато се видяхме, членовете на екипа бяха трима. Понякога, като им омръзне под земята, се събираме да пийнем няколко чаши вино заедно. Освен тях, там е жената от кораба ви, а малко преди инцидента хидропланът докара няколко души, но не знам колко от тях откара обратно.

Остин се наведе над скицата, попивайки с очи всеки детайл.

— Да предположим, че са успели да се доберат до обсерваторията. Въздушната тапа в прохода ще попречи на водата да наводни и нея.

— Прав сте — съгласи се Лесар, но без особен ентузиазъм. — Ако има въздух, може още да са живи.

— Така е, но въздухът им е ограничен. Дано не се стигне дотам да им се иска да бяха мъртви.

Остин нямаше нужда някой да му напомня каква зловеща съдба е надвиснала над Скай и останалите. Дори да бяха оцелели от наводнението, ги очакваше бавна и мъчителна смърт от задушаване. Съсредоточи се върху скицата и забеляза, че главният тунел продължава и след обсерваторията.

— Къде отива тунелът?

— Изкачва се постепенно до друг изход, на около километър и половина.

— Друга шахта?

— Не, онзи прилича на вход към мина в склона на планината.

— Искам да го видя! — В главата му започваше да се оформя план. Базираше се основно на догадки и предположения и щеше да му бъде нужен много късмет, за да проработи, но все беше нещо.

— От другата страна на ледника е. Единственият път дотам е по въздух, но мога да ви покажа местоположението му оттук.

Качиха се на плоския покрив на електроцентралата. Лесар посочи един пролом в далечната страна на ледника.

— Ето там, близо до тази малка долинка.

Остин проследи пръста му с присвити очи, после погледна към небето. Към електроцентралата приближаваше голям хеликоптер.

— Слава богу! — възкликна Лесар. — Най-после някой се отзова на молбата ми за помощ.

Двамата мъже забързаха надолу и излязоха от електроцентралата точно когато хеликоптерът се снишаваше. Шофьорът на камиона и още

един мъж, за когото Остин предположи, че е третият от екипа, вече бяха навън и наблюдаваха как хеликоптерът каца на площадката на стотина метра от входа. Когато витлото спря, от него слязоха трима мъже. Остин се намръщи. Това не беше спасителен отряд. До един носеха тъмни костюми, красноречиво говорещи за средните им управленски позиции.

— Това е шефът ми, мосю Друе. Той никога не идва тук — каза Лесар, неспособен да прикрие страхопочитанието в гласа си.

Друе беше пълен мъж с мустаци на Еркюл Поаро. Той припряно се приближи и с обвинителен тон попита:

— Какво става, Лесар?

Докато отговорникът им разясняваше положението, Остин си гледаше нетърпеливо часовника. Имаше чувството, че стрелките летят.

— Как се отразява това на производството? — поиска да знае Друе.

В този момент гневът на Остин изригна.

— А може би искате да знаете как се отразява на хората, затворени под ледника?

Мъжът вирна брадичка, успявайки да погледне Остин отвисоко, макар да беше с десет сантиметра по-нисък.

— Кой сте вие? — попита той, напомняйки му на гъсеницата от „Алиса в Страната на чудесата“.

— Това е мистър Остин от американското правителство — намеси се Лесар.

— Американец? — Остин можеше да се закълне, че долавя презрително сумтене. — Това не е ваша работа.

— Напротив! Моя е — отвърна Остин с равен глас, опитвайки се да сподави гнева си. — Близка моя приятелка се намира в тунела.

Друе не се трогна.

— Трябва да докладвам на вишестоящите и да изчакам техните нареждания. Но и моето сърце не е от камък. Веднага след това ще разпоредя спасителна операция.

— Това не е достатъчно. Трябва да направим нещо веднага.

— Не мога да ви помогна. Сега ме извинете.

С тези думи той и другите двама мъже в костюми влязоха в електроцентралата. Лесар погледна към Остин, поклати тъжно глава и ги последва.

Остин положи всички усилия да потисне желанието си да стисне дебелия бюрократ за яката. В този момент се чу ръмжене и в небето се появи малка точица. Тя постепенно стана по-голяма и се превърна в хеликоптер, по-малък от предишния. Спусна се над езерото, направи кръгче около централата и кацна сред облак прах на площадката до първия.

Още преди роторът да спре, от хеликоптера скочи слаб мургав мъж, който махна на Остин за поздрав. Джо Дзавала се приближи с лека пружинираща походка и едва забележимо спортно полюшване на раменете. Отпуснатият му стоеж беше спомен от времето, когато се биел като боксьор средна категория, за да се издържа в колежа. Липсата на белези по красивото му лице показваше, че явно го е бивало.

Общителният, тих Дзавала беше нает от адмирал Сандекър веднага след завършването на колежа „Ню Йорк Маритайм“ и оттогава насам беше незаменим член на Специалния екип. Бяха работили заедно с Остин по много задачи. Имаше гениален технически ум и беше умел пилот, с хиляди летателни часове на хеликоптери, малки и турбовитлови самолети зад гърба си.

Няколко дни по-рано пътуваха заедно до Франция. След това Остин пое към Алпите, а Джо остана в Париж. Като специалист по проектирането и строенето на подводни средства, той беше помолен да се включи в дебат за и против човешките екипажи, спонсориран от Френския институт за морски изследвания и разработки.

Остин се обади на Дзавала по мобилния телефон, веднага щом научи за инцидента в тунела.

— Извинявай, че прекъсвам престоя ти в Париж — каза той по телефона.

— Не само това прекъсваш. Един член на Националната асамблея ме разведе из града.

— Така ли? Много любезно от негова страна.

— От нейна. Казва се Дениз. След обиколката на Париж решихме да отидем в планината, където младата дама има вила. В момента съм в Шамони.

Остин не се изненада ни най-малко. С дълбоките си топли очи и гъста черна коса Дзавала приличаше на по-млада версия на актьора Рикардо Монталбан. Приятната му външност, добродушен чар и

интелигентност го правеха обект на желанието за много от неомъжените жени из Вашингтон. Всъщност Дзавала привличаше нежния пол, където и другаде да отидеше. Понякога това разсейване дразнеше Остин, особено по време на мисия, но сега беше добре дошло. Шамони беше съвсем близо.

— Още по-добре. Трябва ми помощта ти.

По напрежението в гласа му Дзавала разбра, че положението е сериозно.

— Тръгвам!

Сега, на голия хълм над езерото, двамата си стиснаха ръцете и Остин отново му се извини, че е осуетил интимния му живот. На устните на Дзавала заигра лека усмивка.

— Няма проблем, братле. Дениз също е държавен служител и напълно ме разбра, когато ѝ казах, че дългът ме зове. — Той погледна хеликоптера. — Даже се обади тук-там да ми осигури транспорт.

— Тогава ѝ дължа бутилка шампанско и цветя.

— Винаги съм знаел, че си истински романтик. — Дзавала се огледа. — Красиво място, макар и малко мрачно. Какво става?

— Ще ти обясня по пътя — отговори Остин и се запъти към хеликоптера.

След секунди вече бяха във въздуха. Докато летяха над глетчера, Остин накратко му разказа за случилото се.

— Дяволска работа! — рече Дзавала, като чу историята. — Съжалявам за приятелката ти. Скай ми звучи като човек, с когото бих искал да се запозная.

— Надявам се да имаш това удоволствие — каза Остин, макар да знаеше, че шансовете не са на тяхна страна и с всяка следваща минута намаляват.

Той насочи Дзавала към долината, която му показва Лесар от покрива на електроцентралата. Кацнаха на едно що-годе равно петно земя между скалите и зъберите. Взеха фенерчето от сандъчето за спешна помощ на хеликоптера и тръгнаха нагоре по склона. Влагата и студът, които лъхаха от ледника, ги пронизваха през дебелия якета. Входът към тунела беше изрязан в бетон. Мястото около него беше осеяно с миниатюрни каньончета. Влязоха в тунела, който по размери приличаше на онзи зад електроцентралата. Леко наклоненият под беше мокър, а след няколко крачки започнаха да газят вода.

— Не е най-романтичното място на света — отбеляза Дзавала, вирайки се в тъмнината.

— Така си представям река Стикс — отвърна Остин. Той се загледа в черната вода и изведнъж усети прилив на енергия. — Да се връщаме в електроцентралата!

Още щом хеликоптерът докосна площадката, отвътре излязоха Друе и останалите. Французинът бързо се приближи и поздрави Остин.

— Дълга ви извинение за поведението си преди малко, мосю Остин — каза той. — Не бях запознат с всички факти около тази ужасна ситуация. Разговарях с шефовете си и американското посолство, които ми обясниха за вас и НАМПД. Не знаех, че в тунелите под ледника има френски граждани.

— Националната им принадлежност ли е най-важното?

— Не, не, разбира се! Ще се зарадвате, като ви кажа, че вече повиках помощ. Спасителният екип е на път.

— Това вече е нещо. Колко време ще им трябва да стигнат дотук?

Друе се поколеба, съзнавайки, че отговорът няма да прозвучи задоволително.

— Три или четири часа.

— Сигурно ви е ясно, че тогава ще бъде твърде късно.

Друе кършеше ръце от притеснение.

— Поне ще можем да извадим телата. Нищо повече не мога да направя.

— Аз обаче мога, мосю Друе. Ще се опитаме да ги извадим живи, но ще ни трябва помощта ви.

— Не говорите сериозно! Горките хора са затворени под двеста и четирийсет метра лед. — Той се вгледа в лицето на Остин, на което бе изписана мълчаливата решителност, и повдигна вежди. — Много добре! Ще ви осигуря всичко, от което имате нужда. Какво ви трябва?

Остин с приятна изненада откри, че под пухкавата външност се крие стомана.

— Благодаря ви. Като начало бих искал да вземем хеликоптера и пилота ви.

— Да, разбира се, но виждам, че и приятелят ви има хеликоптер.

— Трябва ми по-голям.

— Не разбирам. Хората са под земята, не във въздуха.

— Въпреки това. — Остин го погледна изпитателно, намеквайки, че няма да губи време с обяснения.

Друе енергично кимна.

— Много добре! Разчитайте на пълното ми съдействие.

Французинът отиде да уведоми пилота, а Остин се обади на капитана на кораба на НАМПД по радиостанцията и за няколко минути му изложи плана си. Фортие слушаше внимателно.

— Ще се погрижа — каза той.

Остин му благодари и се загледа в ледника, сякаш измерваше силите на противника. В схемата му нямаше място за съмнение и неувереност. Знаеше, че плановете могат да се объркат, и множеството белези по тялото му го доказваха. Но също така знаеше, че проблемите могат да бъдат решени. И знаеше, че с малко късмет ще успее. Това, което не знаеше, бе дали Скай е още жива.

Скай беше съвсем жива. Рено, върху когото сипеше огън и жупел от ярост, можеше да свидетелства за това. Беше избухнала след поредната му егоистична забележка. Нахвърли се върху нещастния французин с блеснали от гневни сълзи очи, обвинявайки го, че е съсипал най-голямото откритие в живота ѝ. Когато изчерпа репертоара си и обема на белите си дробове, той най-сетне събра кураж да се възпротиви, а тя просто го отрязва с изпепеляващ поглед и една-единствена добре подбрана дума:

— Idiot.

Рено се опита да предизвика съчувствие.

— Не виждате ли, че съм ранен? — Той вдигна посинената си издрана ръка.

— Сам сте си виновен! — отвърна тя студено. — Как, за бога, допуснахте тук да влезе въоръжен мъж?

— Мислех, че е репортер.

— Имате мозък на амеба! Амебите не мислят.

— Мадмоазел, моля ви — намеси се Льоблан, — нямаме много въздух. Пазете си силите.

— За какво да ги пазя? — Тя посочи към тавана. — Ако не сте забелязал, сме затворени под голям ледник.

Льоблан вдигна пръст към устните си.

Скай се огледа и виждайки студените, изплашени лица на другите, разбра, че само утежнява положението им. Осъзна, че тирадата ѝ срещу Рено е плод на страха. Извини се на Лъоблан и стисна устни, но преди това измърмори:

— Той все пак е идиот!

След това отиде и се отпусна до Ролинс, който седеше облегнат на стената и пиеше нещо в тефтера си. Беше намерил отнякъде парче мушама и седеше на него, за да се предпази от влажния под. Скай се стгуши до него, търсейки топлина, и каза:

— Простете, че съм толкова напориста, но замръзвам.

Ролинс премигна от изненада, после остави тефтера и галантно я прегърна през раменете.

— Преди минута изглеждахте доста разгорещена.

— Съжалявам, че изпуснах нервите си пред всички — измърмори тя.

— Не ви виня, но опитайте да погледнете на нещата откъм добрата страна. Поне имаме светлина.

Водата ясно не беше засегнала проводниците, които минаваха по тавана на тунела. Макар лампите да премигваха от време на време, електричество имаше. Мокри и изнурени, оцелелите се събраха в един малък отсек от тунела между ледената пещера и стълбите.

Въпреки оптимистичната си забележка, Ролинс знаеше, че нямат много време. И на него, и на другите им ставаше все по-трудно да дишат. Опита се да отклони мислите си.

— Кажете ми повече за научното откритие, за което споменахте — помоли той.

Очите на Скай заблестяха.

— Открих древна гробница на дъното на езерото. Смятам, че може да има нещо общо с Кехлибарения път, което означава, че търговските контакти между Европа и средиземноморските страни са много по-стари, отколкото предполагахме. Може би от времето на Минойската цивилизация и на Микена.

Ролинс изохка.

— Добре ли сте?

— Да, да, идеално. Ох, по дяволите, не съм. Единствената причина да дойда тук бе, за да напиша разказ за субгласиалната обсерватория. После откриха тялото в леда, което щеше да я направи

още по-интересна. Тогава пък се появи този тип с пистолета, представяйки се за репортер, наби вашия приятел Рено и наводни тунела. Леле! Статията може да обиколи целия свят. Ще стана следващият Джон Кракауер. Издателите ще тропат на вратата ми с готови оферти. Я сега ми доразкажете за вашите минойци.

— Не знам дали са минойци — отвърна Скай, чудейки се как да го успокои. — Може и да греша.

Той тъжно поклати глава.

Телевизионният репортер, който внимателно слушаше разговора им, се намеси:

— Разбирам, че се чувствате зле, но я се поставете на мое място. Успях да заснема и тялото, и как онзи удари французина с пистолета.

Другият репортер потупа диктофона си.

— Да, и аз записах всичко на касета.

Ролинс гледаше противопожарния шланг, който се виеше покрай нозете им.

— Чудя се дали можем да използваме водата, за да разтопим тунел през ледника.

Търстън, който седеше от другата му страна, се засмя и каза:

— Изчислих го — ще ни отнеме три месеца упорит труд.

— Ама с уикендите и официалните празници ли? — попита сериозно Ролинс.

Всички се засмяха, с изключение на Рено.

Чувството за хумор на Ролинс подсети Скай за Остин. Преди колко време напусна кораба? Погледна часовника си и видя, че са минали едва няколко часа. Нямаше търпение да излязат заедно. Беше очарована от грубия му профил, от изсветлялата, почти бяла коса, но не ставаше дума просто за физическо привличане. Той беше интересен човек, пълен с контрасти. Имаше свежо чувство за хумор и можеше да бъде добър и топъл, но зад блясъка на очите му бе доловила диамантена твърдост. И тези великолепни рамене. Няма да се изненада, ако се окаже, че може да върви по дъното на морето.

Погледна към Рено, който се намираше точно на противоположния край в спектъра на привлекателността. Той седеше в другия край на тунела и се грижеше за отеклата си ръка. Скай се намръщи, мислейки си, че най-лошото в цялата работа е, че е затворена с хлебарка като Рено. Тази мисъл я потисна, затова стана и

се приближи до стълбите, които водеха надолу към главния тунел. Никакъв шанс! Потисна се още повече. Чудейки се как да се разсее, тя прегази през локвите и се качи по стълбата до ледената пещера.

Ледникът вече започваше да си връща изгубените територии. Бяха се образували нови ледени висулки. Ледът се бе удебелил и тялото не се виждаше. Шлемът още си беше в контейнера. Тя го взе и го разгледа на светлината. Видя сложните, изящно гравирани знаци. Майсторска работа! Стори ѝ се обаче, че тези знаци не са просто декоративни. В тях имаше някакъв ритъм, все едно разказваха нещо. Имаше чувството, че в метала пулсира собствен живот. Наложиха се да овладеят мислите си. Явно поради липсата на кислород започваше да си въобразява разни неща. Само да имаше повече време, със сигурност щеше да го разгадае. А Рено да върви по дяволите!

Тя взе шлема и се отправи към тунела. Кратката разходка и липсата на кислород я изтощи. Намери си място до стената, сложи шлема до себе си и приседна. Другите мълчаха. Виждаше само гърдите им, които се повдигаха, за да вдишат анорексичния въздух. Осъзна, че и тя прави същото — диша като риба на сухо, без да изпълва дробовете си. Брадичката ѝ се отпусна и тя се унесе.

Когато се събуди, лампите бяха угаснали. Е, значи все пак ще си умрем в тъмнина, каза си тя. Опита се да извика на другите, да им каже сбогом, но нямаше сили. Отново се унесе.

---

[1] Говорите ли френски, господин Остин? (фр.) — Бел.прев. ↑

4

Остин закрепил последния водоустойчив сак върху палубата зад мехуроподобната кабина и отстъпил назад да огледа. Сиймобилът приличаше повече на механично муле, отколкото на високотехнологично подводно средство, но се надяваше импровизацията да свърши работа. Понеже нямаше представа колко души има под ледника, събра всички възможни водолазни снаряжения и друга екипировка, и се молеше да му стигне.

Даде знак на Франсоа, че е готов. Французинът стоеше наблизко с радиостанция в ръка и действаше едновременно като свръзка и преводач. Той му върна жеста и каза нещо по радиото. Френският пилот това и чакаше.

Хеликоптерът се вдигна във въздуха, увисна над кораба и спусна въже до палубата. Остин наведе глава от силния вятър на пропелера, грабна куката в края на въжето и я закачи за четириточковата осигурителна система. Заедно с другите от екипа вече бяха вързали платформата, сиймобила и останалия товар на едно, за да може хеликоптерът да ги вдигне наведнъж.

Даде знак с вдигнати палци. Въжето се опъна, а лопатите на пропелера бясно пореха въздуха. Въпреки оглушителния рев товарът се повдигна само с няколко сантиметра от палубата. Общото тегло на сиймобила, на платформата и на товара надвишаваше капацитета на хеликоптера. Остин направи знак на пилота да отпусне въжето.

— Кажи им да останат на място, докато измисля какво да правим! — изкрещя той в ухото на Франсоа, сочейки към хеликоптера.

Докато Франсоа превеждаше, Остин се обади по своята радиостанция на Дзавала, чийто хеликоптер кръжеше високо над кораба.

— Имаме проблем.

— Виждам. А колко хубаво щеше да бъде, ако разполагахме с тежкотоварен хеликоптер — отвърна той.

— Може и да не се наложи — рече Остин и изложи плана си.

Дзавала се засмя.

— Животът ми трябва да е бил много скучен, преди да те срещна.

— Е?

— Трудно — каза Джо, — адски опасно, дръзко, но не и невъзможно.

Остин не се съмняваше в способностите на приятеля си. Не, тревожеха го неизвестните променливи — промяна на вятъра, човешко невнимание или грешка в екипировката можеше да превърне внимателно пресметнатия риск в бедствие. Една объркана дума при превода и край. Затова щеше да се погрижи указанията да бъдат пределно ясни.

Дръпна Франсоа настрани и му каза какво иска от френския пилот. После го накара да повтори инструкциите. Франсоа кимна разбиращо. Предаде съобщението по радиостанцията и хеликоптерът се дръпна настрани, така че въжето да се опъне под ъгъл.

Хеликоптерът на Дзавала се приближи и също спусна въже, което Остин бързо закачи за товара. Погледна нагоре към хеликоптерите, за да се увери, че са достатъчно далеч един от друг. От вдигането на товара щяха допълнително да се сближат, а той не би искал двете машини да си оплетат лопатите.

Даде им знак да вдигат. Ревът на роторите беше оглушителен. Този път сиймобилът и платформата едва ли не подскочиха нагоре. Една педя. Две педи. Метър. Два метра. Пилотите ясно съзнаваха разликата в размера и мощността на машините си и изключително умело я компенсираха.

Издигнаха се бавно шейсетина метра над повърхността на езерото със странния товар, люлеещ се помежду им, след което се насочиха към сушата и се изгубиха сред тъмните скали на планината. Дзавала не спираше да коментира по радиото. Няколко пъти прекъсваше, за да коригира позицията си.

Остин слушаше със затаен дъх, докато не чу лаконичното: „Орлите кацнаха“.

Кърт и още неколцина мъже от екипажа скочиха в една малка лодка и излязоха на брега. Когато хеликоптерите се върнаха, той се качи при Дзавала, а френският пилот натовари хората от „Мумичуг“.

След няколко минути кацнаха до яркожълтия сиймобил, който стоеше на платформата пред входа на тунела. Остин внимателно наблюдаваше подготовката и вкарването му в наклонения тунел до ръба на водата. Запряха колелата и Остин излезе навън, за да говори с Лесар. По негова молба отговорникът на електроцентралата беше донесъл още една схема на тунелите. Разгънаха я на близкия плосък камък.

— Това са вътрешните алуминиеви подпори, за които ви казах. Ще ги намерите на стотина метра след входа. Има дванайсет тройки колони, разположени напъряко на тунела, на около три метра разстояние между тройките.

— Сиймобилът е под два и четирийсет — каза Остин. — Ще трябва да режем само по една колона от всяка тройка.

— Карайте ги на зигзаг — посъветва го Лесар. — Тоест, не режете колоните в една и съща позиция. Както се вижда на тази схема, на това място таванът е най-тънък. Отгоре му тежат стотици тонове лед и скали.

— Помислил съм за това.

Лесар го погледна съсредоточено.

— След като ми изложихте плана си, се обадох в Париж и разговарях с един приятел в държавната енергийна компания. Той ми разказа, че построили тази част на тунела, за да се вкарат фургоните за лабораторията. Решено било по-нататък да не се използва за вход, тъй като с времето опасността от срутване се увеличава. Колоните са монтирани, за да се поддържа отворът за вентилация. Ето това ме безпокои. — Той прокара пръст по тавана на тунела на скицата. — Тук има голям нестабилен воден джоб. По това време на годината може да е по-голям и от обикновено. Ако системата от опори поддаде, целият таван може да се срути.

— Струва си риска.

— А помислихте ли, че може би напразно си рискувате живота? Хората вътре може да са мъртви.

— Няма да разберем, докато не ги открием, нали? — отвърна Остин с мрачна усмивка.

В погледа на Лесар се четеше възхищение. Този светлокос американец с поразителни сини очи беше или луд, или безкрайно уверен в способностите си.

— Явно много държите на тази жена.

— Познавам я едва от няколко дни, но имаме уговорка за вечеря в Париж и мисля да не я изпускам.

Лесар сви рамене. Всеки французин оценява галантността.

— През първите няколко седмици привличането между мъжа и жената е най-силно — когато още не са се опознали добре. Виждам, че приятелят ви вика.

Остин му благодари и се приближи до Дзавала, който чакаше на входа на тунела.

— Прегледах управлението на сиймобила. Доста е елементарно.

— Знаех си, че няма да имаш проблем — отвърна Остин и се огледа. — Време е да вдигаме чуковете, амиго.

Дзавала го изгледа кисело.

— Твърде много сериали гледаш.

Остин намъкна непромокаем гащеризон и тръгна по тунела, слагайки в крачка каската с подводен акустичен приемник. Дзавала му помогна да сложи акваланга и колана с тежести, след което му подаде ръка да се качи върху сиймобила.

Остин седна зад мехура върху саковете и нахлузи плавниците. Един мъж от екипажа му подаде лек подводен оксижен и голяма кислородна бутилка, която Остин закрепил с ластиси за палубата. Дзавала влезе в кабината и вдигна палец.

— Готови за отлитане? — Остин изпробва приемника.

— Да, само дето се чувствам като момче в балона.

— Само кажи и си разменяме местата.

— Не, благодаря — засмя се Дзавала. — Изглеждаш роден каубой.

Остин потупа кабината. Беше готов.

Екипажът повдигна платформата и бавно спусна батискафа във водата, контролирайки скоростта му с помощта на две въжета. Колелата се потопиха изцяло и сиймобилът заплава. Екипажът рязко издърпа въжетата и едновременно с това избути сиймобила. Той се понесе свободно във водата и забръмча.

Използвайки двата странични маневрени мотора в опасния отсек, Дзавала завъртя сиймобила на триста и шейсет градуса и го насочи към тунела. Продължи напред, докато не стана достатъчно дълбоко, за да потъне изцяло. Като регулираше леко мотора за

вертикална корекция, той натисна сиймобила надолу, докато корпусът му се скри под водата. Опашните мотори отново забръмчаха, батискафът се понесе напред и водата заля Остин и мехура.

Четири халогенни прожектора в предната част играеха по оранжевите стени и тавана, а отразената светлина придаваше на водата кафеникав оттенък.

Остин чу металическия глас на Дзавала в слушалките:

— Все едно да се гмурнеш в кофа с развалена шоколадова заливка.

— Ще си го спомня следващия път, когато седна в сладкарница. Мислех си за нещо по-поетично, в стила на Данте. Като например слизане в Хадес.

— Е, поне в Хадес е топло и сухо. Колко остава до първите колони?

Остин се вгледа в мътната вода пред себе си и му се стори, че вижда проблясване на метал. Изправи се и се облегна на кабината, като се държеше за защитните перила.

— Мисля, че приближаваме.

Дзавала намали ход и спря на няколко метра пред първите три алуминиеви колони, всяка около петнайсет сантиметра широка, които препречваха пътя им. Остин взе оксижена и кислородната бутилка и изплува до тази в средата. Включи оксижена и синият пламък бързо преряза метала. Повтори същата операция в горната част на колоната, после я избута. Махна на Дзавала да тръгва, показвайки му пътя с ръце като служител на летището, насочващ самолет към хангара. След това продължи към следващите три колони.

Докато плуваше, Остин хвърляше предпазливи погледи нагоре към тавана и се опитваше да не мисли за хилядите литри вода и тонове лед, притискащи тънкия скален слой. Следвайки съвета на Лесар, той преряза дясната колона. Дзавала отново премина. Средна колона, лява колона. И отначало.

Работата вървеше гладко. Не след дълго на пода на тунела лежаха дванайсет колони. Остин зае мястото си в задната част на сиймобила и каза на Дзавала да ускори до максималната скорост от два възела и половина. Макар да се движеха не по-бързо от енергична походка, тъмнината и близостта на стените го караха да се чувства така, сякаш препуска с каляската на Нептун към морските бездни.

Мислите му се насочиха към трудната задача, която им предстои. Думите на Лесар къртяха в ушите му. Французинът беше прав за силното привличане. Можеше да се окаже прав и за съдбата на хората под ледника.

Лесно беше да си оптимист горе, под слънчевите лъчи. Но колкото по-дълбоко се спускаха в потискащия мрак, толкова по-ясно съзнаваше, че цялата спасителна операция може би е напразна. Трябваше да признае, че няма голям шанс някой да оцелее толкова дълго на такова ужасяващо място. Неохотно се приготви за най-лошото.

В съня си Скай вечеряше с Остин в едно парижко бистро близо до Айфеловата кула. Той тъкмо ѝ казваше: „Събуди се“, а тя отговаряше: „Аз не спя“.

— Събуди се, Скай!

Пак Остин. Същински досадник.

Остин се пресегна покрай виното и пастета и леко я пошляпна по бузата. Тя се ядоса и извика:

— Престани!

— Така е по-добре — отвърна той.

Клепачите ѝ се вдигнаха наполовина като повредени капаци на прозорец и тя извърна лице от ослепителната светлина. Светлината се премести и тя видя лицето на Остин. Изглеждаше разтревожен. Внимателно стисна бузите ѝ, докато устните ѝ се разтворят, и пъкна мундщука на дихателния апарат между зъбите ѝ.

В дробовете ѝ потече въздух. Тя се съживи и видя, че Остин е коленичил досами нея. Носеше оранжев непромокаем гащеризон и нещо странно на главата. Той взе ръката ѝ и внимателно уви пръстите ѝ около малката бутилка с въздух.

После извади тръбата от собствената си уста.

— Можеш ли да останеш будна една минутка?

Тя кимна утвърдително.

— Добре. Ей сега се връщам.

Той се изправи и отиде до стълбите. В краткия миг, преди да се спусне във водата с електрическото си фенерче, видя другите, които приличаха на пияници, заспали след тежка вечер в парка.

След секунди във водата на стълбището се появи зловещо сияние и от там се подаде Остин, праметнал въже през рамото си. Той стъпи здраво на краката си и натегна въжето като руснак на Волга. Подът се оказа хлъзгав и той се подпря на коляно, но веднага отново се изправи. От водата се появи гумиран чувал, който той извади и просна навън като голяма риба. Последваха още чували.

Остин бързо ги отвори и раздаде на хората бутилките с въздух. Наложиха се да разтърси някои, които бяха потънали в унес, но още с първите глътки кислород всички бързо се оживиха — лакомо поглъщаха животворния въздух, а металическият шум от клапите кънтеше в затвореното пространство наоколо.

Скай изплю мундщука.

— Ти пък какво правиш тук? — попита тя, както домакиня от висшето общество би се обърнала към натрапник на изисканото й тържество.

Той нежно я вдигна на крака и я целуна по челото.

— Ако ще камъни да ваят от небето, Кърт Остин не би изпуснал среща за вечеря.

— Вечеря! Но...

Остин пъкна обратно мундщука в устата й.

— После ще говорим.

Той започна да отваря другите чували и да вади от тях непромокаеми гащеризони. Оказа се, че Ролинс и Търстън са водолази, и те помогнаха на останалите да се облекат и да нагласят екипировката си. Не след дълго всички бяха готови. Е, не приличаха на отряд от морски тюлени, помисли си Остин, но с малко късмет можеше и да успеят.

— Готови ли сте да си вървим у дома?

Те отговориха в хор, който проехтя нечленоразделно, но ентусиазирано в пещерата.

— Добре, след мен тогава.

Остин поведе жалкия на вид отряд от подводни гмуркачи по стълбите към наводнения тунел. Всички вежди бяха изненадано повдигнати към Дзавала и странния му светец мехур.

Остин беше предвидил, че хората ще трябва да се държат за нещо. Преди да натрупат чувалите върху палубата на сиймобила,

опънаха по нея рибарска мрежа. С много усилия успя да нареди странния си отряд по лице в редици като сардини в консерва.

Сложи Рено с ранената ръка в първата редица, точно зад кабината, между репортерите. Скай беше в средната редица между Ролинс и Търстън, най-опитните във водата. Той самият щеше да бъде зад нея, в третата редица между Льоблан, който изглеждаше силен като бик, и Роси, младият учен.

За всеки случай Остин прекара въжета и зад гърба на пасажерите си, сякаш бяха товар, който трябва да осигури. Сиймобилът на практика не се виждаше под плътно наредените тела, но това беше най-добрият вариант предвид ограниченото пространство. Накрая доплува отзад и се хвана зад Скай. Трябваше да може да се движи свободно, затова не се върза.

— Всички патета се наредиха — каза той в микрофона. — Стопаджиите са готови за потегляне.

Електрическите мотори забръмчаха и сиймобилът тръгна бавно напред: отначало едва — едва, след това ускори до нормална човешка крачка. Остин знаеше, че оцелелите са уморени до смърт. И макар да бе предупредил всички, че трябва да бъдат търпеливи, бавната скорост го влудяваше и сам трудно се придържаше към съвета си.

Той поне можеше да разговаря с Дзавала. Останалите бяха сами с мислите си. Сиймобилът напредваше по тунела, сякаш теглен от костенурки. От време на време им се струваше, че стоят на място, а стените бавно се движат покрай тях. Единственият звук беше монотонното бръмчене на моторите и бълбукането на мехурчетата. Едва не извика от радост, когато Дзавала съобщи, че вижда колоните отпред.

Остин вдигна глава.

— Спри преди тях. Ще слеза да те насочвам в слалома.

Сиймобилът спря. Остин се откачи от палубата и заплува напред. Първите колони блестяха на десетина метра пред тях. С леки ритмични движения на плавниците той достигна до тях и мина през пролуката. После се завъртя и започна да дава знаци на Дзавала като регулировчик.

Сиймобилът бавно премина между колоните. Дзавала леко зави, за да го насочи към следващия проход, само че загази. Претовареният батискаф реагира твърде мудно и се плъзна. С твърдата си ръка на

контролния лост той го овладя и коригира посоката към отвора между колоните. Но точно когато преминаваше покрай тях, се опита да компенсира, сиймобилът се чукна в една от колоните и поднесе.

Остин се притисна до стената, докато Дзавала успее да спре сиймобила. После доплува до кабината.

— Май ти липсват часове на полигона — пошегува се той.

— Съжалявам, братле. Това нещо се управлява по-зле и от сал.

— Просто не забравяй, че не си на волана на „Корвета“.

— Де да бях — усмихна се Дзавала.

Остин погледна пасажерите, видя, че всички се държат, и отплува към следващите колони. Затаи дъх, но сиймобилът премина леко и безаварийно с целия си товар. Дзавала го управляваше умело и те успешно се справиха със следващите няколко колони. Остин броеше наум. Оставаха им още три.

Когато приближиха следващия набор от колони, той забеляза, че нещо не е наред. Присви очи и това, което видя, никак не го успокои. Беше прерязал средната колона, но другите две се бяха огънали. Някакво бързо движение привлече вниманието му и той погледна нагоре. През тесен процеп в тавана се вдигаха мехурчета.

Не беше нужно да е строителен инженер, за да се досети какво става. Подпорите не можеха да удържат. Таванът можеше да се срути всеки миг, погребвайки завинаги сиймобила и пътниците му.

— Джо, имаме проблем — каза Остин с възможно най-спокоен глас.

— Виждам — отвърна Дзавала, приведен напред. — Тези колони приличат на каубойски крака. Някаква идея как да минем?

— Както таралешите правят любов. Внимателно! Движи се точно след мен.

Остин преплува между огънатите колони, оставяйки достатъчно разстояние и от двете страни. Обърна се и засенчи очи от халогенните прожектори, после махна на Дзавала да тръгва. Приятелят му успешно насочи сиймобила през отвора, без да закачи нито една от колоните. Проблемът дойде от съвсем неочаквано място. Мрежата, която се влачеше накрая, закачи ръба на отрязаната колона. Усетил дръпването, Дзавала инстинктивно увеличи мощността, без да мисли.

Това беше най-голямата му грешка.

Сиймобилът се поколеба за миг, после мрежата се откъсна и той полетя с цялата си масивна тежест право към дясната колона от следващата тройка. Дзавала бързо компенсира, но беше късно. Повредената колона застрашително се изкриви.

Остин наблюдаваше как катастрофата се разгръща като на забавен кадър. Стрелна с поглед тавана и видя голям облак мехурчета.

— Бързо навън! — изкрещя той. — Таванът пада!

В ушите му прогърмяха ругатни на испански.

Дзавала подаде пълна мощност и се прицели между следващите колони. Мина на няколко педи от Остин. Той се протегна и се хвана за мрежата, мятайки се в различни посоки като холивудски каскадър на дилижанс от Дивия запад.

Дзавала заложи на скоростта вместо на точността и внимателното насочване на сиймобиля и закачи една от колоните. Ударът беше съвсем лек, но тя се огъна и пречупи. Остин тъкмо беше успял да издрапа на палубата и се държеше здраво, а сиймобилът се завъртя на триста и шейсет градуса и се върна в правилната посока.

Пред тях зееше още един отвор.

Дзавала мина чисто през него, без да докосне колоните. Но белята вече беше станала.

Таванът се сгромоляса с лавина от огромни камъни. Хиляди литри вода, насъбрала се в джоба на ледника, се изляха в тесния тунел. Мощната вълна блъсна сиймобиля и го изтика напред като листо през бент.

Вълната се носеше към изхода със сиймобиля на гребена си.

Не подозирайки каква драма се разиграва в мрачните дълбини под ледника, хората от екипажа се бяха върнали при хеликоптерите. Беше останал един-единствен мъж, който да наглежда входа. Той тъкмо бе излязъл от тунела да глътне малко въздух, когато чу грохота отвътре. Краката му реагираха по-бързо от мозъка и го отнесоха далеч зад една скала. В този момент сиймобилът се изстреля от изхода на тунела във въздуха.

Вълната се изля с пълната си мощ, оставяйки сиймобиля на сухо. Замаяни и разбити, пътниците отвързаха въжетата и скочиха долу. Изплюха мундщуците на кислородните бутилки и напълниха дробовете си със свеж въздух.

Дзавала излетя от кабината и се втурна назад към тунела. Отстъпи крачка встрани пред вторичната вълна, която се изля от тунела, изхвърляйки тяло в оранжев гащеризон. Напуканата маска на Остин беше завъртяна настрани. Каската с комуникатора беше паднала, а водата я въртеше като топка на плажа.

Дзавала го хвана и го изправи на крака.

Остин се олюляваше като пиян моряк, а очите му напомняха на стъклени топчета. Започна да плюе вода и да кашля, лаейки като мокро куче.

— Казах ти, Джо. Липсват ти часове на полигона.

Час по-късно пристигна и френският спасителен отряд. Хеликоптерът се спусна устремно пред електроцентралата като орел рибар, зърнал шаран. Още преди ските му да докоснат земята, отвътре изскочиха шестима енергични и сурови на вид алпинисти, екипирани с въжета и карабинери. Шефът на екипа обясни, че носят катерачна екипировка, защото разбрали, че има пострадали на ледника, не под него.

Когато му казаха, че вече няма нужда от тях, той сви рамене и философски отговори, че и най-добрият отряд от планински спасители би бил безполезен за водно спасяване. После извади две бутилки шампанско, които носеше. Вдигнал високо чаша, рече, че все пак ще има и други възможности: по планините постоянно закъсваха хора.

След импровизираното тържество Остин нагледа връщането на сиймобила на „Мумичуг“, а после двамата с Дзавала отидоха в електроцентралата. Всички оцелели бяха превозени там, за да си вземат душ и да хапнат топла храна. Облечени в разноцветни дрехи, събрани от тук от там, те се събраха в стаята за почивка, за да разкажат какво се е случило.

Репортерите пуснаха записите от нападението над Рено, но всички бяха с лошо качество и лицето на въоръжения мъж се виждаше много размазано. Аудиокасетата също не даваше кой знае каква информация, освен кратката размяна на реплики между Рено и нападателя.

Остин лекуваше цицините и синините си с бутилка белгийска бира от килера на електроцентралата. Седеше, подпрял брадичка с ръка, и усещаше как гневът му нараства, докато Скай и останалите се

опитваха да си припомнят подробности за хладнокръвното деяние, което едва не обрече няколко невинни човека на смърт под леда.

— Това е работа за полицията — каза Друе, началникът на електроцентралата, след като чу цялата история. — Властите трябва да бъдат уведомени незабавно!

Остин си замълча. Докато полицаите пристигнат, всички следяха да са изстинали повече от бирата в ръката му.

Рено бързаше да си тръгне. Размахвайки ръката си, сякаш е смъртно ранен, той си проби път и си намери място на хеликоптера на електроцентралата. Ролинс и репортерите нямаха търпение да разкажат историята, която значително надхвърляше откриването на замръзналото тяло. Те извикаха чартърния хидроплан, който ги докара на ледника.

Пилотът разкри една от загадките. Каза, че докато чакал при езерото репортерите да се върнат от ледника, един едър мъж се появил на брега със „Ситроена“ на Льоблан и казал, че останалите ще преспят тук, но той трябва незабавно да се прибере у дома.

Загледана в отлитащия хидроплан, Скай се разсмя:

— Видя ли Рено? Как само използваше ранената си ръка, за да избута другите и да се качи пръв.

— Подигравателният ти тон ми подсказва, че няма да ти липсва — каза Остин.

Тя се престори, че си мие ръцете.

— Хубаво отърване от лошия боклук, казваше баща ми.

Лесар стоеше до Скай и с тъжни очи гледаше как хидропланът се отдалечава към долината между два планински върха.

— Е, мосю Остин, аз трябва да се връщам на работа — каза той. — Благодаря ви за вълнението, което вие и приятелите ви донесохте на това самотно място.

Остин стисна здраво ръката му.

— Спасителната операция не би била възможна без вашата помощ — отвърна той. — Не мисля, че това място ще остане самотно за дълго. Когато историята се разчуе, тук ще се напълни с журналисти и полиция.

Лесар изглеждаше по-скоро щастлив, отколкото подразнен от тази перспектива.

— Така ли мислите? — грейна той. — Сега, ако ме извините, трябва да вървя, за да се подготвя за посетителите. Ако желаете, мога да се погрижа камионът да ви закара до езерото.

— Нека се разходим — предложи Скай. — Трябва да взема нещо, което оставих в централата.

— Този господин явно не е доволен от своите петнайсет минути слава — изкоментира Дзавала за Лесар. — А сега, ако повече нямате нужда от услугите ми...

Остин сложи ръка на рамото му.

— Не ми казвай, че ще избягаш от това райско местенце, за да се върнеш в Шамони при френските целувки.

Дзавала проследи с поглед Скай.

— Струва ми се, че не съм единственият, който се наслаждава на местните деликатеси.

— Има много, докато те настигна, Джо. Първата ни среща с младата дама тепърва предстои.

— Е, аз съм последният, който би застанал на пътя на една истинска любовна история.

— И аз така — съгласи се Остин, като го изпрати до хеликоптера. — Ще се видим в Париж!

Задръстването беше кошмарно дори за вашингтонските стандарти. Пол Траут седеше на волана на своя „Хъмви“ и гледаше апатично безкрайния килим от автомобили, покриващ авеню „Пенсилвания“. Изведнъж се обърна към Гамей и каза:

— Хрилете ми започват да се затварят.

Гамей завъртя очи по типичния начин за съпруга, отдавна свикнала с чудатостите на мъжа си. Знаеше какво предстои. В семейството на Пол всъщност не се шегуваха, като казваха, че ако един Траут остане далеч от дома си за по-дълго, започва да диша като риба на сухо. Затова и не се изненада, когато той направи забранен обратен завой, изразявайки презрението си към правилника, с което масачузетските шофьори са сякаш закърмени.

Докато Пол караше така, сякаш се намира на маневри на операция „Пустинна буря“, тя се обади по мобилния телефон, за да направи самолетни резервации и да уведоми офиса на НАМПД, че ще отсъстват няколко дни. Минаха през къщата си в Джорджтаун като ураган, събраха багажа си и хукнаха към летището.

По-малко от два часа след кацането им в Бостън те вече бяха в Кейп Код и се разхождаха по „Уотър Стрийт“ в Уудс Хоул, където Траут беше роден и израснал. Главната улица на Уудс Хоул беше не повече от четиристотин метра, притисната между соленото езеро и пристанището и оградена от двете страни от сградите на различни организации за морски и екологични науки.

Най-забележителната сред тях беше световноизвестният Океанографски институт „Уудс Хоул“. Близко до него се намираше старото достолепно здание от тухла и гранит на Морската биологична лаборатория, чиито научни програми и библиотека от близо двеста хиляда тома привличаха учени от всички краища на света. От нея пеша можеше да се стигне до Националния морски аквариум. В покрайнините на селото бяха разположени Американският институт по геология и десетки други морски институти и частни компании,

произвеждащи високотехнологични уреди и екипировка за океанолозите по целия свят.

Откъм пристанището и островите Елизабет се носеше лек бриз. Траут спря на малкото мостче, което разделяше Езерото на змиорките от Големия залив, и напълни дробовете си със солен въздух. Изглежда имаше нещо вярно в шегата за хрилете. Сега отново дишаше.

Траут беше син на местен рибар. Майка му и баща му още живееха в малката къщичка в Кейп Код, където беше израснал. Интелектуалният му дом беше Океанографският институт. Като момче изпълняваше дребни задачи, които му поставяха някои от учените в института, и те именно го насърчиха да специализира дълбоководна геология. Това по-късно го отведе в НАМПД и техния Специален екип.

Само няколко часа след пристигането си Пол беше успял да мине през дома си, да се обади на няколко роднини и заедно с Гамей да обядват в едно местно кръчме, където познаваше всички на бара. После започнаха обиколките. Докато един колега в Лабораторията за дълбоководно потапяне на Института го запознаваше с най-новите автономни средства за придвижване под вода, телефонът извъня.

— За теб е — каза той и подаде слушалката на Траут.

Прогърмя силен глас.

— Здравсти, Траут! Сам Озбърн е. Чух в пощата, че си се върнал. Как сте с прекрасната ти съпруга?

Озбърн беше фиколог, един от най-известните учени в света в областта на алгологията, науката за водораслите. След години преподавателска дейност той продължаваше да говори с два-три децибела над нормалното.

Траут не си направи труда да го пита как го е открил. В село като Уудс Хоул нищо не можеше да се скрие.

— Благодаря, добре сме. Много мило, че се обаждаш.

Озбърн се прокашля.

— Тъ, всъщност не търсех теб, а жена ти.

Траут се усмихна.

— Напълно те разбирам. Все пак Гамей е доста по-симпатична от мен.

Той ѝ подаде телефона. Гамей Морган-Траут наистина беше привлекателна жена — не бляскава или крещящо сексапилна, но повечето мъже я заглеждаха с интерес. Имаше слънчева усмивка с

малка портичка на горните зъби като актрисата Лорън Хътън. Беше висока — метър седемдесет и осем, и доста слаба за ръста си — шейсет и един килограма. Дългата ѝ коса, която обикновено носеше навита на спирали, беше тъмно червена и тъкмо заради нея баща ѝ, почитател на хубавото вино, я беше кръстил на сорта Божоле.

По-открита и жизнена от съпруга си, тя се сработваше добре с мъжете. Тази ѝ дарба датираше още от детските ѝ години в Уисконсин. Баща ѝ, преуспял строителен предприемач, я насърчаваше да се състезава с мъжете, научи я да плува и да стреля по панички. И сега Гамей беше отличен шофьор и стрелец.

Гамей се заслуша за момент, после каза: „Идваме веднага“ и затвори.

— Доктор Озбърн помоли да отидем в МБЛ. Каза, че било спешно.

— За Сам всичко е спешно — възнегодува Пол.

— Хайде, хайде, не ставай злобен, само защото поиска да говори с мен.

— Не тая и грам злоба — увери я Пол, като я улови под ръка.

Сбогува се с колегите си в лабораторията и двамата с Гамей поеа по „Уотър Стрийт“. След няколко минути вече се изкачваха по широките каменни стъпала на сградата на лабораторията, минаха през сводестата врата и влязоха в тихото фойе.

Там ги чакаше доктор Озбърн. Той стисна ръката на Пол и прегърна Гамей, някогашна негова студентка по морска биология в Океанографския институт „Скрипс“ в Калифорния. Озбърн беше малко над петдесет, а оредяващата му къдрава коса като че ли се хлъзгаше по тила му. Имаше едър кокал и големи работнически ръце, които прилягаха повече да държат брадва, отколкото нежни морски растения.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той, — надявам се, че не ви притеснявам.

— Ни най-малко — мило отвърна Гамей, — винаги се радваме да ви видим.

— Може да си промените мнението, като чуете какво имам да ви кажа — рече Озбърн със загадъчна усмивка.

Без повече обяснения той ги поведе към кабинета си. Макар МБЛ да беше известна по цял свят с оборудването и библиотеката си,

сградата беше доста неугледна. Под таваните се виждаха тръби, вратите по коридорите бяха от тъмно дърво с матово стъкло, изобщо лъхаше на старост.

Озбърн ги покани в кабинета си. Гамей го беше запомнила като маниакално подреден и организиран човек, направо непоносим, и сега се увери, че не се е променил. Много от преподавателите се зариваха в купища статии и доклади, а неговият кабинет се състоеше от компютърно бюро, стол и няколко стола за гости. Единственият лукс беше чайник, който си беше донесъл чак от Япония.

Наля три чаши зелен чай и след кратка размяна на учтивости мина право на въпроса:

— Простете за безцеремонността ми, но нямаме много време, така че да си дойдем на думата. — Той се облегна назад, сплете пръсти и се обърна към Гамей: — На теб трябва да ти е известен видът *Caulerpa taxifolia*.

Гамей беше завършила морска археология в Северна Каролина, след което интересите ѝ се пренасочиха и тя се записа в „Скрипс“, където защити докторска степен по морска биология. Усмихна се, като си спомни курсовете при доктор Озбърн. Той имаше навика да задава въпросите си под формата на твърдения.

— *Caulerpa* са тропически водорасли, но често се срещат и в домашните аквариуми.

— Точно така. И знаеш, че студеноводните видове, които се развиват така добре в аквариумите, са станали сериозен проблем в някои крайбрежни райони?

Гамей кимна.

— Водорасло убиец: унищожава голяма част от морското дъно в Средиземноморието, разпространява се и на други места. Тропическите водорасли обикновено не виреят в студени води, но този вид се е адаптирал. Може да живее навсякъде по света.

Озбърн се обърна към Пол.

— Водораслите, за които говорим, са били неволно изпуснати във водите под Океанографския музей на Монако през 1984 година. От тогава насам са се разпространили на трийсет хиляди хектара по крайбрежията на шест средиземноморски страни, а вече се превръщат в проблем и за Австралия, и за Сан Диего. Разрастват се като горски пожар. Изключително инвазивен вид. Образуват плътни зелени

килими, които прогонват или унищожават останалите растения и животни, лишавайки ги от светлина и кислород. Унищожават морската хранителна пирамида и много от местните видове. Това има пагубни последици за екосистемите.

— Има ли начин човек да се бори с тях?

— В Сан Диего постигнаха известен успех, като покриваха отделни петна от водораслите с мушамы и впръскваха хлор във водата и почвата под тях. Този метод обаче е неприложим при по-широко разпространение. Полагат се и усилия да се образуват акваристите, продаващи *Caulerpa* и камъни, които могат да се окажат заразени с организмите.

— Няма ли естествени врагове?

— Защитните им механизми са удивително сложни. Съдържат токсини, които отблъскват растителноядните животни. Не умират през зимата.

— Звучат като истински чудовища.

— Такива са си. Само едно малко парченце може да сложи началото на цяла колония. Единствената им слабост е, че нямам полово размножаване като дивите си сродници. Но не искам да мисля какво би се случило, ако можеха да пръскат яйца на далечни разстояния.

— И на мен също — каза Гамей. — Няма да можем да ги спрем.

Озбърн отново се обърна към Пол.

— Като океанолог си запознат с района на Изгубения град, нали?

Траут се зарадва, че разговорът преминава към неговата област.

— Област с хидротермални пукнатини по продължението на Атлантическия масив. Материалът, който дъното изплюва, се натрупва и образува високи минерални кули, напомнящи на небостъргачи — от там и названието. Чел съм проучванията за него. Интересно място. Ще ми се някой ден да ида да го видя.

— Може скоро да ти се удаде възможност.

Пол и Гамей се спогледаха озадачено.

Озбърн се засмя на обърканите им физиономии.

— По-добре елате с мен.

Излязоха от кабинета и след няколко завоя по коридорите се озоваха в малка лаборатория. Озбърн се приближи до метален шкаф, заключен с катинар. Отвори го с един ключ на колана си и извади цилиндрична стъкленица около трийсет сантиметра висока и

петнайсет сантиметра в диаметър. Беше плътно запечатана. Остави я на масата под лабораторната лампа. Изглеждаше пълна с гъста сиво-зелена субстанция.

Гамей се наведе да я разгледа и попита:

— Каква е тази гадост?

— Преди да отговоря на въпроса ти, нека ви разкажа малко от предисторията. Преди няколко месеца МБЛ участва в съвместна експедиция до Изгубения град заедно с Океанографския институт на Уудс Хоул. Това място е пълно с необикновени микроорганизми и вещества, които те произвеждат.

— Съчетанието от топлина и химикали се сравнява с условията на земята, когато се е зараждал животът — вметна Гамей.

Озбърн кимна.

— На тази експедиция извадихме проби от водорасли с помощта на батискафа „Алвин“. Това е една от мъртвите проби.

— Стъблото и листата напомнят на *Caulerpa*, но са някак различни — каза Гамей.

— Много добре. Съществуват над седемдесет вида *Caulerpa*, включително тези, които сте виждали по магазините. Инвазивно поведение се наблюдава у пет от тях, макар не всички да са изучени. Това е напълно непознат вид. Нарекох го *Caulerpa Gorgonosa*.

— Горгонова трева? Харесва ми.

— Няма да си толкова въодушевена, след като ти поразкажа това-онова за нея. Научно казано, това е мутирал вид. И за разлика от събратята си, той може да се размножава полово.

— Ако е така, тази горгонова трева може да си пръсне яйцата много надалеч. Ще стане сериозен проблем.

— Вече е станал. Горгоновата трева се е смесила с *taxifolia* и сега я измества. Открита е покрай Азорските острови, а в момента наблюдаваме проби от испанското крайбрежие. Разпространява се с шеметна скорост. В Атлантическия океан се носят огромни площи от водораслото, които в скоро време ще се слоят в обща маса.

Пол подсвирна.

— С тази скорост може да превземе целия океан.

— И това не е най-лошото. *Taxifolia* образува задушаваци килими по дъното. Също както погледът на Медуза Горгона вкаменява,

така и горгоновата трева се превръща в дебела, твърда биомаса. Там, където я има, не може да просъществува нищо друго.

Гамей гледаше стъклената с ужаса на човек, който знае достатъчно за световния океан, за да си представи какво може да последва от това.

— Искаш да кажеш, че световния океан се втвърдява?

— Дори не мога да си представя най-лошия сценарий, но едно знам със сигурност. В най-скоро време горгоновата трева може да се разпространи по умерените крайбрежия и да причини непоправими екологични щети — каза Озбърн с нетипичен за него шепот. — Може да се отрази на климата, да доведе до глад и да сложи край на морската търговия. Народите, които разчитат на улов, ще останат без прехрана. По целия свят ще се разгорят политически конфликти между бедни и богати за храна.

— Кой още знае за това? — поинтересува се Пол.

— Корабите съобщават за водораслите, но извън тази стая само неколцина доверени колеги в САЩ и други страни знаят за сериозността на ситуацията.

— Не трябва ли хората да бъдат информирани, за да се обединят в борбата с нея? — каза Гамей.

— Със сигурност, но не искам да всявам паника, докато не съм приключил с проучванията си. Тъкмо подготвих доклад, който следващата седмица ще представя пред организации като НАМПД и ООН.

— Не можеш ли да побързаш?

— О, мога, но има и друг проблем. Когато стане дума за биологичен контрол, често се стига до конфликт между стремежа към изкореняването на проблема и научните интереси. Властите, естествено, искат да атакуват максимално бързо с всички възможни оръжия. Ако новината се разчуе, изследванията ще бъдат забранени от страх да не разпространим водораслите. — Той погледна към стъклената. — А това не е някакъв морски плевел. Убеден съм, че ще можем успешно да се справим с него, когато имаме повече оръжия на своя страна. Ако не знаем с какво си имаме работа, никой от известните методи за изкореняване няма да ни помогне.

— А как може да помогне НАМПД? — попита Гамей.

— Подготвя се експедиция до Изгубения град. Тази седмица на място заедно с „Алвин“ ще бъде изпратен и изследователският кораб „Атлантида“ на Океанографския институт. Те ще се опитат да изследват региона, в който е мутирало водораслото. След като определим условията, довели до аберацията, ще можем да се борим с нея. В момента се мъча да довърша работата си тук, за да мога да замина на експедицията. Когато чух, че сте в града, реших, че това е Божи знак. Вие сте идеалните специалисти за тази цел. Бихте ли се включили в експедицията на мое място?

— Разбира се! Трябва ни разрешение от шефовете в НАМПД, но те надали ще възразят.

— Разчитам на вашата дискретност. Когато получим пробите, ще мога да пусна доклада си едновременно с колегите по света.

— Къде се намира „Атлантида“ в момента? — попита Пол.

— Връща се от друга мисия. Утре спира на Азорските острови за зареждане. Можете да го пресрещнете там.

— Става — съгласи се Пол. — Тази вечер заминаваме за Вашингтон и утре потегляме. — Той хвърли поглед на стъкленницата. — Ако този дух се измъкне от бутилката, ще си имаме сериозни неприятности.

Гамей гледаше в същата посока.

— Страх ме е, че вече е излязъл. Сега трябва да измислим как да го върнем обратно в нея.

6

— Горгонова трева ли? — впечатли се Остин. — Това е нещо ново. Наистина ли е толкова страшно, колкото го описва вашият приятел?

— Възможно е — потвърди Гамей. — Доктор Озбърн е доста притеснен. А аз уважавам преценката му.

— А вие какво мислите?

— Тревожно е, но не мога да кажа със сигурност, докато не съберем повече доказателства от Изгубения град.

Гамей се беше свързала с Остин на борда на „Мумичуг“. Извини му се, че го вдига от леглото, но каза, че двамата с Пол са на път за Изгубения град и че иска да го информира с какво са се захванали.

— Благодаря. По-добре да осведомим Дърк и Руди — предложи той, говорейки за Дърк Пит, който бе наследил адмирал Сандекър начело на НАМПД, и Руди Гън, който отговаряше за текущите операции на агенцията.

— Пол разговаря и с двамата. НАМПД вече имат биолози, които работят по проблема с Caulerpa.

Остин се усмихна.

— Защо ли не съм изненадан, че Дърк е една крачка пред нас?

— Само половин. Не знаеше за връзката с Изгубения град. Ще чака доклад от нашето гмуркане.

— Аз също. Дръжте ме в течение.

Щом затвори телефона, Остин се сети за думите на Т. С. Елиът: „Тъй свършва светът — не с трясък, а с хленч“.

При това подгизнал.

Пол и Гамей щяха да се справят, а той нямаше с какво да им помогне, така че се захвана с подробна инспекция на сиймобила. Като изключим няколко вдлъбнатини и драскотини, батискафът беше в по-добро състояние от самия него. Остин седна в мехурчестата кабина и провери всички системи. Доволен, че до една работят, той взе две чаши кафе, слезе долу и тихо почука на каютата на Скай.

„Мумичуг“ беше сравнително малък съд, но инженерите се бяха погрижили да има достатъчно на брой каюти, където членовете на екипажа да остават насаме със себе си. Скай беше станала и вече беше облечена. Отвори веднага и като видя Остин, се усмихна.

— Добро утро — поздрави той и ѝ подаде чашата с кафе. Забеляза тъмните кръгове под очите ѝ и бързо попита: — Добре ли спа?

— Не особено. Сънувах, че ме задушават тонове лед.

— Имам доказан лек срещу кошмари. Какво ще кажеш за една обиколка на подводна гробница?

Лицето ѝ грейна.

— Нима може жена с всичкия си да откаже на подобно съблазнително предложение?

— Ела с мен тогава. Долу ни чака каляската.

Екипажът спусна сиймобила с Остин и Скай на борда между двата корпуса на катамарана. Щом се озоваха във водата, Остин въведе координатите на мястото в навигационната система и започна да се спуска надолу.

Прозрачните води на езерото ги обгърнаха. След минути вече следваха поредицата от мегалити. Остин спря сиймобила на входа, провери дали камерите работят и задвижи маневрените мотори. След секунда бяха в древната гробница.

Прожекторите не успяха да осветят далечната стена на залата, която явно бе огромна и с толкова високи тавани, че не се виждаха. Докато се движеха, Остин обхождаше с подвижния прожектор дясната стена и видя, че е украсена с гравирани барелефи.

Майсторски изпълнените детайлни рисунки разкриваха кораби, къщи, пасторални сцени с палми и цветя, танцьори и музиканти. Виждаха се летящи риби и лудуващи делфини. Лодките изглеждаха доста древни. Всички хора на изображенията бяха добре облечени и явно се радваха на заможен живот.

Скай се приведе напред и притисна лице в пластмасовата стена на кабината като дете на Коледа.

— Виждам невероятни неща — каза тя, повтаряйки думите на Хауърд Картър при откриването на гробницата на Тутанкамон.

Остин си мислеше, че в рисунките има нещо страшно познато.

— Виждам съм ги и преди — каза той.

— Тук, в тази гробница?

— Не, но съм виждал подобни рисунки в една пещера на Фарьорските острови, в Северния Атлантик. Стилът и темата са много подобни. Какво мислиш за тях?

— Може би не е редно да правя предположения, но ми изглеждат минойски, подобни на тези, които са открити в Акротири, на остров Санторини или Крит. Минойската цивилизация е процъфтявала около 500 г. пр.Хр. — Изведнъж осъзна смисъла на собствените си думи. — Знаеш ли какво означава това? Тези рисунки и ония, които ти си виждал, говорят, че минойците са стигнали много по-далеч, отколкото сме предполагали.

— Което ги прави липсващата брънка в твоята теория за международната търговия?

— Точно така! Това потвърждава, че търговията между Изтока и Запада е много по-стара, отколкото се смята. — Тя плесна с ръце от възхищение. — Нямам търпение да покажа тези записи на самодоволните си колеги в Париж.

Сиймобилът стигна до края на стената, зави и тръгна покрай другата страна на правоъгълната зала. Сцените тук бяха от Ланг дю Дормьор и ледника. Но вместо гол бряг, се виждаха постройки и дори нещо, напомнящо на самата гробница с нейните арки. Ледникът изглеждаше безмълвен и неумолим както винаги.

— Ще се окажеш права за селището на брега на езерото и устието на реката.

— Удивително е! Можем да използваме тези рисунки, за да картографираме руините.

По времето, когато художникът беше запечатал ледника върху камъка, той явно е покривал още по-голяма част от долината. Скулпторът бе успял да му вдъхне величие и мощ, надминаващи самата гледка. Остин и Скай направиха няколко обиколки на залата, но не откриха нито саркофаг, нито други характерни елементи.

— Сбъркала съм — каза Скай, — това не е гробница, а храм.

— Разумно съждение предвид липсата на трупове — съгласи се Остин. — Ако сме приключили тук, ми се ще да разнищим още една загадка.

Той разгъна разпечатката от сонара, която бе взел със себе си, и й показва аномалията на езерното дъно.

— Прилича на самолет — рече Скай. — Какво дири самолет тук? Чакай малко. Мъжът в леда?

Остин отговори със загадъчна усмивка. Маневрените мотори на сиймобила забръмчаха и батискафът излезе от древния храм. Когато приближиха мястото, на което трябваше да се намират останките от самолета, той забави ход и започна внимателно да се оглежда. Не след дълго пред очите им се показва силует с формата на пура.

Приближиха и Остин забеляза, че цилиндричният дървен скелет е отчасти покрит с прокъсан и избелял червен плат. Конусовидният двигателен отсек беше откъснат и лежеше на дъното, а моторът блестеше на светлината на прожекторите. Ниската температура не бе позволила фюзелажът да се покрие с водорасли, както би станало при по-топъл климат. Витлото липсваше, вероятно изгубено при катастрофата. Остин обиколи наоколо и откри останките от липсващото крило на няколко метра встрани. После върна сиймобила при самолета.

Скай му показва емблемата на опашката.

— Същия знак — триглав орел — имаше на шлема на мъжа под ледника.

— Жалко, че не е у нас.

— Напротив. Аз го взех. На кораба е.

Остин си спомни, че когато се качваше на сиймобила, Скай стискаше нещо в ръка. Все по-ясно му ставаше, че тази привлекателна жена с усмивка като слънчев ден не бива да се подценява. Той огледа орела, после и празната кабина.

— Сега знаем откъде се е взел Леденият човек. Явно е катапултирал и самолетът му се е разбил в езерото.

Скай се разсмя ехидно.

— Сетих се за Рено. Той каза, че този човек не може да е паднал от небето. А то точно така е станало.

Сиймобилът обиколи останките от самолета, за да може Остин да направи достатъчно видео кадри и цифрови снимки на крилата и дъното наоколо, след което се насочиха към повърхността. Не след дълго бяха на палубата на кораба. Скай бърбеше развълнувано за находката им, но когато зърна ледника, замлъкна. Приблужи се до перилата и впери поглед в леденото поле.

Доловил промяната в настроението ѝ, Остин я прегърна през раменете.

— Добре ли си?

— Под водата беше толкова спокойно. А после изплувахме и видях ледника... — Тя потрепери. — Напомни ми, че едва не умрях под него.

Остин се вгледа в очите ѝ, отправени някъде в далечината, също като на войник в шок от снарядите на бойното поле.

— Не съм психолог — каза той, — но винаги ми се е струвало полезно да се изправям срещу демоните си. Каня те на разходка с лодка.

Неочакваното предложение като че ли я върна в реалността.

— Сериозно ли говориш?

— Вземи няколко кифли и един термос с кафе и ще се видим при скифа. Между другото аз предпочитам моите да са със стафиди.

Скай не беше във възторг от идеята за разходка, но изпитваше все по-силно доверие към Остин и вероятно би го последвала и до Луната, стига да каже. Тя отиде да вземе кифлите, а той приготви лодката. След малко вече плаваха към брега, заобикаляйки плаващите късове лед. Спряха на покрития с тъмен едър пясък бряг на стотина метра от мястото, на което ледникът се стесняваше и разделяше на части.

След кратка разходка по брега стигнаха до страничната стена на глетчера. Ледената стена се издигаше няколко боя над земята. Повърхността ѝ беше осеяна с пещери, кратери и разкривени скулптури, образувани от замръзването, топенето и невъобразимия натиск.

Ледът беше покрит с прах, а от гънките и пукнатините струеше дълбока, неземна синкава светлина.

— Ето това е твоят демон — каза Остин. — Отиди и го пипни.

Скай се усмихна плахо, приближи се до ледника, сякаш наистина е жив, и докосна една ледена издатина с върха на пръстите си. После затвори очи, сложи и двете си ръце върху ледника и се отпусна на него с цялата си тежест, като че искаше да го избута.

— Студен е — каза тя с усмивка.

— Защото твоят демон не е нищо повече от кубче лед. По същия начин си мисля за морето. То не иска да те погълне. Дори не знае, че

съществуващ. Ти го докосна и още дишаш. — Остин вдигна раницата си. — Край на консултацията! Време е за похапване.

Намериха два плоски камъка до брега на езерото и седнаха на тях с лице към водата. Скай извади кифличките и кафето и каза:

— Благодаря за екзорсизма. Беше прав, че човек трябва да се изправя срещу страховете си.

— Имам богат опит в тази област.

Тя повдигна вежди.

— Не си представям ти да се страхуваш от нещо.

— Не си права. Много се страхувах да не те открия мъртва.

— Благодаря ти за това. Дълга ти живота си. Но имах друго предвид. Когато става дума за самия теб, изглеждаш безстрашен.

Той се наведе към ухото ѝ и прошепна.

— Искаш ли да ти споделя тайната си?

Тя кимна.

— Адски добър актьор съм. Как е кифличката?

— Добре е, но в главата ми е пълна каша. Какво мислиш за цялата тази работа?

Остин се загледа в закотвената лодка, мислейки за описанието на Колридж на рисувания кораб в рисуваното море. Опита се да подреди събитията.

— Да започнем от това, което знаем. — Той отпи от кафето. — Учените, работещи на ледника, откриват в леда замръзнало тяло, което стои там от стотина години. Близко до тялото намират стар шлем и сейф. Въоръжен мъж, който се представя за репортер, открадва сейфа и наводнява тунела. Явно не знае за шлема.

— Тук логиката ми убягва. Защо се опита да ни убие? Ние не бяхме в състояние да окажем съпротива. Докато излезем от тунела, щеше отдавна да си е заминал.

— Мисля, че е наводнил тунела, за да скрие Ледения човек. Просто вие сте се оказали на пътя му. Както с ледника: нищо лично.

Тя отхапа замислено от кифлата.

— Мрачно, но логично.

Скай замълча, загледана през рамото на Остин. Към тях бързо се приближаваше облак прах. Оказа се „Ситроен“ — Фифи. Колата спря и от нея слязоха Льоблан, Търстън и Ролинс.

— Радвам се, че ви хванахме — каза Лъоблан, а на лицето му се изписа широка усмивка. — Обадих се на кораба от централата и ми казаха, че сте слезли на брега.

— Искрахме да се сбогуваме — допълни Търстън.

— Заминавате ли?

— Да. Няма смисъл да стоим тук, след като обсерваторията е потопена — обясни глациологът, като махна с ръка към ледника. — Отиваме в Париж. Един хеликоптер ще ни закара до най-близкото летище.

— Париж ли? — възкликна Скай. — А има ли място и за мен?

— Разбира се! — отвърна Лъоблан и протегна ръка на Остин. — Още веднъж благодаря, че ни спасихте вота. Не бих искал Фифи да остане сираче. Тя ще ме чака тук, при мосю Лесар. Ще говорим с електрокомпанията за възможностите да източим водата. Може би следващия сезон ще успеем да се върнем.

— Съжалявам, че така ще избягам — каза Скай, — но тук не мога да направя нищо повече, а искам да анализирам данните си.

— Разбирам. Проектът на „Мумичуг“ също скоро приключва. Ще довърша доклада си, докато корабът се връща по реката, а после отивам на най-близката гара и хващам бързия влак за Париж. Имаме среща.

— При едно условие — аз черпя.

— Нима може някой с всичкия си да откаже на подобно съблазнително предложение? Ще ми покажеш и града.

— С удоволствие. С най-голямо удоволствие!

Остин закара Скай обратно до кораба, за да си събере багажа, а после я върна на брега, където я чакаше хеликоптерът. Тя го целуна по двете бузи, после и по устните, обеща му да се обади, щом стигне в Париж, и се качи във въртолета. От лодката Остин я видя да му маха.

Вече на борда на кораба, Остин извади видеокасетата и диска от камерите на сиймобила. Занесе ги в лабораторията и свали цифровите снимки на компютъра. Разпечата тези, на които се виждаше фюзелажът на самолета, и внимателно ги разгледа. После увеличи снимките на двигателя, докато откри това, което търсеше: означенията на мотора.

Изчисти образа, за да успее да види името на производителя и серийния номер. Облегна се назад замислено, после взе телефона и

набра един номер.

— Работилницата за летящи велосипеди на Орвил и Уилбър — чу се писклив глас отсреща.

Остин се усмихна, като си представи острия нос и тясното лице на мъжа от другата страна на линията.

— Не можеш да ме излъжеш, Йън. Случайно знам, че братята Райт са затворили работилницата си доста отдавна.

— Дявол да те вземе, Кърт, длъжен съм да опитам. В чудо съм се видял как да набирам средства за центъра „Удвар-Хейзи“ на летище Дюлс, така че нямам време за любезности.

Йън Макдугъл, бивш военен пилот, сега отговаряше за архивите в Смитсъновия музей за въздухоплаване и космонавтика. Той беше въздушният аналог на Свети Джулиан Пърлмутър^[1], чиято необятна библиотека с най-редки екземпляри от книги за морето и корабите предизвикваше завистта на много академични институции, а познанията му по морска история бяха прочути по цял свят. Високият и слаб Макдугъл беше физическа противоположност на закръгления Пърлмутър, а и далеч не беше толкова колоритен, но енциклопедичните му познания за самолетите и тяхната история съперничеха на тези на Пърлмутър за морето и корабите.

— Имаш малка лепта и от мен, Йън — каза Остин. — Ще се опитам да ти спестя незначителните приказки. В момента съм във Франция и искам да идентифицирам един самолет, който открих на дъното на ледниково езеро в Алпите.

— Винаги мога да разчитам на предизвикателства от теб. — Макдугъл се зарадва, че може да отвлече мислите си от финансовите затруднения. — Казвай!

— Включи си компютъра и ще ти изпратя няколко снимки.

— Готово!

Остин вече беше подготвил файловете и снимките от езерното дъно прелетяха на кибер криле целия Атлантически океан за милисекунди. Макдугъл стоеше на телефона и Остин го чуваше как си мърмори.

— Е?

— Само предположения, но от характерната конусовидна форма на двигателния отсек бих казал, че това е „Моран-Солние“ — боен едноплощник от Първата световна война, проектиран на базата на

състезателен самолет. Най-бързият и пъргав боен самолет по онова време. Синхронизацията на витлото и картечницата била революционна. Един от самолетите на съюзниците се разбил за съжаление и Фокер копирал системата, внасяйки някои подобрения. Има известна поука в цялата работа.

— Оставям моралните въпроси на теб. Имаш ли някаква идея какво прави този самолет на дъното на езерото?

— Очевидно е паднал от небето, така става понякога със самолетите. За останалото мога само да гадая, но вероятно ще сгреша. Познавам обаче един човек, който може би ще ти помогне. Намира се само на няколко часа от Париж.

Остин записа информацията.

— Благодаря ти. Щом се върна във Вашингтон, веднага изпращам нещичко за музея. А ти междувременно предай поздрав на Уилбър и Орвил.

— С удоволствие.

Остин затвори телефона и веднага позвъни на номера, който Йън му даде.

---

[1] Герой от друга поредица романи на Клайв Къслър — Бел.прев. ↑

Скай затвори шумно дебелия справочник, който четеше, и го побутна към високата купчина от изтъркани томове на бюрото си. Сви рамене и протегна ръце, за да раздвижи схванатите си мускули, после се облегна на стола с присвити устни и се загледа в шлема пред себе си. Винаги бе възприемала древните оръжия и брони просто като инструменти, бездушни предмети, използвани в кървави войни, но този шлем тук я караше да потръпва. Оксидираната черна повърхност като че ли излъчваше зла воля. Със сигурност не беше се срещала с подобно нещо досега.

Веднага щом се върна в Париж, Скай отнесе шлема в кабинета си в Сорбоната. Очакваше да го идентифицира лесно с помощта на средствата, с които разполагаше. Снима го, вкара изображението в компютъра и започна да го сравнява с огромната база данни, събрана от стотици различни източници. Започна с френските архиви, после премина към италианските и немските — страните, които някога са били центрове на оръжейното изкуство.

След като не успя да го открие, разшири търсенето за цяла Европа, а после — за Азия и останалата част от света. Прерови всички данни чак до Бронзовата епоха. След пълния провал на компютърното сравнение, Скай се обърна към печатното слово и измъкна всички мухлясали справочници от библиотеката. Взираше се в стари отпечатъци, ръкописи, гравюри върху слонова кост и метал. В отчаянието си огледа внимателно всеки детайл дори от Гоблена от Байо, но конусовидните шлемове на бойците с нищо не напомняха на този пред нея.

Шлемът предизвикваше противоречиви мисли. Майсторството на изработката беше по-характерно за декоративен предмет, отколкото за бойно снаряжение, въпреки че вдлъбнатините и белезите по повърхността му говореха, че е бил използван в битка. Очевидната дупка от куршум беше загадка сама по себе си.

Изработката и украсата му предполагаха дъвен произход. Тежестта се поемаше от главата, както при ранните шлемове. По-късните модели имаха извита долна част, която позволява тежестта да се пренесе върху раменете с помощта на специална яка. На върха на шлема имаше ветрилообразен гребен — също по-късно нововъведение, увеличаващо защитата от боздуган или меч.

Формата на шлемовете също се променяше с времето. Характерната за единайсети век конусовидна форма през дванайсети ставаше заоблена, а предпазителите за носовете се разширяваха, за да пазят цялото лице. В предната част на шлемовете майсторите на оръжие оставяли само прорези за очите и за дишане. Германските шлемове обикновено бяха тежки и заострени, а италианските — по-заоблени, отразяващи влиянието на Ренесанса.

Но най-странното нещо в този шлем беше металът. Производството на стомана започнало още през 800 г. пр.Хр., но били нужни няколко века да се достигне такова високо качество. Този шлем беше дело на истински майстор. Здравината на стоманата личеше по вдлъбнатината отгоре — някой го беше изпробвал с пистолет или аркебуз, и той се бе оказал непробиваем.

Но както показваше дупката от куршум, ефективността на защитата предизвиква ответна реакция в ефективността на нападението. Броните били окончателно изхвърлени от употреба през 1522 г. в битката при Бикока. Гравитацията се оказала най-големият им враг — броните просто били прекалено тежки за носене.

Лицето на предната част на шлема беше типично за италианска броня от шестнайсети век. Майсторите избягвали да гравират бойните шлемове. Те трябвало да бъдат гладки и заоблени, или с плоскости, от които да рикошират страничните удари. Гравирането можело да намали ефективността на рикоширащата повърхност. Скай взе ножа за отваряне на писма — една италианска кама — и я насочи срещу шлема. Въпреки гравюрата металът беше така обработен, че да отразява ударите.

Скай отново се съсредоточи върху метала. Нищо друго не отличаваеше така ясно майсторите на оръжие един от друг, както обработката на метала. Тя прекара кокалчета по шлема и се чу ясен, камбанен звън. После проследи с показалец петточковата звезда „с крака“. Обърна шлема. Погледната от друг ъгъл, фигурата напомняше

на падаща звезда. Спомни си меча, който видя в една английска колекция, изработен от метал от метеорит. Стоманата можеше да бъде наточена като бръснач. Защо не и шлем? Отбеляза си да се допита до специалист по металознание.

Разтри уморените си очи и с примирена въздишка протегна ръка към телефона. От другата страна се чу мъжки глас — дълбок и приятно възпитан.

— Oui. Darnay Antiquites. (Антики Дарне).

— Шарл, Скай Лабел е.

— О, Скай! — Дарне очевидно се зарадва. — Как си, скъпа? Как върви работата? Вярно ли е, че си била в Алпите?

— Да, затова ти се обаждам. Открих един стар шлем. Много е особен и бих искала да го погледнеш. Доста ме озадачи.

— А какво става с прекрасния ти компютър? — подразни я той.

Дарне и Скай често водеха добронамерени спорове за високотехнологичните методи, които тя използваше. Той смяташе, че практическият опит, натрупан в постоянния досег с артефактите, е много по-надежден от всяка база данни. Тя възразяваше, че компютърът ѝ спестява ценно време.

— Компютърът си е добре — престорено се възмути тя, — прегледах и всички книги в библиотеката си. Не мога да намеря точен аналог.

— Изненадваш ме! — Дарне познаваше библиотеката на Скай: една от най-богатите, които бе виждал някога. — С удоволствие ще го погледна. Ела още сега, ако искаш.

— Добре, идвам веднага.

Тя уви шлема в една калъфка от възглавница, сложи го в пазарска торба от „О. Прентан“ и тръгна към най-близката станция на метрото. Антикварният магазин на Дарне се намираше на десния бряг, в една тясна уличка близо до хлебарница, от която се носеше апетитен аромат на прясно изпечен хляб. На вратата с малки позлатени букви пишеше „Антики“. На витрината бяха наредени странни, покрити с прах рогове за барут, пистолети кремъклии и ръждясали саби. Не всеки би стъпил в такъв магазин, но тъкмо това бе и желанието на Дарне.

Когато Скай влезе, камбанката на вратата иззвънтя.

Магазинът беше мрачен и тесен, практически празен, с изключение на една ръждива броня и няколко наплюти от мухите

шкафа с жалки реплики на стари ножове. Плюшената завеса в дъното на помещението се разтвори и в процепа от светлина се появи жилав мъж, облечен в черно. Погледна крадешком Скай, премина бързо като сянка край нея, без дума да каже, и излезе от магазина, затваряйки тихо вратата зад себе си.

От задната стаичка излезе още един мъж: нисък, седемдесетина годишен, напомнящ на стария киноактьор Клод Рейнс. Носеше безупречен тъмносин костюм и стилна вратовръзка от червена коприна, но би излъчвал същата елегантност и ако беше облечен в работнически гащеризон. Косата и тънките му мустаци бяха сребристосиви, а в тъмните му очи искреше интелигентност. Пушеше „Голоаз“ с цигаре, което извади от устата си, за да целуне Скай по двете бузи.

— Много си бърза — отбеляза той с усмивка, — този шлем явно е важна находка.

Тя му върна целувките.

— Ти ще ми кажеш. Кой беше този човек?

— Един от моите... доставчици.

— На мен ми приличаше на крадец.

По лицето на Дарне пробяга тревога. После се засмя.

— Естествено, той си е такъв.

Дарне обърна табелката на вратата и въведе Скай в кабинета си зад завесата. В рязък контраст с мърлявия магазин отвън, кабинетът му беше добре осветен, а бюрото и работният му плот — със съвременен дизайн. На стените бяха закачени различни оръжия, но повечето бяха незначителни предмети, които продаваше на недотама обиграни колекционери. Най-доброто държеше в сейф.

Колкото и да дразнеше Скай по отношение на технологиите, самият той работеше предимно чрез Интернет и лъскав каталог, който изпращаше на подбран кръг от клиенти и който колекционери и дилъри по цял свят очакваха с нетърпение.

Скай го беше потърсила за първи път за съвет как да разпознава фалшификати. Скоро откри, че познанията му за старите оръжия и брони надминават тези на много учени, включително нейните собствени. Станаха добри приятели, макар да бе ясно, че той се движи в сенчестия свят на нелегалните антики. Накратко казано, беше мошеник, но от класа.

— Да видим какво ми носиш, скъпа — рече той, като посочи ярко осветената маса, която използваше, за да снима предметите за каталога си.

Скай извади шлема от торбата и бързо свали калъфката от възглавница.

Дарне се взря благоговейно в шлема. Обиколи масата, дърпайки си от цигарата, гледайки го от няколко пръста разстояние. После го вдигна, премери го на тегло, задържа го високо и го сложи на главата си. В този си вид се приближи до шкафа и извади бутилка „Гран Марние“.

— Бренди?

Скай се засмя и поклати глава.

— Е, какво мислиш?

— Extraordinaire^[1]. — Дарне свали шлема от главата си и го сложи на масата. Наля си чаша бренди и попита: — Къде откри този прекрасен objet d'art^[2]?

— В ледника Льо Дормьор.

— В ледник? Още по-невероятно!

— Това не е всичко. Беше намерен близо до тяло, замръзнало в леда. Най-вероятно тялото е било там по-малко от век. Мъжът вероятно е скочил с парашут от самолет, който намерихме на дъното на близкото езеро.

Дарне пъкна пръст в дупката.

— А това?

— Мисля, че е от куршум.

Антикварят не изглеждаше ни най-малко учуден.

— Значи Леденият човек е носел шлема.

— Възможно е.

— И не е неуспешна проба за здравина?

— Не мисля. Виж колко е твърда стоманата. Сачмите от мускетите вероятно са отскачали като грахчета от нея. Дупката е направена от съвременно огнестрелно оръжие.

— Значи имаме човек, който лети над ледника със стар шлем на главата, прострелян с модерно оръжие.

— Така изглежда — сви рамене Скай.

Дарне отпи от брендито.

— Интересно, но не особено логично.

— Нищо в тази работа не звучи логично.

Тя се отпусна в един стол и разказа как Рено я бе извикал в пещерата, както и за последвалата спасителна операция. Дарне слушаше смръщено.

— Слава на Бога, че си добре! Този Кърт Остин е home formidable^[3]. И красив, предполагам.

— Много! — тя усети как се изчервява.

— Дължа му благодарност. Винаги съм те възприемал като дъщеря. Щях да бъда покрусен, ако нещо ти се бе случило.

— Е, благодарение на мистър Остин и неговия колега Джо Дзавала съм жива и здрава. — Тя посочи шлема. — А за това?

— Смятам, че е по-стар, отколкото изглежда. Права си, че стоманата е необикновена. Металът, от който е направен, може наистина да идва от звездите. Фактът, че друг такъв не съм виждал и ти не си намерила аналог в справочниците, ме навежда на мисълта, че може да е бил прототип.

— Но ако е бил толкова новаторски, защо идеите не са били възприети и реализирани в по-следващ период от време?

— Знаеш какви са оръжията и хората. Разумът невинаги надделява над упорството и инерцията. Поляците са настоявали да използват кавалерия срещу бронирани танкови войски. Били Мичъл едва убедил шефовете на армията в ползите от въздушните бомбардировки. Може би някой е погледнал този шлем и е заявил, че досегашните са по-хубави пред непроверените.

— Някакви идеи за знака с орела, който видяхме и на самолета?

— Да, но не и научни.

— Все пак ще се радвам да ги чуя. И може би ще се възползвам от предложението ти за чаша бренди.

Дарне й наля и двамата се чукнаха за наздраве.

— Бих казал, че орелът олицетворява обединението, съюз на три различни сили. E pluribus unit, от многото — един, както казват римляните. Явно не е било лесно решение. Орелът изглежда така, сякаш всеки миг ще се разкъса, но ако се разедини, ще загине. Оръжията, които държи в ноктите, ме карат да мисля, че съюзът е бил свързан с войната.

— Не е зле като за ненаучно предположение.

Дарне се усмихна.

— Само ако знаехме кой е бил Леденият човек. — Той погледна часовника си. — Прощавай, Скай, но имам конферентен разговор с един дилър в Лондон и клиент в САЩ. Имаш ли нещо против да задържа шлема, за да го разгледам по-подробно?

— Не, разбира се! Просто ми се обади, за да дойда да си го взема. Ще бъда или в кабинета, или в апартамента си.

По лицето му премина сянка.

— Скъпо момиче, тук има нещо повече от това, което вижда окоето. Някой е бил готов да убие за него. Явно е много ценен. Трябва да бъдем изключително предпазливи. Някой знае ли, че е у теб?

— Кърт Остин, човекът от НАМПД, за когото ти разказах. На него може да се вярва. Някои от хората, които бяха в пещерата и Рено.

— Ах, Рено. Това не е добре. Той ще иска да си го върне.

В тъмните ѝ очи проблесна гняв.

— Само през трупа ми! — тя се усмихна нервно, осъзнавайки смисъла на собствените си думи. — Мога да го заблудя, да му кажа, че съм го оставила за металургична експертиза.

Телефонът на Дарне иззвъня.

— Ще говорим по-късно пак.

Скай излезе от магазина и тръгна към апартамента си, вместо към кабинета. Искеше да провери телефонния си секретар. Надяваше се Остин да се е обаждал. Разговорът с Дарне я разтревожи. Имаше чувството, че опасността дебне наблизко. Гласът на Остин щеше да я успокои. Когато се прибра, веднага прослуша съобщенията, но Кърт не се беше обаждал.

Беше изморена. Легна на дивана с модно списание в ръка, надявайки се да си почине, преди да се върне в кабинета. След няколко минути списанието падна от ръцете ѝ и тя потъна в дълбок сън.

Нямаше да спи толкова спокойно, ако знаеше какво ѝ готви Огюст Рено. Той седеше в кабинета си, обзет от опасна ярост, свел глава над бюрото си и допълващ списък с оплаквания срещу Скай Лабел. Ръката му се оправяше, но гордостта му бе смъртно ранена.

Цялата му воля за мъст бе съсредоточена върху невинната жена. Беше готов да дръпне всички политически конци, с които разполагаше, да се обади на всички, които му дължаха някаква услуга, за да съсипе

кариерата ѝ, както и тази на всеки, който проявеше дори най-лека дружелюбност към нея. Тя го унижи пред други хора и се отнесе пренебрежително към авторитета му. Не обърна внимание на нареждането му да остави шлема. Ако зависеше от него, би я изхвърлил от Сорбоната веднага. О, щеше да види тази жена! Щеше да го моли за милост! Представяше си се като Създателя в една от онези ренесансови картини, в които Бог пропъжда Адам и Ева от Райската градина.

Тази сутрин срещна Скай в асансьора. Тя му каза „добро утро“ и му се усмихна, с което само разпали гнева му още повече. Успя да се овладее, но сега го изливаше в списъка с жалби. Тъкмо твореше подробно описание на ниския ѝ морал, когато чу шумолене пред бюрото си. Реши, че е асистентът му.

Без да вдига поглед от листа, каза:

— Да?

Понеже не получи отговор, той вдигна очи и замръзна. В стола пред него седеше едрият мъж с бледо лице, който го нападна под ледника.

Рено беше свикнал да оцелява. Престори се, че не познава госта си.

— С какво мога да ви помогна? — прокашля се той.

— Не ме ли познавате?

— Не мисля. Имате работа с университета ли?

— Не, имам работа с вас.

Сърцето на Рено се сви.

— Убеден съм, че грешите.

— Даваха ви по телевизията — каза мъжът.

Още преди да се върне в Париж, Рено се беше обадил на любим свой телевизионен репортер. Даде интервю, в което си присвояваше откритието на Ледения човек, както и успеха на спасителната операция.

— Да, гледахте ли интервюто?

— Казахте на репортера, че вие сте открили предметите под ледника. Единият беше сейфът. Какви са били другите предмети?

— Имаше само още един шлем. Очевидно доста стар.

— Къде е този шлем сега?

— Мислех, че е останал в пещерата. Но се оказа, че една жена го е изнесла от там.

— Коя е тази жена?

В ума на Рено проблесна коварна мисъл. Може би този кретен щеше да го остави на мира, ако има по-изкусителна жертва. Щеше да се отърве едновременно и от него, и от Скай.

— Казва се Скай Лабел. Археолог е. Искате ли името и телефона ѝ? — Той се пресегна да вземе указателя на факултета и го разгърна. — Кабинетът ѝ е точно под моя. Вътрешният ѝ номер е 26. Каквото и да направите с нея, аз няма да възразя. — Трудно прикриваше радостта си. Какво ли не би дал да види физиономията ѝ, когато този откачалник се появи на прага ѝ!

Мъжът бавно се изправи. Хубаво, значи си тръгва.

— Още нещо? — попита Рено с великодушна усмивка. Едрият мъж също се усмихна.

От палтото си извади пистолет двацет и втори калибър със заглушител.

— Да. Искам да умреш!

Пистолетът се изкашля само веднъж. На челото на Рено се появи кръгла червена дупка. Той падна по очи върху бюрото, със замръзнала усмивка на лицето.

Мъжът взе указателя, прибра го в джоба и без да поглежда назад, напусна кабинета така тихо, както бе влязъл.

---

[1] Изключително, невероятно (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Предмет на изкуството (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Забележителен мъж (фр.) — Бел.прев. ↑

8

Високо над главата на Остин старият самолет танцуваше красив небесен балет, без изобщо да се съобразява със законите на гравитацията и физиката. Остин с удивление наблюдаваше от края на тревистата писта на юг от Париж как самолетът описва спирала във въздуха, последвана от половин лупинг нагоре и половин завъртане, обръщайки посоката в съвършено изпълнен имelman.

Остин се стегна, като видя самолета да се спуска над полето. Летеше прекалено бързо, за да успее да кацне безопасно. Приближаваше се като ракета с насочване. След секунди самолетът докосна земята, отскочи на един-два метра във въздуха, после меко кацна и се насочи към хангара с гърлен рев на двигателя.

Щом двете лопати на дървеното витло спряха, от малката кабина изскочи мъж на средна възраст, свали очилата и тръгна към Остин. Мъжът беше ухилен до уши. Напомняше на кученце, което маха с опашка от радост.

— Съжалявам, че има само едно място, мосю Остин, иначе с удоволствие щях да ви разходя.

Остин измери самолета с око: заострения като куршум двигателен отсек, фюзелажа от дърво и плат, триъгълния стабилизатор и опашката с черепа и кръстосаните кости на нея. От А-образната рамка пред кабината се спускаха метални въжета, укрепващи крилата като спици на чадър.

— При цялото ми уважение, мосю Гросе, но самолетът ви ми се вижда малък дори за един човек.

На обветреното лице на французина се появиха бръчици от смях.

— Не ви виня за скептицизма, мосю Остин. „Моран-Солние Н“ изглежда така, сякаш някое дете го е сглобявало в мазето. На дължина е само шест метра и половина, а крилете са осем метра и трийсет сантиметра. Но този малък комар е бил един от най-смъртоносните самолети на своето време. Много бърз — летял е с над сто и шейсет

километра в час, и е удивително маневрен. В ръцете на умел пилот е бил изключително ефективна машина за убиване.

Остин се приближи до самолета и прокара ръка по фюзелажа.

— Учуди ме издълженият фюзелаж и ендоплощният дизайн. Когато стане дума за Първата световна война, обикновено си представям биплани с тъпи носове.

— С основание. Повечето самолети, използвани във войната, са били двуплощници. Французите са изпреварили другите с разработването на едноплощника. За времето си този самолет е бил най-модерният в аеродинамично отношение. Основното му предимство пред бипланите е, че можел да се изкачва по-бързо.

— Имелманът ви беше много красив.

— Мерси — поклони се Гросе. — Понякога не е толкова лесно, колкото изглежда. Това самолетче тежи по-малко от двеста килограма при пълно натоварване, но двигателят му е само 6 конски сили. Трудно се управлява и е нужна внимателна ръка — ухили се той. — Един пилот беше казал, че най-голямата опасност при летенето с този самолет не е въздушният бой, а кацането. Може би забелязахте, че подходих с висока скорост.

Остин се засмя.

— Имате дарбата да омаловажавате нещата, мосю Гросе. Имах усещането, че ще пробиете дупка в земята.

— И нямаше да съм първият — още повече се развесели Гросе. — А задачата ми беше доста проста в сравнение с тази на някогашните му пилоти. Представете си да кацате с крила, надупчени от куршуми и с разпокъсан плат. А може би и самият вие да сте ранен и отслабнал от загубата на кръв. Ето това вече си е предизвикателство.

Остин долови нотка на носталгична завист в гласа му. С нежните си черти и тънки мустаци французинът беше олицетворение на дръзките смелчаци, обстрелвали германските противовъздушни окопи.

Остин потърси Гросе, директор на музея за въздушно дело, след разговора си с Йън Макдугъл, и го помоли да погледне снимките на самолета от езерото. Гросе отвърна, че с радост ще помогне с каквото може. Верен на думата си, той се обади веднага, след като получи цифровите изображения на имейла си.

— Самолетът ви е раздробен на много части — каза той, — но съм съгласен с мосю Йън, че това е „Моран-Солние Н“ от Първата

световна война.

— Боя се, че познанията ми за старите самолети са твърде оскъдни. Можете ли да ми разкажете повече за него?

— Нещо повече, мога да ви покажа един такъв. Имаме в музея.

След като се регистрира в хотела в Париж, Остин взе скоростния влак, който го отведе до музея по-бързо, отколкото би стигнал със самолета на Гросе. Музеят беше разположен в няколко хангара в края на летището на малко повече от сто километра южно от Париж.

След демонстрацията на качествата на самолета Гросе покани Остин на чаша вино. Офисът му се намираше в ъгъла на хангара, претъпкан със стари самолети. Подминаха един „Спад“, „Корсер“ и „Фокер“, докато стигнат до малката стаичка, украсена с десетки снимки на самолети.

Гросе наля две чаши „Бордо“ и вдигна тост за братята Райт. Остин предложи да пият и за Алберто Сантос-Дюмон, бразилски въздушен пионер, който бе живял дълги години във Франция и мнозина го смятаха за французин.

Разпечатките на снимките, които Остин изпрати на Гросе, бяха пръснати по старото дървено бюро. Остин взе една, разгледа отново изпочупената дървена рамка и поклати глава в почуда.

— Удивен съм, че успяхте да го разпознаете в този му вид.

Гросе остави чашата и прерови снимките, докато намери тази, която търсеше.

— Отначало не бях сигурен. Имах някои подозрения, но както сам казвате, не беше лесно. Познах картечницата „Хочкис“, но тя е била често използвана във военните самолети по онова време. Конусовидният двигателен отсек обаче е много характерен. След това забелязах нещо особено интересно. — Той побутна снимката към Остин и му подаде лупа. — Погледнете внимателно.

Остин разгледа заобления дървен силует.

— Прилича на лопата от витло.

— Точно така. Но не каква да е. Вижте тук: към нея е закрепен метален лист. Реймон Солние е измислил истински синхронизиращ механизъм още през 94 г., което му е позволило да стреля с „Хочкиса“ през въртящото се витло. Понякога куршумите закачали лопатите, затова им монтирал метални отражатели.

— Чувал съм за това. Нискотехнологично решение на сложен проблем.

— След като неколцина изпитатели били убити от рикоширали куршуми, идеята била временно изоставена. След това започнала войната и заедно с нея — стремежът да се намират нови и нови начини за убиване на врага. Един френски ас на име Ролан Гарос се срещнал със Солние и двамата снабдили самолета със стоманени отражатели, които работели според замисъла. Свалил няколко вражески самолета, преди самият той да падне от другата страна на фронта. Германците използвали неговата система, за да разработят синхронизиращия механизъм на Фокер.

Остин взе друга снимка и показва малкия светъл правоъгълник в кабината.

— Какво, мислите, е това? Прилича на метална табелка.

— Имате набито око — усмихна се Гросе. — Това е кодът на производителя. — Той му подаде още една снимка. — Увеличих я на компютъра. Буквите и цифрите са малко размазани, но си поиграх с резолюцията и вече се четат. Успях да ги сравня с музейните архиви.

Остин вдигна очи.

— Проследил сте собственика?

Гросе кимна.

— Имало е четирийсет и девет „Моран-Солние Н“. След успеха на Гарос и други пилоти започнали да летят с този самолет и го използвали със смъртоносна ефикасност. Англичаните и руснаците също купили по няколко от „самолетите — куршуми“, както ги наричали. Машините се държали по-добре от „Фокер“, но много пилоти се плашели от високата скорост на кацане и чувствителното му управление. Казвате, че сте открили останките в Алпите?

— Да, на дъното на ледниково езеро близо до глетчера Дормьор.

Гросе седна на стола си и сплете пръсти.

— Любопитно! Преди няколко години ме извикаха в този район да разгледам останки от стари самолети, пръснати на различни места. Бяха „Авиатик“: използвали са се предимно за разузнаване. Разговарях с някои от местните жители, които помнеха историите на бабите и дядовците си за някаква въздушна битка. Явно се е състояла някъде в началото на Първата световна война, макар да не мога да посоча точна дата.

— Смятате ли, че тази битка има нещо общо с последната находка?

— Възможно е това да е поредното парче от една стогодишна загадка. Мистериозното изчезване на Жул Фошар. Той е бил собственикът на самолета, който сте намерили.

— Името не ми говори нищо.

— Фошар бил един от най-богатите мъже в Европа. Изчезнал през 1940 година, явно докато летял с „Моран-Солние“. Имал навика да обикаля по въздух обширното си имение и лозя. Един ден просто не се върнал. Започнало издирване в предполагаемия район на падането му, но не намерили и следа от него. След няколко дни започнала войната и изчезването му, макар и трагично, се превърнало просто в бележка под линия.

Остин посочи картеницата.

— Явно доста се е безпокоял за лозята си. Защо му е на един цивилен да лети с военен самолет?

— Фошар бил производител на оръжия със силни политически връзки. За него не е било никакъв проблем да се сдобие със самолет от френския арсенал. По-важният въпрос е как се е озовал в Алпите.

— Изгубил се е?

— Не ми се вярва. Самолетът му не би могъл да стигне до Ланг дю Дормьор само с един резервоар. Трябвало е да спре и да зареди по пътя. Това ме навежда на мисълта, че полетът е бил планиран.

— Накъде смятате, че е бил тръгнал?

— Езерото е близо до швейцарската граница.

— А Швейцария е прочута с тайното си банкиране. Може би е отивал в Цюрих, за да осребри някой чек.

Гросе тихичко се засмя.

— На човек в положението на Фошар не са му трябвали пари в брой. — Лицето му доби сериозно изражение. — Гледахте ли телевизионните репортажи за тялото, открито в леда?

— Не, но разговарях с човек, който е видял тялото. Каза ми, че е било облечено в дълго кожено палто и прилепнал шлем като тези, носени от някогашните летци.

Гросе се наведе напред, а в очите му блестеше вълнение.

— Това напълно съвпада! Фошар може би е катапултирал. Паднал е върху ледника, а самолетът му се е разбил в езерото. Само да

можехме да извадим тялото.

Остин си представи тъмния наводнен тунел.

— Ще бъде грандиозна задача да отводним тунела.

— Разбирам! — Французинът поклати глава. — Ако някой може да се справи, това са наследниците на Фошар.

— Има ли такива?

— О, да, макар че никой не би могъл да се досети. Маниаци са на тема дискретност.

— Нищо чудно. Много от богатите фамилии не обичат вниманието.

— Тук става дума за нещо повече, мосю. Семейство Фошар са това, което хората наричат „търговци на смърт“. Продават оръжия в огромни мащаби. А това е мръсен бизнес.

— Звучи ми като френския аналог на Круп.

— И друг път са ги сравнявали, макар че Расин Фошар би възразила.

— Расин?

— Пада се праплеменница на Жул. Велика жена! Все още управлява семейния бизнес.

— Предполагам, че мадам Фошар би искала да узнае съдбата на изгубения си прачичо.

— Съгласен съм, но за един простосмъртен би било трудно да се промъкне покрай всички адвокати, агенции и телохранители, които пазят човек с такова състояние. — Той се замисли за момент и добави: — Имам приятел, който е директор в компанията. Мога да му се обадя с тази информация и да видим какво ще измисли. Как мога да се свържа с вас?

— Сега се връщам с влака в Париж, ще ви дам номера на мобилния си телефон.

— Добре — Гросе му извика такси, което да го откара до гарата. После заедно прекосиха двора със старите самолети.

Стиснаха си ръцете и Остин му благодари за съдействието.

— За мен беше удоволствие. Мога ли да попитам защо НАМПД се интересува от този случай?

— Всъщност не се интересува. Открих самолета случайно, докато работех по проект на НАМПД, но в момента се занимавам лично с него, най-вече от любопитство.

— Значи няма да използвате посредници в контактите си със семейство Фошар?

— Не съм имал такова намерение.

Гросе се замисли над отговора му.

— Години наред съм бил в армията и вие ми приличате на човек, който може да се грижи за себе си, но ви предупреждавам да бъдете особено предпазлив в контактите си с тях.

— Защо?

— Фошар не са просто богати. — Той замълча, опитвайки се да подбере правилната дума. — Говори се, че имали минало.

Преди Остин да успее да попита какво трябва да означава това, таксито пристигна, двамата се сбогуваха и той потегли към гарата. Размишляваше за предупреждението на Гросе. Явно французинът намекваше, че прочутото семейство крие не един скелет в гардероба си. Но същото може да се каже за коя да е богата фамилия по света. Състоянията, с които се строяха великолепни палати и се градеше положение в обществото, често идваха от робски труд, търговия с наркотици, контрабанда или организирана престъпност.

Тъй като за момента не можеше да научи нищо повече, мислите на Остин се насочиха към срещата със Скай. Думите на Гросе обаче продължаваха да кънтят в съзнанието му като звън на далечна камбана:

„Говори се, че имали минало.“

9

Кабинетът на Скай се намираше в научноизследователския център на Сорбоната — впечатляващо здание от стъкло и бетон с дизайн, повлиян от Льо Корбюзие. Центърът се намираше близо до Пантеона, притиснат от няколко сгради в стил ар нуво. Обикновено улицата беше спокойна, като изключим шума от преминаващите студенти, които я използваша, за да си съкратят пътя. Но сега, щом зави зад ъгъла, Скай с изненада видя два полицейски автомобила, които блокираха малката уличка. Пред сградата имаше спрени и други служебни коли, а около входа се суетяха униформени полицаи.

Внушителен полицай, който явно отговаряше за ограничения достъп, вдигна ръка, за да я спре.

— Съжалявам, мадмоазел, не можете да минете от тук.

— Какво се е случило, мосю?

— Нещастен случай.

— Какъв нещастен случай?

— Не знам, мадмоазел — вдигна рамене той.

Скай извади университетския си пропуск и го размаха под носа му.

— Аз работя тук. Искам да знам какво става и дали ме засяга.

Полицаят погледна снимката и лицето ѝ, после каза:

— По-добре говорете с инспектора. — Той я отведе при мъж в цивилни дрехи, който стоеше до една от полицейските коли, и разговаряше с двама униформени.

— Тази жена казва, че работи в сградата — обясни полицаят на инспектора, трътлест мъж на средна възраст с умореното изражение на човек, видял твърде много от грозната страна на живота.

Той погледна внимателно пропуска ѝ със зачервените си, подпухнали очи и ѝ го върна, като си отбеляза името и адреса ѝ в бележника си.

— Казвам се Дюбоа. Елате, ако обичате. — Той отвори вратата на полицейската кола, направи ѝ знак да седне на задната седалка и се

настани до нея. — Кога за последен път сте били в сградата, мадмоазел?

Тя си погледна часовника.

— Преди два-три часа или малко повече.

— Къде бяхте междувременно?

— Аз съм археолог. Занесох един артефакт на специалист по антиките, за да го огледа. След това се отбих в апартамента си да подремна.

Инспекторът си отбеляза нещо.

— Докато бяхте в сградата, забелязахте ли някого или нещо, което да ви направи особено впечатление?

— Не. Всичко си беше както обикновено. Бихте ли ми казали какво е станало?

— Имало е стрелба. Убит е човек. Познавахте ли мосю Рено?

— Рено?! Разбира се! Той беше ръководителят на катедрата ми. Казвате, че е мъртъв?

Дюбоа кимна.

— Застрелян от неизвестен нападател. Кога за последен път видяхте мосю Рено?

— Когато дойдох на работа около девет сутринта. Засякохме се в асансьора. Моят кабинет е под неговия. Казахме си „добро утро“ и всеки продължи по пътя си.

Скай се надяваше лекото премълчаване на истината да не си проличи по лицето ѝ. Всъщност, когато сутринта поздрави Рено, той просто я изгледа ядно, без да отговори.

— Имате ли представа кой би искал да нарани мосю Рено?

Тя се поколеба. Предположи, че изражението на инспектора, напомнящо на басет, е само маска, предразполагаща заподозрените към необмислени уличаващи твърдения. Ако беше разговарял и с други служители, най-вероятно беше научил, че всъщност цялата катедра мрази Рено. Кажеше ли нещо различно, той щеше да се запита защо лъже.

— Мосю Рено беше противоречива фигура в катедрата — отговори тя след малко. — Мнозина не одобряваха начина, по който я управляваше.

— А вие, мадмоазел? Вие одобрявахте ли?

— Аз бях една от тези, които смятаха, че не е подходящ за поста.

Лейтенантът се усмихна за първи път.

— Много дипломатичен отговор, мадмоазел. Може ли да попитам къде сте били по време на отсъствието си от сградата?

Скай му даде името на Дарне и адреса на антикварния магазин, както и домашния си адрес, които той старателно записа, уверявайки я, че това е рутинна процедура. След това слезе от колата, задържа вратата и ѝ подаде визитната си картичка.

— Благодаря ви, мадмоазел Лабел. Моля ви, обадете ми се, ако се сетите за нещо във връзка със случая.

— Да, разбира се. Искам да ви помоля за услуга, лейтенант. Може ли да се кача до кабинета си на втория етаж?

Той помисли за момент.

— Да, но нека ви придружи някой от хората ми.

Инспектор Дюбоа повика полицаая, който пръв спря Скай, и му нареди да я преведе през кордона. На местопрестъплението като че ли се беше събрала цялата полиция на Париж. Рено беше негодник, но беше известна личност в университета и убийството му със сигурност щеше да предизвика сензация.

Вътре в сградата работеха още полицаи и техници. Служителите от съдебна медицина сваляха отпечатъци, фотографите бързаха насамнатам и щракаха с апаратите си. Скай се насочи към кабинета си на втория етаж, следвана от полицаая. Влезе вътре и се огледа. Въпреки че всичките ѝ мебели и книжа си бяха на мястото, тя изпита странното чувство, че нещо не е наред.

Огледа стаята и се приближи до бюрото. Беше изключително педантична по отношение на работата си. Преди да излезе, беше подредила справочниците, статиите и папките си с точност до милиметър. Сега краищата им бяха омачкани, сякаш някой набързо ги беше прелиствал.

Някой беше пипал бюрото ѝ!

— Мадмоазел?

Полицаят я гледаше странно и тя осъзна, че стои, вперила празен поглед пред себе си. Кимна, отвори чекмеджето и извади една папка. Пъхна я под ръка, без да погледне какво има в нея.

— Готова съм — каза тя с насилена усмивка.

Овладея желанието си да избяга от кабинета и се постара да върви с нормалната си походка, но краката ѝ бяха като от олово. Спокойната

й външност не издаваше ускорения пулс, който отекуваше чак в ушите й.

Мислеше си, че може би същата ръка, която е ровила в нещата й, е убила Рено.

Полицаят я изпрати до огражденията пред сградата. Тя му благодари и се прибра у дома замаяна. Пресичаше, без да се оглежда, което в Париж е равносилно на опит за самоубийство. Изобщо не забелязваше нито скърцащите спирачки, нито какофонията от клаксони и ругатни.

Когато сви зад ъгъла на тясната уличка, в която се намираше апартаментът й, паниката й поутихна. Зачуди се дали постъпи правилно, като не каза на инспектор Дюбоа, че някой е претърсвал кабинета й, но си представи как той веднага вписва лудата параноичка в списъка със заподозрени.

Скай живееше на улица „Муфтар“, в края на Латинския квартал, в сграда от деветнайсети век с мансарден покрив. Харесваше й оживеният район с множеството магазини, ресторанти и улични музиканти. Старовремската къща беше превърната в кооперация от три апартамента. Този на Скай се намираше на третия етаж, а от балкончето с парапети от ковано желязо се откриваше гледка към живота на улицата и комините на цял Париж. Тя изтича нагоре по стълбите. Когато отвори вратата, я обзе облекчение. В апартамента си се чувстваше в безопасност, но това продължи, само докато влезе в дневната. Не повярва на очите си.

Стаята изглеждаше така, сякаш беше паднала бомба. По пода бяха разхвърляни столове и възглавнички. Списанията от масичката бяха съборени на земята. Книгите бяха извадени от рафтовете и пръснати в безпорядък. В кухнята положението беше още по-зле. Шкафовете зееха отворени, а подът беше покрит с изпочупени чаши и чинии. Тя като насън влезе в спалнята. Чекмеджетата бяха извадени, а съдържанието им разпиляно навсякъде. Покривката на леглото и чаршафите бяха смъкнати, а матракът беше разпорен.

Върна се в дневната и се загледа в хаоса. Трепереше от ярост заради посегателството върху личното й пространство. Чувстваше се като изнасилена. Гневът й отстъпи място на страха, когато осъзна, че човекът, опустошил апартамента, може все още да е тук. Не беше

проверила банята. Грабна ръжена от камината и вперила очи във вратата на банята, заотстъпва към входната врата.

Подът зад гърба ѝ изскърца.

Тя се завъртя рязко, вдигнала ръжена над главата си.

— Здравей — каза Кърт Остин с разширени от изумление очи.

Тя едва не припадна и пусна ръжена.

— Извинявай!

— Ти извинявай, че те уплаших. Вратата беше отворена и затова влязох. — После забеляза побледнялото ѝ лице. — Добре ли си?

— Щом си тук, да!

Остин огледа стаята.

— Не знаех, че през Париж е минало торнадо.

— Мисля, че го е направил човекът, който е убил и Рено.

— Рено? Не се ли казваше така колегата ти, който беше с теб под ледника?

— Точно така! Застреляли са го в кабинета му.

Остин стисна зъби.

— Провери ли другите стаи?

— Да, с изключение на банята. И в килерите не съм поглеждала.

Остин взе ръжена от ръцете ѝ.

— За всеки случай.

Той влезе в банята и след минута излезе.

— Пушиш ли?

— Отказах ги преди много години. Защо?

— Права си била да се тревожиш. — Той ѝ подаде фас от цигара.

— Намерих цял куп във ваната. Някой те е чакал да се прибереш.

Тя потрепери.

— Защо си е тръгнал?

— Не знам, но имаш късмет. Каж ми сега за Рено.

Разчистиха дивана и Скай му разказа за посещенията си в сградата на университета.

— Луда ли съм, че правя връзка между тази бъркотия и претърсването на кабинета ми и убийството на Рено?

— Щеше да си луда, ако не правеше такава връзка. Липсва ли нещо?

Тя се огледа и поклати глава.

— Не мога да кажа.

Погледът ѝ попадна върху телефонния секретар.

— Странно. Когато излязох от апартамента, имах две съобщения. Сега са четири.

— Едното е от мен. Обадих ти се, веднага щом пристигнах в Париж.

— Някой явно е прослушал последните две, защото лампичката не мига.

Остин натисна копчето за прослушване и чу собствения си глас, който казваше, че не е успял да се свърже с нея в кабинета ѝ и ще се отбие през апартамента ѝ. Натисна отново копчето. Този път беше Дарне: „Скай, Шарл се обажда. Чудех се дали си съгласна да взема шлема на вилата. Оказа се по-костелив орех, отколкото очаквах.“

— Мили боже! — Скай пребледня като восък. — Който и да ме е чакал, трябва да е чул съобщението.

— Кой е Шарл?

— Един приятел, търговец на редки оръжия и брони. Оставих му шлема да го разгледа. Чакай малко... — Тя изрови бележника си с адреси и телефони от една купчина и погледна на буквата „Д“. Страницата беше откъсната. Показа я на Остин. — Сега този тип е по следите на Дарне.

— Опитай се да го предупредиш.

Тя вдигна телефона, набра номер и изчака няколко секунди.

— Не отговаря. Какво да правим?

— Най-добре да се обадим в полицията.

Тя се намръщи.

— На Шарл няма да му хареса. Бизнесът му е на ръба на закона, а понякога и отвъд него. Никога няма да ми прости, ако полицията започне да души около него.

— Дори животът му да зависи от това?

— Той не вдигна телефона. Може просто да не е там. А ние да се тревожим излишно.

Остин не беше такъв оптимист, но не искаше да губи ценно време в безполезни спорове.

— Далеч ли е този магазин?

— На десния бряг, десет минути с такси.

— Колата ми е долу. Ще стигнем за пет.

Двамата се втурнаха по стълбите.

Витрината на антикварния магазин беше тъмна, а вратата — заключена. Скай извади един от малкото ключове, които Дарне бе дал на външни хора, и отвори. Изпод завесите струеше светлина.

Остин предпазливо ги дръпна. Пред очите му се разкри гротескна сцена, напомняща на музей на восьъчни фигури. Възрастен мъж с побеляла коса бе коленичил пред дървен контейнер, като осъден, положил глава на дръвника. Косата му беше разрошена, ръцете и краката — вързани, а устата му — залепена с тиксо.

До него като екзекутор стоеше едър мъж, подпрян на дълъг широк двуръчен меч, с черна маска на лицето. Той вдигна очи към Остин. Свали маската, хвърли я настрани и вдигна меча над главата на Дарне. Светлината проблесна зловещо по острието.

— Моля ви, останете — каза той с удивително висок глас като за ръста си. — Ако си тръгнете, приятелят ви просто ще изгуби главата си.

Скай вкопчи пръсти в ръката на Остин, но той почти не забеляза. Спомни си описанията, които бе чул, и беше сигурен, че стои лице в лице с фалшивия репортер, наводнил тунела под ледника.

— Защо пък да си тръгваме? — попита той нехайно. — Тъкмо дойдохме.

Здравенякът с бледо лице се усмихна, но не пусна меча.

— Този мъж постъпва много глупаво — каза той, поглеждайки към рафта със стари каски и шлемове. — Отказва да посочи коя от тези тенджери е тази, която аз търся.

Остин си помисли, че може би тъкмо инатът е спасил живота на търговеца. Старецът явно е наясно, че ако убиецът получи, каквото търси, веднага ще му види сметката.

— Сигурен съм, че все някой ще ви стане — веднага се отзова той.

Мъжът не обърна внимание на шегата и втренчено погледна Скай.

— Вие обаче ще ми кажете, нали? Явно сте специалист.

— Вие убихте Рено, нали? — попита Скай вместо отговор.

— Не плачете за него. Той ми каза къде да ви намеря — рече мъжът, като вдигна меча с още няколко сантиметра. — Покажете ми

шлема от ледника и ще ви пусна и тримата.

Надали, помисли си Остин. Щом се сдобие с шлема, непознатият щеше да ги убие. Реши да рискува, въпреки че беше заложен животът на Дарне. Беше забелязал една бойна брадва, закачена на стената наблизо. Пресегна се и я взе.

— Съветвам ви да свалите меча — каза той с нисък и хладен глас.

— Какво ще кажете да го сваля върху врата на мосю Дарне?

— И така става — отвърна Остин, вперил очи в лицето на мъжа, за да не стане недоразумение. — Но след това и вашата глава ще се търкулне до неговата.

Вдигна брадвата, за да подчертае думите си. Оръжието беше примитивно, но страховито. Стоманената глава беше издължена, така че да може да се използва и като копие. От брадвата стърчеше шиш, напомнящ на острия клон на щъркел. От главата излизаха метални шипове, които да предпазват твърдото дърво.

Мъжът се замисли над заплахата. От безкомпромисния глас на Остин личеше, че ако убие Дарне, самият той умира. Трябваше първо да се разправи с американеца, после с останалите. Остин обаче беше предвидил хода му. Опитът му показваше, че едрите здравеняци имат навика да подценяват по-дребните човешки същества.

Убиецът направи крачка към Остин, вдигна високо меча и замахна рязко с него. Точно за това обаче Кърт не беше подготвен. Явно в случая той беше подценил противника. Въпреки масивното си тяло, онзи беше бърз като котка. Рефлексите на Остин се задействаха, преди умът му да прецени ситуацията. Той вдигна ръце и изправи хоризонтално брадвата пред себе си.

Острието на меча издрънча в предпазното покритие на дръжката на брадвата и спря само на няколко сантиметра от главата му. Болка прониза ръцете му от силния удар, но той успя да я отблъсне, плъзна ръце надолу по дръжката и завъртя брадвата. Агресивен ход, подтикнат от неотложната необходимост да спаси живота си. И не само — този тип определено не му допаднаше.

Смъртоносното острие на брадвата щеше да разсече едрия мъж, ако онзи не беше предугадил удара и не се беше навел назад. Остин научаваше по трудния начин, че ръкопашният бой със средновековно оръжие не е въпрос само на мускули. Тежестта на брадвата го завъртя

като в центрофуга и той направи пълен кръг, преди да успее да си върне равновесието.

Бледият беше изненадан от неочаквано свирепата атака, но бързо се опомни. Виждайки как Остин губи равновесие, той смени тактиката. Насочи меча право пред себе си и скочи.

Беше хитър ход. Достатъчно беше върхът на меча да проникне с няколко сантиметра в тялото на Остин, за да го убие. Остин отскочи назад и се завъртя странично към нападателя. Успя да избегне удара, който се плъзна покрай вдигнатата брадва, но мечът все пак разряза ризата му и по тялото му потече струйка кръв. Остин отблъсна мъжа и отвърна с поредния яростен удар.

Започваше да усеща брадвата. Тя беше М-6 на своето време. С нея пешакът можел да събори рицар от коня, да пробие бронята му и да го убие. Дългата дръжка беше отличен лост и Остин откри, че най-смъртоносният начин да използва брадвата са късите удари и замахвания.

Бледият също се учеше бързо. Той замахна неефективно с острието, отстъпвайки пред решителното настъпление на Остин. Гърбът му опря в масата, отрупана с шлемове. Вдигна меча, готов за светкавичен удар. Остин обаче го изненада с внезапен скок напред. Здравенякът залитна назад и шлемовете се разпиляха с дрънчене на пода.

Мъжът се препъна в един от тях и изгуби равновесие. Изрева като ранен лъв и се нахвърли срещу Остин, размахвайки меча във всички посоки. От челото на Остин капеше пот и замъгляваше погледа му. Той заотстъпва назад, докато не стигна до стената.

Виждайки, че противникът е опрян в стената, бледият изръмжа победоносно и вдигна меча, готов да замахне с него, използвайки всеки мускул от тялото си. Остин разбра това и осъзна, че няма начин да го възпре с брадвата или да парира удара.

Премина в нападение. Вдигнал високо брадвата, той се впусна напред и с изпънати ръце замахна с дръжката право през адамовата ябълка на убиеца. Очите на едрия мъж изскочиха и той силно изхриптя.

Остин беше преценил атаката, но тя го остави в уязвимо положение. Бледият остана без дъх, но тлъстините на шията предпазиха гърлото от пълно смазване. Мъжът пусна лявата си ръка от

двойната дръжка на меча и хвана с нея дръжката на брадвата. Остин се пробва да го удари още веднъж по врата. Не успя и се опита да си вземе обратно оръжието, но онзи го стискаше здраво и не пускаше.

Остин удари силно мъжа с коляно в слабините, но той само изохка. Тоя трябва да има железни топки, помисли си Кърт, и се опита да извърти с две ръце дръжката от ръката на противника. Планът му не успя, защото бледият пусна меча и с дясната ръка и с нея също хвана дръжката на брадвата. Приличаха на две момчета, които се бият за бейзболна бухалка, само дето загубилият щеше да се прибере у дома в дървено пардесю.

Превъзходството на убиеца по сила и тегло започна да си казва думата. Ръцете му бяха откъм краищата на дръжката, което му даваше и предимство на лоста. Маниакалната му усмивка се замени от дивашки победоносен вик и той измъкна брадвата от ръцете на Остин.

Остин се огледа. Магазинът беше пълен с оръжия, но нито едно не беше достатъчно близо. Бледият се усмихна и започна да се приближава към него. Остин заотстъпва назад, докато отново не опря стената. Мъжът се ухили и вдигна брадвата, готов да го разреже на две.

Забелязвайки, че диафрагмата на противника е временно незащитена, Остин използва силата на краката си, за да забие глава в корема му като таран. От мъжа се изтръгна силен рев и брадвата падна от ръцете му.

Остин застана в разкрач, готов да размаже с юмруци бялата му физиономия. Ударът с глава явно бе разклатил здравеняка. Бездруго бледото му лице имаше цвят на гипс и той едва си поемаше въздух.

Мъжът явно реши, че каквото и удоволствие да му доставеше да разреже Остин на две, мъртвецът си е мъртвец. Бръкна под якето си и извади пистолет със заглушител. Остин се приготви да посрещне куршума от упор. Но усмивката на мъжа се стопи, заменена от объркано и озадачено изражение. Изневиделица отнякъде се беше появила стрела с пера, която сега стърчеше от дясното му рамо. Той пусна пистолета.

Остин се обърна и видя Скай да държи арбалет. Тя вече беше заредила следващата стрела и неистово опъваше тетивата. Погледът на бледия се премести върху Остин, който се опитваше да вземе оръжието, после се върна върху Скай. Отвори уста и изрева. Грабна

един шлем от купчината на пода и се втурна към вратата на магазина, късайки завесата по пътя си.

Остин предпазливо го последва с пистолета в ръка. Чу звъна на камбанката на вратата, но докато излезе навън, улицата вече бе пуста. Влезе обратно вътре, като внимателно заключи. Скай беше прерязала въжетата, с които бе вързан Дарне.

Остин му помогна да се изправи. Антикварят беше целият в синини и схванат от продължителното коленичене, но инак изглеждаше добре.

— Не си ми казвала колко си сръчна с арбалета — обърна се Остин към Скай.

Тя гледеше зашеметено.

— Не мога да повярвам, че го уцелих. Затворих очи и просто стрелях към него. — Тогава забеляза кръвта по ризата му. — Ти си ранен!

Остин огледа раната.

— Само драскотина, но някой ми дължи една риза.

— И вие добре се справихте с фошара — каза Дарне, докато изтупваше праха от лактите и коленете си.

— Какво казахте?

— Че добре се справихте с оръжието. Това беше фошар от петнайсети век, оръжие с дълга дръжка, напомнящо на алебарда. През Средновековието са правени постъпки да се забрани заради страховитите рани, които нанася. Оръжието, което вие използвахте, точно беше комбинация от фошар и бойна брадва. Изглеждате ми озадачен?!

— Просто напоследък често чувам това име.

— Разговорът ви за оръжия е много интересен — намеси се Скай, — но някой има ли идея какво ще правим сега?

— Дали все пак да не се обадим в полицията? — предложи Остин.

Дарне изглеждаше разтревожен.

— Предпочитам наоколо да не се навъртат жандарми. Някои от сделките ми...

— Скай вече ме осведоми. Но сте прав, полицията няма лесно да повярва, че ни е нападнал голям лош човек с меч в ръка.

Търговецът въздъхна облекчено и се огледа наоколо.

— Никога не съм предполагал, че магазинът ми ще заприлича на възстановка на битката при Аженкур.

Скай оглеждаше купчината шлемове.

— Няма го — каза тя прималяла.

Дарне се усмихна, приближи до стената и натисна един дървен панел. Появи се голям сейф, който той отвори с няколко щраквания на комбинацията за заключване. Бръкна вътре и извади шлема на Скай.

— Тази дреболия явно предизвиква много вълнения.

— Съжалявам, че те въвлякох в това — извини се Скай. — Този ужасен човек ме е причаквал в дома ми и е чул обаждането ти. Изобщо не съм допускала, че...

— Не си виновна ти. Както казах, трябва по-подробно да разгледам този красавец. Може би ще бъде благоразумно от моя страна да затворя за известно време магазина и да си върша работата от вилата в Прованс. Много бих се радвал да ми погостуваш. Ще се тревожа за теб, докато тази *gros cochon* е на свобода.

Тя обмисли предложението.

— Благодаря ти, но имам много работа. Сега, когато Рено го няма, в катедрата ще настъпи хаос. Задръж шлема, колкото желаш.

— Много добре, но поне помисли дали да не пренощуваш в моя апартамент.

— Може би е добре да приемеш поканата на мосю Дарне — каза Остин. — Сутринта ще измислим план.

Скай отново помисли и каза, че трябва да се върне в апартамента си, за да си вземе малко дрехи. Щом стигнаха там, Остин я накара да изчака в коридора, докато се увери, че вътре няма никого. Не мислеше, че бледият ще бъде толкова дързък със стрела в рамото, но се убеди във високия му праг на болка и талант за неочаквани ходове.

Скай почти беше приключила с приготвянето на багажа, когато телефонът на Остин иззвъня.

Той поговори кратко, а когато затвори, на лицето му беше изписана усмивка.

— За вълка говорим, а той в кошарата. Беше секретарят на Расин Фошар. Утре имам аудиенция със самата гранд дама.

— Фошар? Не можах да не забележа реакцията ти, когато Дарне обясняваше за брадвата. Какво става тук?

Остин ѝ разказа набързо за посещението си в музея на въздушното дело и за връзката на Ледения човек с фамилията Фошар.

Скай дръпна ципа на сака.

— Искам да дойда с теб!

— Не мисля, че е добра идея. Може да се окаже опасно.

Тя се изсмя презрително.

— Какво може да ѝ е толкова опасното на една старица?

— Може да звучи глупаво — призна Остин, — но цялата тази работа с тялото в леда, шлема и кретена, който е убил Рено, явно е свързана със семейство Фошар. Не искам да се замесваш в това.

— Аз вече съм замесена, Кърт. Аз попаднах под глетчера. Моят кабинет и апартамент бяха претърсени, очевидно заради шлема, който изнесох от ледника. Моят приятел щеше да бъде убит, ако не беше ти. — Тя скръсти ръце и изстреля решаващия си довод. — Освен това, съм специалист по оръжията и познанията ми може да са от полза.

— Убедителна си — съгласи се Остин, претегляйки доводите за и против. — Добре, ето какво ще направим. Ще те представя като своя асистентка и ще използваме измислено име.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Няма да съжаляваш!

— Дано — рече той. Никак не беше сигурен, че постъпват добре, макар да съзнаваше, че Скай има известно право.

Тя беше привлекателна жена и времето, прекарано с нея, никога не беше изгубено. Засега нямаше пряка връзка между семейство Фошар и убиеца, когото за себе си нарече „бледия“. Но предупредителните думи на Гросе продължаваха да ехтят в ушите му:

„Говори се, че имали минало.“

Мъжът от все сърце си пееше „Спомени“, когато пред предното стъкло сякаш от нищото се появи огромно яркочервено петно и кабината се разтресе от оглушителен рев. Той рязко завъртя волана вдясно и камионът се хвърли в канавката. Дървените клетки, които превозваше, се посипаха по земята, разлетяха се трески и стотици писукащи пилета се озоваха на свобода. Шофьорът се измъкна от кабината, вторачил поглед в аленочервения самолет с орел на опашката, който стремително приближаваше към него. Наложил му се да се наведе бързо сред вихър от пера, защото самолетът премина току над главата му. После се издигна високо в небето и направи победен лупинг. Пилотът така се заливаше от смях, че едва не изгуби контрол над машината. Изтри очите си с ръкав и литна ниско над лозята, които се простираха на стотици акри от двете страни на пътя. Само с един ключ той изпусна облак от пестициди, които се изляха от двата контейнера под крилете на самолета. После пое в друга посока. Долините с лозя се смениха с мрачни лесове и тъмни езера, които придаваха на пейзажа под крилата му особена меланхолия.

Самолетът подмина дърветата и се насочи към далечните зъбери, които се мержелееха на хоризонта. С приближаването си те се превърнаха в охранителни кули на дебела каменна стена, заобиколена от широк ров със застояла зеленясала вода и обширни градини, пресечени от пътечки. Самолетът избръмча край покрива на импозантния замък, после прелетя над гората, спусна се на една зелена полянка и спря до „Ягуара“, паркиран в края на пистата. В мига, в който пилотът излезе от кабината, сякаш от нищото се появи цял екип, който изтика самолета в малък хангар.

Без да им обръща внимание, Емил Фошар тръгна към колата си с елегантна атлетична походка. Мускулите му издуваха пилотския костюм от черна италианска кожа. Той свали очилата си и ги подаде заедно с ръкавиците на шофьора. Като продължаваше да се подхилва

на изражението на фермера с камиона, той се настани на плюшената задна седалка и си наля коняк от барчето.

Фошар имаше класическите черти на звезда от нямото кино и профил, на който семейство Баримор биха завидели. Въпреки физическото си съвършенство обаче той беше отблъскващ човек. Арогантните му тъмни очи излъчваха змийска студенина. С красивото си, почти идеално лице, той напомняше на мраморна статуя, на която някой е вдъхнал живот, но е забравил да даде човещина.

Местните фермери шепнеха помежду си, че е сключил сделка с дявола. Други казаха, че може би самият той е дяволът. Най-суеверните се прекръстваха всеки път, когато го видеха да минава, за да се предпазят от лошия му поглед.

„Ягуарът“ пое по алеята под короните на дърветата, изкачи се до главния вход на замъка, мина по извития мост над рова и влезе в просторния, покрит с камъни двор.

Замъкът „Фошар“ имаше феодален силует, изцяло лишен от архитектурния финес на ренесансовите сгради. Солидната, тромава сграда с огромни размери сякаш беше закована към земята от четирите средновековни кули, подобни на бойните кули на външната стена. Някои от малките бойници бяха заменени с големи прозорци и тук-там бяха добавени леки орнаменти, но тези козметични промени не можеха да прикрият войнственото излъчване на замъка.

Плещест мъж с избръсната глава и физиономия на питбул стоеше пред пишно резбованите двойни врати на замъка. Той някак бе успял да натъпче тялото си с форма на хладилник в черен костюм на иконом.

— Майка ви е в оръжейната — съобщи той със стържещия си глас, — и ви очаква.

— Сигурен съм, Марсел — отвърна Емил и го подмина.

Марсел отговаряше за малката армия, която кръжеше около майка му като императорска гвардия. Дори Емил не можеше да я доближи, без да се сблъска с един или друг от главорезите ѝ. Много от здравеняците с белязани лица, които заемаха постове на слуги, бяха някогашни бандити, макар че тя лично предпочиташе бившите легионери като Марсел. През повечето време те не се набиваха на очи, но Емил усещаше присъствието им, дори когато не ги виждаше. Той презираше телохранителите на майка си. Те го караха да се чувства

като натрапник в собствения си дом и още по-лошо, нямаше никаква власт над тях.

Емил влезе в просторния вестибюл, украсен с пищни гоблени, и тръгна през галерията с портрети, която сякаш нямаше край. Той почти не поглеждаше към стотиците си предци, които за него не означаваха нищо повече от лица върху пощенски марки. Дори не го интересуваше, че много от тях са загинали от насилствена смърт в същата тази къща. Фамилията живееше в замъка от векове, откак бяха убили предишния ѝ собственик. Нямаше килер, спалня или трапезария, в която да не е бил удушен, прободен или отровен член на семейството или някой от враговете му. Ако замъкът беше обитаван от духовете на всички убити зад неговите стени, то коридорите му със сигурност гъмжаха от неспокойни призраци.

Емил премина през висока сводеста врата и влезе в оръжейната — огромна куполообразна зала, по чиито стени висяха оръжия от всички епохи: от тежки бронзови мечове до автомати. Акцентът бяха рицарите, готови за нападение срещу невидим враг. На една от стените имаше огромни прозорци със стъклописи, изобразяващи вместо светци воители. Стъклописите внасяха известна религиозна атмосфера, сякаш оръжейната зала беше параклис, посветен на насилието.

Емил мина през още една врата и влезе в библиотеката за военна история, съседна на оръжейната. Светлината, струяща през осмоъгълния прозорец, падаше върху масивно махагоново бюро в средата на залата, чиито стени бяха покрити от рафтове с книги. В контраст с военната тема, дървеното бюро беше гравирано с цветя и горски нимфи. До него седеше жена в тъмен делови костюм и прелистваше купчина книжа.

Макар и не младолика, Расин Фошар беше поразително красива. Слаба като манекенка, тя не се бе прегърбила от годините, а стоеше изправена като свещ. Кожата ѝ беше покрита с тънки бръчици, но тенът ѝ беше безупречен като порцелан. Някои хора сравняваха профила ѝ с прочутия бюст на Нефертити. Други казваха, че повече напомня на емблема на класически автомобил. Посребрените ѝ коси караха онези, които я виждаха за първи път, да предположат, че е на средна възраст.

Когато синът ѝ влезе, мадам Фошар вдигна към него очите си с цвета на лъскава стомана.

— Чаках те, Емил! — Гласът ѝ беше мек, но изпълнен с нетърпящ възражение авторитет.

Фошар се отпусна в коженото кресло от четиринайсети век, което струваше повече, отколкото много хора заработват за десет години.

— Прощавай, майко — извини се той с безизразно лице, — пръсках лозята с „Фокера“.

— Чух, че раздрънкваш керемидите по покривите — каза Расин, повдигайки изящните си тънки вежди. — Колко крави и овце подплаши тази сутрин?

— Нито една — отговори той с доволна усмивка, — но обстрелях един конвой и освободих съюзническите пленници. — Той избухна в смях, като видя слисания ѝ поглед. — Добре де, минах ниско над един камион с пилци и той се метна в канавката.

— Въздушните ти номера са много забавни, Емил, но на мен ми омръзна да плащам на местните фермери за щетите, които им причиняваш. Вниманието ти трябва да се насочи към по-важни неща. Например, бъдещето на империята Фошар.

Емил долови ледени нотки в гласа ѝ и се изправи на стола като непослушен ученик, на когото са се скарали за поредната пакост.

— Знам, майко. Просто така изпускам парата. Там горе мисля по-добре.

— Надявам се тогава да си помислил как ще се справим със заплахите срещу нашето семейство и начина ни на живот. Ти си наследникът на всичко, изградено от рода Фошар през вековете. И не бива да се отнасяш лекомислено към дълга си.

— И не го правя — увери я той. — Трябва да признаеш, че сме погребали един потенциално смущаващ проблем под тонове лед.

Устните на Расин се разтегнаха в лека усмивка, разкривайки съвършените ѝ бели зъби.

— Съмнявам се, че на Жул би му допаднало да го наричаш „смущаващ проблем“. Себастиан не заслужава благодарност. Заради неговата непохватност без малко да изгубим реликвата завинаги.

— Той не е знаел, че е под леда. Целта му е била да донесе сейфа.

— Твърде безполезно упражнение. — Тя отвори капака на металната кутия, която стоеше на бюрото. — Уличаващите документи

са били съсипани от водата преди много години.

— Нямахме как да го знаем.

Тя не обърна внимание на оправданието.

— Не знаеше дори, че археоложката е избягала с реликвата. Трябва да си върнем шлема! Сега успехът или провалът на цялото начинание зависи от това. Фиаското в Сорбоната беше зле изпълнено и привлече вниманието на полицията. След това Себастиан направи втори опит да вземе реликвата, но шлемът, който ни донесе от антиквара, е някаква евтина тенекия, произведена в Китай за театрални представления.

— Мисля по въпроса...

— Спри да мислиш и започни да действаш! Семейството никога не е допускало провал. Нямаме право да показваме слабост, защото ще бъдем погубени. Себастиан се превърна в пречка. Може да са го видели в Сорбоната. Погрижи се за това!

Емил кимна.

— Не се притеснявай.

Расин знаеше, че синът ѝ лъже. Себастиан беше като мастиф, обучен да убива по команда, и беше верен единствено на сина ѝ. Присъствието на такъв слуга в нагрятата тенджерата под налягане, каквато представляваше семейство Фошар, бе недопустимо. Тя знаеше, че кръвните връзки никога не са предотвратявали смъртоносен удар с кама и не са отблъсквали задушавача възглавница, когато са заложени власт и състояние.

— И гледай да е скоро!

— Ще бъде. Междувременно тайната ни е в безопасност.

— В безопасност ли! Едва не ни разкриха по случайност. Ключът към бъдещето на семейството е в ръцете на непознат. Потръпвам при мисълта колко ли други мини има заложени. Следи мисълта ми! Когато своенравният ми химик доктор Маклийн се отклони от пътя, аз го върнах почти без шум.

Емил се подсмихна.

— Да, майко, но ти беше тази, която пречука всички останали учени от проекта, преди да си довършат работата.

Расин го прикова със студените си очи.

— Лоша преценка. Никога не съм казвала, че съм непогрешима. Белег на зрялост е да признаваш грешките си и да ги поправяш. В този

момент доктор Маклийн работи върху формулата. Междувременно трябва да си върнем реликвата, за да бъде семейството ни отново едно цяло. Някакъв напредък в това отношение?

— Търговецът на антики, Дарне, се е изпарил. Опитваме се да го проследим.

— А археоложката?

— Тя също е изчезнала от Париж.

— Продължавай да ги търсиш. Пратих при нея личните си агенти. Трябва да действаме тихо. Цялото ни начинание е под заплаха, докато не я открием. Океанографският институт „Уудс Хоул“ и НАМПД работят заедно по изследването на Изгубения град.

— Кърт Остин, който спаси хората под ледника, беше от НАМПД. Дали има някаква връзка?

— Аз поне не знам — отвърна Расин. — Съвместната експедиция беше замислена, преди Остин да се появи на сцената. Безпокоя се, че експедицията може да открие резултатите от работата ни и да започнат да задават въпроси.

— Не можем да си го позволим.

— Именно! Затова имам план. Дълбоководният батискаф „Алвин“ ще направи няколко спускания. Трябва да изчезне още при първото.

— Дали е целесъобразно? Това ще предизвика мащабна издирвателна и спасителна операция. Ще се стекат сума ти разследващи и журналисти.

На устните на Расин се появи студена усмивка.

— Прав си, но само ако изчезването му стане достояние на външния свят. Съпровождащият кораб също ще изчезне, заедно с целия си екипаж, преди да са успели да съобщят за загубата на „Алвин“. Издирващата операция ще трябва да се разпростре на хиляди квадратни мили в океана.

— Целият кораб заедно с екипажа! Талантът ти винаги ме е впечатлявал, майко, но не съм знаел, че си магьосница.

— Учи се тогава. Използвай провала като стъпало към успеха. Към Изгубения град пътува кораб, пълен с наши грешки, който ще бъде дистанционно контролиран от друг съд от няколко мили разстояние. Корабът ще пусне котва близо до мястото на потапяне. След потапянето на батискафа от кораба ще изпратят сигнал за помощ,

съобщавайки за пожар на борда. Изследователският кораб ще изпрати лодка да види какво е положението. Екипажът ѝ ще бъде посрещнат от изгладнелите ни красавци. След като си свършат работата, корабът ще се приближи до изследователския и експлозивите на борда ще бъдат взривени с дистанционни устройства. И двата кораба ще изчезнат. Без свидетели. Не искам да се повтаря историята с хората от телевизията.

— Беше си почти катастрофа — призна Емил.

— Истинско риалити. Добре че всички приемат единствения оцелял за бълнуваща лунатичка. И още нещо. Кърт Остин поиска среща. Казва, че има информация във връзка с тялото в ледника, която би била интересна за семейството ни.

— Той знае ли за Жул?

— Ще разберем. Поканих го тук. Ако ми се стори, че знае твърде много, ще го оставя в твоите ръце.

Емил стана, заобиколи бюрото и целуна майка си по бузата. После излезе от оръжейната, а Расин го гледаше и си мислеше колко добре духът на Фошар е въплътен в сина ѝ. И той, като баща си, беше умен, жесток, садистичен, алчен и брутален. И също като баща си бе импулсивен и лишен от достатъчно здрав разум. Точно заради тези черти Расин уби съпруга си още преди много години, когато действията му бяха на път да осуетят планове ѝ.

Емил искаше да заеме нейното място, но тя се боеше за бъдещето на империята Фошар и грижливо начертаните си планове. Освен това знаеше, че Емил не би се поколебал да я убие, когато му дойде времето, което бе една от причините да го държи в неведение относно истинската стойност на реликвата. Щеше да ѝ бъде много неприятно да се отърве от единствения си наследник, но човек трябва да бъде предпазлив, когато в дома му живее усойница.

Расин вдигна телефона. Трябва да открие фермера с пилците и да го компенсира за щетите, които Емил е нанесъл на стоката и достойнството му.

Въздъхна тежко, мислейки си, че една майка никога няма почивка.

Благословен от спокойно море и умерени ветрове, изследователският кораб „Атлантида“ бързо премина разстоянието от Азорските острови до мястото, на което трябваше да пусне котва на север от Средноатлантическия хребет над подводната планина, известна като Атлантическия масив. Тя се издига стръмно нагоре от океанското дъно на около хиляда и петстотин мили от Бермудските острови и точно на юг от Азорските. В далечното минало, масивът се подавал над повърхността на океана, но сега плоските му върхове се крият на почти осемстотин метра под вълните.

„Алвин“ трябваше да бъде потопен на следващата сутрин. След вечеря Пол и Гамей се събраха с другите учени на борда, за да обсъдят потапянето. Решиха да съберат проби от камъни, минерали и растения от района около Изгубения град и да запишат възможно най-много визуални наблюдения.

Призори екипът на „Алвин“, състоящ се от седем души, пилоти и инженери, беше на крак и в шест вече действаша по задачите от списъка от четиринайсет страници. В седем бяха наобиколили батискафа и проверяваха акумулаторите, електрониката и другите системи и инструменти. После натовариха фотоапаратите и видеокамерите, провизии и топли дрехи за пилота и учените.

След това закрепиха снопове железни пръти от външната страна на корпуса, за да натежи достатъчно и да стигне до дъното. Потапянето всъщност щеше да прилича много повече на свободно падане. А когато дойдеше време да излезе на повърхността, щяха да изхвърлят баласта и батискафът да изплува. С оглед на безопасността манипулаторите можеха да се откачат ако се заплетат в нещо, а ако стане проблем, целият външен корпус можеше да се изхвърли и сферата с екипажа да се издигне от само себе си нагоре. Ако попаднеше в коварно течение, имаха кислород и най-необходимото за седемдесет и два часа.

Пол Траут, ветеран в риболова, добре познаваше непостоянството на океана. Той беше проверил прогнозите за времето, но разчиташе преди всичко на собствените си инстинкти и опит. Огледа метеорологичните и морските условия от палубата на „Атлантида“. Яркосиньото небе беше свършено чисто, с изключение на няколко перести облачета, а водата беше по-спокойна, отколкото във вана. Идеални условия за гмуркане.

Щом се просветли достатъчно, екипът спусна два предавателя към дъното на мястото, където трябваше да се потопи „Алвин“. Те започнаха да излъчват сигнал, с помощта на които батискафът да се ориентира в мрака, където липсваха улични табели, а повърхностните методи за навигация бяха практически безполезни.

Гамей стоеше наблизко, погълната от телефонен разговор с доктор Озбърн. Обсъждаха най-новите сателитни снимки на районите с горгонова трева.

— Разпространява се по-бързо, отколкото очаквахме — каза Озбърн. — Големи маси с водорасли са се насочили към източния бряг на Съединените щати. Появяват се петна и в Тихия океан.

— След малко спускаме „Алвин“ — отвърна Гамей. — Тихо е и водата би трябвало да бъде сравнително прозрачна.

— Да, трябва да имате максимална видимост. Оглеждай се внимателно за признаци на растеж. Източникът на заразата може да не се види веднага.

— Камерите ще снимат постоянно и може да открием нещо на записа. Ще ти пратя снимките, веднага щом имаме нещо.

След като затвори, тя предаде на Пол разговора си с Озбърн. Беше време да тръгват. На палубата се събраха изпращачи. Сред множеството беше строен мъж с прошарена коса, който дойде да им пожелае късмет. Чарли Бек беше ръководител на екипа, който обучаваше екипажа на кораба по процедурите за безопасност.

— Не ви липсва кураж, щом сте готови да слезете там долу — поздрави ги той. — От десантните лодки на тюлените винаги ме хваща клаустрофобията.

— Ще бъде малко тесничко — съгласи се Гамей, — но е само за няколко часа.

Когато не беше под вода, батискафът се съхраняваше в специална постройка на задната палуба, известна като „хангара на

„Алвин“. Вратите ѝ се отвориха и отвътре излезе „Алвин“, спусна се по релсите до кърмата и спря под А-образната рамка. Семейство Траут и пилотът се качиха по стълбата и минаха по тясното мостче до боядисаната в червено горна част на батискафа. Свалиха обувките си и се промушиха през петдесетсантиметровия люк.

Двамата съпровождащи водолази се изкатериха върху съда и закачиха лебедката от А-образната рамка. Междувременно отстрани се появи малка надуваема лодка. Под надзора на инженера, стоящ върху „кучешката колибка“ — малко помещение върху хангара, осемнайсеттонният батискаф беше спуснат в океана заедно със съпровождащите водолази. Те свалиха въжетата, осигуряващи коша с инструменти в предната част, направиха последна проверка и махнаха за довиждане през люка. След това изплуваха до надуваемата лодка, която щеше да ги върне на кораба.

Семейство Траут и пилотът седнаха по местата си в тясната кабина — титанова сфера под налягане с диаметър едва два метра. Всеки квадратен сантиметър беше покрит с контролни табла за мощността и баласта, монитори за кислород и въглероден двуокис, други прибори. Пилотът се настани на една леко повдигната седалка, откъдето щеше да управлява с помощта на лоста пред себе си.

Пол и Гамей се сместиха от двете му страни върху малки възглавнички, които трябваше да им осигурят поне малко комфорт. Въпреки теснотията и двамата се вълнуваха. Единствено типичната за Нова Англия сдържаност на Пол му пречеше да се развика от радост. За дълбоководния геолог никой луксозен апартамент в скъп хотел не можеше да се мери с „Алвин“.

От построяването си за американския военноморски флот през 1964 година досега „Алвин“ се беше превърнал в най-знаменития батискаф на света. Тромавото на вид средство с дължина едва седем метра и половина можеше да се потапя на смайващата дълбочина от над пет хиляди метра. „Алвин“ се озова на първите страници на международните издания, след като откри изгубена водородна бомба край бреговете на Испания. При друга експедиция пък за първи път отведе хора до гроба на „Титаник“.

Човек трудно можеше да се добере до място на „Алвин“. Траут се смяташе за голям късметлия. Ако не беше тази спешна експедиция,

можеше да чака с години реда си, въпреки впечатляващите препоръки от НАМПД и сериозните си връзки.

Пилот беше млада морска биоложка от Южна Каролина на име Санди Джексън. Със спокойното си излъчване и с лаконичността си тя напомняше на по-млада версия на легендарната авиаторка Жаклин Кокран. Беше слаба, около трийсетина годишна, а под дънките и вълнения пуловер се криеше тяло на маратонска бегачка. Косата ѝ, с цвят на свежи моркови, беше прибрана под бейзболна шапка с надпис „Алвин“, обърната с козирката назад.

Гамей беше облякла удобен гащеризон, но Пол не видя смисъл да изменя на модните си навици заради някакво си дълбоководно спускане. Беше облечен безупречно, както винаги — специално шити избелели дънки, риза от „Брукс Брадърс“ и една от големите цветни папийонки, които колекционираше — на морски кончета. Спортното му яке беше изработено от фина италианска кожа. Дори дългото му копринено бельо беше правено по поръчка. Светлокестенявата му коса беше грижливо сресана на път през средата и прибрана назад по слепоочията, с което много напомняше на герой от роман на Франсис Скот Фицджералд.

— Спускането ще бъде леко — каза Санди, докато резервоарите се пълнеха с вода и съдът бавно потъваше надолу. — „Алвин“ се потапя с около трийсет метра в минута, така че ще стигнем до дъното след по-малко от половин час. За максималното му потапяне от пет хиляди метра са нужни около час и половина. Обикновено по пътя надолу си пускаме класическа музика, а нагоре — рок, но от вас зависи.

— Моцарт ще бъде подходящ — съгласи се Гамей.

След секунда кабината се изпълни с живите трели на концерт за пиано.

— Сега сме горе-долу по средата — осведоми ги Санди след петнайсет минути.

Траут посрещна новината с широка усмивка.

— Нямам търпение да видя този подводен метрополис.

Докато „Алвин“ потъваше в дълбините, „Атлантида“ се движеше бавно в кръг около мястото на потапяне, а екипажът се беше събрал в лабораторията между мостика и щурманската кабина, откъдето можеха да наблюдават спускането на батискафа.

Санди докладва за движението им по акустичния телефон, прие отговора и се обърна към двамата си спътници.

— Какво знаете за Изгубения град? — попита тя, докато продължаваха да се спускат към дъното.

— Доколкото съм чела, открит е случайно през 2000 година. Явно е било доста изненадваща находка.

Санди кимна.

— Меко казано, по-скоро беше шокираща находка. Влачехме се зад кораба „Арго II“ и търсехме вулканична активност по Средноатлантическия хребет. Към полунощ шефът на втората смяна забеляза нещо, което приличаше на замръзнали бели елхи, и разбра, че сме попаднали на хидротермални полета. Не се виждаха обичайните за такива места тръбни червеи и миди. Новината се разнесе като пожар. Скоро целият екипаж се опитваше да се вмъкне в контролната зала. Вече се виждаха кулите.

— Чух един учен да казва, че ако Изгубеният град беше на земята, отдавна да е станал национален парк — вметна Пол.

— Въпросът не е само какво намерихме, но и къде.

Повечето открити до момента пукнатини, като „черните пушачи“ например, са разположени близо до океански рифове, образувани при тектоничните движения на плочите. Изгубеният град обаче се намира на девет мили от най-близкия вулканичен център. Още на следващия ден спуснахме „Алвин“ долу.

— Разбрах, че някои от колоните са високи колкото двайсететажен блок.

Санди включи прожекторите и погледна през стъклото.

— Сами вижте.

Пол и Гамей впериха очи в кръглите илюминатори. Бяха виждали снимки и видео кадри от Изгубения град, но нищо не можеше да ги подготви за сцената, която се разкри пред тях. Огромните лешникови очи на Пол премигаха от възмущение, докато батискафът се носеше над фантастична гора от величествени колони. Гамей, не помалко омагьосана, каза, че кулите ѝ напомнят на „снежните призраци“, образуващи се високо в планините, където свръхохладената мъгла трупа купища скреж по клоните на дърветата.

Стълбовете от карбонат и слюда бяха различни на цвят — от ослепително бяло до бежово. От прочетеното Гамей знаеше, че по-

светлите са активни, а по-тъмните — угаснали. При върховете си кулите се разклоняваха на множество перести шипове. По страните им стърчаха нежни бели израстъци, напомнящи на гъби по стволите на стари дървета. Постоянно се образуваха нови и нови кристали, придаващи им вид на испанска дантела.

Санди забави ход и „Алвин“ се залюля близо до един комин, чийто плосък връх беше към десет метра в диаметър. Беше покрит с килими от растителност, които се вееха по течението сякаш в ритъм с музиката от колоните.

— Прилича на сън! — възхити се Гамей, притаила дъх.

— Идвала съм и преди и пак губя ума и дума — съгласи се Санди, като насочи „Алвин“ към върха на високата колона. — Ето там става наистина интересно. Топлата вода, която идва от дъното, се издига и стига под тези израстъци. Килимчетата, които виждате, са всъщност гъсти колонии от микроорганизми. Израстъците улавят седемдесетградусовите алкални потоци, които се издигат нагоре по комините от земната кора. Водата носи със себе си метан, водород и минерали, изхвърляни от пукнатините. Някои смятат, че тук виждаме как на практика се е зародил животът — каза тя тихо.

Пол се обърна към жена си.

— Аз съм си по камънаците. Ти какво мислиш за всичко това като биолог?

— Със сигурност е възможно — отвърна Гамей. — Условиата тук може би са сходни на тези отпреди милиарди години. Микроорганизмите, които живеят около колоните, приличат на първите форми на живот в океана. Ако този процес е възможен и без вулкани, това значително увеличава броя на местата по морското дъно, където може да е започнал животът. Подобни пукнатини може да се окажат инкубатори за живот и на други планети. Не е изключено на спътниците на Юпитер да има замръзнали океани, които всъщност бъкат от живот. Средноатлантическият хребет е дълъг стотици мили, така че потенциалът за нови открития е безкраен.

— Впечатляващо!

— Къде е епицентърът на горгоновата трева? — попита Гамей.

Санди присви очи към приборите.

— Леко на изток. Скоростта на „Алвин“ е доста скромна, не повече от два възела, така че седнете и се наслаждавайте на

пътуването.

Кулите изтъняха и изчезнаха в мрака, докато батискафът се отдалечаваше от Изгубения град. Скоро обаче прожекторите осветиха нови колони.

Санди тихо подсвирна.

— Гледайте! Още един Изгубен град. Невероятно!

„Алвин“ си проправяше път сред гора от кули, които се простираха във всички посоки далеч извън обсега на ярките прожектори.

— В сравнение с това Изгубеният град прилича на малък краен квартал — отбеляза Пол, вперил изумено очи в илюминатора. — Тук има истински небостъргачи. Този прилича на Емпайър Стейт Билдинг.

— Хм — каза Гамей след малко, — май това е мястото.

Приближаваха към тъмнозелена завеса от водорасли, която се носеше като димна пелена между кулите.

„Алвин“ се издигна с десетина метра, премина над облака и после отново се спусна надолу.

— Интересно е да видиш подобни неща на такава дълбочина — рече Гамей и поклати глава.

Пол не откъсваше поглед от илюминатора.

— „Интересно“ не е точната дума — измърмори той. — Виждате ли това долу?

Санди обърна „Алвин“ така, че прожекторите да са насочени към дъното.

— Не може да бъде! — възкликна тя, сякаш бе видяла „Макдоналдс“ в подводния метрополис. Спусна батискафа на няколко метра от дъното. Там се виждаха ясно очертани две успоредни следи на поне девет метра една от друга, които се отдалечаваха в тъмнината.

— Изглежда не сме първите посетители — отбеляза Пол.

— Все едно е минал булдозер — каза Санди, — само дето това е невъзможно. — Тя замълча, после с приглушен глас добави: — Може би това наистина е изгубената Атлантида.

— Добър опит, но тези следи изглеждат доста новички — възрази Пол.

Следите известно време вървяха направо, след това завиваха между две кули, високи почти сто метра. На няколко места срещнаха полегнали кули, напомнящи на съборени кегли за боулинг. Други бяха

сринати на купчини прах. Нещо много голямо и мощно беше преминало през новия Изгубен град.

— Прилича на подводна операция за обезлесяване.

Двамата Траут се заловиха да заснемат пораженията с видеокамерите и фотоапаратите. Бяха навлезли поне на половин миля в новото поле с пукнатини. Първият Изгубен град приличаше на малка борова горичка в сравнение с внушителния лес от секвои тук. Някои от кулите бяха толкова високи, че върховете им не се виждаха. От време на време се налагаше да заобикалят огромни пелени от водорасли.

— Слава богу, че имаме камери — рече Санди, — тези горе никога няма да повярват какво сме видели.

— Аз самият не вярвам — съгласи се Пол. — Аз... какво беше това?

— И аз го видях — потвърди Гамей, — над нас премина голяма сянка.

— Кит? — предположи съпругът ѝ.

— Не и на тази дълбочина — възрази тя.

— Ами гигантска сепия? Чувал съм, че плуват по-дълбоко от китовете.

— На такова място всичко е възможно.

Пол помоли Санди да намали скоростта и бавно да завърти батискафа.

— Няма проблем.

Батискафът започна бавно да се завърта. Намираха се сред гъсто разположени кули, които ограничаваха видимостта им във всички посоки.

Кулите отпред сякаш трептяха като струни на пиано. След това две или три от тях се срутиха като на забавен кадър и се превърнаха в облаци прах. Пол изпитваше смътното усещане, че нещо черно и чудовищно по размери се показва от праха и приближава право към тях.

Извика на Санди да включи на заден ход, съзнавайки, че са прекалено бавни, за да избягат от каквото и да е, различно от медуза. Тя обаче беше вцепенена от приближаващия бегемот и когато се опомни, бе твърде късно.

„Алвин“ се разтресе, а по корпуса му отекна силно дрънчене на метал.

Санди се опита да го задвижи назад, но батискафът не реагира.
Пол отново погледна през илюминатора.

Там, където допреди миг прожекторите осветяваха гора от бели и бежови кули, сега зееше чудовищна паст.

Огромният търбух безмилостно погълна „Алвин“.

От „Алвин“ не отговориха на повикването и макар още да му бе рано да излиза на повърхността, тревогата на борда на „Атлантида“ нарастваше с всяка изминала секунда. Отначало никой не се притесняваше. Батискафът нямаше ни едно петънце в историята си по отношение на сигурността и беше снабден с надеждни аварийни системи. Но напрежението нарасна, когато се появи странният кораб.

Чарли Бек се облегна на перилата, за да го разгледа с бинокъл. Беше малък, доста старичък товарен кораб. Корпусът му бе осеян с петна от ръжда и отчаяно се нуждаеше от боядисване. Целият изглеждаше жертва на нехайно отношение. Под името му с боя беше написана държавата, в която бе регистриран — Малта.

Бек знаеше, че корабът вероятно не е нито келтски, нито малтийски — тези означения бяха условни. Името му може да е било променяно пет пъти през последната година. Екипажът несъмнено беше съставен от нископлатени моряци от третия или четвъртия свят. Идеален пример за потенциален пиратски или терористичен кораб, които някои от хората, занимаващи се с морска сигурност, наричаха „флота на Ал Кайда“.

Като професионален боец капитан Чарли Бек живееше в сравнително прост свят. Клиентите му възлагаха задачи и той ги изпълняваше. В редките моменти на вглъбяване си мислеше, че някой ден трябва да издигне паметник на пирата Черната брада. Ако не беше Едуард Тийч и кръвожадните му братя и последователи, днес той нямаше да има „Мерцедес“, катер в залива Чесапийк и луксозна къща в прочутата с конете си провинция на Вирджиния. Щеше да бъде един разорен бюрократ, който седи на бюрото си някъде в лабиринта на Пентагона, взира се в служебния си пистолет и се чуди дали да не пусне един куршум в главата си.

Бек беше собственик на СМС, Служба за морска сигурност — специализирана консултантска фирма, която предлагаше услугите си

на собственици на кораби, притесняващи се от пиратски нападения. Екипите му работеха по целия свят и обучаваха корабните екипажи как да разпознават и да се защитават от нападения в морето. В най-опасните води действаха и въоръжени.

Компанията беше започнала с няколко бивши морски тюлени, на които им липсваше напрежението от действието. Бизнесът бързо се разрасна, подхранван от зачестилите пиратски нападения. А след атаката срещу Световния търговски център, насочила вниманието на всички към заплахата от тероризъм, Бек скоро се озова начело на огромна корпорация за милиони долари.

Търговските кораби открай време се страхуваха от пирати, но нападението срещу изследователския кораб „Морис Юинг“ изправи нащрек и научната общност. „Юинг“ плаваше на океанографска експедиция близо до крайбрежието на Сомалия, когато група мъже с малка лодка открили огън по него и изстреляли ракетен снаряд.

Гранатата не го уцелила и корабът успял да се измъкне, но инцидентът ясно показваше, че изследователските кораби, тръгнали на мирна научна експедиция, са също толкова примамлива мишена, колкото и товарния кораб, пълен със скъпа стока. За пирата научният съд е плаваща златна мина. Може да продаде откраднатия лаптоп на черния пазар за повече пари, отколкото би спечелил за цяла година почтена работа.

Като проникателен бизнесмен Бек веднага съзря нишата. Но мотивацията му далеч не се изчерпваше с това. Колкото и суров да беше, той не беше лишен от чувства. Изпитваше силна любов към морето, а всяко посегателство срещу научните търсения в океана приемаше като лична обида.

Компанията му беше разработила специална програма за сигурността на изследователските кораби, които бяха особено уязвими за нападения, защото дълго време стояха закотвени на едно място, за да събират проби и да подпомагат батискафи. За пиратите закотвеният кораб е като легнала патица за ловеца.

Бек и екипът му от тюлени се намираха на борда на „Атлантида“ заради по-рано договорен ангажимент с Океанографския институт „Уудс Хоул“. След неколкодневен престой над Изгубения град „Атлантида“ трябваше да продължи към Индийския океан и поради тази причина бе наел СМС. Бек, който участваше лично във всички

операции, в които можеше, държеше екипажът и собствените му хора да бъдат добре подготвени. Беше чел за Изгубения град в едно списание и нямаше търпение да се включи в експедицията.

Бек беше малко под шейсетте, с прошарена коса и бръчици около сивите си очи. Водеше постоянна битка с появяващото се шкембенце с диети и упражнения. И все пак беше съхранил нагласата си на кайманова костенурка и жилавостта си, които му бяха помогнали да се справи с трудното, понякога сурово обучение на морски тюлен. Сега самият той управляваше компанията си с желязна ръка и с военна дисциплина.

По време на пътуването Бек и тричленният му екип от бивши тюлени проведоха стандартното обучение и тренировки на екипажа и учените. Обясниха им, че най-големите съюзници на пиратите са бързината и изненадата. Научиха ги как да променят плановете си, да ограничават достъпа на пристанищата, да пътуват дневно време, да забелязват потенциалните заплахи, да насочват прожекторите, да повишат бдителността на нощните вахти, да отблъскват опити за превземане с противопожарните шлангове. А ако всички тези мерки се окажеха недостатъчни, да дадат на пиратите всичко, което поискат. Нито един компютър не струва колкото човешки живот.

Обучението премина добре, но с увеличаването на научната активност на борда съображенията за сигурност останаха на заден план. За разлика от Югоизточна Азия и Африка, водите около Средноатлантическия хребет не се смятаха за опасни. Имаше известно вълнение при спускането на „Алвин“, но след това нямаше какво да правят, докато батискафът не се върне.

И точно когато нарасна тревогата за „Алвин“, се появи и този странен кораб. За Бек това не беше просто съвпадение.

Макар да знаеше, че не се намират в опасни води, и да не виждаше нищо заплашително в поведението на кораба, той го наблюдаваше изкъсо. Когато корабът спря на място, Бек се качи на мостика да се консултира с капитана. С влизането си в кабината чу писклив глас по радиото:

— Мейдей! Мейдей! Моля отговорете!

Капитанът държеше микрофона в ръка и се опитваше да установи връзка.

— Сигналът получен! Тук изследователски кораб „Атлантида“!
Моля уточнете какъв е проблемът!

Сигналът се повтори без промяна.

В това време от палубата на другия кораб се вдигна гъст черен дим.

Капитанът погледна през бинокъла.

— Изглежда, има пожар в един от трюмовете.

Той нареди „Атлантида“ да се приближи до бедстващия кораб. Сигналът за помощ продължаваше да се повтаря. „Атлантида“ спря на двеста метра от товарния кораб. Бек го огледа внимателно. Трюмът продължаваше да бълва дим, но за негово учудване, на палубата нямаше жива душа. При пожар на борда обикновено целият екипаж е там, струпан по перилата — опитват се да привлекат вниманието, да спускат спасителните лодки, дори да скачат във водата.

Бек усети смътно безпокойство — нещо не е наред.

— Какво мислите? — попита той капитана.

Капитанът свали бинокъла.

— Не мога да разбера. Пожарът едва ли е парализирал целия екипаж. Допреди минута някой управляваше този кораб. И явно има човек на мостика, който изпраща сигнал за помощ. Най-добре да изпратят хора да проверят. Може да се окаже, че огънят е хванал всички долу и не могат да излязат.

— Използвайте моите хора — предложи Бек. — Те са обучени и за абордаж, и за оказване на първа помощ. Освен това са се размързеливили и упражнението ще им дойде добре — ухили се той.

— С удоволствие — прие капитанът, — бездруго си имам достатъчно грижи с „Алвин“.

Той нареди на първия помощник да приготви една от малките лодки.

Хората на Бек стояха на палубата, приковали очи в драматичната сцена на горящия кораб. Той им заповяда да приготвят оръжията и мунициите си.

— Много се отпуснахте, момчета — каза той. — Приемете го като тренировка, но дръжете оръжията си заредени. Винаги нащрек!

Екипът му се залови за работа. Мъжете се бяха отегчили от бездействието и приветстваха разнообразието. Морските тюлени са прочути с нестандартното си облекло. Набитото око веднага би

разпознало характерните кърпи за глава, които тюлените предпочитаха пред шапките, въпреки че бяха заменили камуфлажните униформи с дънки и ризи.

Дори малък отряд като този на Бек можеше да произведе силна огнева мощ. Държаха оръжията си скрити в дрехите и далеч от очите. Бек предпочиташе късоцевка дванайсети калибър, която можеше да разсече човек на две. Хората му носеха черни „Кар-5“, компактна версия на М-6, така популярна сред тюлените.

Четиримата мъже се качиха в надуваемата лодка и бързо преодоляха разстоянието между двата кораба. Бек, който стоеше на кормилото, направи маневра към горящия съд. След като никой не стреля по тях, той се върна да огледа отблизо и се насочи към стълбата, която висеше отстрани на палубата близо до носа.

Заслонени от стръмните стени на кораба, те сложиха противогазите и нарамиха оръжията, след което се качиха на покритата с дим палуба. Бек взе най-неопитния със себе си, а другите двама изпрати да заобиколят от другата страна към кърмата.

Срещнаха се след секунди, без да са видели жива душа и тръгнаха към мостика. Придвижваха се на бързи прибежки, като всеки от двата екипа прикриваше другия.

— Мейдей! Мейдей! Моля отговорете!

Гласът идваше през отворената врата на кабината с щурвала. Но когато влязоха вътре, не видяха никого.

Бек се приближи и разгледа касетофона, поставен до микрофона. Беше настроен така, че да повтаря съобщението отново и отново. В главата му светна червена лампа.

— По дяволите! — изруга един от хората му. — Каква е тази смрад?

Миризмата проникваше през противогазите.

— Зарежи вонята — тихо каза Бек, щраквайки предпазителя на оръжието си. — Връщаме се в лодката. Бързо!

Думите едва бяха излезли от устата му, когато кабината се изпълни със смразяващ кръвта вик. През отворената врата влетя ужасяващо същество. Действайки по инстинкт, Бек извади оръжието с едно движение и стреля от хълбок.

Чуха се още писъци, смесени с виковете на мъжете. Пред очите им се мярнаха дълги бели коси, жълти зъби, светещи червени очи,

мятащи се тела.

Късоцевката изхвърча от ръцете му. Мършави пръсти се вкопчиха в гърлото му. Силните ръце го изхвърлиха на палубата, а в ноздрите му нахлу непоносимата миризма на разложена плът.

По обляното от слънце шосе във френската провинция се носеше „Ролс Ройс Силвър Клауд“, подминавайки размазаните от скоростта ферми, зелени поля и жълти купи сено. Преди да отлети за Прованс, Дарне им предложи колата си. За разлика от колегата си Дърк Пит, който предпочиташе екзотичните автомобили, у дома Остин караше една от безличните коли от автопарка на НАМПД. Сега, когато „Ролс Ройс“-ът хвърчеше по хълмове и долини, той се чувстваше като на летящо килимче.

Скай седеше до него с разпилени от вятъра коси. Тя забеляза леката усмивка на устните му.

— Давам петаче да разбере какво си мислиш.

— Радвах се на добрия си късмет. Карам великолепна кола през пейзажи, достойни за картина на Ван Гог, до мен седи прекрасна жена и на всичкото отгоре НАМПД ми плаща за това.

Тя погледна с копнеж преминаващите пред погледа им картини.

— Всъщност, жалко, че ти плащат. Иначе можеше да забравим за Фошар и да идем, където си поискаме. Писна ми от тази гадна история.

— Няма да отнеме много време — отвърна Остин. — Преди малко подминахме очарователен auberge^[1] След визитата при мадам Фошар, можем да спрем там за вечерята, която все отлагаме.

— Още една причина да приключим колкото можем по-бързо срещата с нея. — Наближиха кръстовище Скай погледна картата. — Скоро трябва да се отклоним.

След няколко минути Остин подкара по тесен макадамов път. От него се отклоняваха черни пътища водещи към лозята, които се простираха, докдето поглед стигаше. Най-сетне лозята се разрешиха и се озоваха пред електрифицирана телена ограда, на която висяха табели с надпис „Преминаването забранено“ на няколко различни езика. Портата беше отворена, така че те продължиха и стигнаха до

гъста гора. Дърветата притискаха пътя от двете страни, а короните им възпираха слънчевите лъчи.

Температурата падна с няколко градуса. Скай зиморничаво обвиръще около раменете си.

— Студено ли ти е? Мога да вдигна прозорците — предложи Остин.

— Не, добре съм. Не бях готова за рязката промяна от слънчевите поля и лозя. Тази гора е толкова... зловеща.

Остин хвърли поглед през прозореца. Зад гъстите дървета се виждаше само тъмнина. От време на време между тях се откриваше някое усойно бласто. Включи фаровете, но те само подчертаха мрака.

След това околността се промени. Пътят се разшири, ограден от двете страни от високи дъбове. Клоните им се сплитаха високо над главите и образуваха дълъг тунел, който се простираше поне на километър пред тях, след което внезапно свършваше. Пътят започна да се изкачва нагоре.

— Mon Dieu^[2]! — възкликна Скай, когато видя масивното гранитно здание на хълма пред тях.

Остин обхождаше с поглед заострените кули и високите назъбени стени.

— Имам чувството, че сме преминали през прозорец във времето и сме се озовали в Трансилвания през четиринайсети век.

— Величествено по някакъв злокобен начин — каза тихо Скай.

Запленен от архитектурата, Остин я погледна косо.

— Същото са казвали и за замъка на Дракула.

Той подкара „Ролс Ройс“-а по алеята, покрита с бял чакъл. Минаха покрай фонтана, в средата на който облечени с брони мъже си нанасяха смъртоносни удари в кървава битка. Бронзовите им лица бяха изкривени от болка.

— Очарователно!

— Гротескно — отврати се Скай.

Остин паркира близо до извития мост над ро̀ва с вода. От зелено-кафявата повърхност на застоялата вода се носеше миризма на бласто. Минаха по моста и след портата се озоваха в обширен павиран двор, който обграждаше целия замък и го отделяше от стените около него. Никой не ги посрещна, така че те продължиха напред и се качиха по стълбите към терасата, опасваща предната част на сградата.

Остин сложи ръка на масивното чукало на дървената врата, облицована с железни ленти.

— Изглежда ли ти познато?

— Същият орел като на шлема и на самолета.

Той кимна, вдигна чукалото и удари два пъти.

— Предчувствам, че вратата ще ни отвори беззъб гърбушко на име Игор.

— Ако се окажеш прав, ще си плюя на петите.

— Ако се окажа прав, ще те помоля да не ми се изпречваш на пътя.

Мъжът, който им отвори, обаче не беше нито беззъб, нито гърбав. Беше висок, рус и облечен с бял костюм за тенис. Може да беше на четирийсет или петдесет, но нямаше как да се определи със сигурност защото лицето му бе гладко, а фигурата — стройна като на професионален спортист.

— Вие трябва да сте мистър Остин — каза той с широка усмивка и протегна ръка за поздрав.

— Точно така. А това е асистентката ми мадмоазел Буше.

— Аз съм Емил Фошар. Приятно ми е да се запознаем. Много мило от ваша страна да дойдете чак от Париж. Майка ми с нетърпение ви очаква. Моля, последвайте ме.

Той покани гостите в просторно фоайе и с отривиста крачка ги поведе по застлания с килим коридор. Високите сводести тавани бяха изрисувани с митични сцени с нимфи, сатири и кентаври сред неземни горски пейзажи.

— Дотук с теорията ти за Игор — прошепна Скай в ухото на Остин.

Коридорът изглеждаше безкраен, но в никакъв случай скучен. По дървената ламперия на стените бяха закачени огромни гоблени със средновековни ловни сцени, на които благородници и земевладелци в реални размери пробождаха със стрели злощастни елени и глигани.

Фошар спря пред една врата, отвори я и ги покани да влязат.

Стаята, в която се озоваха, контрастираше с грандоманската архитектура на останалата част от замъка. Беше малка и интимна, а с ниския си таван, греди и лавици със стари книги напомняше на селска къщурка. Една жена седеше в ъгъла на кожен стол и четеше на светлината на високия прозорец.

— Майко — тихо я повика Фошар, — гостите ни пристигнаха. Това са мистър Остин и неговата асистентка, мадамозел Буше.

Скай беше избрала фалшивото име от телефонния указател на Париж.

Жената се усмихна и като остави книгата си, стана, за да ги поздрави. Беше висока, с почти военна стойка. Черният ѝ делови костюм и бледолилавият шал подчертаваха бледата ѝ кожа и сребрилата коса. Тя се приближи с грацията на балерина и им подаде ръка. Ръкостискането ѝ беше учудващо силно.

— Моля, седнете — покани ги тя, показвайки два удобни кожени стола. После се обърна към сина си. — Гостите ни вероятно са жадни след дългия път. — Говореше английски без акцент.

— Ще се погрижа на излизане — отвърна Емил.

След малко се появи прислужник с табла със студена минерална вода и чаши. Докато мадам Фошар отпращаше прислужника и наливаше води в чашите им, Остин внимателно я наблюдаваше. Не можеше да определи точно възрастта ѝ, също като при сина ѝ. Можеше спокойно да бъде както на четирийсет, така и на шейсет. Независимо от възрастта си, тя се отличаваше с класическа красота. С изключение на мрежата от ситни бръчици, кожата ѝ беше безупречна като порцелан, а сивите ѝ очи бяха будни и интелигентни. Усмивката ѝ варираше от подкупваща до загадъчна, а когато говореше, в гласа ѝ се долавяха много малко от дрезгавите нотки, характерни за напредналата възраст.

— Много мило от ваша страна да дойдете чак от Париж, мистър Остин.

— Ни най-малко, мадам Фошар. Предполагам, че сте заета с множество ангажименти, и се радвам, че успяхте да ни отделите време толкова скоро.

Тя вдигна смаяно ръце във въздуха.

— Как можех да не се срещна с вас, след като чух за откритието ви? Честно казано, бях шокирана, когато научих, че тялото, намерено в ледника Льо Дормьор, може да се окаже на моя прачичо Жул Фошар. Много пъти съм летяла над Алпите, но никога не съм предполагала, че виден член на семейството ни може да лежи там някъде долу, замръзнал в ледовете. Сигурни ли сте, че е наистина той?

— Не съм видял тялото и не мога да твърдя с положителност, но самолетът „Моран-Солние“, който открих в ледниковото езеро, беше проследен посредством серийния номер. Косвени улики, но все пак надеждни.

Погледът на мадам Фошар се зарея.

— Жул трябва да е — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на двамата си гости. После се опита да събере мислите си. — Изчезнал през 1940 г., след като излетял оттук със самолета си „Моран-Солние“. Обичал да лети и бил завършил военновъздушна школа, така че бил умел пилот. Горкият човек! Сигурно му е свършило горивото или се е натъкнал на тежки метеорологични условия в планината.

— Льо Дормьор е далеч от тук — вметна Скай. — Какво ли го е накарало да лети чак до Алпите?

Мадам Фошар се усмихна снизходително.

— Той е бил доста луд всъщност. Случва се и в най-добрите семейства. — Тя се обърна отново към Остин. — Разбрах, че сте от НАМПД. Не се учудвайте, името ви е по всички вестници и телевизии. Много находчиво и дръзко от ваша страна да използвате подводница, за да спасите учените под ледника.

— Не бях сам. Много хора ми помогнаха.

— Не само находчив, но и скромен — възхити се тя, гледайки го с изражение, което говореше за нещо повече от обикновен интерес. — Прочетох за ужасния мъж, който нападнал учените. Какво ли е искал?

— Сложен въпрос, който няма лесен отговор. Явно е искал да се погрижи никой никога да не успее да извади тялото оттам. Освен това е взел сейф, в който може би са се съдържали документи.

— Жалко — въздъхна Расин Фошар, — може би те щяха да хвърлят известна светлина върху странното поведение на прачичо ми. Питате какво е правел в Алпите, мадмоазел Буше. Мога само да гадая. Жул е страдал много.

— Болен ли е бил?

— Не, но бил чувствителен човек, обичал изкуството и литературата. Трябвало е да се роди в друго семейство. Трудно понасял факта, че хората ни наричат „Търговци на смърт“.

— Разбираемо.

— И с по-лоши имена са ни наричали, повярвайте ми. Но понеже животът често си прави шеги с нас, Жул бил роден бизнесмен.

Нечистите му задкулисни игри били достойни за Макиавели. Семейната компания процъфтявала под вещата му ръка.

— Този образ някак не съвпада с характера, който преди малко ни описахте.

— Жул мразел насилието, свързано с оръжията, които продавал. Но съзнавал, че ако не той, ще го прави някой друг. Бил голям почитател на Алфред Нобел. И също като него използвал голяма част от богатството си в подкрепа на мира. Виждал в себе си баланс на природните сили.

— Но нещо го е разклатило.

Тя кимна.

— Смятаме, че това е била перспективата за Първата световна война. Тя била започната от надут и арогантни политици, но не е тайна, че те са били побутнати и от търговци на оръжие.

— Като Фошар и Круп?

— Круп са arrivistes^[3] — каза тя, бърчейки нос, сякаш е помирисала нещо неприятно. — Те не са били нищо повече от възвеличени миньори, парвенюта, натрупали богатство с кръвта и потта на другите. Фошар са били в бизнеса с оръжия векове преди тях. Какво знаете за нашия род, мистър Остин?

— Най-вече, че сте безкрайно потайни.

Мадам Фошар се засмя.

— Когато се занимаваш с оръжие, „потаен“ не е мръсна дума. Макар че аз предпочитам да използвам „дискретен“. — Тя наклони замислено глава, после се надигна от стола. — Последвайте ме, ако обичате. Ще ви покажа нещо, което ще ви разкрие повече неща за Фошар, отколкото хиляди думи.

Тя ги поведе по коридора, докато стигнаха до няколко високи сводести врати с емблеми на триглавия орел от черна стомана.

— Това е оръжейната на замъка — каза тя, като престъпиха прага. — Сърцето и душата на империята Фошар.

Озоваха се в огромна зала с високи стени и вълнообразен таван. Приличаше на катедрала. Стояха в началото на дълъг кораб с колони и напречен неф, зад който се намираще олтарът. В нишите вместо статуи на светци бяха изложени оръжия, явно подредени според епохата си. На второ ниво, ограждащо залата, се виждаха още оръжия.

Точно пред тях, уловени в крачка, също като живи стояха четирима рицари с огромните си коне, в пълни доспехи и насочени напред пики, готови да се отбраняват срещу врага.

Скай оглеждаше всичко това с професионално набито око.

— Дъхът спира от такава мащабна и разнообразна колекция.

Мадам Фошар застана до рицарите.

— Това е била тежката артилерия на онова време. Представете си бедния пешак, въоръжен само с една пика, който вижда как тези мъже летят срещу него в пълен галоп. — Тази мисъл я накара да се усмихне.

— Formidable^[4] — съгласи се Скай, — но не непобедими пред развитието на оръжията. Стрелите на големия лък са могли да пронизват някои брони от далечно разстояние. Алебардата е можела да я пробие, а двуръчният меч — да разсече рицар, ако бъде свален от коня. И всичките им доспехи биха били безполезни срещу огнестрелно оръжие.

— Напипахте сърцевината на семейния ни успех. Всяко ново оръжие рано или късно може да бъде победено с още по-ново. Мадмоазел звучи така, сякаш знае за какво говори — каза мадам Фошар, повдигайки изящните си вежди.

— Хобито на брат ми са древните оръжия. Нямахме как да не науча това-онова от него.

— Добре сте се научила. Всеки предмет в тази зала е изработен от семейство Фошар. Какво ще кажете за нашето майсторство?

Скай разгледа най-близката ниша и поклати глава.

— Тези шлемове са примитивни, но изключително добре изработени. Може би са над повече от две хилядолетия.

— Браво! Произведени са в предримски времена.

— Не знаех, че родът ви е толкова древен — отбеляза Остин.

— Няма да се изненадам, ако някой открие пещерна рисунка, изобразяваща как някой Фошар прави връх за копие от кремък за клиент от неолита.

— Този замък е значителен скок във времето и географията от неолитната пещера.

— Изминали сме дълъг път от скромното си начало. Предците ни са били оръжейни майстори в Кипър, средиземноморското кръстовище на търговията. Кръстоносците, достигнали острова, се възхищавали на работата ни. Обичай било богатите благородници да имат лични

оръжейници. Дедите ни се преместили във Франция и създали няколко занаятчийски гилдии. Семействата се женели и създавали съюзи помежду си.

— От там ли идва триглавият орел в герба ви?

— Много сте наблюдателен, мосю Остин. Да, но с времето другите фамилии постепенно отпаднали и Фошар поели бизнеса в свои ръце. Управлявали множество специализирани магазини и имали агенти в цяла Европа. Търсенето никога не намалявало: от Трийсетгодишната война до Наполеон. Френско-пруската война се оказала рентабилна и подготвила сцената за Първата световна война.

— Което ни отвежда до вашия пращичко.

Тя кимна.

— Войната изглеждала неизбежна и Жул ставал все по-мрачен. Но дотогава ние сме се били превърнали в оръжеен картел, наречен „Ланс“^[5]. Жул се опитал да накара семейството да се откаже от надпреварата, но било твърде късно. Както Ленин е казал, Европа била като буре с барут.

— На което му е трябвала само искрата от убийството на австрийския ерцхерцог Фердинанд.

— Франц Фердинанд е бил прост хулиган — махна тя с ръка, — смъртта му е била повече оправдание, отколкото искра. Международните оръжейни индустрии имали взаимни споразумения и патенти. Всеки изстрелян куршум или взривена бомба значели печалба за собствениците и акционерите. Круп правели пари от смъртта на германските войници, „Ланс“ — от гибелта на френските. Жул знаел, че така ще стане, и фактът, че в крайна сметка той е отговорен за това, го побъркал.

— Поредната жертва на войната?

— Пращичко ми бил идеалист. Страстта му го довела до преждевременна и безсмислена смърт. Тъжното е, че от нея нямало повече полза, отколкото от смъртта на кой да е войник в окопите. Само няколко десетилетия по-късно политиците ни въвлякоха в следващата световна война. Заводите на Фошар бяха сринати от бомбардировките, работниците ни — убити. Бързо се съвзехме и наваксахме загубите по времето на Студената война. Но светът се промени.

— На мен още ми се струва доста опасно място — рече Остин.

— Да, оръжията са по-смъртоносни от всякога, но конфликтите са по-регионални и краткотрайни. Правителствата, включително вашето, изместиха големите търговци на оръжие. Откакто наследих ръководството на „Ланс“, спряхме заводите и в момента сме на практика холдингова компания — подизпълнител за стоки и услуги. Предвид страха от агресията на някои държави и тероризма, бизнесът ни е стабилен.

— Удивителна история — каза Остин, — благодаря ви, че я споделихте с нас.

— Да се върнем към настоящето — кимна тя. — Мистър Остин, какви са възможностите за изваждане на самолета, който сте открили в езерото?

— Ще бъде трудно, но не и невъзможно за компетентен екип. Мога да ви препоръчам някои имена, ако желаете.

— Ще ви бъда задължена. Бихме искали да си върнем всички неща, които по право ни принадлежат. Възнамерявате ли да се връщате в Париж днес?

— Така сме планирали.

— Добре, ще ви изпратя.

Мадам Фошар ги поведе по друг коридор, по стените на който висяха стотици портрети. Тя се спря пред този на мъж с дълго кожено палто.

— Ето това е моят прачичо Жул Фошар — каза тя.

Мъжът на картината имаше орлов нос и мустаци.

Стоеше пред самолет, подобен на този, който Остин беше видял в музея. Носеше същия шлем, който Скай беше дала на приятеля си Дарне.

Скай тихо възкликна. Беше едва чуто, но мадам Фошар се вгледа втренчено в нея и попита:

— Има ли проблем, мадмоазел?

— Не — прокашля се тя. — Възхитих се на шлема. И той ли е в колекцията ви?

Расин продължаваше да я гледа изпитателно.

— Не. Не е.

Остин се опита да смени посоката на разговора.

— Не си приличате много.

Расин се усмихна.

— Семейство Фошар са с остри черти. Ние приличаме на дядо ми, който не е бил Фошар по кръв. Оженил се за жена от семейството и приел фамилията. Било е уговорен брак, целящ да укрепи съюза между двете фамилии. По това време Фошар нямали мъжки наследник, затова са се сдобили с такъв.

— Интересно семейство — отбеляза Скай.

— И половината не знаете. — Расин Фошар погледна отново към Скай, замисли се и се усмихна. — Хрумна ми чудесна идея. Защо не останете за вечеря? Така или иначе съм поканила неколцина гости. Организирали сме малък маскен бал, също като в добрите стари времена.

— Чака ни дълъг път до Париж, а и не си носим костюми — опита се да отклони поканата Остин.

— Можете да пренощувате тук. За костюмите не се безпокойте — винаги имаме няколко резервни. Ще ви изберем нещо подходящо. Ще тръгнете утре рано сутринта. Не приемам „не“ за отговор.

— Много сте мила, мадам Фошар, но не бихме искали да се натрапваме — каза Скай.

— Изобщо не се натрапвате! Сега, ако ме извините, ще поговоря със сина си за организацията довечера. Можете спокойно да се разходите по първия етаж на замъка. На горните етажи живеем.

Без да каже и дума повече, мадам Фошар бързо се отдалечи по коридора, оставяйки ги в компанията на предците си.

— За какво беше това? — попита Остин, когато тя се скри зад ъгъла.

Скай плесна с ръце и ги потри.

— Планът ми проработи! Нарочно заговорих за оръжията, за да привлека вниманието ѝ. А като ухапа кукичката, я издърпах. Кърт, нали сам каза, че семейство Фошар е ключът към загадката на ледника и нападението в магазина на Дарне? Не можем да си тръгнем с празни ръце. Какъв е проблемът?

— Че може би си в опасност! Това е проблемът. Ти зяпна пред портрета на Жул. Мадам Фошар знае, че си виждала шлема.

— Това не влизаше в плана. Наистина се слисах, като го видях да носи шлема, който изнесох от ледника. Виж, аз съм готова да рискувам. Освен това маскен бал звучи забавно. Тя няма да посмее да

направи нищо, докато наоколо има гости. Изглежда толкова мила, изобщо не е ламята, която очаквах.

Остин не беше убеден. Мадам Фошар наистина изглеждаше очарователна жена, но той подозираше, че всичко това е театър. Беше забелязал облака, който премина през лицето ѝ, когато Скай видя портрета. Не археоложката, а мадам Фошар пусна кукичката и ги издърпа с въдицата. В главата му мигаха предупредителни лампички, но той се насили да се усмихне. Не искаше да тревожи Скай.

— Да се огледаме — предложи той.

Отне им близо час да обходят първия етаж. Сградата се простираше на няколко акра, но видяха предимно коридорите. Всички врати бяха заключени. Докато вървяха из този лабиринт, Остин се опитваше да запомни разположението. Накрая стигнаха до вестибюла пред входната врата. Безпокойството му нарастваше.

— Странно — каза той. — Дом като този изисква голяма поддръжка, а аз не видях никого, с изключение на двамата Фошар и прислужника, който ни донесе водата.

— Да, наистина — съгласи се Скай. Тя натисна дръжката на входната врата и се усмихна. — Виж, страхливко. Можем да си тръгнем, когато поискаме.

Излязоха на терасата и тръгнаха към портата. Подвижният мост си беше още на мястото, но желязната решетка на портата беше спусната. Остин се подпря на железните прътове и погледна навън.

— Няма да е скоро — каза той с мрачна усмивка.

„Ролс Ройс“ -ът беше изчезнал от алеята.

---

[1] Хан, странноприемница (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Боже мой! (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Натрапчиви (фр.) — Бел.прев. ↑

[4] Впечатляващи (фр.) — Бел.прев. ↑

[5] Копие (фр.) — Бел.прев. ↑

13

„Алвин“ се вдигна като чайка върху вълна, а после полетя надолу. Свободното падане приключи със силен удар на метал в метал, от който всичко се разтресе и тримата души в него излетяха от местата си. Пол се опита да избегне сблъсъка с Гамей и слабичката Санди, но двуметровото му тяло не беше пригодно за акробатични изпълнения и той се размаза в херметичната преграда. Когато звездите пред очите му най-после изчезнаха, той видя лицето на Гамей, надвесено над него. Изглеждаше притеснена.

— Добре ли си? — попита тя с угрижен глас.

Той кимна. Надигна се и внимателно попипа главата си с пръсти. Болеше го, но нямаше кръв.

— Какво стана? — попита Санди.

— Не знам. Ще погледна.

Мъчейки се да потисне лошото предчувствие, Пол изпъзля до илюминатора. За миг се почуди дали не халюцинира заради удара по главата. Срещу себе си видя намръщено мъжко лице. И мъжът го видя. Почука на акрилното прозорче с дръжката на пистолета си и вдигна палец нагоре. Смисълът беше ясен: отворете люка.

Гамей беше притиснала лице в другия илюминатор.

— Тук има един голям грозник — каза тя, — и носи пистолет.

— От тази страна също — отвърна Пол. — Искат да излезем.

— Какво ще правим? — попита Санди.

Някой започна да тропа силно по корпуса.

— Посрещаните ни губят търпение — рече Гамей.

— Виждам — каза Пол, — и ако не измислим как да превърнем „Алвин“ в бойна подводница, ще трябва да правим, каквото кажат.

Той се протегна и отвори люка. Вътре нахлу топъл влажен въздух и в кръглия отвор се появи същото лице, което видя през люка. Мъжът му махна с ръка и се отдръпна. Траут провря глава и рамене в отвора и видя, че батискафът е обграден от шестима въоръжени мъже.

Той бавно излезе върху корпуса. Санди го последва и кръвта се дръпна от лицето ѝ, когато видя непознатите. Замръзна на място, но Гамей чакаше да излезе и Пол ѝ помогна да седне до него.

„Алвин“ се намираше в ярко осветено помещение, голямо колкото паркинг за три коли. Във въздуха се носеше силна миризма на море. От корпуса се стичаше вода и капеше в малки локвички на пода. Някъде в далечината се чуваше приглушено бръмчене на мотори. Пол предположи, че се намират в трюма на огромна подводница. В единия край на помещението стените се извиваха и образуваха нещо като голяма механична уста. Подводницата явно беше погълнала батискафа като скарида.

Един от мъжете натисна ключ на стената и от другата страна срещу устата се отвори врата. Той им посочи натам с цевта. Пленниците минаха през вратата и се озоваха в по-малка зала, която приличаше на фабрика за работи. На стената висяха поне дузина „лунни скафандри“, чиито дебели ръце завършваха с механични щипки. От работата си в НАМПД Пол знаеше, че това са батискафи с човешка форма, предназначени за продължителни гмуркания на голяма дълбочина.

Вратата се затвори и пленниците тръгнаха по коридора, като пред и зад тях вървяха по трима въоръжени мъже. По сините им водолазни костюми нямаше никакви отличителни знаци. Бяха мускулести, сурови на вид, късо подстригани и се движеха с увереността на добре обучени войници. Изглеждаха към трийсет-четирийсет годишни — прекалено възрастни за новобранци. Нямаше как да отгатнат националната им принадлежност, защото мълчаха и комуникираха единствено с жестове. Пол предположи, че са наемници, може би някакъв специален военен отряд.

Пресякоха множество коридори. Накрая въведоха пленниците в една кабина и вратата зад гърба им се затвори. В малкото помещение имаше две койки, стол, празен шкаф и чешма.

— Уютно — рече Гамей, оглеждайки тясната кабина.

— Това сигурно е трета класа — пошегува се Пол. Главата му беше замаяна и той се подпря на стената. Забелязал угриженото лице на жена си, побърза да каже: — Добре съм. Само трябва да поседна.

— Трябва ти и малко първа помощ — възрази тя.

Пол приседна на края на койката, а тя намокри една кърпа със студена вода от чешмата и я сложи на слепоочието му, за да намали отока. Двете със Санди се редуваха да мокрят студения компрес. Накрая отокът спадна. Пол внимателно намести папийонката, която се беше изкривила, и среса косата си с пръсти.

— По-добре ли си? — попита Гамей.

Освежен, Пол се ухили и отговори:

— Винаги си твърдяла, че някой ден ще си разбия главата.

Санди се разсмя въпреки тревогата си.

— Как успявате да запазите спокойствие? — възхити се тя.

Невъзможността на Пол беше въпрос не толкова на смела поза, колкото на прагматизъм и вяра в собствените способности. Като член на Специалния отряд на НАМПД той беше свикнал с опасностите. Академичната му външност и поведение прикриваха твърдост на характера, наследена от дедите му. Прадядо му бил член на морската спасителна служба, където девизът бил: „Задължително е да излезеш, не е задължително да се върнеш“. Дядо му и баща му, които се препитаваха с риболов, го бяха възпитали да уважава морето и му бяха показали всичко, което знаеха за него, а той се беше научил да разчита на собствените си сили и съобразителност.

Със слабата си спортна фигура и грациозни движения, лъскавата тъмночервена коса и сияйна усмивка, хората понякога взимаха Гамей за фотомодел или актриса. Малцина биха повярвали, че като малка била същинска мъжкарана, израснала в Уисконсин. Макар надарена с всички възможни женски качества, тя не беше цвете в саксия. Руди Гън, помощник-директорът на НАМПД, беше прозрял интелекта ѝ и беше предложил да я вземат в НАМПД заедно със съпруга ѝ. Адмирал Сандекър веднага се съгласи. Оттогава насам Гамей неведнъж бе доказвала ума и хладнокръвната си находчивост в множество мисии на Специалния отряд.

— Спокойствието няма нищо общо — каза тя, — просто сме практични. Харесва ни или не, сме затворени тук за известно време. Нека използваме дедуктивното си мислене, за да разберем какво се случва.

— Учените не бива да си правят заключения, докато не са готови да ги подкрепят с факти — рече Санди. — А ние не разполагаме с фактите.

— Добре си усвоила научния метод — отбеляза Пол.

— Както е казал Бен Джонсън, нищо не може да съсредоточи мислите по-добре от перспективата за бесило. След като не разполагаме с всички факти, можем да използваме научни разсъждения, за да разберем това, което искаме. Освен това просто нямаме друг избор. Първо, със сигурност знаем, че сме отвлечени и че ни държат в плен в голяма, странна подводница.

— Възможно ли е именно тя да е оставила следите в Изгубения град? — предположи Санди.

— Е, нямаме факти, с които да подкрепим теорията — усмихна се Пол, — но не е изключено подводницата да може да пълзи по морското дъно. НАМПД направиха нещо подобно преди години.

— Добре, а какво прави тук? Кой са тези хора? И какво искат от нас?

— Имам чувството, че скоро ще получим отговор на тези въпроси — каза Гамей.

— Говориш повече като източен гуру, отколкото като учен — вметна Санди.

Гамей сложи пръст на устните си и посочи към вратата. Дръжката се завъртя, тя се отвори и в кабината влезе мъж. Беше толкова висок, че трябваше да се наведе, за да мине под рамката. Беше облечен в същия гащеризон като останалите, само че зелен. Той затвори тихо вратата след себе си и погледна пленниците.

— Успокойте се — каза той, — аз съм от добрите.

— Нека позная — обади се Пол, — вие сте капитан Немо, а ние се намираме на борда на „Наутилус“.

Мъжът премигна изненадано. Беше очаквал да ги намери сковани от страх.

— Не, всъщност се казвам Ангън Маклийн — отвърна той с лек шотландски акцент. — Доктор Маклийн. Аз съм химик. Но за подводницата сте прав. Точно толкова невероятна е, колкото тази на капитан Немо.

— А ние все пак сме герои от роман на Жул Верн? — не се сдържа и Гамей.

Маклийн въздъхна тежко.

— Де да беше толкова просто. Не искам да ви тревожа излишно — каза той с тих и сериозен глас, — но животът ви може би зависи от

разговора ни през следващите няколко минути. Моля ви, кажете ми имената си и какво работите. Умолявам ви да бъдете честни. На този съд няма излишни каюти.

Двамата Траут схванаха посланието. Нямахше място за пленници. Пол погледна Маклийн в добронамерените сини очи и реши да му се довери.

— Аз се казвам Пол Траут. Това е съпругата ми Гамей. И двамата работим в НАМПД. Това е Санди Джексън, пилотът на „Алвин“.

— С каква наука се занимавате?

— Аз — с океанска геология, а Гамей и Санди са морски биолози.

Маклийн се усмихна с облекчение.

— Слава богу — измърмори той, — има надежда.

— Може би и вие ще ми отговорите на един въпрос — каза Пол. — Защо ни отвлякохте?

Маклийн горчиво се засмя.

— Аз нямам нищо общо с това. И аз съм тук по своя воля, колкото и вие.

— Не разбирам — каза Санди.

— Сега не мога да ви обясня. Ще ви кажа само, че имаме късмет, задето могат да използват професионалните ни умения. Ще ви държат живи дотогава, докато имат нужда от вас — също като мен.

— Кой са „те“? — попита Пол.

Маклийн прекара дългите си пръсти през прошарената си коса.

— За вас ще бъде по-опасно, ако знаете.

— Който и да сте, моля ви, предайте на хората, които ни отвлякоха и отнеха батискафа ни, че екипът ни на повърхността ще започне да ни търси в мига, в който установят, че сме изчезнали — настоя Гамей.

— Казаха ми, че това няма да бъде проблем, и аз нямам причина да не им вярвам.

— Какво значи това? — настръхна Пол.

— Не знам. Но знам, че тези хора са безскрупулни в преследването на целите си.

— А какви са целите им? — попита Гамей.

Сините очи сякаш хлътнаха.

— Има въпроси, които не е мъдро да ми задавате, нито аз — да ви отговарям. — Той се надигна от стола си. — Трябва да докладвам за резултатите от разпита. — Той посочи малката лампичка и докосна устните си, явно предупреждавайки ги за скрит микрофон. — След малко ще ви донеса храна и напитки. Съветвам ви да си починете.

— Вярвате ли му? — попита Санди, когато отново останаха сами.

— Историята му изглежда достатъчно откачена, за да е вярна — отговори Гамей.

— А имате ли идеи какво да правим?

Пол се излегна на койката и се опита да се протегне, макар че дългите му крака стърчаха от края на матрака. Той посочи светлинката и каза:

— Стига някоя от вас да не държи на тази койка, възнамерявам да послушам съвета на Маклийн и да си почина.

Маклийн се върна след половин час със сандвичи със сирене, термос горещо кафе и три чаши. И с усмивка на лице, което беше по-важното.

— Поздравления! — каза той, докато им раздаваше сандвичите. — Официално сте включени в проекта.

Гамей разви сандвича си и отхапа.

— А какво по-точно представлява той?

— Не мога да ви кажа всичко. Достатъчно е да знаете, че сте част от научен екип. Всеки от вас ще научи толкова, колкото е необходимо, за да върши работата си. Разрешиха ми да ви разведа наоколо, за да се подготвите за предстоящите си задачи. Бавачката ни чака.

Той почука на вратата. Навъсененият пазач, който отвори, се дръпна настрана, за да ги пропусне да излязат. Маклийн ги поведе из лабиринта от коридори, следвани изкъсо от пазача. Стигнаха до голяма зала, чиито стени бяха покрити с монитори и светещи електронни прибори. Пазачът застана така, че да може да ги наблюдава, но без да се меси по какъвто и да било начин.

— Това е контролната зала — обясни Маклийн.

Пол се огледа.

— Къде са хората?

— Подводницата е почти изцяло автоматизирана. Има малоброен екипаж, охрана и водолази.

— Видях скафандрите отвън.

— Много сте наблюдателен — кимна Маклийн. — Ако погледнете на този монитор, ще видите водолазите ни по време на работа.

Видяха колона, типична за Изгубения град. В долната част на екрана нещо се раздвижи. Водолаз, екипиран в голям скафандър, се издигаше покрай колоната, движен от вграден мотор. Следваха го още трима водолази, стиснали дебелите гумени маркучи с механичните манипулатори, които им служеха за ръце.

Гротескните фигури се движеха беззвучно, докато стигнаха до горния край на екрана. Спряха се под зъбестия връх, напомняйки на пчелици, събиращи нектар.

— Какво правят? — попита Пол.

— Аз знам — обади се Санди. — Събират биоорганизми от колониите, които живеят покрай пукнатините.

— Права сте. Отстраняват цели колонии — допълни Маклийн. — Живият материал и течността, в която живее, се пренася по маркучите до специални резервоари.

— Искате да кажете, че това е научна експедиция? — изненада се Гамей.

— Не точно. Гледайте.

Двама от водолазите се бяха отделили от другите и се приближаваха към върха на друга колона. Тези, които останаха, започнаха да разрушават колоната с триони.

— Унищожават ги! — възкликна Санди. — Това е престъпление!

Маклийн погледна към пазача да види дали е забелязал избухването ѝ. Онзи обаче се облягаше на стената с отегчено, разсеяно изражение. Маклийн махна с ръка, за да привлече вниманието му, и посочи към една врата. Пазачът се прозина и кимна в знак на съгласие. Маклийн ги поведе натам. Озоваха се в стая, пълна с големи кръгли пластмасови съдове.

— Тук можем да говорим — каза тихо той. — Това са контейнерите, в които се съхранява биологичният материал.

— Имат огромен капацитет! — не се сдържа Гамей.

— Трудно е да се поддържат организмите живи, далеч от естествената им среда. Затова взимат и част от колоните. Докато се

върнем на сушата, съвсем малка част от събрания материал ще остане използваем.

— Суша ли казахте?

— Да, събраните организми се обработват в лаборатория на един остров. Периодично пътуваме до там, за да разтоварим резервоарите. Не съм сигурен къде се намира острова.

Маклийн забеляза, че пазачът ги гледа.

— Съжалявам! Бавачката излезе от летаргията си. Ще трябва да продължим разговора друг път.

— Бързо ми кажете за острова. Това може да е единственият ни шанс за бягство.

— За бягство ли? Никакъв шанс!

— Винаги има шанс! Как изглежда този остров?

Маклийн видя, че пазачът се приближава, и сниши глас, от което думите му прозвучаха още по-злокобно:

— По-зле от всичко, родено от въображението на Данте.

Остин обходи с поглед стръмните стени и здравите бойници, обграждащи замъка Фошар, и изпита огромно уважение към майсторите, които бяха редили тежките блокове. Възхищението му обаче не трая дълго, защото ясно осъзна, че ефективната конструкция, предназначена да държи натрапниците на разстояние, също толкова добре пречи и на тези вътре да излязат.

— Е, какво мислиш? — попита Скай.

— Така щеше да изглежда „Алкатраз“, ако се намираше на сушата.

— Какво ще правим?

Той я улови под ръка.

— Ще продължим разходката си.

При условие, че металната решетка затваряше портата, а и колата им я няма, Остин и Скай нямаха много възможности за избор. Те продължиха да се разхождат в двора на замъка като туристи на почивка. От време на време спираха да си побъбрят, после продължаваха. Искаха с небрежното си поведение да заблудят всеки, който евентуално ги наблюдава.

Коралово сините очи на Остин обаче внимателно търсеха слаби места в укреплението. Мозъкът му запамятаваше всеки дребен детайл. Когато завършиха обиколката и се върнаха там, откъдето тръгнаха, той вече можеше да начертае точен план на целия комплекс.

Скай спря пред решетката от ковано желязо, препречваща тясното стълбище към бойниците, и я разтърси.

— Ще ни трябват криле, за да прехвъркнем над тези стени — отбеляза тя.

— Оставих моите на химическо — пошегува се Остин. — Ще трябва да измислим нещо друго. Да влезем вътре и да се огледаме.

Емил Фошар ги посрещна на терасата. Усмихна се широко и каза:

— Насладихте ли се на обиколката?

— Вече никой не строи така — отвърна Остин. — Между другото, забелязахме, че колата ни я няма.

— А, да, преместихме я, за да освободим място за гостите, които очакваме. Ключовете бяха на таблото. Ще ви я върнем, когато си тръгвате. Надявам се, че не възразявате.

— Не, разбира се — ухили се Остин, — благодаря, че ми спестихте маневрите.

— Чудесно! Да влезем вътре. Гостите ще дойдат всеки момент.

Емил ги въведе в замъка и след като се качиха по широкото стълбище до верандата на втория етаж, им показа две съседни стаи за гости. Тази на Остин всъщност се оказа малък апартамент със спалня,

баня и дневна в бароков стил, с тежък плюш и позлатени елементи, които напомняха на викториански бардак.

На леглото, покрито с балдахин, лежеше костюмът му. Почти му беше по мярка, опъваше му само в раменете. Остин се преоблече и хвърли един поглед в голямото огледало. После почука на вратата, свързваща апартамента му с този на Скай. Тя откряна и надникна. Като видя Остин в костюма на шут с бели и черни квадрати и шапка със звънче, тя избухна в смях.

— Мадам Фошар има по-силно чувство за хумор, отколкото очаквах!

— Едно време учителите все ми се караха, че се държа като шут. Я да те видим тебе.

Скай влезе в стаята и се завъртя бавно като манекенка на сцена. Беше облечена в тясно черно трико което подчертаваше всички извивки на тялото ѝ. На ръцете и краката си имаше пухкави пантофи и ръкавици, а на главата — лента с две заострени ушички.

— Какво мислиш? — попита тя, като направи още един пирует.

Остин я гледаше с несдържана мъжка възхита.

— Иде ми да измяуча.

На вратата леко се почука. Беше прислужникът Марсел. Той изгледа Скай като лъв, зърнал примамлива плячка, после дребните му очички се преместиха към Остин и устните му се разтегнаха в презрителна усмивка.

— Гостите пристигат — съобщи той с глас, напомнящ на изсипващ се от лопата чакъл. — Мадам Фошар помоли да ви заведе в оръжейната, където ще бъдат поднесени коктейлите и вечерята. — Гангстерският му тон рязко контрастираше с официалния му вид на иконом.

Остин и елегантната му спътничка сложиха черните маски на лицата си и последваха широкоплещестия прислужник по стълбите към първия етаж. Отдалече чуха гласове и смях, идващи от оръжейната зала. Около две дузини мъже и жени, облечени във фантастични костюми, се разхождаха около бара, поставен пред витрината с боздугани. Прислужници, които приличаха на клонинги на Марсел, си проправяха път през тълпата с подноси с хайвер и шампанско. Струнен квартет в костюми на мишки свиреше тиха музика.

Остин взе две чаши от преминаващия сервитьор и подаде едната на Скай. След това двамата си намериха удобно място под пиките на рицарите, където можеха да си пият шампанското и да наблюдават гостите. Разпределението между мъже и жени изглеждаше сравнително равномерно, макар да беше трудно да се определи заради костюмите.

Остин тъкмо се опитваше да отгатне темата на карнавала, когато към тях се приближи голяма черна птица, носеща се като кораб в морето. Поклащайки се на жълтите си крака, птицата се наведе напред, застрашително доближи черния си клон към окото на Остин, след което пропя с британски акцент и завалени думи:

— „Веднъж, среднощ, във час нещастен“... Как беше нататък?

„Нищо не е по трудно за разбиране от аристократичен британец, фиркан до козирката“, помисли си Остин, а на глас довърши стиха:

— „Аз, уморен, безучастен...“

Птицата плесна с криле и грабна чаша шампанско. Когато понечи да отпие, клонът му попречи и той го вдигна на челото си. Червендалестото, развеселено лице отдолу напомни на Остин за Джон Бул, смешният англичанин от комиксите.

— Винаги е удоволствие да срещнеш начетен джентълмен — рече птицата.

Остин представи Скай и себе си. Птицата протегна облечената си в крило ръка.

— Тази вечер съм Нивга вече, но когато не се разхождам като мрачната птица на По, се подвизавам под името Кавендиш. Лорд Кавендиш, което иде да покаже колко изпаднала е някога гордата ни нация, щом стар пияница като мен носи рицарско звание. Сега ще прощавате, но чашата ми е празна. Нивга вече! — Той се оригна шумно и се заклатушка в търсене на нова чаша шампанско. — Едгар Алън По, разбира се! Това е темата на карнавала.

Кавендиш беше един добре подпийнал Гарван. Скай беше Черният котарак. Самият Остин — шутът от „Бъчвата с амонтилядо“.

Остин огледа останалите гости. Видя жена, маскирана като труп с мръсни окървавени одежди — „Падението на дома на Ашър“. Друга пък носеше пелерина с миниатюрни звънчета — „Звънчета и камбани“. На бара се беше подпрял орангутан с чаша мартини в ръка — „Убийствата на улица Морг“. Орангутанът разговаряше с огромен

бръмбар с череп на черупката — „Златният бръмбар“. Явно мадам Фошар имаше не само чувство за хумор, но и влечение към гротеската.

Музиката спря и залата замлъкна. На вратата се появи фигура. Кавендиш, който тъкмо се връщаше с нова чаша в ръка, измърмори „Мили боже!“ и се мушна сред останалите, сякаш търсеше закрила от тълпата.

Всички очи се впериха във високата жена, която изглеждаше като току-що излязла от гроба. Дългият ѝ плащ и изпитото ѝ мъртвешко лице бяха опръскани с кръв. Устните ѝ бяха съсухрени, а очите — хлътнали в дълбоките си гнезда. Когато тя влезе, в стаята се чу сподавено ахване. Жената се спря и погледна гостите в очите. След това тръгна през залата, сякаш се носеше на въздушна възглавница. Спря пред огромния абаносов часовник и плесна с ръце.

— Добре дошли при Маската на Алената смърт — прозвуча ясният глас на Расин Фошар. — Моля ви, продължете веселбата си, приятели. И помнете: животът е мимолетен, когато по земята броди Алената смърт — добави тя мелодраматично.

Сбръчканите устни се разтегнаха в отвратителна усмивка. През тълпата премина вълна от нервен смях и квартетът отново засвири. Прислужниците, застинали на място, продължиха да обикалят с подносите. Остин очакваше мадам Фошар да поздрави гостите си, но за негова изненада тя се приближи към него и махна противната си маска, за да разкрие изящните си черти.

— Изглеждате много красив в клин и с шапка със звънчета, мосю Остин — каза тя с прелъстителна нотка в гласа.

— Благодаря ви, мадам Фошар. Аз пък никога не съм срещал поочарователна чума.

Мадам Фошар наклони кокетно глава.

— Умеете да ласкаете — каза тя, после се обърна към Скай. — А вие сте една прекрасна черна котка, мадамозел Буше.

— Мерси, мадам Фошар — отговори Скай с тънка усмивка. — Ще се опитам да не изям струнния квартет, колкото и да обичам мишките.

Мадам Фошар се взря в нея със завистта на остаряваща красавица към млада жена.

— Всъщност са плъхове. Ще ми се да можех да ви предложа по-богат избор на костюми. Но вие не възразявате да поиграете глупака,

нали, мистър Остин?

— Ни най-малко. Някога шутовете са съветвали кралете. По-добре да играеш глупак, отколкото да си такъв.

Мадам Фошар се засмя весело и погледна към вратата.

— Добре, виждам, че и принц Просперо пристигна.

Към тях се приближаваше мъж с клин и туника от лилаво кадифе, поръбено със злато, и маска на лицето. Той свали кадифената си шапка с театрален жест и се поклони на мадам Фошар.

— Прекрасна поява, майко. Гостите ни бяха истински ужасени.

— Така и трябва. Ще им обърна внимание след разговора си с мистър Остин.

Емил отново се поклони, този път на Скай, и се отдалечи.

— Имате интересни приятели — отбеляза Остин, обхождайки с очи тълпата. — Ваши съседи ли са?

— Напротив. Това са остатъците от големите оръжейни фамилии по света. В тази зала е представено огромно богатство, изградено върху основите на смъртта и разрушението. Предците им са майсторели върхове на копия и стрели, убили стотици хиляди хора, изработили са оръдията, опустошили Европа през миналия век, произвели са бомбите, сравнили цели градове със земята. Трябва да се чувствате поласкани, че се намирате в такава височайша компания.

— Надявам се, няма да се обидите, ако кажа, че не съм впечатлен.

Мадам Фошар отговори с остър смях.

— Не ви виня. Тези самонадеяни приказливи глупаци са декадентски евробоклуци, живеещи от състоянията, натрупани с потта на дедите им. В момента някога гордите им компании и картели не са нищо повече от безлични корпорации, търгувани на Нюйоркската борса.

— Ами лорд Кавендиш? — попита Остин.

— Той е по-жалък и от другите, защото има име, но не и богатство. Семейството му някога държало тайната на закалената стомана, преди Фошар да я откраднат.

— Ами Фошар? Имунизирани ли сте срещу декадентство?

— Никой не е имунизиран, дори нашето семейство. Затова ще управлявам корпорация „Ланс“, докато съм жива.

— Никой не е вечен — отбеляза Скай.

— Какво казахте? — рязко се обърна мадам Фошар и я стрелна с очи, блестящи като нажежени въглени.

Скай направи нехайна забележка и изобщо не бе готова за острата ѝ реакция.

— Исках да кажа, че всички сме смъртни.

Пламъчето в очите на Расин трепна и угасна.

— Така е, но някои са по-смъртни от други. Семейство Фошар ще просперира през бъдните десетилетия и векове. Помнете думите ми! А сега ме извинете, трябва да се погрижа за гостите си. Вечерята скоро ще бъде сервирана.

Тя сложи отново грозната си маска и се плъзна към сина си.

Скай беше разгърсена.

— За какво беше всичко това?

— Мадам Фошар е докачлива от възрастта. Не я обвинявам. Някога сигурно е била красавица. Щеше да ми хване окото.

— Ако си падаш по трупове — отвърна Скай, като тръсна глава.

Остин се ухили.

— Я, котката имала нокти.

— При това много остри и с радост бих издрала твоята приятелка. Не знам защо беше толкова притеснен. Аз лично съм отегчена до смърт.

Остин забеляза, че са се появили нови прислужници. В залата безшумно се бяха вмъкнали дузина сурови на вид мъже и заемаха позиции до всички врати, през които можеше да се влезе или излезе.

— Само почакай — рече той, — имам чувството, че партито още не е започнало.

Кавендиш беше много пиян. Премести клюна на главата си, за да осигури безпрепятствен достъп на чашата до устата си. Наливаше се с вино по време на цялата вечеря в средновековен стил, изобилстваща от екзотични дивечови ястия — от чучулига до глиган. Остин хапваше по малко и от време на време отпиваше по глътка от любезност. Посъветва и Скай да прави същото. Ако инстинктите не го лъжеха, щяха да имат нужда от бистри глави.

Щом отнесоха празните чинии от десерта, Кавендиш се изправи, олюлявайки се, и почука с лъжичка по чашата си. Всички погледи се обърнаха към него. Той вдигна чашата си.

— Бих искал да вдигна тост за домакина и домакинята!

Гостите с готовност вдигнаха чаши.

Насърчен от отклика, Кавендиш се усмихна.

— Както много от вас знаят, семействата Фошар и Кавендиш са свързани от векове. Всички сме наясно как Фошар... хм, заеха технологията на Кавендиш за каляване на стоманата, осигурявайки собствения си възход, докато моят род залязва.

— На война като на война — обади се орангутанът от „Убийствата на улица Морг“.

— Ще пия за това — отвърна Кавендиш и отпи от чашата си. — За съжаление или за щастие, предвид традицията Фошар да умират от нелепи инциденти, никога не сме се женили помежду си.

— На любов като на война — пошегува се жената със звънчетата.

Гостите шумно приветстваха думите ѝ с пиянско одобрение.

Кавендиш изчака смехът да утихне и каза:

— Съмнявам се, че думата „любов“ някога е била изричана в този дом. Всеки може да обича. Но колко семейства могат да се похвалят, че лично са поставили начало на велика война, за да сложат край на всички войни?

Възцари се тягостно мълчание. Гостите поглеждаха крадешком към мадам Фошар, която седеше начело на масата с Емил от дясната си страна. Восъчната усмивка на лицето ѝ, която бе надянала от началото на това слово, не помръдна, но очите ѝ излъчваха същия пламък, както когато Скай ѝ напомни, че никой не живее вечно.

— Мосю Кавендиш е много любезен, но той преувеличава влиянието на семейство Фошар — заяви тя хладно. — За Първата световната война имаше много причини. Включително алчността, глупостта и арогантността. Всички семейства, събрани тук, дадоха своя принос за разпалването на войната, благодарение на която натрупахме състояния.

Кавендиш не се предаваше.

— Приемете заслужената чест, скъпа ми Расин. Вярно, че ние, хората на оръжието, притежавахме вестниците и подкупвахме политиците, но именно Фошар със своята безкрайна мъдрост платиха за убийството на ерцхерцог Франц Фердинанд, за да се разгори кървавият конфликт. Всички сме чували слуховете, че Жул Фошар е напуснал глутницата, с което си е осигурил и напускането на този свят.

— Мосю Кавендиш! — предупредително изръмжа мадам Фошар, но Кавендиш беше набрал скорост и нищо не можеше да го спре.

— Това, което мнозина обаче не знаят — продължи той, — е, че Фошар са подкупили един австрийски капрал чрез политическото му издигане и са насърчили членове на Японската имперска армия да нападнат Съединените щати. — Той замълча, за да отпие от чашата си. — Само че това се оказа лъжица не за вашата уста и нещата излязоха от контрол, а робските ви заводи бяха направени на прах... Но както някой каза преди малко, на война като на война.

Залата се скова от непоносимо напрежение.

Мадам Фошар свали маската си. Омразата, изписана на лицето ѝ, беше по-страшна и от Алената смърт. Остин не се съмняваше, че ако беше способна на телекинеза, оръжията щяха да отскочат от стените и да направят Кавендиш на парчета.

Един от гостите наруши мълчанието:

— Кавендиш, вече казахте достатъчно! Седнете си!

За първи път англичанинът забеляза как го гледа мадам Фошар. Осъзна, че е стигнал твърде далеч. Глупавата му усмивка изчезна от лицето и той повехна като цвете под кварцова лампа. Седна умислен и доста изтрезнял.

Мадам Фошар се изправи като кобра и вдигна чаша:

— Благодаря! Сега аз ще предложа тост за великия, някогашен род Кавендиш.

Червендалестото лице на англичанина побеля. Той измърмори някаква благодарност и каза:

— Трябва да ме извините. Не се чувствам добре. Лошо храносмилане, предполагам.

След което стана, отправи се към изхода и изчезна през вратата.

Мадам Фошар погледна сина си:

— Моля те, погрижи се за госта ни. Не бихме искали да падне в рова с вода.

Спокойният ѝ глас като че ли разсея напрежението и разговорите се подновиха, сякаш последните няколко минути изобщо не съществуваха. Остин обаче не беше толкова оптимистично настроен. Докато гледаше Кавендиш да излиза от стаята, си помисли, че англичанинът току-що си подписа смъртната присъда.

— Какво става? — попита Скай.

— Фошар не обичат някой да излага мръсните им ризи на показ, особено в присъствието на непознати.

Остин видя как мадам Фошар се наведе и прошепна нещо на сина си. Емил се усмихна и стана от масата. Взе Марсел и двамата заедно напуснаха оръжейната. Десет минути по-късно, тъкмо когато поднасяха брентито, той се върна сам, без Марсел. Погледна право към Остин и Скай и прошепна нещо в ухото на майка си. Мадам Фошар кимна с безизразно лице. Беше незначителен жест, но Остин схвана смисъла му. Двамата със Скай бяха добавени в списъка на смъртниците заедно с Кавендиш.

Няколко минути по-късно Марсел се върна от мисията си. Емил го видя, изправи се и плесна с ръце.

— Дами и господа, гости на Маската на Алената смърт, принц Просперо е подготвил незабравимо развлечение, което да увенчае тазвечерното празненство.

Той даде сигнал на прислужника, който запали от мангала един факел и му го подаде. Емил извади тържествено голям ключ от гънките на туниката си и тръгна през залата, прекосявайки трансепта към задната част на оръжейната. Там той се спря и пхна ключа в ниска дървена вратичка, резбована с черепи и кости. Когато я отвори, факелът припламна и запраця от хладния плесенясал въздух, който лъхна през вратата.

— Последвайте ме, ако смееете — каза Емил със самодоволно и зло изражение, след което се шумугна през вратата.

Гостите с лекомислен смях взеха чашите си с вино и тръгнаха след Емил като децата от Хамелин след Вълшебния свирач. Остин хвана ръката на Скай и не й позволи да ги последва.

— Преструвай се на пияна — каза той.

— Искане ми се наистина да бях — отговори тя. — Merde! Змеицата идва.

Мадам Фошар се приближи грациозно и каза:

— Време е Червената смърт да си тръгне, мосю Остин. Съжалявам, че не успяхме да се опознаем по-добре.

— Аз също. Тостът на господин Кавендиш беше много интересен — каза той, заваляйки думите.

— Големите фамилии често са прицел на злостни клюки. — Тя се обърна към Скай. — Маскарадът е към своя край. Мисля, че вие държите една реликва, която принадлежи на семейството ми.

— За какво говорите?

— Не си играйте с мен. Знам, че шлемът е у вас.

— Значи вие сте изпратила онзи ужасен човек.

— Себастиан? Не, той е кученцето на сина ми. Ако това ще ви утеши, той ще бъде елиминиран заради провала си. Няма значение, ние ще ви убедим да кажете къде се намира нашата собственост. Що се отнася до вас, Мосю Остин, трябва да се сбогуваме.

— До нови срещи! — отговори той, олюлявайки се.

Тя го погледна почти с тъга.

— Да... До нови срещи.

Придружена от антуража си от прислужници, мадам Фошар се насочи към изхода. Марсел стоеше наблизко. Той се приближи към Остин и Скай и изкриви уста в типичната усмивка на гангстер от филм.

— Мосю Емил ще бъде съкрушен, ако пропуснете развлечението, което ви е подготвил.

— За нищо на света! — отвърна Остин, като продължаваше нарочно да заваля думите.

Марсел запали още един факел и показа с жест вратата. Остин и Скай настигнаха шумната тълпа от гости. Марсел вървеше най-отзад, за да е сигурен, че никой няма да се отклони.

Процесията слезе по късо каменно стълбище до коридор, широк около два метра. Навлизайки в недрата на замъка, смехът на гостите започна да стихва. Веселото им настроение и разговорите замряха окончателно, когато се озоваха в тунел, където стените на нивото на очите бяха опасани с каменни лавици, отрупани с човешки кости. Емил спря пред една от тях, взе един череп от рафта и го вдигна над главата си. Черепът сякаш се смееше, развеселен от оригиналните им костюми.

— Добре дошли в катакомбите на замъка Фошар! — обяви Емил с бодър тон, сякаш е екскурзовод в „Дисни Уърлд“. — Запознайте се с един от предците ми. Не му се сърдете, че е малко резервиран. Не му се случва често да посреща гости.

Той подхвърли черепа обратно на мястото му, където той предизвика малка лавина от лакътни кости, ребра и ключици. После продължи напред, подканяйки гостите си да побързат, за да не пропуснат шоуто.

Тунелът се отвори в поредица от големи помещения с железни решетки — тъмници и стаи за изтезания както обясни Емил. Във всяка от тях имаше запалени мангали, чиято светлина се процеждаше през разноцветни паравани от рисувано стъкло.

Странната цветна светлина осветяваше въсърчените лица на фигури, които изглеждаха толкова живи, че никой не би се изненадал, ако помръднат. В една от стаите голяма маймуна натъпкваше жена в комин. В друга мъж се изравяше от гроба. Явно във всяка стая беше разиграна сцена от разказ на По.

Емил се обърна към Остин. Светлината от факела придаваше на разядените му черти сатанински оттенък, който напълно подхождаше на околния мизансцен.

— Е, мосю Остин, какво мислите за малкото ми шоу дотук?

— Не съм се забавлявал толкова, откакто бях в музея на мадам Тюсо.

— Ласкаете ме. Браво! Най-хубавото тепърва предстои.

Емил продължи напред. Стигна до една зала, която светеше в червено и всички наоколо заприличаха на жертви на Алената смърт. В пода имаше кръгъл кладенец. Над дървената плоча се поклащаше остро като бръснач махало. Върху нея имаше вързана голяма черна птица, напълзяна от плъхове. Това беше сцена от „Кладенецът и махалото“, където испанската инквизиция изтезава жертвата. Само че в този случай жертвата беше Кавендиш.

— Ще забележите някои разлики в тази сцена — каза Емил. — Плъховете в тъмницата са истински. Жертвата — също. Като същински джентълмен, мистър Кавендиш бе така мил да се съгласи да участва в нашето малко забавление.

Докато гостите любезно ръкопляскаха, насърчавани от Емил, англичанинът се бореше с всички сили с ремъците.

Махалото продължи да се спуска, докато стигна на сантиметри от повдигащите му се гърди.

— Той ще бъде убит! — изпищя една жена.

— Накълцан на парчета — потвърди Емил с неуместна радост. После започна да шепне. — Лорд Кавендиш е актьор по душа. Не се безпокойте, приятели. Острието е направено от дърво. Не бихме искали нещо да се случи на нашия гост. Но ако това ви притеснява...

Той щракна с пръсти и махалото се забави и спря. Кавендиш потръпна и замря.

Емил поведе гостите си към последната тъмница. В нея нямаше сцена, но въпреки това помещението изглеждаше най-зловещо от всички. Стените бяха облицовани в черно кадифе, което попиваше всяка светлина, процедила се през мътния черен параван. Атмосферата беше извънмерно потискаща. Всички въздъхнаха с облекчение, когато Емил ги покани да продължат по коридора. Но когато дойде ред на Остин и Скай, той препречи пътя им.

Остин се олюля като пиян и размаха шапката си.

— След теб, Гастон!

Емил беше зарязал ролята си на Просперо. Гласът му бе делови и твърд като стомана.

— Докато Марсел изведе гостите ни от катакомбите, аз имам нещо специално за вас и младата ви дама — каза той, вдигайки една от гънките на черното кадифе на стената. Зад завесата се откри цепнатина в камъните, широка около шейсет сантиметра.

Остин премигна.

— Какво става? Това част от шоуто ли е?

— Да, част от шоуто е — отвърна Емил с хладна усмивка и извади пистолет.

Остин погледна оръжието и се засмя.

— На това му се казва шоу — рече той, подрънквайки със звънчетата на главата си.

Остин пристъпи през отвора, последван от Скай и Емил. Слязоха по две стълбища. Температурата падна и въздухът замириса на блато. По стените лъщеше вода и капеше по главите им. Продължиха да слизат надолу, докато Емил най-сетне им нареди да спрат пред една ниша около метър и петдесет широка и метър и двайсет дълбока.

Мушна факелът в един свещник и дръпна парчето плат от една купчина с тухли. До тухлите имаше мистрия и кофа с хоросан. От една ниша извади тъмнозелена бутилка вино, покрита с прах и паяжини.

Беше запушена с коркова тапа, която Емил извади със зъби, и подаде шишето на Остин.

— Пийте, мосю Остин.

Остин гледаше бутилката.

— Може би трябва да го оставим да подиша.

— Имало е няколко века да диша — рече Фошар и посочи с пистолета си: — Пийте!

Остин се ухили глупаво, като че ли си мислеше, че оръжието е играчка. Допря гърлото на шишето до устните си. Виното покапа по брадичката му и той го изтри с ръка. Предложи бутилката на Фошар, но онзи отказа:

— Не, благодаря, предпочитам да остана в съзнание.

— А?

— Прекалено много неприятности ни докарахте — каза Емил. — Майка ми поръча да се отърва от вас по най-уместния начин, за който се сетя. Добрият син винаги слуша майка си. Себастиан, поздравя отново мис „Буше“.

От сянката се появи фигура и факелът освети бледите черти на мъжа, когото Остин беше кръстил бледия. Дясната му ръка висеше с превръзка за шията.

— Познавате се със Себастиан — каза Емил. — Той има подарък за вас, мадмоазел.

Себастиан хвърли стрела от арбалет в краката на Скай.

— Това е ваше.

— Какво става? — попита Остин.

— Във виното имаше парализично вещество — обясни Емил. — След секунди няма да можете да се движите, но всичките ви сетива ще продължат да функционират отлично и вие добре ще знаете какво се случва с вас. — Той извади чифт белезници изпод пелерината и ги разклати пред лицето на Остин. — А може би, ако кажете: „В името на Божията милост, Монрезор“, ще ви пусна.

— Копеле такова! — отвърна Остин. Той се подпря с ръка на стената, усетил как силата напуска краката му, но очите му не изпуснаха стрелата от арбалет на два метра от него.

Скай ахна от ужас при появата на Себастиан, но като видя какво става с Остин, тя се хвърли напред и стисна Фошар за ръката, с която държеше пистолета. Себастиан я заобиколи отзад и уви здравата си

ръка около шията ѝ. Въпреки че другата му ръка беше неизползваема, силата му беше забележителна и Скай започна да се задушава.

Изведнъж Остин се изправи. Хвана бутилката за гърлото и я стовари върху главата на Себастиан. Бутилката се счупи, пръскайки навсякъде стъкла и вино. Себастиан пусна Скай, която падна на пода, постоя прав няколко секунди със слисан поглед и се стовари на земята като отсечена секвоя.

Емил се дръпна, за да избегне падащото тяло, и насочи дулото на пистолета към Остин. Кърт хвърли една тухла и го уцели в гърдите. Опитва се да хване оръжието, но Фошар успя да стреля. Изстрелът беше напосоки и куршумът уцели стената на сантиметри от главата на Остин. По бузата му се посипаха парченца от стената, а очите му за кратко ослепяха от близкото присветване на дулото. Остин се препъна в тухлите и падна на колене. Фошар пъргаво се дръпна.

— Много жалко, че няма да преживеете бавната смърт, която ви бях предвидил — каза Емил. — Но като бездруго сте на колене, защо не помолите за живота си?

— Не мисля да го правя! — отвърна Остин. Пръстите му се свиха около тънка дървена пръчка. Той вдигна стрелата и я заби в стъпалото на Емил.

Острият ѝ връх лесно проби позлатената пантофка. Емил нададе силен вик, който отекна в подземие, и пусна пистолета.

Остин вече беше на крака. Прицели се в челюстта на Емил и с цялата си сила и тежест стовари върху нея кроше, което едва не отдели главата на Фошар от раменете му. Пистолетът издрънча на пода и Емил се сгърчи до другарчето си. Остин помогна на Скай да се изправи. Тя държеше гърлото си с ръка и с мъка си поемаше въздух.

Той се увери, че Скай все пак може да диша, а после се наведе над мъжа с брашненото лице.

— Май Себастиан допусна виното да го замае, а?

— Емил каза, че във виното има отрова. Как...

— Оставих го да се стече по брадичката ми. Толкова старо вино сигурно има вкус на оцет.

Остин хвана Емил за глезените и го издърпа в нивата. После закопча едната гривна на белезниците за китката на Фошар, а другата — за един пръстен в стената. Накрая свали шутовската си шапка и я

нахлузи на Фошар, като не пропусна да каже: „В името на Божията милост, Монтрезор“.

Взе факела от стената и поведе Скай през тунела. Въпреки че се правеше на пиян, беше успял да запомни всяка педя от пътя, по който дойдоха. Не след дълго стигнаха до тъмниците и видяха тялото на Кавендиш. Щом ги усетиха, плъховете се разбягаха. Пухкавото лице на англичанина беше замръзнало с отворена от ужас уста.

Остин сложи пръсти на шията му, но не усети пулс.

— Мъртъв е.

— Не разбирам. Няма кръв.

Остин прекара пръст по ръба на махалото, което едва докосваше перата по гърдите на Кавендиш.

— Този път Фошар за разнообразие не е излъгал. Острието наистина е дървено. Само че е пропуснал да посвети Кавендиш в шегата си. Мисля, че нашият приятел е умрял от страх. Хайде, вече не можем да му помогнем.

Продължиха по коридора и стигнаха стръмно и тясно вито стълбище. С изкачването въздухът ставаше все по-свеж. Озоваха се пред врата, която ги отведе на двора, и следвайки смеха, заобиколиха замъка. Гостите излизаха през портата с решетката.

С бавна и олюляваща се походка, като на пияни, Остин и Скай настигнаха другите. Сляха се с тълпата и минаха през портата и каменния мост. На кръглата алея отпред бяха наредени колите в очакване на гостите, които сърдечно се сбогуваха и си пожелаваха приятна вечер. Скоро всички си заминаха и останаха само Остин и Скай. Приблужи още една кола. Беше „Ролс Ройс“-ът на Дарне. Шофьорът явно бе сметнал, че колата е на някой от гостите. Остин отвори задната врата на Скай.

Чу някой да креци на френски, обърна се и видя Марсел да тича по моста. Един от прислужниците, който стоеше наблизко, чу нареждането на Марсел и застана между Остин и колата. Охранителят тъкмо посягаше под смокинга си, когато Остин го обезвреди със силен удар в диафрагмата и изкреця на Скай да се качва в колата. Той изтича от другата страна, отвори със замах вратата, изхвърли шофьора навън, удари го с лакът през устата и седна зад волана.

Включи на скорост и натисна газта. „Ролс Ройс“-ът потегли, хвърляйки камъчета зад себе си, и поднесе, докато профучаваха покрай

фонтана. Остин забеляза движение от лявата страна. Някой тичаше към колата. Завъртя рязко волана в обратната посока. Пред фаровете изскочи още един охранител. В ръцете си държеше пистолет.

Остин се сниши зад таблото и натисна газта до дупка. Мъжът се преметна през капака и се удари в предното стъкло, след което се изтъркаля настрани. Стъклото се напука. След това се строши прозорецът откъм пътническото място. Остин видя проблясване на дуло пред себе си и чу особен звук, сякаш някой удряше с пневматичен чук по хромираната решетка. Завъртя волана, усети удар с още едно тяло и врътна в обратна посока.

В лицето му блесна силна светлина. Не виждаше нищо през напуканото стъкло. Натисна отново газта, мислейки си, че се е насочил към портата, но този път ориентацията му изневери. Колата се удари в ръба на рова, подскочи във въздуха и падна във водата. Въздушната възглавница се отвори и докато Остин се опитваше да се пребори с нея, усети как през прозореца се стича вода. По покрива на потъващия автомобил се сипеха куршуми, но водата ги забавяше. Остин се сви зад таблото и напълни дробовете си с въздух. След секунда колата потъна под вода.

„Ролс Ройс“ -ът заби дългата си муцуна във водата като аварирала подводница и след броени секунди затъна в тинята и утайките, трупани с векове. Остин пропълзля пипнешком на задната седалка, протегнал ръце като антени на рак. Пръстите му напипаха мека плът. Скай го хвана за китките и го издърпа до тънкия слой въздух. Той чуваше ускореното ѝ дишане.

Остин изплю тинестата вода от устата си.

— Чуваш ли ме?

Нечленоразделният отговор май беше „да“.

Водата стигаше до брадичката му. Той протегна шия, за да държи устата и носа си над водата и бързо изстреля инструкциите си.

— Без паника! Стой до мен! Стисвай ръката ми, когато имаш нужда от въздух. Разбра ли?

Още едно нечленоразделно гъргорене.

— Сега си поеми три пъти дълбоко въздух и задръж!

Дишайки в унисон, те напълниха дробовете си докрай, точно когато въздушният джоб изчезна и те се оказаха изцяло под вода. Остин дръпна Скай към вратата, свали прозореца, измъкна се през него

и я изтегли след себе си. По повърхността на водата блестяха фенерчета. Двамата щяха да са мъртви в мига, в който подадат глави. Той я хвана здраво и заплува надалеч от колата.

Изминаха едва няколко метра, когато Скай стисна ръката му. Остин също я стисна в отговор и продължи да плува. Скай отново размърда пръсти. Беше останала съвсем без въздух. Остин се насочи нагоре към едно тъмно петно. Извади глава над водата, колкото да се подават само едно ухо и око. Марсел и хората му стреляха срещу мехурчетата въздух, които излизаха от потъналия автомобил. Той дръпна Скай на повърхността и тя си пое въздух със свирещ звук като повредена помпа. Остин ѝ даде секунда да напълни дробовете си и отново я натисна под водата.

Плувайки и излизайки само за глътка въздух, те успяха да се отдалечат от преследвачите си, но Марсел започна да разширява периметъра на търсене. Светлините от фенерите обхождаха целия ров. Остин плуваше близо до стената на замъка. Лявата му ръка беше протегната, за да се ориентира по хлъзгавите камъни. Заобиколиха една от кулите и се скриха в сянката на голям камък.

— Колко остава? — попита Скай, едва произнасяйки думите, но със здравословен гняв в гласа.

— Още едно гмуркане. Трябва да се измъкнем от рова.

Скай изруга на френски. Гмурнаха се отново, преплуваха до отсрещната страна и се подадоха на повърхността точно под гъсталака на брега.

Остин пусна китката на Скай и се хвана с две ръце за клоните. Забивайки стъпала в процепите между камъните по стената на рова, той се заизтегля нагоре като скален катерач под таван. Издърпа се по корем през ръба и подаде ръка на Скай. В мига, в който и тя се озова горе, изведнъж множество фенери осветиха хрсталака.

Двамата бързо се изтърколиха към сенките, но беше късно. Чуха се викове и стъпки. Хората на Марсел се приближаваха и от двете страни, но не стреляха от страх да не се уцелят един друг. Единственият път за бягство беше гората, обграждаща замъка.

Остин се втурна към една просека между дърветата, която се очертаваше на фона на синьо-черното нощно небе. В тъмнината проблясваше бледа чакълеста пътечка. Мокрите дрехи и умората не им

позволяваха да поставят олимпийски рекорди, но отчаянието даваше крила на нозете им.

Хората на Марсел се разкрещяха, като видяха плячката пред очите си. Пътеката стигна до кръстопът.

— Накъде? — попита Скай.

Нямаха много избор. И от двете страни чуваха приближаващи се стъпки.

— Напред! — викна Остин.

Той прекоси кръстопътя, следван от Скай. Докато тичаха, той се оглеждаше за пролука, но дърветата все повече се сгъстяваха, храсталаци и тръни препречваха пътя им. После гората изведнъж свърши и пътеката продължи между стени от жив плет, високи около три метра. Стигнаха до разклон. Остин направи няколко крачки по едната пътека, после се върна и тръгна по другата. И двете бяха обградени от жив плет, непроходим също като стена.

— Уф! — изпуфтя той.

— Мисля, че това е лабиринт.

Скай се огледа.

— Oh, merde!^[1] Какво ще правим сега?

— Тъй като нямаме лабораторен плъх, който да ни води, предлагам да продължим да вървим, докато не намерим изход.

Избраха лявата пътечка и продължиха покрай извита стена от плет. Пътечката направи рязък завой и отново се разклони. Този лабиринт няма да е лесен, помисли Остин. Беше нахвърлян свободно, с кръгове и завърнутулки, вместо с прави ъгли. Заобикаляха остри ъгли, само за да открият, че се движат общо взето в кръг.

Хората на Марсел също бяха в лабиринта. Остин и Скай два пъти спираха и затаяваха дъх, докато гласовете от другата страна на плета заглъхнат. Намираха се на няколко крачки от тях и само гъстите листа ги делиха от преследвачите.

Остин знаеше, че Марсел ще повика подкрепление и че е въпрос на време да ги хванат. Историята нямаше да има щастлив край, ако не успеят да излязат от лабиринта. Ако беше на мястото на Марсел, щеше да заварди всички изходи.

По дяволите!

Остин удари крака си в нещо твърдо. Коленичи и изля яда си в тихи ругатни. Гневът му обаче отстъпи място на тиха радост, когато

откри, че предметът, който е сритал, всъщност е дървена стълба, забравена от някой градинар.

Вдигна стълбата, подпря я на плета и се изкачи до плоската му повърхност. Запълзя по корем, а остриите клончета го пробождаха като пирони през шутовския костюм. Важното обаче беше, че плетът издържа тежестта му.

Виждаха се движещи се светлини на различни места в лабиринта. Една група приближаваше по пътеката към Скай. Той я повика тихо и ѝ каза да се качи по стълбата. После издърпа стълбата и легнаха върху нея. Само след секунда чуха ботуши по чакъла, тежко дишане и шепот.

Остин изчака преследвачите да се отдалечат, после прехвърли стълбата като мост до съседната стена от плет. Пропълзя по стълбата и я задържа, за да мине и Скай. Повториха упражнението още веднъж.

Така можеха да излязат от лабиринта. Работеха като екип, местеха импровизирания си мост, пълзяха по него, оглеждаха се за преследвачи и отново го преместваха. Клоните деряха дланите и коленете им, но те не обръщаха внимание на болката.

Остин виждаше черната линия на дърветата в мрака. Оставаха им само две стени от жив плет, когато чуха рева на хеликоптер откъм замъка. Машината летеше на стотина метра височина и приближаваше към лабиринта. Два прожектора осветяваха земята под него.

Остин бързо премести стълбата върху следващия плет, но в бързината прецени зле разстоянието. Когато запълзя по нея, тя се изплъзна и той падна на пътеката. Скочи на крака и се покатери обратно при Скай. Отново намести стълбата, този път по-внимателно. Премина по нея и Скай побърза да го последва.

Грешката им струваше ценно време. Хеликоптерът закръжа над лабиринта, а ярките му светлини превръщаха нощта в ден. Остин се прехвърли върху последния плет и се обърна да помогне на Скай. Кракът ѝ се подхлъзна на едно от стъпалата и той се протегна да я издърпа.

Хеликоптерът приближаваше.

Щом Скай се озова до Остин, той спусна стълбата от външната страна на последния плет. Тя слезе бързо по нея. Ловкостта ѝ отчасти може би се дължеше на желанието да избегне краката на Остин, готови всеки момент да я настъпят по ръцете. Когато и двамата бяха на

земята, Остин свали стълбата и я бутна под плета. Двамата със Скай се проснаха по очи до нея.

В този момент хеликоптерът изрева над главите им.

Усетиха течението, когато машината направи остър завой и се върна над плетеницата от стени. След минута се отдалечи и започна да обикаля над гората.

За миг прожекторите на хеликоптера осветиха пролука в гората. Остин помогна на Скай да се изправи и двамата се втурнаха по чакълестата пътека, заобикаляща живия плет. Продължиха по тревистата просека в гората, без да знаят къде отиват, но благодарни, че са се измъкнали от лабиринта.

След няколко минути излязоха на открито. Намираха се на някаква поляна, но вниманието на Остин беше привлечено от призрачен силует на сграда в края на гората.

— Какво е това? — прошепна Скай.

— В бурята всяко пристанище е спасение — отвърна Остин.

Каза й да стои на място и се втурна през поляната, огряна от сребристите лъчи на луната.

Остин успя да стигне до отсрещния край на поляната и тръгна покрай сградата. Откри незаключена врата и се вмъкна вътре. Усети миризма на масло и бензин. В един гараж не може да няма кола или камион. Напипа ключа на лампата и след секунда разбра, че не е в гараж, а в малък хангар.

Вътре имаше яркочервен биплан със сърцевидна опашка с черна емблема на триглав орел. Остин прокара пръсти по платнения фюзелаж, възхитен от безупречната реставрация на самолета. От долната страна на двете крила имаше продълговати метални резервоари, от външната страна на които бяха нарисувани черепи и кости — отрова.

Надникна в двойната кабина. Пред седалката в задната кабина се виждаха един лост и педал, с който се управлява вертикалният стабилизатор. Явно това беше мястото на пилота, който с движението на лоста напред и назад контролира елеваторът, а настрани — елероните в края на крилата, за да завие самолетът. Системата беше примитивна, но в същото време удивително проста, позволяваща управление само с една ръка.

В кабината имаше множество прибори, които едва ли са били налични в оригиналния модел — съвременна радиостанция, модерен компас и навигационна система GPS. Двете кабини бяха свързани със слушалки. Остин огледа набързо хангара. По стените висяха инструменти и резервни части. Надникна в склада, който беше пълен с пластмасови контейнери, маркирани с черепи и кости. Надписите сочеха, че в тях се съдържат пестициди.

Остин грабна фенер от една кука на стената, изключи осветлението и се приближи до вратата. Всичко беше тихо. Присветна три пъти с фенера и видя как една сянка се стрелна от гората и безшумно прекоси поляната до хангара. Огледа се, за да се увери, че никой не я е забелязал, дръпна я вътре в хангара и затвори вратата.

— Защо се забави толкова? — попита Скай леко ядосано. — Притесних се, като видях първо да светваш лампите, а после да ги гасиш.

Остин нямаше нищо против обвинителния той на Скай — приемаше го като знак, че естествената ѝ енергичност се завръща. Целуна я по бузата.

— Извинявай! Имаше опашка на рецепцията.

Тя премигна, взирайки се в тъмнината.

— Какво е това?

Остин включи фенера и освети фюзелажа от дървеното витло до герба на опашката.

— Пред себе си виждаш въздушното въоръжение на семейство Фошар. Явно го използват за пръскане на лозята.

— Красив е!

— Не само. Това е нашият билет за бягство.

— Можеш ли да летиш с такова нещо?

— Предполагам.

— Предполагаш?! — Тя поклати глава. — Някога летял ли си с подобен самолет?

— Десетки пъти. — Остин забеляза скептичния ѝ поглед и се поправи. — Добре де, веднъж, на един панаир.

— Панаир — повтори тя с леден тон.

— Голям панаир. Виж сега, самолетите, които съм управлявал, може да са имали малко по-сложни системи, но принципът е един и същ.

— Надявам се да пилотираш по-добре, отколкото шофираш.

— Не беше моя идея да плуваме посред нощ. Ако си спомняш, бях разсеян от хрътките на Фошар.

Тя го щипна по бузата.

— Как бих могла да забравя, скъпа. Е, какво чакаме? Кажете какво да правя.

Остин ѝ показа няколко ключа на стената с надписи на френски.

— Първо ми кажете какво пише тук.

Тя му ги преведе. После я заведе до предната част на самолета, сложи ръцете ѝ върху витлото и ѝ каза да завърти перките и бързо да отскочи назад. Самият той се качи в пилотската кабина, провери бързо уредите и ѝ даде знак с вдигнати палци. Скай стисна перките с две ръце, завъртя ги и отскочи назад, точно според инструкциите. Моторът се закашля, но не успя да запали. Остин нагласи леко газта и ѝ каза да опита пак. На лицето ѝ се изписа мрачна решителност, когато вложи цялата си сила в завъртането. Този път двигателят запали и ревът му изпълни хангара.

Скай се втурна през мъглата от изгорели газове и натисна ключовете на стената, за да отвори вратата на хангара и да включи осветлението на пистата. После се качи в кабината. Още не беше успяла да закопчае колана, когато самолетът излезе от хангара.

Остин не губеше време. Максимално бързо ускори. Наду двигателя и самолетът започна да набира скорост между двойните линии от светлини на пистата. Стараеше се да пипа леко лостовете, но от неопитната му ръка самолетът поднесе и се забави.

Знаеше, че ако скоро не достигне скорост за излитане, ще се разбие в дърветата. Наложил си да се успокои и да остави лостовете сами да насочват ръцете и краката му. Самолетът се изправи и започна отново да набира скорост. Остин леко дръпна елеватора. Колелата се отлепиха от земята и самолетът започна да се издига, но все още беше опасно ниско и близо до дърветата.

Искаше да се вдигне само с още няколко педи. Сърцатият биплан явно чу молитвите му, защото набра още височина и едва-едва закачи върховете на дърветата с колелата си. Крилете се разлюляха, но бързо си възвърнаха равновесието.

Докато самолетът продължаваше да се издига, Остин се огледа наоколо. Пейзажът тънеше в мрак, с изключение на замъка Фошар и

зловещите му кули, които бяха облети в светлина. Опитва се да начертае мислена карта, разчитайки на спомените си от пътуването с колата. Видя кръглата площадка със странния фонтан и алеята, водеща през дългия тунел от дървета.

Зави, за да последва пътя през лозята на изток. Летеше на височина около триста метра. Бореше се с лекия вятър, който не позволяваше на самолета да надвиши скорост от сто и двайсет километра в час. Доволен, че е поел курс към цивилизацията, той взе микрофона, свързан с кабината на Скай.

— Съжалявам за излитането — опита се той да надвика рева на двигателя, — надявам се да не съм те разтресъл прекалено.

— Всичко е наред, само да успея да си върна зъбите в устата.

— Радвам, се да го чуя. Внимавай със зъбите, ще ти трябва за вечерята.

Идея къде отиваме?

— Летим горе-долу в посоката, от която дойдохме. Оглеждай се за светлини. Ще се опитам да кацна на пътя до някой град. Надявам се, че по това време да няма много движение. Отпусни се и се наслаждавай на полета.

Остин насочи вниманието си към безопасното приземяване. Въпреки кавалерското си отношение, беше наясно с рисковете, които го очакваха. Летеше практически на сляпо над непознат терен, с антикварен самолет, без никакъв опит, с изключение на онзи панаир. Същевременно се наслаждаваше на простата надеждност на старата машина. Това си беше истински полет. Нямаше покрив на кабината, която да го дели от хладния вятър. Седеше буквално върху двигателя и шумът го оглушаваше. Изпита още по-голямо уважение към мъжете, летели с тези самолети в бой.

Много му се искаше да изтръгне още няколко възела от биплана, който едва пълзеше в нощното небе. Окуражи се, като видя блещукащи светлини в далечината. Наближаваха края на огромните владения на Фошар. Самодоволството му изгасна, като чу Скай да крещи в слушалките.

В същия момент забеляза някакво движение с периферното си зрение и се обърна наляво. Хеликоптерът, който ги беше преследвал над лабиринта, като по магия се беше материализирал на няма и сто метра от тях. Кабината беше осветена, а на пътническото място седеше

един от охранителите на Фошар с автомат в скута. Въпреки че самолетът бе лесна мишена, той не направи опит да стреля.

След секунда по радиото се чу познат глас — Емил Фошар.

— Добър вечер, мистър Остин. Много се радвам да ви видя отново.

— Каква приятна изненада, Емил! Но не забелязвам да сте в хеликоптера.

— Защото съм в контролната зала на замъка. Аз обаче ви виждам много ясно с камерата на хеликоптера.

Остин се обърна към камерата, закачена под хеликоптера, и помахаше с ръка за поздрав.

— Мислех, че още сте в тъмницата с останалите пльхове.

Емил не обърна внимание на хапливата забележка.

— Харесва ли ви моят „Фокер Авиатик“, мистър Остин?

— Бих предпочел F-6 с ракети въздух-въздух, но и с това ще се задоволя. Много мило от ваша страна, че ми го заехте.

— Няма за какво. Фошар са извънредно щедри към гостите си. А сега ще ви помоля да обърнете или ще бъдете застрелян.

Мъжът в хеликоптера се размърда и насочи своя АК-47 към кабината на самолета.

— Очевидно сте ни проследили. Защо не ни застреляхте по-рано?

— Не ми се ще да повредя самолета.

— Ах, тези момчета с техните играчки.

— Моля?

Остин остави самолета на дрифт за няколко метра. Хеликоптерът рязко зави, за да избегне сблъсъка.

— Съжалявам — извини се Остин, — не съм свикнал с този самолет.

— Детинските ти маневри доникъде няма да те отведат! — мина на „ти“ Фошар. — Добре познавам способностите на моя „Авиатик“. Много неприятно ще ми бъде да го изгубя, но съм готов да го преживея. Само гледай!

Емил явно беше дал заповед на пилота си, защото хеликоптерът се вдигна високо над „Авиатика“ спусна ските си на няколко педи над главата на Остин. Бипланът опасно се залюля под въздушното течение. Остин насочи носа на самолета надолу, но хеликоптерът го последва,

за да му покаже, че няма къде да избяга. След няколко секунди хеликоптерът се дръпна и отново се озова зад опашката му.

В слушалките се чу гласът на Емил.

— Както виждате, мога да ви сваля, когато си пожелаея. Ако не обърнете назад, и двамата с приятелката ти ще загинете.

— Аз може и да не съм ти от полза, но ако тя умре, и тайната на шлема си отива с нея.

— Ще поема този риск.

— А дали първо да не питаш майка си?

Емил изруга на френски. След секунди хеликоптерът отново се вдигна над самолета. Ските му го притиснаха надолу. Вдигна се леко и отново се спусна. Остин едва удържаше „Авиатика“. Беше неравна надпревара. Самолетът от плат и дърво не беше равностоен противник на бързия и маневрен хеликоптер. Емил можеше да го притиска надолу, докато не се разбие или не се разпадне във въздуха.

Остин грабна микрофона.

— Добре, ти печелиш. Какво искаш да направя?

— Да се върнеш на пистата. И не се опитвай да ми играеш номера. Ще те чакам там!

„Бас ловя!“, помисли си Остин.

Той наклони самолета и го обърна. Скай, която чу целия разговор в слушалките, каза:

— Кърт, не можем да се върнем. Той ще те убие.

— Ако не се върнем, ще убие и двама ни.

— Не искам да го правиш заради мен.

— Не се притеснявай. Правя го за себе си.

— По дяволите, Остин! Проклет си като французин!

— Ще го приема за комплимент. Но те предупреждавам, че не ям охлюви и жабешки бутчета.

— Добре, предавам се. Но няма да се дам без бой.

— Нито пък аз. Коланът ти затегнат ли е?

Той изключи интеркома и се съсредоточи върху злокобните кули на фамилния замък на човека, който искаше да го убие. Наближиха замъка и Остин видя двете линии от светлини, бележещи пистата пред хангара. Престори се, че захожда към тях, но в последния момент зави в обратна посока и литна право към най-близката кула.

Хеликоптерът не изоставаше. По радиото се чу гласът на Емил, който крещеше на френски. Остин сви рамене, изключи радиото и насочи цялото си внимание върху предстоящата задача.

Хеликоптерът се дръпна настрани точно в момента, когато изглеждаше, че самолетът ще се разбие в кулата. Само няколко метра пред нея Остин рязко зави и прелетя над замъка диагонално към отсрещната кула. Описа тесен кръг около нея и се върна обратно, изписвайки осмица. Същото направи със следващата кула. Представяше си как ще реагира Емил, но не го интересуваше. Беше готов да се обзаложи, че Фошар няма да се опита да го свали точно над замъка.

Знаеше, че не може цяла вечност да описва осмици. Пък и не възнамеряваше. При всеки завой оглеждаше терена отвъд рова. Включи отново радиото. По средата на следващата осмица рязко зави, прелетя над кръглата площадка с чудатия фонтан и се насочи към светлините на дългата алея.

Хеликоптерът кръжеше високо над него. В момента в който Остин премина над стената, той се спусна след него и зае позиция над „Авиатика“. Остин се сниши докато колелата стигнаха на няколко метра над земята. Пилотът на Фошар можеше веднага да го притисне, но сметна, че Остин се готви да кацне и се отдръпна. Този миг на нерешителност му излезе през носа.

Вместо да се приземи, Остин полетя през тунела между дърветата.

Хеликоптерът набра височина, закачайки върховете на дърветата със ските си. Пилотът описа кръг.

— Хвани го! Хвани го! — крещеше Фошар по радиото.

Пилотът се подчини и погна „Авиатика“ в тунела като хрътка — лисица.

Благодарение на по-голямата си скорост бързо го настигна. Остин чуваше трещенето на ротора, което заглушаваше собствения му двигател. Устните му се разтегнаха в усмивка. Боеше се хеликоптерът да не литне над гората и да го причака в другия край. Явно обидата за майката на Фошар беше постигнала целта си и го бе разярила до безумие. Никой не обича да го наричат „мамино синче“, особено когато е вярно.

Остин летеше на два метра над земята. Имаше по няколко метра от двете страни, но все пак беше прекалено тясно и най-малкото отклонение щеше да остави самолета без крила или Остин — без глава.

Хеликоптерът го следваше плътно зад опашката, но Остин се опита да не мисли за него. Вниманието му беше насочено върху тъмното петно в далечината, което бележеше края на тунела. Някъде около средата той спокойно се пресегна и дръпна лоста на контейнерите с пестициди.

Отровата заизлиза на големи струи от двата контейнера. Белият облак покри предното стъкло на хеликоптера и заслепи пилота, после започна да се просмуква през отворените отдушници и превърна кабината му в летяща газова камера.

Пилотът изкрещя от болка и вдигна ръце, за да изтрие лютивата течност от очите си. Хеликоптерът се наклони настрани, а перките му започнаха да секат дърветата. Роторът се разпадна, последван от фюзелажа. Горивото се запали и хеликоптерът избухна в огромно оранжево-бяло кълбо.

Остин продължи напред и излетя като снаряд от тунела. Щом излезе на открито, дръпна елеватора и самолетът се вдигна нагоре. Докато бавно набираше височина, Остин погледна през рамо. От изхода на тунела бълваха дим и пламъци, а над гората грееше зарево.

Той включи интеркома.

— Излязохме!

— Опитвах се да се свържа с теб — отговори Скай. — Какво стана там?

— Нищо, малко мерки за контрол над вредителите.

В далечината се виждаха светлините на шосетата и градовете. Не след дълго под тях се появиха фарове на автомобили. Остин потърси път, който да е едновременно достатъчно осветен, но и пуст, и кацна малко тромаво, но безаварийно. Изведе самолета от шосето и го остави в края на ливадата.

Щом стъпиха на земята, Скай прегърна Остин и впи устните си в неговите в целувка, която далеч не бе само приятелска. След това тръгнаха напред. Въпреки раните и синините, на сърцата им беше леко.

Прегърнал Скай, Остин вдъхваше аромата на тревата и сеното наоколо.

След около час стигнаха до стара странноприемница. Съдържателят беше полузаспал, но когато Остин и Скай влязоха и попитаха за стая, веднага се разсъни.

Зяпна шутовския костюм на Остин, после Скай която приличаше на сбила се улична котка, след това пак Остин.

— American?^[2]

— Oui!^[3] — отвърна Остин с уморена усмивка.

Онзи кимна разбиращо с глава и им подаде книгата за регистрация.

---

[1] О, по дяволите! (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Американци? (фр.) — Бел.прев. ↑

[3] Да! (фр.) — Бел.прев. ↑

Траут лежеше на койката с ръце под главата. Изведнъж усети, че тихото ръмжене на двигателите на подводницата се е заменило от едва доловима вибрация. Почувства леко разтърсване, все едно подводницата е спряла. После настъпи тишина.

— Какво беше това? — обади се Гамей, която дремеше на горната койка.

— Струва ми се, че акостирахме.

Той свали дългнестото си тяло от койката, стана и притисна ухо до вратата. Не чу нищо и реши, че подводницата е стигнала до целта си. След няколко минути вратата се отвори и въоръжените пазачи им заповядаха да се размърдат. Санди чакаше в коридора, охранявана от други двама. Бяха я преместили в друга каюта и сега за първи път я виждаха след посещението на Маклийн.

Пол ѝ намигна успокоително, я тя му отговори с нервна усмивка. Санди се държеше, но Траут не беше изненадан от издръжливостта ѝ. Човек, който редовно пилотира батискаф, може да бъде уплашен, но не и да изгуби ума си. Водени и следвани от пазачи, тримата се изкачиха няколко нива по-нагоре и стигнаха до палубата на подводницата пред командния пункт.

Подводницата беше дълга около сто и двайсет метра. Беше закотвена в укрите за подводници, напомнящо на пещера с висок сводест таван. В далечния ѝ край се виждаше сложна система от конвейерни ленти и подемици, които изчезваха някъде в стената. Пазачите ги избутаха по тясното мостче. Маклийн чакаше на кея.

— Добър ден, спътници — поздрави ги той с широка усмивка. — Последвайте ме, ако обичате, за да навлезем в следващата фаза от нашето приключение.

Маклийн ги поведе към голям товарен асансьор. Когато вратата се затвори, той погледна часовника си и усмивката му изчезна.

— Имате трийсет и две секунди да говорите — каза той.

— Трябват ми само две, за да попитам къде сме — отвърна Пол.

— Не знам точно, но съдейки по климата и релефа, предполагам, че сме някъде в Северно море или Скандинавия. Може би дори Шотландия. — Той отново погледна часовника си. — Времето изтече.

Вратата на асансьора се отвори и те се озоваха в малка стая. Въръженият пазач, който ги очакваше, излая нещо по радиостанцията и ги поведе навън към един минибус. Направи им знак да се качат, а самият той седна отзад, за да може да ги държи под око. Преди да спуснат щорите на прозорците, Пол успя да зърне дълго тясно заливче под шосето.

След двайсетина минути по черни пътища бусчето спря и пазачът им нареди да слязат. Намираха се в комплекс от сгради, ограден с бодлива тел с електрически трансформатори върху нея. Навсякъде имаше охрана, а комплексът обезпокоително напомняше на концентрационен лагер. Въръженият мъж им посочи една ниска и широка бетонна сграда, напомняща на склад. За да стигнат до нея, трябваше да преминат през друга бодлива тел. Докато вървяха към входа, от постройката се разнесе неземеен крясък, последван от хор от пронизителни писъци и вой.

На лицето на Санди се изписа тревога.

— Това зоопарк ли е? — попита тя.

— Може и така да се каже — отговори Маклийн. Мрачната му усмивка не беше особено успокояваща. — Но тук ще видите същества, за чието съществуване Лондонският зоопарк дори и не подозира.

— Не разбирам — каза Гамей.

— Ще разберете.

Пол го сграбчи за ръкава.

— Не си играйте с нас, моля ви!

— Съжалявам за жалкия опит за хумор. Правил съм това вече много пъти и започвам да обръгвам. Опитайте се да не се плашите твърде много от това, което ще видите. Целта на представлението не е да ви нарани, а само да ви стресне и да ви накара да се подчините.

Пол се усмихна вяло.

— Нямате представа колко добре се почувствахме, доктор Маклийн.

Маклийн повдигна рунтавите си вежди.

— Виждам, че и вие си падате по черния хумор.

— Какво да правя, нали съм янки. Дългите зими не предразполагат към слънчева представа за света.

— Това е добре. Ще ви трябва всяка частица песимизъм, на който сте способни, за да оцелеете в този ад. Добре дошли на странния остров на доктор Моро — каза той, напомняйки им фантастичния разказ за лудия учен, който превръща хората в животни.

Пазачът отвори двойната стоманена врата и смрадта, която се разнесе отвътре, задуши всичките им мисли. Но миризмата не беше нищо в сравнение със звуците и картината, която се откри пред очите им в голямата зала.

Покрай стените бяха наредени клетки с човекоподобни зверове, които хапеха и деряха с нокти по решетките. Бяха двайсет и пет — трийсет на брой. Стояха на два крака, полуприведени, и носеха мръсни парцали.

Дългите им и сплъстени бели коси и бради криеха лицата им, но все пак си личаха съсухрените и сбръчкани черти със старчески петна. Надаваха дивашки яростни викове, оголвайки неравните си пожълтели зъби. В кървавочервените им очи блестяха ужасяващи пламъци.

На Санди ѝ дойде в повече. Здравият разум я накара да се втурне към вратата, но там я пресрещна висок мъж във военни камуфлажни дрехи. Той я хвана за ръката и я върна в сградата. Мъжът имаше поразително голям нос, заострена брадичка и злобна уста, в която проблясваха златни зъби. На главата си носеше килната черна барета. Появата му оказа странен ефект върху съществата в клетките. Те замлъкнаха и се дръпнаха назад към стената.

— Добър ден, доктор Маклийн — поздрави мъжът с европейски акцент. После изгледа семейство Траут, като задържа погледа си върху Гамей. — Това ли са новите ни попълнения?

— Те са специалисти в нашата област — отговори Маклийн.

На вратата се зашумя.

— Какъв късмет! Довел сте новите ни гости точно във времето за хранене.

В залата влязоха няколко пазачи, бутайки количка, отрупана с капани за плъхове — от тези, които улавят гризачите, без да ги убиват. Мъжете разтовариха капаните, занесоха ги при клетките и освободиха цвърчащите им обитатели.

Със светнали като рубини очи белокосите създания се върнаха в предната част на клетките. Явно упражнението им беше познато, защото когато плъховете излязоха от капаните, съществата бяха готови. Нахвърлиха се върху злощастните гризачи мълниеносно като пантери. Със свирепо ръмжене ги разкъсваха поглъщаха с наслада, все едно са изискани ястия в петзвезден ресторант.

Санди отново се втурна към вратата. Този път мъжът с баретата я пусна да излезе, заливайки се от смях. Гамей се изкушаваше да я последва, но знаеше, че ако мъжът само я докосне, ще му изтръгне ръката.

— Младата дама явно не оцени нашата система за рециклиране. Контролираме популацията от гризачи и едновременно с това храним любимците си. — После се обърна към Маклийн. — Надявам се, че вече сте разказал на гостите ни за нашето прекрасно местенце.

— Вие сте значително по-красноречив и убедителен от мен, полковник — отвърна Маклийн.

— Вярно е. — Мъжът се обърна към двамата Траут. — Аз съм полковник Стрега и ръководя тази лаборатория. Мръсните дяволи, които виждате да си похапват, някога са били хора като вас. Ако вие и двете дами не изпълнявате това, което ви се казва, можем да ви превърнем в техни събрата. Или в поредния им обяд. Зависи от настроението и великодушието ми. Правилата са прости. Ще работите, без да се оплаквате, а в замяна на това ще ви позволим да живеете. Разбрахте ли?

Пол правеше всичко възможно да не обръща внимание на шума от дъвчене и оригване, който се носеше откъм клетките.

— Разбирам, полковник, и ще предам посланието ви на приятелката си със слабия стомах.

Стрега впери в него вълчите си жълти очи, сякаш се опитваше да запамети лицето му. После дари Гамей с четиринайсеткаратовата си усмивка, тропна с токове, завъртя се и се насочи към вратата. Пазачите ги изведоха от сградата, а двамата и не чакаха втора покана. Стрега тъкмо се качваше в един „Мерцедес“ кабриолет. Санди се беше подпряла на стената и повръщаше. Гамей се приближи и я прегърна.

— Съжалявам за всичко това — каза Маклийн. — Стрега настоява да показваме това на новодошлите. Кара ги да се подмокрят от страх.

— И още как — отвърна Санди, — следващия път ще си взема памперс.

Маклийн въздъхна.

— Всички имахме тежък ден. Време е да се настаните. Като си вземете душ и се преоблечете, ще се съберем при мен да пийнем.

Изминаха малко под един километър с бусчето, преминавайки през още електрифицирани заграждения от бодлива тел, докато стигнаха до голяма сграда с кръгъл покрив, заобиколена от малки постройки с плоски покриви.

— Това е лабораторията, в която ще работим — поясни Маклийн, а после посочи една сграда, отделена от другите. — А това е бърлогата на Стерга. Охраната живее точно до него. Малките къщички са за научния екип. Приличат на бункери, но са доста удобни.

Въоръжените мъже наредиха на всички да слязат и показаха на семейство Траут и Санди две съседни къщички. Маклийн живееше точно до тях. Пол и Гамей влязоха в своята: една стая с желязно легло, малка масичка, стол и баня. Беше спартанско, но чисто. Свалиха дрехите си и си взеха дълъг горещ душ. Пол се избърсна с тъпата еднократна самобърсначка, която му бяха оставили.

На леглото ги чакаха два старателно сгънати зелени гащеризона. Нямаха никакво желание да обличат затворническа униформа, но собствените им дрехи воняха още отпреди посещението в зверилника. Ръкавите и крачолите на Пол му бяха малко къси, но дрехата не беше неудобна. Само папийонката не ѝ подходеше, но той така или иначе не я сложи. Що се отнася до Гамей, тя би изглеждала добре и в чувал от зебло.

Отидоха да вземат Санди, но я намериха заспала и решиха да не я будят. Маклийн ги посрещна в своята къщичка, която беше същата като останалите, само че с добре зареден бар. Настоя да го наричат Мак и наля три чаши шотландско уиски. Взе бутилката и тримата излязоха навън. Въздухът беше хладен, но не неприятен.

— Мисля, че вътре има бръмбари — обясни той. — Полковник Стрега е изобретателен човек.

— Не съм сигурна, че чувството му за хумор ми допада — отвърна Гамей.

— Други са силните му страни. Международният трибунал с удоволствие би разговарял с него за някои масови гробове в Босна. Как

е уискито?

— Чудесно! Какво повече да искаш от един екзотичен курорт?

— Когато се почувствам прекалено потиснат, си представям, че съм на почивка на далечен остров — каза Маклийн.

— В курортите, на които аз съм бил, не поднасят обета в капани за мишки — отбеляза Пол.

Настъпи неловко мълчание. Гамей първа го наруши.

— Какво или кои са били тези кошмарни създания в клетките?

Маклийн не отговори веднага.

— Това бяха грешки.

— Като колега учен ще ни разберете, ако ви помолим да бъдете по-конкретен — каза Пол.

— Съжалявам, може би трябва да започна отначало.

Маклийн си наля още уиски, отпи голяма глътка и заговори, загледан някъде в далечината.

— Сега ми се струва много отдавна, но всъщност минаха само три години, откак бях нает от малка научноизследователска компания в близост до Париж да работя с ензими — протеините, произвеждани от живите клетки. Интересувах се за ролята на ензимите в процеса на остаряване. Фирмата имаше ограничени ресурси, затова много се зарадвахме, когато ни погълна голям конгломерат.

— Кой стоеше зад него? — поинтересува се Пол.

— Не знаехме и не ни интересувахме. Дори си нямаше име. Получихме сериозни повишения. Обещаха ни повече финансиране и ресурси. Затова и не възразихме, когато ни наложиха нови условия.

— Какви бяха те?

— Новото ръководство нареди постоянно да бъдем наблюдавани от охрана. В престилки и костюми, но все пак охрана. Движението ни беше ограничено. Живеехме в общежитие близо до лабораторията. Сутрин и вечер ни извозваха служебни автомобили. Семейните имаха право на посещения от време на време, но всички бяхме изрично предупредени за поверителния характер на работата ни. Дори подписахме договори, с които се съгласявахме да спазваме строгите правила. И въпреки това витаехме в облаците: разбирате ли, ние търсехме философския камък.

— Мислех, че сте химик, не алхимик — рече Гамей. — А доколкото си спомням, философски камък наричали веществото, което

уж можело да превръща обикновени метали като олово в сребро или злато.

Маклийн кимна.

— Това е широко разпространена заблуда. Много учени обаче смятали, че камъкът е легендарният „еликсир на живота“. Смесено с вино, това вълшебно вещество можело да лекува рани, да връща младостта и да удължава живота. Този камък търсехме ние.

— Иначе казано, безсмъртие — каза Пол. — По-лесно би било да превърнеш олово в злато.

По устните на Маклийн пробяга усмивка.

— И аз това си мислех неведнъж по време на опитите. Често размишлявах над невъзможната задача, която си бяхме поставили.

— Не сте били първите провалили се.

— О, не, доктор Траут. Не ме разбрахте правилно. Ние не се провалихме.

— Чакайте малко! Казвате, че еликсирът на живота съществува?

— Да! Открихме го на дъното на океана в хидротермалните пукнатини на Изгубения град.

Двамата се втрениха в Маклийн, чудейки се дали шотландецът окончателно не си е загубил ума.

— Доста отдавна си вра носа в морската тиня — каза Пол след малко, — но никога не съм попадал на нещо, дори бегло напомнящо на Извора на младостта.

Гамей поклати глава.

— Простете за скептицизма, но като морски биолог съм по-добре запозната с пукнатините от Пол и, честно казано, нямам никаква идея за какво говорите.

В сините очи на Маклийн проблеснаха весели искри.

— Знаете повече, отколкото си мислите, девойче. Обяснете ми защо учени от цял свят така се заинтригуваха от микроорганизмите, открити около пукнатините.

— В това няма нищо чудно — сви рамене Гамей. — Тези бактерии не са като останалите, които сме намирали досега. Те са „живи вкаменелости“. Условията в Изгубения град са подобни на тези по време на зараждането на живота на планетата. Ако разберем как еволюира животът около пукнатините, ще научим как може би е започнал той на Земята или дори на други планети.

— Именно! Работата ми започна с едно елементарно предположение: ако разполагаш с нещо, което участва в създаването на живота, то сигурно ще може и да удължава живота. Компанията ни имаше достъп до проби, взети при предишни експедиции до Изгубения град. Ключът се оказа в ензимите, произвеждани от тези микроорганизми.

— По какъв начин?

— Всеки жив организъм на земята е програмиран за единствена задача: да възпроизвежда себе си колкото може повече. След като си свърши работата, той става излишен. Всички организми носят в себе си ген, който им повелява да създават поколение. При човешките същества той понякога се активира преждевременно и тогава се наблюдава синдромът на Вернер, при който осемгодишното дете изглежда като осемдесетгодишен човек. Предположихме, че ако този ген може да се активира, той съответно може и да се деактивира, като резултатът ще бъде забавяне на стареенето.

— Как може да се тества подобно нещо? — попита Пол. — Трябва да го давате на участниците в експеримента и да чакате десетки години, за да видите дали ще живеят по-дълго от контролната група.

— Имате право. Ще има проблеми и с патента. Той може да изтече, преди продуктът да е стигнал до пазара. Но този ензим не само изключва въпросния ген, но и действа като супер антиоксидант, обезоръжаващ свободните радикали. Тоест, може не просто да забави химичните процеси на остаряването, но и да върне младостта.

— Философският камък?

— Да. Ето че вече разбрахте.

— И действително сте успели да го постигнете?

— Да, с лабораторни животни. Взехме мишки на преклонна възраст и драстично ги подмладихме.

— Колко драстично?

— По човешките стандарти мишките бяха на деветдесет години, а ние ги подмладихме до четирийсет и пет.

— Искате да кажете, че сте върнали възрастта им наполовина?

— Съвсем точно. Мускулен тонус, структура на костите, енергичност, способност за възпроизвеждане. Мишките останаха поизненадани даже и от нас.

— Забележително постижение — призна Гамей, — но човешкото същество е значително по-сложно от мишката.

— Да — въздъхна Маклийн, — вече го разбрахме.

Гамей схвана неизказаното послание.

— Експериментирали сте с хора, нали?

— Не и в първоначалния си екип. Предстояха години на експерименти, преди да преминем към хора. И щяхме да го направим при най-строги и регламентирани условия. — Той преглътна питието си, сякаш да отмие неприятните спомени. — Екипът ми представи предварителните си открития и известно време нищо не чухме. След това ни съобщиха, че ни разформирват. Всичко мина много цивилизовано. С ръкостискане, усмивка и премии даже получихме. След време, докато разчиствал компютърните си файлове, един колега попаднал на записи с човешки експерименти. Били проведени на някакъв остров.

Пол посочи земята под краката си.

— Тук ли?

— Звучи логично, нали?

— Какво стана после?

— Направихме втора фатална грешка, като подценихме безскрупулността на тези хора. Отидохме групово в компанията и настояхме да прекратят опитите. Казаха ни, че участниците били доброволци и че всичко това вече не е наша работа. Заплашихме ги, че ще изнесем информацията в публичното пространство. Те ни помолиха да изчакаме. През следващата седмица членовете на бившия ми екип започнаха да стават жертви на „случайни“ фатални инциденти. Катастрофи с избягали водачи, пожари, електрически удар от повредени уреди. Няколко напълно здрави мъже получиха инфаркт... Общо двайсет и един.

Пол подсвирна.

— Мислите, че са били убити?

— Знам, че са били убити.

— Полицията заподозря ли нещо? — попита Гамей.

— Да, в част от случаите, но не можаха нищо да докажат. Колегите ми живееха в няколко различни държави. Пък и както ви казах, работата ни беше строго секретна.

— Но вие сте оцелял — отбеляза тя.

— Чист късмет. Бях заминал на археологически разкопки. Това е хобито ми. Когато се прибрах, открих съобщение от бивш колега, който ме предупреждаваше, че животът ми е в опасност. Избягах в Гърция, но те ме проследиха и ме доведоха тук.

— Защо не ви убиха?

Маклийн се засмя невесело.

— Поискаха да ръководя новия научен екип. Явно им беше дошъл акълът в главата. След като избиха първоначалния екип, във формулата започнали да се появяват грешки. Беше неизбежно при толкова комплексно и сложно проучване. Преди малко видяхте грешките им да танцуват в клетките.

— Казвате, че вашият еликсир за младост е създал озъбените зверове?

Маклийн се усмихна.

— Казахме им на тия глупаци, че трябва още работа. Върху хората ензимът има различен ефект. Ние сме сложни същества, точно както отбелязахте и вие. Балансът беше много крехък. При грешка в сместа обектът в някои случаи просто умира. В други получава прогерия. При горките нещастници, които видяхте, веществото ги е върнало назад във времето и е извадило наяве агресивните качества на предците ни от времето на влечугите или маймуните. Но нека външността им не ви заблуждава. Те все още имат човешки интелект, както се убеди Стрега.

— Какво имате предвид?

— Съществата са два вида. Алфите са част от първоначалния експеримент, за който ми казаха, че е започнал преди много години. Ветите били създадени при последната серия от опити. Неотдавна много от тях успели да избягат. Явно са били предвождани от Алфите. Направили си сал и стигнали до друг остров, където избиха множество хора. Стрега ги намерил и ги върнал обратно. Подложил някои от Алфите на ужасни мъчения, след което ги убил показно за назидание на останалите.

— Ако създават толкова проблеми, защо ги държите? — поинтересува се Гамей.

— Очевидно шефовете мислят, че имат някаква ценност. Нещо като нас. Инструменти за еднократна употреба. При последния опит обектите били незаконни емигранти от бедни страни, които си

мислели, че заминават за Европа или Америка, където ще се радват на работа и по-добър живот.

Пол стисна зъби.

— Това е един от най-чудовищните заговори, за които някога съм чувал. Едно обаче не мога да разбера. Защо отвлякоха нас?

— Ензимите са много краткотрайни. Построиха тази подводница, за да можем да извличаме ензимите веднага щом бъдат събрани микроорганизмите. След стабилизирането им подводницата транспортира готовия продукт за по-нататъшна обработка и изследвания. Бяха известени за вашата експедиция. Сигурно са се страхували да не разкриете проекта им. Съвсем случайно бяхте на косъм от това.

— Не беше никак случайно. Търсехме източника на горгоновата трева — отвърна Гамей.

— Сега е мой ред да се озадача. Какво е „горгонова трева“?

— Мутирала е от обикновено водорасло. Предизвиква поражения по целия свят. Източникът ѝ беше проследен до Изгубения град. Опитвахме се да открием точната причина. Тази част от експедицията не беше разгласена, за да не всяваме паника. Положението е далеч по-тежко, отколкото се съобщава публично.

— В какъв смисъл?

— Ако тази трева продължи да се размножава, океаните ще се превърнат в огромни блатисти килими от растителност. Търговията по море ще стане невъзможна. Пристанищата ще бъдат затворени. Повече видове риба ще измрат, разстройвайки по небивал начин хранителната верига, което без съмнение ще се отрази и на сушата. Климатът, определян от обичайните океански цикли, ще се обърка. Ще падат правителства. Ще настъпят болести и глад. Милиони хора ще загинат.

— Мили боже! Страхувах се, че може да се случи нещо подобно.

— Какво искате да кажете?

— Микроорганизмите бяха напълно безобидни в естествената си среда. Но имаше опасност да мигрират, когато нарушим хабитата им. Явно са мутирали гените на по-висши организми.

— Обратим ли е процесът?

— Има голям шанс да успеем да приложим това, над което работим в момента, за да намерим решение.

— Смятате ли, че полковник Стрега ще бъде склонен да насочим енергията си към спасяването на света от горгоновата трева? — попита Пол.

Маклийн се изсмя.

— Полковник Стрега е убеден, че този лагер е светът. А той самият — Господ.

— Още една причина да избягаме.

— Тези хора, които ни отвлякоха, трябва да са знаели, че ще започне усилено издирване на „Алвин“ — намеси се Гамей.

Маклийн надигна празната си чаша, после я погледна в очите.

— Стрега каза, че щели да се погрижат. Не спомена подробности, но неотдавна от острова изчезнаха няколко мутанта. Мисля, че имат нещо общо с плана му.

— Нищо повече ли не знаете?

Маклийн поклати глава.

Пол си наложи да се върнат към непосредствения проблем.

— Казахте, че са ви довели тук, за да поемете новия научен екип.

— Да, тук има още шестима души, примамени също като емигрантите с обещания за работа. Ще се запознаете на вечеря. Шефът се е погрижил да са самотни хора без близки роднини.

— С колко време разполагаме?

— Всички сме наясно, че ще бъдем убити в момента в който извлечем чист еликсир. Бавим се, доколкото можем, но гледаме и да показваме известен напредък. Деликатен баланс. Една доставка с еликсира е заминала, докато сме били в подводницата.

— Какво означава това за нас?

— Че след като формулата стигне до местоназначението си и се разбере дали работи, ще станем излишни.

— А тя ще работи ли?

Маклийн кимна.

— О, да! Първоначалните резултати ще бъдат бързи и драматични. Когато Стрега научи, ще започне да ни хвърля на животните, един по един. — Той поклати глава. — Боя се, че ви спасих, само за да ви покажа, че няма надежда.

Пол се надигна от стола и се огледа, мислейки си за контраста между суровата красота на острова и ужасите, които видя.

— Някакви идеи? — попита той.

— Мисля, че ще бъде добре Мак да ни разкаже всичко, което знае за това място — каза Гамей. — С всички подробности, колкото глупави или непотребни да изглеждат.

— Ако още мислите за бягство, забравете — отвърна безучастно Маклийн. — Няма начин.

Гамей погледна съпруга си.

— Винаги има начин — каза тя с усмивка. — Просто още не го знаем.

Когато Остин се вмъкна в топлото легло в мотела, Скай вече спеше дълбоко. Прегърна го и не го пусна, бълнувайки често за червена смърт и черна вода. Неговите нерви също бяха опънати. На няколко пъти се измъкваше от горещите ѝ ръце и отиваше да погледне през прозореца. С изключение на мушиците, пърхащи около светещата табела на мотела, всичко беше спокойно. Но Остин не можеше да се отпусне. Семейство Фошар имаше дълга ръка.

Събудиха ги ярките слънчеви лъчи. Навлякоха халатите, които Скай откри в гардероба, и си поръчаха закуска в стаята. Остин беше изхвърлил костюмите в боклука. Помолиха камериерката, която им донесе закуската, да иде да им купи дрехи. Подкрепена от чаша силно кафе, Скай си върна обичайната жизненост, но замъкът Фошар продължаваше да не излиза от ума ѝ.

— Дали да съобщим в полицията? — попита тя.

— Фошар са богато и силно семейство — напомни ѝ Остин.

— Това не значи, че са над закона.

— Съгласен съм. На коя част от историята ще повярват според теб? На „Кладенеца и махалото“ или на „Бъчвата с амонтилядо“? Ако вдигнем шум, най-много да ни обвинят, че сме откраднали самолета на Емил.

— Схванах — отвърна тя намръщено. — Какво ще правим тогава?

— Ще се върнем в Париж. Ще съберем сили. Ще изровим всяка мръсотия за Фошар, която можем. — После се прокашля. — Кой ще съобщи на приятеля ти Дарне, че „Ролс-Ройс“-ът му е на дъното на рова?

— Аз ще му кажа. Не се притеснявай, бездруго мислеше да го сменя с „Бентли“. Просто ще го обяви за откраднат. — На устните ѝ цъфна обичайната ѝ слънчева усмивка. — Пък и доколкото познавам Шарл, най-вероятно наистина е бил откраднат.

По лицето ѝ премина сянка.

— Вярваш ли на това, което каза горкият Кавендиш? Че Фошар са започнали Първата световна война и носят поне частична отговорност за Втората?

Остин помисли над въпроса, дъвчейки кроасана си.

— Не знам. Сам човек не започва война. Надменността, глупостта и лошата преценка също имат роля.

— Така е, но помисли си, Кърт. През 1940 година Великите сили са били водени от някои от най-неспособните лидери в историята. Решението за конфликта е било в ръцете на шепа хора. Никой не е бил особено интелигентен. Един цар или кайзер не се допитва до народа си дали да започне война. Мислиш ли, че е невъзможно една малка, богата и решителна група от хора като Фошар и други производители на оръжие да изманипулират тези лидери, да се възползват от проблемите им и да повлияят на решението им? А след това да се погрижат за подходящо събитие като убийството на ерцхерцога, което да даде начало на войната?

— Със сигурност е възможно. При Втората световна война ситуацията е била различна, но със същата избухлива смес, чакаща само една искра.

— Значи, смяташ, че в обвиненията му е има известна доза истина?

— След като се запознах с Фошар, трябва да призная, че ако някой е в състояние да започне война, то това са те. Реакцията им, когато Кавендиш си отвори устата, беше достатъчно красноречива.

Тя потрепери, като си спомни смъртта на англичанина.

— Кавендиш твърдеше, че Жул Фошар се е опитвал да спре войната — каза тя. — Знаем, че е стигнал само до ледника Дормьор. Ако беше успял да премине Алпите, щеше да кацне в Швейцария.

— Схващам накъде биеш. Неутрална страна, в която би могъл да разкрие пред света заговора на семейството си. Да помислим... Фошар е бил богат и влиятелен човек, но му е било нужно доказателство. Документи или тайни книжа.

— Разбира се! — възкликна Скай. — Сейфът, който е носел със себе си. Фошар не са искали мръсната им тайна да излезе наяве.

— Все още не разбирам — каза Остин след кратък размисъл. — Да кажем, че успеем да извадим тялото на Жул и да изровим уличаващите документи. Фошар ще се справят с лошата реклама. Ще

наемат пиар агенция, която да извърти историята. Могат да кажат, че документите са подправени. И не съм сигурен, че някой ще се заинтригува особено, освен шепа историци.

— Защо тогава наводниха тунела, застреляха Рено и се опитаха да убият нас?

— Има и друга теория. Да предположим, че „Ланс“ са на прага на голяма сделка: сливане, нов продукт или следваща война — добави той с кисела усмивка. — Заглавията за опетненото им минало може да осуетят плановете им.

— Звучи логично.

— Това, в което не намирам логика, е защо Жул е носел шлема със себе си.

— Ексцентрик като всеки Фошар.

— Мило предположение — отвърна Остин свъсено — Фошар са манияци и убийци, но не правят нищо без причина. Мисля, че не просто се опитват да скрият семейната история. Те отчаяно се опитват да си върнат шлема. Тази стара стоманена тенджера е много важна за тях. Трябва да разберем защо.

— Може Шарл да е напреднал в изследването си. Ще му се обадя при първа възможност.

На вратата се почука. Появи се камериерката с пликове с покупки в ръка. Остин беше взел портфейла си с малко пари в брой и кредитни карти. Даде ѝ добър бакшиш, а после двама със Скай облякоха новите си дрехи. Червената рокля прилягаше на стройната фигура на Скай като шита по мярка. Остин се беше сдобил с черни панталони и бяла риза. Консервативно, но непривличащо вниманието.

Човекът на рецепцията им повика кола под наем. „Пежо“-то, което пристигна, не беше „Ролс Ройс“, но пътуването до Париж определено им помогна да се отърсят от спомените за паяжините в катакомбите на Фошар. Остин натискаше здраво педала на газта. Колкото повече се отдалечаваха от замъка, толкова по-добре се чувстваха.

Остин вече почти беше запял „Марсилезата“, когато в далечината видяха върха на Айфеловата кула. Скоро навлязоха в Париж. Отбиха се в апартамента на Скай и тя се обади на търговеца на антики, за да му каже, че отива при него в Прованс. Дарне се зарадва и каза, че имали много неща за обсъждане. Скай прибра малко багаж в един сак и

Остин я остави на гарата. Тя го целуна по двете бузи и се качи на влака.

Когато Остин се върна в хотела и поиска ключа си от рецепцията, служителят се усмихна широко.

— А, мосю Остин. Много се радваме да ви видим отново. Един господин ви чака от известно време — той погледна към лобито.

На удобното кожено кресло се беше изтегнал мъж, който привидно спеше. Беше покрил лицето си с вестник „Льо Фигаро“. Остин се приближи, вдигна вестника и видя мургавото лице на Джо Дзавала.

Остин го потупа по рамото.

— Охрана на хотела! — каза той с гласа на инспектор Клузо. — Елате с мен!

Дзавала премигна и отвори очи.

— Тъкмо навреме.

— Чувствата са взаимни, братле. Мислех, че си в Алпите и затопляш френско-американските отношения.

Дзавала седна.

— Дениз искаше да ме запознае с родителите си. Това винаги е лош знак. Ти къде беше? Опитах се да ти се обадя, но не отговаряше на мобилния.

Остин се отпусна на един стол.

— Имам добро обяснение за това. Телефонът ми се намира на дъното на ров с вода, опасващ средновековен замък.

— Трябва да призная, че за пръв път чувам такова оправдание. Може ли да попитам как се е озовал там?

— Дълга история. Кое е толкова спешно, че лагеруващ във фойето на хотела ми?

Лицето на Дзавала изведнъж стана сериозно — нещо твърде нехарактерно за него.

— Руди ми се обади, понеже не успял да се свърже с теб.

Руди Гън беше заместникът на Пит.

— Станал е инцидент около Изгубения град — продължи Дзавала. — Пол и Гамей се спуснали с „Алвин“ но така и не излезли. На борда е имало и един пилот.

— По дяволите! Какво е станало?

— Никой не знае. Горедолу по същото време, когато изгубили контакт с батискафа, корабът им бил нападнат.

— Звучи абсурдно. Кой ще напада мирна научна експедиция?

— Е, това не знам. Снощи хванах бързия влак за Париж и се настаних тук, за да досаждам на горкия администратор през петнайсет минути.

— Откога липсват?

— Няма връзка с тях вече над двайсет и четири часа.

— Предполагам, че Дърк и Руди са уведомени?

Дзавала кимна.

— Дърк иска да го държим в течение. Потърсил е помощ и от флота. Разговарях с Руди преди половин час. Изпратил е изследователския кораб „Сърчър“, така че всеки момент може да научим нещо ново.

— Какво е положението с аварийните запаси на „Алвин“?

Дзавала погледна часовника си.

— Остават им храна и въздух за около четирийсет и осем часа.

Остин изруга. Докато е хапвал кроасани със Скай, семейство Траут са имали отчаяна нужда от помощ... ако изобщо са живи.

— Трябва да действаме бързо!

— На летище „Дьо Гол“ ни чака самолет на НАМПД. След няколко часа ще бъдем на Азорските острови. Руди е организиран придвижването ни оттам.

Остин го помоли да изчака и се качи в стаята си, за да смени новите си дрехи с обичайната си униформа от дънки и пуловер. Метна няколко резервни чифта в сака и след минута отново беше долу.

Когато стигнаха до летището, самолетът вече загряваше двигателите си на пистата, готов за излитане. След като пристигнаха на Азорските острови, те се прехвърлиха на един хидроплан и се насочиха към Атлантика.

Обаждането на Гън отклони изследователският кораб „Сърчър“ на НАМПД, който се връщаше от Европа, и го насочи към Средноатлантическия хребет. Остин се зарадва, като разбра, че корабът вече е на мястото на инцидента. Съдът беше чисто нов. Само преди няколко месеца беше пуснат на вода и беше претърпан до козирката с най-модерни прибори и подводни роботи.

Когато хидропланът започна да се спуска, Остин погледна през прозореца и видя, че и военноморският флот не си е губил времето. Към „Сърчър“ и „Атлантида“ се беше присъединил и един крайцер.

Хидропланът се приводни близо до „Сърчър“. От кораба изпратиха лодка, която да ги откара на „Атлантида“. Капитанът, висок мургав калифорниец на име Пол Гутиерес, ги очакваше. Без да губи време, той ги поведе към мостика. Остин се загледа в морето и в катера, който се отлепи от военния кораб и се насочи към „Атлантида“.

— Май ще си имаме компания.

— Военните пристигаха броени часове след инцидента. Наблюдават за евентуално ново нападение. Нека ви покажа какво свършихме досега. — Капитанът разгъна карта на района. Някои места бяха заштриховани с черен молив. — Имахме късмет с метеорологичните условия. Ето тук можете да видите кои площи сме покрили. Направили сме изследвания със сонар и сме спуснали технически средства с дистанционно управление, наричаме ги СДУ накратко.

— Впечатляващо!

— Благодаря. „Сърчър“ може да открие монета на хиляда клафтера дълбочина. Заедно изследвахме целия Изгубен град и част от прилежащите райони, където открихме още хидротермални пукнатини. „Атлантида“ провери и рифа. „Сърчър“ има невероятен капацитет — поклати глава капитанът, — но засега нищо не откриваме. Просто не проумявам какво е станало. „Алвин“ е един от най-здравите батискафи в света. Спускал се е стотици пъти без никакъв проблем.

— А сега няма и следа от него, така ли?

— Да, но това не е всичко...

Гутиерес му подаде разпечатка от сонарния монитор, на която се виждаше дъното.

— След като претърсихме Изгубения град, започнахме да оглеждаме встрани от него. Оказа се, че на рифа има още поне три други „града“ с хидротермални пукнатини, сравними по размер или по-големи. Вижте какво открихме в един от тях, който кръстихме ИГ II. Доста ни озадачи.

Остин взе лупата. Дългогодишната изследователска работа го бе научила да разчита добре сонарните изображения, но това, което видя, го изненада.

— Какви са тези странни двойни линии?

— И ние това се чудехме. Затова изпратихме долу СДУ и направихме тези снимки.

Остин разгледа внимателно снимките. Ясно се виждаха високите колони на Изгубения град, както и следите, виещи между тях.

— Приличат на коловози от голям булдозер или танк.

— Много голям! — съгласи се капитанът. — Използвайки колоните за репер, изчислихме, че разстоянието между следите е поне девет метра.

— Каква е дълбочината тук?

— Седемстотин и петдесет метра.

Дзавала подсвирна.

— Забележително инженерно постижение, но не невъзможно. Да ти напомня на нещо, Кърт?

— Големият Джон — усмихна се Остин и поясни на капитана, че така наричат пълзящата по дъното подводница, изобретена няколко години по-рано от НАМПД, за да служи като подвижна дълбоководна лаборатория. После посочи мястото, на което следите рязко свършваха. — Каквото и да е било това, явно се е вдигнало във водата. За разлика от Големия Джон, то явно може не само да пълзи, но и да плава.

— Аз лично залагам, че е взело „Алвин“ със себе си — каза Дзавала.

— Да, прекалено голямо съвпадение е, че батискафът изчезна близо до тези следи — кимна капитан Гутиерес.

— Има и друго съвпадение — напомни Остин. — Разбрах, че корабът ви е бил нападат горедолу по същото време, когато е изчезнал „Алвин“.

— Тъкмо започнахме да се тревожим, че нямаме контакт с батискафа, когато ни приближи странен кораб — заразказва Гутиерес. — Някакъв стар ръждясал леген. На корпуса пишеше, че се казва „Келтска дъга“ и идва от Малта. Подадох сигнал за помощ. Отговорихме им, но те само продължиха да повтарят сигнала. После забелязахме дим от един от трюмовете.

— Някой опита ли се да напусне кораба?

— Тъкмо това е странното. Никой! На палубата нямаше жива душа. Тъкмо мислех да изпратя лодка, да провери какво става, когато капитан Бек изяви желание да иде да провери с неговите хора.

— Бек ли?

— Да, той има фирма за сигурност. Както може би знаете, напоследък зачестиха случаите на нападения или заплахи срещу изследователски кораби. Институтът го нае за създаване на процедури за сигурност на борда. Екипът му се състоеше от трима души, все бивши морски тюлени като него самия. Обучаваха екипажа и учените как да реагират в случай на пиратско нападение. Изглеждаше много способен мъж.

— Най-добрият! — обади се непознат глас и в кабината влезе мъж във военна униформа. — Бек беше истински професионалист. Мичман Пийт Мюлер, а това там е моят кораб — представи се той и посочи към крайцера.

Остин протегна ръка.

— Приятно ми е!

— Винаги е удоволствие да разговарям с хора от НАМПД.

— Какво се случи с капитан Бек и хората му? — попита Остин.

— Боя се, че всички са убити.

— Много съжалявам!

— Открихме тялото на капитана във водата, но нито следа от хората му и кораба — продължи Мюлер.

— Как е възможно товарен кораб да изчезне току-така?

— Когато от „Атлантида“ подадох сигнал за помощ, ние бяхме най-близо. Докато дойдем, нападателите се бяха изпарили. Осигурихме безопасността на кораба и хората тук и подгонихме нападателите. Знаехме посоката им и като се има предвид голямата ни скорост, трябваше бързо да ги настигнем. Уловихме ги на радара, но изведнъж те изчезнаха. Намерихме останки и петно мазут, но не и кораб.

— Не разбирам — каза Остин. — Тюлените са сред най-добре обучените войници в целия свят. Спецове са по превземането на неприятелски кораби.

— Боя се, че са се сблъскали с нещо, за което никой никога не ги е обучавал — на лицето на Мюлер се изписа емоция, която Остин рядко беше виждал у военни — страх.

— Имам чувството, че не ни казвате всичко. Може би, вие капитане, ще ни разкажете повече за самото нападение.

— Направо ще ви го покажа — каза Гутиерес.

Нестабилните образи подскачаха на екрана. Личеше си, че е снимано с ръчна камера в несигурни условия. Камерата гледаше към трима мъже в гръб. Тримата носеха кърпи на главите и автоматични оръжия, праметнати през рамо. Приближаваха в надуваема лодка към ръждив, средно голям товарен кораб. Картината се повдигаше и спускаше с всяка вълна. Чу се глас, надвикващ шума от извънбордовия двигател.

— Доближаваме целта! Внимание, момчета, не сме тръгнали на развлечение! Ще опитаме фалшиво захождане, да видим дали ще предизвикаме стрелба.

Мъжът, който се намираще най-близо до обектива, се обърна и вдигна палец. После картината замръзна.

Мичман Мюлер стана и отиде до плоския екран на стената. Посочи тъмнокожия мъж, ухилен срещу камерата.

— Това е Сал Русо — първокласен войник, съобразителен и твърд като скала. Участвал е в създаването на антитерористичния Шести отряд. Получава куп медали от войната в Персийския залив, преди да напусне тюлените, за да се присъедини към екипа на Бек.

— А гласът, който се чу, трябва да е на самия капитан Бек — предположи Остин, който седеше на един сгъваем стол до Дзавала и Гутиерес.

— Точно така. Бек е имал видеокамера на гърдите си. Използвал я за учебни цели: да показва на хората си къде се справят добре и къде грешат. Камерата още беше у него, когато извадихме тялото му от водата. За щастие, е била водоустойчива. Картината малко подскача, но дава достатъчно добра представа за случилото се.

Мюлер натисна бутона и се върна на стола си. Картината на екрана се раздвижи, мъжът пред обектива се обърна отново с гръб. Бръмченето на двигателя се усили с няколко децибела, носът се повдигна и лодката се насочи право към стълбата, която висеше от дясната страна на носа на кораба. На трийсетина метра от нея лодката зави и бързо се отдалечи.

— Опитът да предизвикаме огън беше неуспешен — каза гласът зад кадър. — Да проверим името на кърмата.

Видя се как лодката заобикаля кораба. Отзад на олющения корпус се четяха думите „Келтска дъга“, а отдолу: „Малта“. Лодката с четиримата мъже се върна покрай кораба и отново доближи стълбата.

Когато се изравниха, един от мъжете се хвана за нея и лодката спря на място.

Всички сложиха противогази и двама от тюлените се закатериха по стълбата. Този, който остана долу, отблъсна лодката на няколко метра от кораба и насочи автомата, готов за стрелба, ако някой ги нападне. Двамата обаче се качиха догоре безпрепятствено.

— Гладко влизане без съпротива — отбеляза Бек. — Подкреплението идва.

След като вързаха лодката за стълбата, Бек и Русо също поеха нагоре. Камерата подскочаше, а микрофонът улавяше тежко дишане и пъхтене. Гласът на Бек измърмори:

— Стар съм вече за тия работи. Ама пък е по-интересно, отколкото да седиш на бюро.

Камерата обходи палубата. Тюлените бяха залегнали, а оръжията им бяха в готовност. Върху палубата се стелеха облаци дим. Следвайки предварителния план, Русо взе един от партньорите си и двамата минаха от другата страна на палубата. Бек и другият тюлен тръгнаха по дясната част. Срецнаха се на кърмата.

— Отляво е чисто — каза Русо, примижавайки срещу дима. — Огънят като че ли започва да намалява.

— Да — потвърди Бек, — пушекът се разрежда. Свалете противогазите.

Мъжете се подчиниха и прибраха маските в чантите на коланите си.

— Добре, да проверим мостика и да видим кой праща сигналите за помощ.

Видя се как четиримата претичват в екипи по двама, прикривайки се взаимно. Слязоха по стълбите, оглеждайки се на всяка площадка, и стигнаха до мостика без инциденти.

През отворената врата на кабината се чуваше глас, който не спираше да повтаря: „Мейдей! Мейдей!“

Бързина, изненада и незабележимост: това са най-важните оръжия на тюлените. Промъкването на кораб посред бял ден очевидно елиминираше последните два елемента, затова не губиха време пред кабината. Тримата мъже влязоха вътре, последвани от камерата. Чу се гласът на Бек: „Браво, момчета! Мамка му! Тук няма никого!“

Камерата се завъртя на триста и шейсет градуса, оглеждайки цялата кабина, после се приближи към радиостанцията. Ръката на Бек вдигна касетофона, поставен непосредствено до микрофона. Съобщението „Мейдей“ продължаваше да се повтаря. Той го изключи.

Чу се как един от мъжете изругава:

— По дяволите! Каква е тази смрад?

Отговори му гласът на Бек, който беше спокоен, но настоятелен. Той нареди на хората си да отворят предпазителите, да бъдат нащрек и максимално бързо да се насочат към лодката.

И тогава се разтвориха дверите на Ада.

Някой или нещо се хвърли през вратата, надавайки крясъци като разгневена банши. Разнесе се силен изстрел отблизо. Чуха се викове и автоматични откоси, замятаха се тела. Пред обектива се мятаха мръсни бели коси и лица, излезли сякаш от зловещ кошмар.

— От тук, капитане!

Русо беше застанал с гръб към камерата, закривайки голяма част от картината. Още изстрели и страховити писъци. След това поредица от размазани образи.

Бек беше излязъл от кабината и може би слезе, а може би падна надолу по стълбите. Дишаше тежко и с хриптене. Някъде отзад се чуваше Русо, който крещеше:

— Давайте, капитане, бягайте! Заковах една червеноока кучка, но са ни се лепнали за задника.

— Хората ми...

— Късно е! Давайте. Ау, мамка му!

Още един изстрел. Човешки писък.

Бек стигна до палубата. Тичаше, пуфтейки като локомотив по стръмен наклон, обувките му силно тропаха. Стигна до носа, на няколко крачки от стълбата.

Някъде встрани се разнесе нечовешки крясък. Пак бели коси, мятащи се тела и изстрели. Искрящи червени очи. Гъргорене, хаос от небе и море. Екранът притъмня.

Остин пръв наруши тежкото мълчание.

— Материалът по-скоро повдига въпроси, отколкото да дава отговори.

— Бек почти е стигнал до лодката — каза Мюлер, — но някой или нещо го е причакало, малко преди да слезе по стълбата. Когато

открихме тялото, гърлото му беше прерязано.

— Може ли да върнете няколко секунди назад? — помоли Дзавала. — Да, точно тук.

Червените очи изпълваха почти целия екран. Образът беше разфокусиран, но свирепото им изражение личеше достатъчно ясно. В залата се възцари тишина нарушавана само от жуженето на вентилатора.

— Какво мислите за тези кадри, мичман? — попита накрая Остин.

Мюлер поклати глава, все едно го бяха помолили да обясни загадките на вселената.

— Единственото, за което съм сигурен, е, че капитан Бек и хората му са се забъркали в голяма каша. Който или каквото и да им е устроило засадата, не е очаквало да се сблъска с отряд от морски тюлени.

— Предполагам, че са възнамерявали да нападнат „Атлантида“, но схватката с Бек и хората му ги е отказала — допълни Остин.

— И аз така мисля — съгласи се Мюлер.

Капитан Гутиерес се надигна от стола.

— Трябва да се връщам на мостика. Кажете ми, ако мога да помогна с нещо.

Остин му благодари, после се обърна към Мюлер.

— Вие сигурно също трябва да се връщате на кораба си.

— Не още. Очакваме помощен кораб, който ще поеме дежурството, след няколко часа. Имам време дотогава. Сега, като останахме сами, бих искал да поговорим малко по-подробно, ако не възразявате.

— Ни най-малко — отговори Остин. — От това, което видях, мисля, че разговорът ще е дълъг.

Мюлер се усмихна.

— Когато за пръв път чух тази откачена история, реших, че си имаме работа с пирати, макар да нямахме сведения за пиратски кораби в този регион — каза той.

— Но променихте мнението си, така ли?

— Да, отхвърлих тази теория. Пропуснах да отбележа, че съм и офицер от разузнаването. След като видях видеоматериала, се свързах с екипа си във Вашингтон и ги помолих да проучат всичко, свързано с

„чудовища или демони с червени очи“. Жалко, че не можете да чуете подигравателната им реакция, но все пак разровиха всички възможни източници на информация: легенди за Дракула, фотографии, холивудски филми. Знаехте ли, че има рок група „Демони с червени очи“?

— Рок образованието ми стига до „Ролинг Стоунс“ — оправда се Остин.

— Моето също. Както и да е, анализирах дълго време получената информация, но постоянно се връщах на ето на това.

Мюлер извади страница от вестник от куфарчето си и го подаде на Остин. Той я разгъна и прочете заглавието:

„Изчезналият телевизионен екип още не е намерен.
Полицията е озадачена“

Беше новинарска статия на лондонския клон на „Ройтерс“.

„Властите твърдят, че все още нямат никакви улики по случая с изчезването на седемте участници и четиримата членове на техническия екип от шоуто «Изгнаници» на остров близо до брега на Шотландия.

Според правилата на играта всяка седмица членовете на «клана» гласуват за изгонването на един от участниците от острова. Хеликоптерът, изпратен да вземе последната изгонена участничка, установил, че другите липсват. Полицията и ФБР открили следи от кръв говорещи за евентуално насилствено отвличане или смърт.

Единствената оцеляла, която успяла да се скрие се възстановява у дома. Според някои източници тя съобщила, че екипът и участниците са били нападнати от «червенооки демони». Властите не взимат под внимание информацията, тъй като смятат, че оцелялата страда от халюцинации вследствие на шока.

Популярното телевизионно шоу, напомнящо на предавания от типа на «Сървайвър», често е критикувано заради умишлено създаване на напрежение между участниците и подлагането им на опасни изпитания, свързани с психичен и физически стрес. Телевизията

предлага награда от 50 000 долара за информация по случая.“

Кърт подаде вестника на Дзавала, който също прочете статията и попита:

— Каква е връзката с изчезването на „Алвин“?

— Признавам, че е доста косвена, но опитайте да следвате мисълта ми. Първо се замислих за следите по дъното. Ясно е, че в Изгубения град се случва нещо и някой държи то да остане тайна.

— Звучи логично, който и да е оставил следите, не би искал някой друг да си вре носа около термалните пукнатини.

— Ако вие имахте такава тайна, и някоя подводница, окичена с камери, се намърда в задния ви двор, какво щяхте да направите?

— Много просто — отговори Дзавала. — Експедицията беше широко разгласена. Просто щях да се изнеса от там.

— Не е толкова просто — обади се Остин. — Някой ще види следите и ще започне да задава въпроси. По-скоро ще предпочетеш да елиминираш натрапниците и да се погрижиш за всички свидетели.

— Това обяснява защо са пуснали червенооките изроди срещу „Атлантида“ — съгласи се Дзавала.

— Да предположим, че „Атлантида“ беше изчезнал — продължи Остин. — След време „Алвин“ изплува и когато вижда, че кораба го няма, подава сигнал за помощ. Започва повсеместно издирване. Винаги има шанс то да привлече още повече внимание.

— Което ще рече, че каквото и да е, това, което е оставило следите по дъното, може да е отвлякло и „Алвин“.

— Гутиерес каза, че батискафът не е долу и аз му вярвам — потвърди Мюлер.

Остин отново погледна статията.

— Червени очи тук. Червени очи там. Както сам казахте, твърде косвена връзка.

— Съгласен съм. Затова поръчах да направят серия от сателитни снимки на водите около острова на шоуто. — Той извади една купчина снимки и ги пръсна по масата. — На повечето съседни острови има малки рибарски селища, които съществуват от години. Други са обитавани само от птици. Този обаче привлече вниманието ми.

Той плъзна една от снимките към Остин. На нея се виждаха примитивни пътища и няколко постройките, сгупчени далеч от брега.

— Имате ли идея какви са тези сгради? — попита Остин.

— Островът някога е бил собственост на британското правителство, което го използвало за база за подводници през Втората световна и по време на Студената война. По-късно бил продаден на частна корпорация. Все още разследваме въпроса. Предполага се, че се ползва за научни изследвания на птици, но никой не знае със сигурност, защото достъпът е забранен.

— А това може би е патрулиращ катер, който се грижи за спазването на забраната — каза Остин, като посочи една малка бяла линия.

— Добро предположение — съгласи се Мюлер. — Поръчах снимки от различни части на деня, но лодката винаги е близо до острова, следвайки в общи линии един и същ маршрут.

Докато разглеждаше скалите и плитчините около острова, Остин забеляза тъмен овален предмет близо до устието на залива. Видя го и на други снимки, но с различно местоположение. Имаше размазани очертания, сякаш се намираще под водата. Подаде снимките на Дзавала.

— Погледни и ми кажи дали виждаш нещо необичайно, Джо.

Като спец по подводни средства с дистанционно и човешко управление, Дзавала веднага забеляза необичайния обект. Пръсна снимките по масата.

— Това е някакво подводно средство — потвърди той.

— Я да видя — рече Мюлер. — Проклет да съм! Толкова бях съсредоточен върху всичко над водата, че не съм забелязал какво има под нея. Явно съм решил, че е някаква риба.

— Риба си е — съгласи се Дзавала, — само че с акумулатор и двигател. Предполагам, че е АПС.

— Автономно подводно средство?

Създадени първоначално за търговски и научни цели, АПС бяха последният писък на подводните технологии. За разлика от СДУ, те можеха да работят сами по предварително зададени инструкции.

— Това АПС може да има сонарни и акустични прибори и вероятно може да засече всичко и всеки на и под вода около острова. Може да изпраща и сигнали до монитори на сушата.

— Военноморският флот използва АПС вместо делфини за откриване на мини. Чувал съм, че някои АПС могат да бъдат програмирани за атака — каза Мюлер.

Остин погледна отново снимките и каза:

— Май трябва бързо да вземем решение.

— Вижте, не ви казвам какво да бъде то. И знам, че се тревожите за приятелите си. Но тук няма с какво да помогнете. Капитан Гутиерес ще продължи издирването и ще ви уведоми, ако и когато намери нещо.

— Искате да проверим острова ли?

— Военноморският флот на Съединените щати не може да нахлуе там, но двама добре обучени и решителни мъже могат.

Остин се обърна към Дзавала.

— Какво мислиш, Джо?

— Рисковано е. Докато преследваме призраци с кървясали очи, Пол и Гамей могат да са на милион други места.

Остин знаеше, че партньорът му има право, но инстинктите го тласкаха към острова.

— Помолихме хидроплана да ни изчака — каза той на Мюлер. — Ще се върнем на Азорите и ще хванем самолет. При малко късмет утре може да разгледаме тайнствения остров.

— Надявах се да го кажете — усмихна се Мюлер.

След по-малко от половин час хидропланът се вдигна и набра височина. Направи кръгче над изследователския кораб и крайцера, след което се насочи към Азорските острови, отвеждайки Остин и Дзавала към неизвестността.

Дарне живееше в луксозно ремонтирана стара ферма със стени от червени тухли и хоросан и с прекрасен изглед към старинния град Екс-ан-Прованс. Щом слезе на гарата, Скай му се обади и когато таксито спря пред вилата, Дарне я чакаше на вратата. Размениха си обичайните прегръдки и небрежни целувки по двете бузи, след което той я покани на просторна тераса край басейн, ограден от слънчогледи. Настани я до масичка от мрамор и ковано желязо и наля два коктейла от ликьор от касис и бяло вино.

— Нямах представа колко се радвам да те видя, скъпа!

Чукнаха чаши и отпиха.

— Хубаво е тук, Шарл! — Скай затвори очи, за да се наслади на слънчевите лъчи, които галеха лицето ѝ, и вдиша дълбоко въздуха с аромат на лавандула и повей от далечното Средиземно море.

— Беше доста лаконична, когато се обади. Вярвам, че посещението ви при Фошар е минало добре.

Тя отвори очи.

— Доколкото можеше да се очаква.

— На мистър Остин хареса ли му да кара „Ролс Ройс“?

Скай се поколеба.

— И да, и не.

Дарне повдигна вежди.

— Преди да ти разкажа какво се случи, по-добре налей по още една чаша.

Дарне я послуша и следващите четирийсет и пет минути преминаха в разказ за събитията в замъка фошар — от момента, в който Емил ги посрещна на вратата, до лудешкия полет с откраднатия самолет. С всяка изминала минута лицето на антикваря ставаше все по-мрачно.

— Този Емил и майка му са същински чудовища!

— Много съжаляваме за колата ти, но както сам разбираш, при тези обстоятелства нищо не можем да направим.

На лицето му се разля широка усмивка.

— Важното е, че вие сте живи и здрави! А за загубата на „Ролс Ройс“ не страдам. В действителност го взех на доста ниска цена — беше си истински „обир“, както би казал твоят приятел от Америка.

— И аз така подозирах.

Дарне замълча за миг.

— Заинтересува ме описанието ти на портрета на Жул Фошар — сигурна ли си, че е бил със същия шлем?

— Напълно! А ти напредна ли с идентифицирането му?

— Доста. — Той пресуши чашата си. — Ако вече се отмори, да идем при Уибл.

— Кой е Уибл?

— Един елзасец, който живее в града. Шлемът е при него.

Дарне се надигна от стола и подаде ръка на Скай. Само след минути бяха в „Ягуара“ на антикваря и се носеха по тесния, виещ се път. Дарне спокойно взимаше завоите с висока скорост, сякаш караше по магистрала.

— Разкажи ми повече за твоя приятел — настоя Скай, когато навлязоха в покрайнините на стария град.

Дарне отби в една тясна уличка между „Ателие дьо Сезан“ и катедралата „Сен Совьор“.

— Уибл е майстор занаятчия. Един от най-добрите които познавам. Прави копия на древни оръжия и ги продава. Работата му е толкова добра, че някои от най-авторитетните музеи и взискателни колекционери на света не подозират, че част от антиките им всъщност са произведени в малка съвременна работилница.

— Фалшификати?

Дарне потръпна.

— Бива ли прекрасната ти уста да изрича такива грозни думи! Предпочитам да ги наричаме висококачествени копия.

— Прощавай за въпроса, Шарл, но дали и твоите клиенти, музеи и колекционери, купуват от тези чудесни копия?

— Аз рядко се изказвам категорично за автентичността на моите стоки. Това спокойно би могло да ме прати в затвора за измама. Просто намеквам, че е възможно въпросният предмет да има някакво минало, и оставям клиента сам да си вади заключенията. Както е казал

американският комик У. К. Фийлдс: „Не можеш да измамиш честния“. Ето че пристигнахме.

Той спря „Ягуара“ до бордюра и поведе Скай към двуетажна каменна къща със средновековна архитектура. Натисна звънеца и само след миг вратата им отвори нисък закръглен мъж на шейсетина години, облечен със светлосива работническа престилка. Мъжът ги поздрави с широка усмивка и ги покани вътре.

Уибл изглеждаше като сглобен от различни резервни части. Плешивата му глава беше твърде голяма за раменете. Когато свали старомодните си очила, благите му очи изглеждаха прекалено малки за лицето му. Краката му бяха къси и дебели. Устата и зъбите му обаче бяха като извадени от модно списание, а пръстите — дълги и тънки, като на пианист. Мъжът по някакъв странен начин напомни на Скай за Къртичко от „Шумът на върбите“ на Кенет Греъм.

Уибл хвърли стеснителен поглед към Скай и каза:

— Сега разбирам защо не се обаждаш, Шарл. Явно вниманието ти е насочено другаде.

— Всъщност, добри ми приятелю, мадмоазел Лабел пристигна преди малко. А времето между пристигането ѝ и срещата ни тук запълних с разкази за удивителния ти талант.

Уибл изсумтя, но изражението му показваше ясно, че комплиментът го е зарадвал.

— Благодаря ти, Шарл. Тъкмо запарвах чай от хибискус — рече той и ги поведе към спретнатата кухничка.

Седнаха на дървената масичка и Уибл им наля чай, след което засипа Скай с въпроси за работата ѝ. Докато търпеливо отговаряше на въпросите му, тя имаше чувството, че Уибл си подрежда информацията в малки чекмеджета в главата си.

— Шарл ми каза и за вашата работа, мосю Уибл.

Когато беше развълнуван, Уибл накъсваше речта си с късички „Аха“.

— Много добре. Аха! Ще ви покажа работилницата си.

Поведете ги по тясно стълбище към сутерена, ярко осветен с флуоресцентни лампи. Озоваха се в ковашка работилница с огнище, наковалня, длета, специални чукчета и клещи, които трябваше да служат за основната му задача: да кове горещия метал. По стените висяха множество нагръдни брони, брони за крака, ръкавици и други

защитни средства. Набитото око на Дарне веднага се насочи към рафта с шлемове.

— Къде е предметът, който ти оставих?

— Толкова специално нещо има нужда от специално отношение — отвърна Уибл. Той се приближи до една цяла броня, вдигна визьора и бръкна вътре. — Това е масово производство. Аха! Поръчвам ги от Китай, предимно за ресторантьорския бизнес.

Той натисна един ключ вътре в бронята и в стената се отвори панел с ширина метър и двацет, зад който се откри стоманена врата. Зад нея имаше стаичка с размера на килер. Стените бяха опасани с рафтове, отрупани с дървени кутии с различни размери, а всяка беше отбелязана с различен номер.

Уибл взе една висока квадратна кутия и я внесе в работилницата. Отвори я и извади шлема на Фошар. Скай видя изобразеното на него лице и отново си спомни портрета на Жул, който видя в замъка.

— Забележително! Просто забележително! Аха! — Уибл прокара ръце по шлема като гадател по кристална топка. — Погледнах го с очите на металург. Желязото, от което е направена стоманата, е извънредно необикновено. Смятам, че може би идва от метеорит.

Дарне се усмихна на Скай.

— Това беше теорията и на мадмоазел Лабел. Успя ли да го датираш?

— Някои от елементите на дизайна са нови, както отбелязахте. Бих го датирал към 1500 г., когато са започнали да изобразяват човешки или животински лица върху визьорите. Възможно е самият метал да е много по-стар, както и шлемът да е преработен от по-древен. Тази вдлъбнатина е белег от проверката за устойчивост на куршуми. Успял е много добре да го спре. За разлика от тази дупка тук. Може да е направена от близко с мощно огнестрелно оръжие, може би по-съвременно. Не е изключено някой да го е използвал за тренировъчна мишена.

— А можеш ли да ни кажеш нещо за производителя?

— Рядко съм виждал по-добре изработен шлем. Погледнете вътрешността му. Не се вижда нито един белег от удар с чук. Дори без печата, щях да се досетя, че има само един производител, способен да направи подобно нещо: семейство Фошар.

— Какво знаете за тях?

— Фошар са една от трите фамилии, създали гилдията, която днес познаваме като „Ланс“. Едната фамилия се занимавала само със закаляване на метала, другата произвеждала броните, а Фошар били търговците: те изпращали свои агенти из цяла Европа, които продавали стоката. В резултат на това се сдобили със сериозни политически връзки. Обикновено не поставяли печат. Смятали, че качеството говори само за себе си, затова се учудвам, че виждам тук герба им. Шлемът явно е бил особено важен за семейството.

— Мадам Фошар ми каза, че орлите символизируют трите семейства.

Очите на Уибл бързо премигнаха.

— Вие сте разговаряли с мадам Фошар?

Скай кимна.

— Изключително! Говори се, че е много саможива. Как ви се стори на вас?

— Нещо между скорпион и паяк черна вдовица — отговори Скай, без да се колебае. — Каза, че средният орел е този на Фошар, които са взели властта след много бракове и смърти.

Уибл се разсмя нервно.

— А каза ли ви колко от тези смърти са били преждевременни и колко от браковете — насочени единствено към укрепването на властта им?

— Мадам Фошар разказва доста избирателно за семейството си. Така например отрича, че са били достатъчно могъщи, за да предизвикат Първата световна война и че са имали пръст в провокирането на Втората.

— Тези слухове се носят от много години. Някои производители на оръжие наистина са насърчавали войната. Фошар са били най-активните. Аха! Вие къде го чухте?

— От един англичанин на име Кавендиш. Той каза също така, че Фошар са откраднали технологията на неговото семейство за производство на стомана.

— А, сър Кавендиш. Да, това е вярно. Семейството му откри забележителен начин за обработване на метала. Фошар го откраднаха. — Уибл погали с пръсти шлема. — Кажете ми, виждате ли нещо необичайно в герба?

Скай го разгледа внимателно. Първо не забеляза нищо, но после очите ѝ се разшириха от удивление.

— Момент! В ноктите на единия крак има повече копия, отколкото в другия.

— Набито око, аха! И аз забелязах същото и го сравних с герба на Фошар. В оригиналния му вид броят на копията е еднакъв. Когато го разгледах по-внимателно, установих, че допълнителното копие е поставено значително по-късно от времето, когато е бил изработен шлемът. Може би през последните стотина години.

— Каква може да е причината?

Уибл се усмихна загадъчно и постави шлема под монтирана на стойка лупа.

— Вижте сама, мадмоазел Лабел.

Скай се взря през увеличителното стъкло.

— Дръжката и върхът на копието всъщност са съставени от знаци. Цифри и букви. Ела да погледнеш, Шарл.

Дарне също се наведе над лупата.

— Прилича на алгебрично уравнение.

— Да, да, аха! И на мен така ми се струва — рече Уибл. — Но не можах да го дешифрирам. За тази работа си трябва специалист.

— Кърт каза, че този шлем може би крие ключа към загадката на Фошар — замисли се Скай. — Трябва да се върна в Париж и да го покажа на някой криптолог или математик от университета.

— Жалко — натъжи се Уибл, — надявах да са успя да му направя копие. Може би друг път?

Скай се усмихна.

— Да, мосю Уибл. Може би друг път.

Той върна шлема в кутията и я подаде на Скай. Двамата с Дарне му благодариха и се сбогуваха. Скай помоли антикваря да я закара до гарата. Дарне се разочарова от бързото ѝ заминаване и се опита да я убеди да му погостува. Но Скай беше непреклонна и му обеща някой път да дойде за по-дълго.

— Щом това е решението ти, дължен съм да го уважа — съгласи се накрая Дарне. — Ще се видиш ли с мистър Остин?

— Надявам се. Имаме уговорка за вечеря. Защо питаш?

— Боя се, че може би си в опасност, и ще бъда по-спокоен, ако той е наблизо да те наглежда.

— Мога да се грижа за себе си, Шарл. — Тя го целуна по бузите.
— Но ако ще се почувстваш по-добре, ще му звънна.

— Благодаря ти. И се обади, когато стигнеш у дома.

— Прекалено много се тревожиш! Но ще ти се обадя.

Вярна на думата си, малко след като влакът потегли на север, тя се опита да се свърже с Остин. Служителят на рецепцията каза, че има съобщение за нея:

— Мистър Остин каза, че е изникнал спешен случай, и при първа възможност ще ви се обади.

Тя се зачуди какво ли може да е било толкова спешно, че да замине, без да я предупреди, но вече го познаваше достатъчно добре, за да знае, че е човек на действието. Беше сигурна, че ще спази обещанието си.

Пътуването от Екс продължи по-малко от три часа. Когато влакът стигна в Париж, вече беше късна вечер и Скай взе такси до апартамента си.

Плати на шофьора и тъкмо да отключи входната врата, чу зад гърба си силен глас, който попита на развален френски:

— Прощавайте, говорите ли английски?

На светлината на уличната лампа Скай видя висок мъж на средна възраст. До него стоеше усмихната жена с пътеводител в ръка.

Туристи, помисли си Скай. Вероятно американци, съдейки по ужасния акцент.

— Да, говоря английски. Изгубили ли сте се?

Мъжът се усмихна смутено.

— Да, както винаги.

— Съпругът ми мрази да пита за посоката дори у дома. Търсим Лувъра.

Скай се опита да сдържи усмивката си, чудейки се защо им е притрябвал Лувърът посред нощ.

— На десния бряг е. Малко е далеч от тук, но можете да се разходите до станцията на метрото. Ще ви обясня.

— Имаме карта в колата. Ще ни покажете ли къде се намираме в момента?

Още по-зле. Париж не е място за шофьори, които не познават града. Тя ги придружи до колата, паркирана до тротоара. Жената отвори вратата, наведе се, но след малко пак се подаде навън.

— Бихте ли се пресегнали, скъпа, че гърбът ми...

— Разбира се.

Стиснала в лявата си ръка чантата с шлема, Скай се наведе, но не видя карта на седалката. В този момент почувства убождане по дясното бедро, все едно я ужили пчела. Инстинктивно сложи ръка на мястото и изведнъж забеляза, че американците я гледат. Лицата им започнаха необяснимо да се размазват.

— Добре ли сте, скъпа? — попита жената.

— Аз... — Скай не можеше да каже и дума, езикът ѝ надебеля, а мисълта ѝ се разпадна.

— Защо не поседнете? — рече мъжът и я натисна в колата.

Гласът му сякаш идеше много отдалеч. Беше твърде отмаляла, за да окаже съпротива. Мъжът взе чантата от ръката ѝ. Жената седна до нея и затвори вратата. Мъжът заобиколи, седна на шофьорското място и колата потегли. Скай погледна през прозореца, но всичко беше размазано.

Пред очите ѝ се спусна черна пелена.

Олицетворение на научна прилежност, Траут се взираше в графиката на екрана на спектрометъра и внимателно отбелязваше наблюденията си в тетрадка. За трети път анализираше една и съща проба от Изгубения град, а бележките му всъщност нямаха нищо общо с това, което се виждаше на екрана. Воден от информацията, получена от Маклийн, той рисуваше скица на острова.

Отвътре лабораторията не беше кой знае какво. Помещаваше се в три сглобяеми бараки, служили за квартири в британската база за подводници, която някога била разположена на острова. Две от полуцилиндричните бараки от гофрирана стомана бяха споени една за друга. Третата беше разположена напречно под формата на буквата „Г“. Една от бараките беше заета от контейнери, а останалото пространство се използваше за научна работа.

Отвън матовозелените стени бяха покрити с ръждиви петна и изглеждаха запуснати, но отвътре бараките бяха топли и добре осветени. Просторната лаборатория беше снабдена с най-модерни научни прибори, които по нищо не отстъпваха на оборудването на НАМПД. Основната разлика беше охраната — до всяка врата стоеше въоръжен мъж с автомат през рамо.

Маклийн разказа, че бил докаран със самолет, благодарение на което бе видял острова от птичи поглед. Очертанията му напомняли на чаша за чай. Бил заобиколен от високи отвесни скали, единствената пролука между които било дългото тясно пристанище. Между него и ниските скали, които бързо преминавали във висока стена, имало плаж във формата на полумесец, дълъг малко над половин километър. Скалите до плажа били побелели от чайки.

Подводницата стояла близо до устието на залива. От там до квартирите на екипа водел път, виещ се по скалите около пристанището. След запустялата църква и старите гробища се сливал с друг път, който водел навътре в сушата, преминавал през тесен проход и се спускал във вътрешността на острова, отдавна угаснал вулкан.

За разлика от скалистите брегове, които защитаваха острова от морето, вътрешността му била покрита със зелени хълмове и малки горички от ниски борове и дъбове. Пътят свършвал в бившата военноморска база, в която сега се помещаваше лабораторният комплекс под командването на Стрега.

Маклийн прекоси лабораторията и се приближи до Траут.

— Прощавай, че те прекъсвам. Как върви анализът?

Траут почукна с химикала по бележника.

— Сигнал съм до костелив орех, Мак.

Маклийн се наведе над него, все едно обсъждат проблема.

— Идвам от среща със Стрега — каза той тихо. — Очевидно изпитанията на формулата са били успешни.

— Поздравления! Значи вече сме излишни. Защо сме живи още?

— Стрега може да е кретен и убиец, но е педантичен в организацията. Първо ще се погрижи да приключи работата на острова, така че да може да се позабавлява на спокойствие. Предполагам, че утре ще ни заведе на чудесен пикник и ще ни накара да изкопаем собствените си гробове.

— В такъв случай ни остава само тази вечер. — Траут му подаде бележника. — Съвпада ли с твоите наблюдения за топографията на острова?

Маклийн разгледа картата.

— Добър си. Абсолютно точна е. Сега какво следва?

— Както би казал Кърт Остин, МП.

— Моля?!

— „Мисли просто“! Минаваме през прохода, който е единственият възможен път и стигаме до пристанището. Каза, че там има кей.

— Не съм сигурен. Дойдохме по мръкнало.

— Най-вероятно има. Допускаме, че където има кей, има и лодка. Взимаме я назаем. Щом излезем в открито море, ще разберем къде сме.

— А резервен план, ако нещо се обърка?

— Няма резервен план. Ако нещо се обърка, сме мъртви. Но предвид утрешната алтернатива си струва да опитаме.

Маклийн се взря в очите му. Зад академичните черти на Траут се криеше сила и решителност. Устата му се разтегна в мрачна усмивка.

— Простотата ми допада. Изпълнението малко ме притеснява.

Траут го погледна.

— Нямаме избор!

— Съжалявам, че песимизмът ми си личи. Тези хора ме пречупиха. Ще направя всичко, което зависи от мен.

Пол се облегна замислено и погледна към Гамей и Санди, които седяха в другия край на помещението и изследваха микроорганизми от пукнатините. После очите му се плъзнаха към другите учени, потънали в задачите си, блажено неподозиращи за надвисналата заплаха. Маклийн проследи погледа му.

— Ами тези нещастници?

— Възможно ли е Стрега да е вербувал някой от тях да ни следи?

— Разговарял съм с всеки един поотделно. И те се страхуват за живота си, също като нас.

Траут стисна зъби, обмисляйки сложността на бягството и слабите места на плана.

— Ще бъде рисковано дори само за четирима ни. Голяма група ще привлече повече внимание. Единствената ни надежда е да успеем да излезем от лабораторния комплекс накуп. Ако успеем да вземем лодка, тя ще има някакъв навигационен уред и радио. Ще повикаме помощ.

— А ако не успеем?

— Всички потъваме заедно с кораба.

— Много добре. Как предлагаш да се изплъзнем от охраната при електрическата ограда?

— Ще трябва някак да отвлечем вниманието им.

— Няма да е лесно. Хората на Стрега са професионални убийци.

— Може да са заети със спасяването на собствения си живот.

Кръвта се дръпна от лицето на Маклийн, когато Траут му изложи плана си.

— Божичко, човече! Положението може да излезе от контрол.

— Надявам се точно това да се случи. Ако не успеем да си осигурим транспорт, ще трябва да разчитаме на краката си, което означава, че всяка минута ще бъде ценна.

— Не вдигай очи, но един от пазачите ни гледа — каза Маклийн.

— Ще размахам ръце, все едно съм ядосан. Не се шашкай.

— Спокойно!

Маклийн посочи спектрометъра и се намръщи. После взе бележника, тресна го на масата, изруга и се отдалечи. Траут се изправи и го изгледа вбесено. Пазачът се разсмя на скандала, извади пакет цигари и излезе навън да пуши.

Пол използва този момент да отиде при Санди и Гамей и да им сподели добрата новина.

Остин прекрачи прага на шумната кръчма „Грозният морски змей“ и тръгна през задименото помещение към масата в ъгъла. Там Дзавала си говореше с беззъб мъж, приличащ на шотландска версия на героя от „Стареца и морето“. Дзавала го видя че влиза и стисна ръката на мъжа, който стана и се отправи към бара.

Остин седна на освободения стол и каза:

— Радвам се, че завързваш приятелства.

— Не е лесно за мексиканче като мен. Акцентът им е трудно смилаем, също като чили. И за капак на всичко в целия град няма и капка текила. — Джо вдигна халбата си, за да покаже колко е тежко положението.

— Отвратително! — рече Остин без капка съчувствие. Махна на сервитьорката и след минута вече пиеше тъмна бира.

— Как мина мисията ти? — поинтересува се Дзавала.

Остин бръкна в джоба на якето, извади ключодържател и го сложи на масата.

— Пред себе си виждаш ключа на най-новото попълнение в изисканата флотилия на НАМПД.

— Имаше ли проблеми?

Остин поклати глава.

— Разходих се по рибарския кей и си избрах най-окаяната лодка. После направих на собственика оферта, на която той не можа да устои.

— И той нищо не заподозря?

— Казах му, че съм американски телевизионен продуцент и правя предаване за загадката на „Изгнаници“, затова лодката ми трябва веднага. Със същия успех можех да му кажа, че идвам от планетата НАМПД — след като видя парите, му беше все едно. Ще може да си купи чисто нова лодка. Подписахме набързо договор за покупко-продажба, за да бъде всичко законно. Заклех го да си трае и му обещах роля в предаването.

— А той имаше ли някакви теории за изчезването на хората от „Изгнаници“?

— Теории да искаш. Предимно крайбрежни клюки. Каза, че полицията претърсила острова из основи, но властите не давали никаква информация. Според слуховете намерили следи от кръв и части от тела. Хората не изглеждат разтревожени. Говори се, че всичко е рекламен трик и в следващото предаване изчезналите ще се появят на някой тропически остров. Предполагат, че единствената оцеляла е платена актриса, на която са поръчали да разказва страховити истории за червенооки канибали. Ами твоите източници?

— И аз чух подобни неща от мъжа, с когото току-що разговарях. Живее тук, откак са измислени карираните полочки, и познава всички и всичко. Казах, че съм спортен водолаз, и си купих няколко обиколки.

— Той спомена ли нещо за връзка между случая с „Изгнаници“ и другия остров?

— Отначало заговори за това, но после се намеси слухът за рекламния трик и дотам бяхме.

— Колко е далеч островът от този на „Изгнаници“?

— На около пет мили. Местните смятат, че е полуофициална операция и че островът още е собственост на правителството — каза Дзавала. — Предвид историята му, не са много далеч от истината. Рибарите избягват района. Вържени катери изскачали в мига, в който някой си помисли да се доближи до него. Някои се кълнат, че били преследвани от миниатюрни подводници.

— Това съвпада с информацията от сателитните снимки. Явно са се натъквали на охраната на АПС.

Вратата на кръчмата се отвори и вътре влезе рибарят, от когото Остин току-що бе купил лодката. Кърт предположи, че рибарят ще иска да почерпи всички, а не му се щеше да бъде въввлечен в празненството и да отговаря на неизбежните въпроси. Затова бързо пресуши чашата си и подкани Дзавала да направи същото. Излязоха през задната врата и се върнаха в квартирата да си вземат багажа. След няколко минути вървяха по павираната алея към обвитото в мъгла пристанище.

Остин тръгна покрай множеството лодки и спря пред една седемметрова с дървен корпус от припокриващи се дъски. Носът ѝ беше повдигнат, за да се справя с бурно море. Палубата беше открита,

с изключение на малката кабина близо до носа. Дори в мъглата се виждаше, че лодката още не се е разпаднала само благодарение на многобройните пластове боя.

— Собственикът каза, че е произведена през седемдесет и първа.

— Хиляда деветстотин или хиляда осемстотин седемдесет и първа? — изхили се Дзавала. — Нямам търпение да видя физиономията на Пит, когато получи сметката за тази луксозна яхтичка.

— Доколкото го познавам, ще прояви разбиране.

Дзавала прочете името на кърмата.

— „Спутър“?

— Така местните наричат една мида, която уж била афродизиак.

— Наистина ли? — заинтригува се Дзавала. — Сигурно върши работа, колкото и рог от носорог.

Качиха се в лодката. Дзавала огледа палубата, а Остин пъкна глава в кабината, която имаше размера на две телефонни будки. Миришеше на цигари и дизелови пари. Когато излезе оттам, Дзавала потропа с крак по дъските:

— Изглежда ми достатъчно здрава.

— Този ръждив леген всъщност си го бива повече, отколкото изглежда на пръв поглед. Да видим дали има карта.

Остин затършува в кабината и намери една омазана с грес карта. Разгледаха я и видяха, че целта им се намира на десетина мили от тях. Кърт показва на Дзавала залива на острова и му изложи плана си.

— Какво смяташ?

— Нискотехнологично решение на високотехнологично предизвикателство. Мисля, че може и да стане. Кога тръгваме?

— Най-добре веднага. Убедих предишния собственик да зареди резервоара.

Остин влезе в кабината. Включи мотора на празни обороти, екипировката беше подредена, а курсът по компаса — зададен. Лодката явно бе преживявала трудни моменти, но електрониката ѝ беше сравнително нова и щеше да им позволи да се ориентират в непознати води въпреки нощта и мъглата.

Дзавала отвърза въжетата и Остин насочи лодката към открито море. Моторът виеше като за последно, но въпреки това „Спутър“ успя да потегли и запори вълните към загадъчния остров.

За мъж, висок почти два и десет, Траут умееше да се промъква удивително незабелязано. Само най-зорко око би забелязало как се измъква от затворническата си квартира. Беше малко след полунощ и той бързо се придвижваше от сянка към сянка, като избягваше прожекторите.

Предпазливостта му се оказа излишна. Никой не патрулираше из комплекса, а наблюдателните кули бяха празни. От една от бараките се чуваха пиянски смях и викове — явно охраната пируваше. Пол предположи, че празнуват края на досадното си заточение на този самотен остров.

Траут тръгна по черния път. Шумът зад гърба му постепенно заглъхна. Без повече да се крие, той закричи с широка крачка. В ноздрите му нахлу силна миризма и той разбра, че приближава целта. Решителността му се разклати, когато си представи какво го очаква, но той стисна зъби и продължи към залата на ужасите, която полковник Стрега на шега наричаше „зоопарк“.

Траут навлезе в осветения район около бетонната сграда, забави ход и се насочи право към входната врата. Огледа касата с фенерчето, но не видя следи от алармена система. Никой не допускаше, че на някого ще му хрумне да влезе там с взлом, замисли се Траут. А той възнамеряваше да направи точно това.

Двойните стоманени врати биха устояли и на таран, но бяха заключени с обикновен катинар. От лабораторията той взе чука и остроото длето, с които трошаха каменните проби, и с тях бързо успя да разбие катинара. Огледа се — сякаш му се искаше някой да го спре, — после отвори вратата и влезе.

Отвратителната смрад го удари като с бейзболна бухалка и той с мъка потисна желанието си да повърне. Огромната зала тънеше в полумрак, осветена само от няколко слаби лампи на тавана. Шумното му нахлуване явно привлече вниманието на обитателите, които се

размърдаха в клетките си. Кървясалите им очи следяха всяка негова крачка. Чувстваше се като агне на заколение.

Обходи стената с фенера и видя един ключ. Когато в залата се разля светлина, съществата в клетките заръмжаха в хор и се отдръпнаха назад. След миг обаче разбраха, че Пол не е заплаха, и отново залепиха демонските си лица за решетките.

Траут осъзна, че го наблюдават с нещо повече от хищнически глад — в погледите им имаше любопитство, а ръмженето и нечленоразделните звуци бяха тяхната форма на общуване. Напомни си обаче, че същите тези същества бяха отговорни за смъртоносното нападение на съседния остров, така че не биваше да ги възприема просто като животни. Те бяха някогашни хора и все още притежаваха способност да мислят.

Опита се да не обръща внимание на втренчените им очи и започна да оглежда залата. Зад един метален панел откри това, което търсеше. Пръстите му заиграха по ключовете с номера, съответстващи на клетките, и етикети „Алфа“ и „Бета“. Поколеба си, мислейки за стихията, която възнамерява да отприщи. Сега или никога! Той натисна един ключ, на който пишеше „Алфа“. Забръмча мотор и вратата на една от клетките се отвори с дрънчене. Съществото в нея се втурна назад към стената, но после запристъпва предпазливо към отворената врата, сякаш очакваше това да е клопка.

Траут бързо натисна останалите ключове. Вратите се заотваряха една след друга. Нито едно от съществата обаче не смееше да излезе навън. Бръщолевеха неразбираемо и си правеха жестове едно на друго. Пол не се задържа достатъчно, за да схване примитивния им разговор. Освободил демоните, той бързо затича към вратата.

Маклийн, Гамей и Санди го чакаха в една горичка на стотина метра от входа на комплекса. Траут ги беше инструктирал да се измъкнат от бараките веднага след него и да се скрият, докато отиде при тях.

Маклийн беше чул пиянската веселба в бараката на охраната, но все още бе неспокоен. Познаваше непредсказуемите пазачи по-добре от Траут. Изведнъж чу тежки стъпки и си помисли, че най-страшните му опасения се сбъдват. Някой тичаше към тях. Напрегна очи в тъмнината, чудейки се да бяга или да се приготви за схватка.

— Мак!

Беше Траут.

Гамей излезе от горичката и силно го прегърна.

— Толкова се радвам да те видя!

— За бога, човече! Помислих, че нещо се е случило — рече Маклийн.

Траут си пое дъх.

— Оказа се по-лесно, отколкото предполагах.

В този момент откъм дърветата се показа фигура и Траут замръзна. Един по един излязоха шестимата им колеги от лабораторията.

— Съжалявам — каза Маклийн, — не можех да ги оставя.

— Идеята беше моя — подкрепи го Гамей.

— Всичко е наред. Аз самият промених решението си и мислех да се върна за тях. Всички ли са тук?

— Да — обади се един от учените, — никой не ни видя. Какво ще правим сега?

— Ще чакаме — отвърна Пол.

Той се промъкна между дърветата, застана зад един дъб и погледна към главната порта. Видя двамата часови, които се въртяха пред нея. Върна се тихо при другите и им каза да имат търпение.

Траут знаеше, че освобождавайки съществата от клетките, е поел пресметнат риск. След като усетят свободата, те можеха просто да се втурнат към хълмовете. Възможно беше обаче поривът им да избягат да бъде победен от чисто човешки емоции и желание за мъст към тези, които ги бяха затворили и измъчвали.

Отново погледна към портата. Пазачите пушеха и си подаваха бутилка. Понеже не можеха да се присъединят към купона, явно си бяха организирали свой собствен. Траут се върна през горичката, за да погледне към зоопарка.

В бързината да излезе беше оставил вратите леко откренати. От сградата струеше сребриста светлина. Видя как отвътре бавно излизат тъмни силуети. Спираха и после отново продължаваха, промъквайки се към квартирите на охраната. После се скриха в тъмнината.

От бараката продължаваха да се чуват смях и музика и Пол се боеше, че наистина е преценил погрешно. След това изведнъж смехът спря и се разнесоха проклетия, изстрели и писъци на болка и ужас.

Траут си представи кървавата баня, която се разиграва и неволно изпита съжаление към охраната. Напомни си обаче, че същите тези хора бяха готови да смажат него и останалите затворниците само при една дума на Стрега.

Часовите при портата чуха виковете и се спогледаха, чудейки се какво да правят. Като че ли спореха помежду си. Разгорещеният спор секна, когато видяха приближаващите фарове. Вдигнаха автоматите и ги насочиха срещу автомобила, който караше на зигзаг и надуваше клаксона.

Колата навлезе в осветеното от прожекторите петно и Траут видя, че това е кабриолетът на Стрега. По предните и задните седалки бяха скупчени гърчещи се тела. По капака и отстрани висяха страховитите същества, яростно вкопчени, за да не изпаднат при резките завои, с които шофьорът се опитваше да ги изхвърли.

Пазачите засипаха автомобила с откоси. Две от съществата паднаха от капака и се изгъркаляха на земята, разгърсвайки нощта с пронизителни писъци, но другите успяха да се задържат. Колата направи още един рязък завои, но шофьорът изгуби управление и автомобилът се заби странично в караулката. От удара съществата изпопадаха и вратата на шофьора се отвори. Полковник Стрега слезе от колата с пистолет в ръка. Безупречната му униформа беше цялата в кръв и парцали. Кръв се стичаше и от десетките рани по главата и тялото му.

Той направи няколко крачки, като се олюляваше и стреляше напосоки. Уби един от нападателите, но останалите същества го повалиха на земята. Известно време изпод грамадните им тела се виждаха мятаните му се ръце и крака, после се отпуснаха безжизнено.

Съществата завлякоха тялото му в сянката. На двамата часови това им стигаше. Стреляха няколко пъти като убиха още две от зловещите създания, после си плюха на петите, а червенооките демони ги подгониха.

Траут бързо изведе Гамей и останалите от горичката, заобикаляйки гърчещите се тела пред „Мерцедеса“. Седна зад волана и включи на задна, но колата здраво се беше заклещила в бараката. След няколко опита другите мъже успяха да я избутат и всички се качиха в кабриолета.

Пол почти се изправи върху педала на газта. Автомобилът скочи напред и прелетя през затворената порта, все едно я нямаше. После се понесе по пътя към морето и, както се надяваше Траут, към свободата.

21

Най-новото попълнение във флотилията на НАМПД започна да се пълни с вода още щом навлязоха в открито море. Преходът от спокойното море в залива към кротките вълнички не беше особено рязък, но стигаше, за да отвори пробойни в престарелия му корпус. Остин, който стоеше на кормилото, забеляза, че лодката се движи мудно, и натисна няколко пъти копчето за изпомпване, само че помпата отказа да заработи.

— Трябваше да я кръстят „Пробитото казанче“ — измърмори Остин.

— Ей сега ще сляза да видя какво става — рече Дзавала. В сърцето на всеки инженер дреме майстор механик и Джо не правеше изключение. Най-щастлив беше, когато изцапаше ръцете си с масло. Той се пхна в люка на палубата и след няколко минути извика: — Пробвай пак!

Макар и трудно, помпата заработи. Когато излезе отново навън, Дзавала приличаше на пръчка за проверка на маслото, но на омазненото му лице грееше усмивка.

— Поправка на двигателя. Когато всичко друго се провали, потърси откачената жица — рече той доволно.

Беше успял тъкмо навреме. Лодката беше започнала да се накланя застрашително. Помпата обаче работеше отлично и героично наваксваше. След няколко минути „Спутър“ се изправи и продължи напред.

Остин вече беше установил, че когато не потъва, лодката се справя доста добре. Тя беше построена за местните условия и изящният ѝ повдигнат нос пореше вълните, все едно е кану в спокойно езеро. Вятърът духаше в гърба им, а двигателят, макар с известни прекъсвания, ги носеше напред, така че се движеха относително бързичко.

Остин погледна радара и видя, че се движат по курса. Присви очи, но видя само черна пелена през опръсканото стъкло. Предаде

кормилото на Дзавала и излезе на палубата. Студеният и влажен въздух го удари в лицето. Повече почувства, отколкото видя тъмната маса, надигаща се от още по-тъмното море. Върна се в топлата кабина.

— Островът трябва да е право пред нас — каза той.

Не след дълго застрашителното присъствие, което Остин бе доловил, доби физически очертания. Силуетът на острова ясно се открие на мастилено-черното небе. Остин леко завъртя кормилото надясно и погледна компаса. Предполагаше, че патрулите наблюдават лодката, и искаше да създаде впечатлението, че възнамерява да заобиколи острова.

По-трудно щеше да заблуди електронните очи и уши на АПС. Остин беше разгледал внимателно образите на сателитните снимки, заснети в продължение на няколко часа, и беше изчислил режима на АПС, макар да бе наясно, че той се влияе от естествени и човешки отклонения. Беше проследил позициите на АПС и забеляза, че те периодично се връщат за презареждане на акумулаторите.

Погледна си часовника. Сега АПС трябва да е от другата страна на острова. Надявайки се да се изплъзне от радара, той насочи лодката към скалите и се помоли да не е сбъркал в изчисленията.

Командният център, който се грижеше за недостъпността на острова, се помещаваше в ниска постройка от газобетонни блокчета и с плосък покрив, разположена близо до устието на залива. Половината беше натъпкана с електронни прибори за наблюдение. Другата половина служеше за спално помещение на дванайсетимата души охрана.

Те бяха разделени на екипи по четири и работеха на три смени. През деня трима души обикаляха периметъра на острова с лодка, а четвъртият стоеше в командния център. През нощта острите като бръснач скали правеха плаването изключително рисковано и патрулната лодка стоеше на котва, готова да реагира, ако АПС или радарът засече натрапници. В това време пазачите се редуваха да презареждат акумулаторите на АПС. Операторът на радара беше забелязал мигащата точкица на екрана, много преди лодката да се доближи до острова, и беше видял как си променя курса и се приближава към брега.

Мъжът се казваше Макс, наемник от Германия. От опит знаеше, че рибарските лодки рядко излизат по тъмно, и изпита облекчение,

когато видя точката да подминава острова. Запали цигара и запрелиства някакво порно списание. След няколко минути хвърли бегъл поглед към екрана и видя, че е празен. Изруга, смачка фасата в пепелника и се наведе напред, забивайки нос в екрана. Дори го почука с кокалчетата на пръстите си, все едно това щеше да помогне.

От обекта нямаше и следа. Явно, докато той изучаваше женската анатомия, лодката беше навлязла в сляпото петно на радара покрай основата на скалите. Досадно, но не фатално. Все пак разполагаха с АПС. Обърна се към другия монитор. Докато обикаляше, АПС отразяваше сигнали от поредица плаващи транспондери, които ограждаха острова. Транспондерите предаваха сигналите към командния център и така местоположението му беше известно във всеки един момент.

Въпросното АПС беше дълго три метра и половина, плоско и широко. По форма приличаше на нещо средно между скат и акула и имаше висока гръбна перка. Един от пазачите беше казал, че страховитият му профил му напомня на тъща му, която се казвала Гертруда, и името така си остана. „Гертруда“ обикаляше на малко повече от метър под повърхността, сканираше водата на трийсет метра от двете си страни и заснемаше картината под вода с камери.

От командния център можеха да подават команди и към АПС. Това беше ценно преимущество, тъй като „Гертруда“ служеше не само за наблюдение: тя носеше четири миниторпеда, способни да потопят голям боен кораб.

Макс подаде команда на „Гертруда“ да се върне максимално бързо на мястото, на което за последно видя лодката. После натисна бутон на интеркома.

— Съжалявам, че ви прекъсвам играта, момчета — каза той на микрофона, — но имаме съд, навлязъл в зоната за сигурност.

Екипажът на патрулната лодка играеше покер в бараките, когато високоговорителите на стената изпрацяха и се чу съобщението за натрапника. Двама от мъжете бяха бивши наемници от Френския легион, а третият — от Южна Африка. Той хвърли картите си възмутено и отиде при интеркома.

— Къде е?

— Навлезе в периметъра за сигурност от север, после попадна в сляпото петно на радара. Пратих „Гертруда“ да подуши наоколо.

— Мамка му! — изпсува южноафриканецът. — Да си имам късмета тази вечер!

Тримата мъже навлякоха якетата и ботушите и грабнаха късоцевните си пушки „ФАМАС“. След миг вече вървяха по обвития в мъгла кей. Качиха се на деветметровата си надуваема лодка с твърдо дъно. Двата дизелови мотора забръмчаха. Мъжете отвързаха въжетата и лодката се понесе по водата, бързо ускорявайки до четирийсет възела.

Няколко минути по-късно дежурният от командния център съобщи, че обектът отново се е появил на радара близо до устието на залива. Лодката се насочи натам. Скоро видяха натрапника. Двама от мъжете застанаха в готовност да застрелят всичко, което помръдне, а кормчията внимателно приближи до малката лодка, докато прожекторът осветяваше всеки сантиметър от лющещата се боя. Южноафриканецът свали пушката и се разсмя.

— „Спутър“! Развалихме си играта заради някакъв „Спутър“!

— Какво зяпаш? И без това губеше.

Всички избухнаха в смях.

— Време е за абордаж! — напомни кормчията.

И тримата бяха опитни военни, които не допускаха забавлението да попречи на бдителността им. Смехът заглъхна и годините обучение си казаха думата. Охраната се изравни с лодката и двама от тях се прехвърлиха в нея, докато третият ги прикриваше. Провериха празната кабина, после отвориха люка на палубата и погледнаха долу.

— Няма никого — извика единият. После се облегна на перилата и запали цигара.

— Аз на твоето място не бих висял дълго там — рече партньорът му.

— Върви по дяволите!

Легионерът се ухили и се върна в патрулната лодка.

— Както искаш. Само гледай да не си намокриш краката.

Южноафриканецът погледна към обувките си. От двигателния отсек течеше вода и пълнеше палубата. Лодката потъваше. Той изкрещя, с което предизвика бурния смях на другите двама. Кормчията отдалечи патрулната лодка, сякаш си тръгва, но докато онзи ругаеше на африканс^[1], се смили и се върна да го прибере.

Южноафриканецът скочи пъргаво вътре, а после и тримата загледаха лодката, която бързо потъваше. Водата вече беше стигнала до планшира. Скоро над водата остана да стърчи само мачтата. Накрая и тя се скри под вълните и единствено мехурчетата напомнях, че там е имало нещо.

— Добре, копелета, пошегувахте се. Хайде сега да се връщаме и да си отворим още една бутилка.

Кормчията включи радиото и докладва в командния център.

— Не разбирам — каза Макс, — когато го хванах на радара, това нещо се движеше по права линия.

— А ти пил ли си?

— Естествено, че съм пил.

Бяха дочули от охраната на комплекса, че островната операция е към своя край, и също поливаха новината.

— Това обяснява нещата.

— Ама...

— Около проклетия остров има силни течения. Може да е била подхваната от някое от тях.

— Сигурно — съгласи се Макс.

— Не мога да ти помогна, братле. Отдавна е под вода. Прибираме се.

— Оглеждайте се за „Гертруда“. Трябва да е някъде наоколо.

След секунди огромната перка проряза водата наблизко. Мъжете бяха свикнали да я виждат, но винаги се чувстваха неспокойни, когато беше наблизко. Притесняваше ги разрушителната ѝ мощ и фактът, че действа автоматично. АПС спря на петнайсетина метра от тях. Сравняваше звуковия профил на патрулната лодка с информацията в базата си данни.

— Дано не активира торпедата.

Смях.

— Ще накарам рибите да проверят.

— Както желаш. Ние вдигаме гълъбите от тук.

Моторите заръмжаха, лодката обърна и се насочи към кея.

Перката продължи да се движи напред-назад в успоредни линии. Сонарът ѝ обследваше потъналата рибарска лодка и изпращаше картината към командния център. Макс наблюдава екрана няколко

минути, после подаде команда на „Гертруда“ да възобнови нормалната си обиколка.

Няколко секунди, след като АПС се отдалечи, от кабината на потъналата лодка се измъкнаха две фигури и с енергични ритмични движения заплуваха към брега.

---

[1] Език, по-рано известен като бурски, разпространен основно в Република Южна Африка и Намибия. Спада към долногерманската група езици, като до началото на 20-и век е бил диалект на нидерландския език — Бел.прев. ↑

Натиснал газта до ламарината, Траут излетя с „Мерцедеса“ на Стрега през портите на оградата. Маклийн, който седеше отдясно на Гамей на предната седалка, гледаше с ужас скоростомера.

— Траут! — каза той спокойно, но настойчиво. — На пътя пред нас има остър завой. Ако не намалиш, ще ни трябват крила.

Гамей докосна ръката на съпруга си.

Пол хвърли поглед към таблото. Движеха се с над сто и десет километра в час. Той напомпа спирачките и включи фаровете тъкмо навреме, за да види, че завоят е не просто остър, а почти обратен. Отдясно зееше пропаст.

Гумите изскърцаха близо до ръба, но „Мерцедесът“ остана на пътя. След завоя пътят се изправяше и започна постепенно да слиза надолу. Пол си отдъхна и поотпусна кормилото.

— Благодаря за предупреждението, Мак.

Маклийн се подсмихна.

— Не ми се ще да ни спрат за превишена скорост.

Траут погледна през рамо плетеницата от ръце и крака на задната седалка.

— Всички ли са тук?

— Ще трябва да ни изхвърлиш с остен — отвърна Санди.

Пол си позволи лука да се размее от сърце. Въпреки привидното си спокойствие, беше напрегнат като пружинка на часовник. Хладнокръвието на Маклийн го върна на земята. Адреналинът в кръвта му помогна да осъществи бягството, но сега, за да оцелеят, му трябваше спокойствие и съобразителност. Пътят продължаваше да се спуска. Чак долу при морето той се разклоняваше.

Траут спря и посочи пътя наляво:

— От тук ли дойдохме?

— Точно така — потвърди Маклийн. — Пътят върви покрай залива и стига до мястото, на което стои подводницата. Там има

гарнизон и охрана. Ако завием надясно, ще стигнем до устието на залива. Там има команден център и кей за патрулните лодки.

— Написал си си домашното — похвали го Траут.

— Не си единственият, който се е опитвал да измисли как да измъкне от тоя проклет камънак.

— Изборът изглежда ясен. Патрулната лодка може да се окаже нашият билет за бягство.

— Съгласна съм — подкрепи го Гамей. — Освен това, ако ще ровим в гнездо на стършели, колкото по-малко стършели, толкова по-добре.

Траут кимна и зави надясно. Пътят продължи покрай плажа по-малко от километър. В далечината блеснаха светлини и Пол отби. Каза на другите къде отива и им предложи да излязат и да се разтърчат, без да се отдалечават от колата. После тръгна пеша. Въздухът миришеше на море и той се чувстваше щастлив, че не е затворник. Но не хранеше илюзии. Свободата му беше точно толкова ефимерна, колкото вълните, галещи брега.

Видя, че светлините идват от бетонна сграда. Щорите бяха спуснати. Продължи да върви, докато стигна до дървения кей. Само че там нямаше лодка. Хладният бриз от морето не можеше да се сравнява с тръпките, които го побиха. Върна се обратно при „Мерцедеса“ и се отпусна зад волана.

— Лодката я няма — каза той. — Можем да почакаме и да се надяваме, че ще се върне, но изгрее ли слънцето, губим всичките си шансове. Предлагам ви да огледаме мястото, на което държат подводницата.

— Това е последното място, на което биха предположили, че ще отидем — съгласи се Гамей.

— Това е последното място, на което аз бих предположил, че ще отидем — обади се Маклийн. — Не приличаме на спецотряд.

— Аламо е имал само стотина защитници.

— Аз също съм учил американска история, Пол, и знам, че защитниците на Аламо са били избити. Сега не ми напомняй за шотландците при Кълоден, защото и те не са свършили добре.

Траут се ухили.

— Отчаяните времена изискват отчаяни мерки.

— Това го разбирам. Само не мога да схвана какви мерки имаш предвид.

— Ще се опитам да се кача на борда на подводницата и да потърся радио. Ако не стане, ще измисля нещо друго.

— Убеден съм — рече Маклийн, който разглеждаше Траут, сякаш е рядък вид животно. — Доста изобретателен си като за дълбоководен геолог.

— Старая се.

Пол запали мотора и подкара колата покрай залива, докато стигна до изоставената църква и гробището. Паркира зад разрушената постройка и каза на другите да не мърдат. Гамей обаче настоя да отиде с него. Двамата тръгнаха по чакълестия път, който водеше до стеснението на залива.

Районът около бараките беше осветен от прожектори. Стигнаха на трийсетина метра от тях и се огледаха. Сградата се намираше близо до ръба на скалите, а над залива имаше изградена площадка за наблюдения. От долната ѝ страна имаше стълба.

— Да проверим тази стълба — предложи Пол.

— Според мен няма за какво да се тревожим. Струва ми се, че вътре се вихри клингонски гуляй.

Охраната на подводницата също беше дочула за предстоящия край на мисията и си бяха устроили пиршество. Явно още не бяха научили за съдбата, сполетяла другарите им в лабораторния комплекс.

Гамей и Траут се озоваха под площадката. С помощта на стълбата слязоха по отвесната скала до тясна пътечка, изградена на метър и нещо над нивото на водата. По цялата ѝ дължина имаше наредени лампи. Пътечката водеше точно към входа към кея на подводницата.

Пред погледа им се откри грамадната подводница, която ги отвлече. Няколко лампи светеха и двамата лесно откриха мостчето, качиха се на палубата и стигнаха до входния люк. Пол вдигна капака и надникна. Вътрешността на подводницата беше осветена. Коридорът беше празен.

Пол и Гамей слязоха по стълбата и тръгнаха по коридора, колкото е възможно по-тихо. Пол вървеше отпред, спираше и се оглеждаше на всеки ъгъл, но не всичко наоколо беше пусто. Контролната зала беше полутъмна, осветена само от множеството

монитори. Радио кабината, малка стаичка встрани от контролната зала, също беше празна. Гамей остана на пост, а Пол седна пред таблото, взе микрофона, набра централата на НАМПД и задържа дъха си.

— Национална агенция за... дело — изпраща приветлив женски глас.

Слабата връзка прекъсваше заради стените и тавана на подводницата.

— Свържете ме с Руди Гън, моля. Предайте му, че го търси Пол Траут.

— Един... мент.

Моментът му се стори колкото цял ден. Мислено си представяше файето на сградата на НАМПД с глобуса по средата. Най-сетне се чу гласът на помощник-директора на НАМПД. Ясно си представи слабия Гън, седнал в големия си офис и напрегнал мозъка си над поредната сложна задача.

— Траут?! Къде си, за бога? Търсехме ви... ли не. Добре ли сте?

— Да, Руди. Гамей също е тук. Трябва да говоря бързо. „Алвин“ беше отвлечен. Намираме се на един остров — струва ми се, че е в шотландски или скандинавски води. Има още седем учени пленници. Караха ни да работим по някакъв откачен експеримент. Избягахме, но може да не е за дълго.

— Трудно... чувам, но разбрах. Можеш ли да стоиш... радиото?

— Трябва да се връщаме при останалите.

— Остави включено радиото. Ще се опитаме да ви проследим... сигнала.

Траут не успя да отговори, защото в този момент Гамей му даде знак за тревога. Някой си подсвиркваше. Пол внимателно остави микрофона и изключи радиото. Двата с Гамей коленичиха и се опитаха да се вмъкнат под конзолата. Свирукането приближаваше. Който и да беше, се спря до вратата, надникна вътре, но явно не видя нищо обезпокоително, защото звукът се отдалечи.

Измъкнаха се от скривалището си. Пол отново се свърза с Гън и му каза, че сега оставя радиото включено. Огледа коридора и като се увери, че е пуст, тръгна обратно в посоката, от която дойдоха. Движеха се още по-предпазливо, ослушвайки се за издайническото свирукане. Излязоха през люка, минаха отново по тясната пътечка и се качиха по стълбата.

Стигнаха до църквата и тъкмо прекосяваха старото гробище, когато ги заслепи силна светлина. Зад надгробните паметници се виждаха няколко силуета, сякаш странстващи духове. В този миг силни ръце сграбчиха Пол и Гамей и охраната ги натика в църквата. Пред олтара стоеше въоръжен мъж с усмивка на лицето, която никак не подхождаше на автомата в ръцете му.

— Здравсти, приятел — каза той, хвърляйки бърз поглед към Гамей. — Това е краят на пътя за теб и твоите другарчета.

Бухалът беше кацнал на едно изсъхнало дърво над морето и, наострил слух, следеше мишката, която тичаше между туфите трева. Тъкмо се канеше да се спусне върху безпомощното същество, когато кръглите му жълти очи уловиха някакво движение на плажа. Нещо голямо и лъскаво беше излязло от вълните върху влажния пясък. Бухалът разпери крила и полетя тихо навътре към сушата. Мишката продължи да си тича, без да осъзнава избавлението си.

От вълните като примитивно праисторическо същество излезе още една фигура. Остин и Дзавала вдигнаха маските от лицата си, разкопчаха непромокаемите си сакове и извадиха деветмилиметровите пистолети зиг-зауер, които злощастните тюлени на Бек бяха оставили на борда на „Атлантида“. След като се увериха, че са сами, свалиха аквалангите и неопреновите костюми.

До тук планът им вървеше без засечка. Когато патрулната лодка доближи допотопното им корито, отвориша клапите, за да нахлуе вода и да потопи развалината. След това се преметнаха през борда и се хванаха за външния ръб на лодката. Когато „Спутър“ потъна, се скриха в кабината, където изчакаха АПС да обследва лодката. А когато АПС се отдалечи, заплуваха към брега. Теченията ги отнесоха малко встрани, но Остин беше сигурен, че са близо до мястото, към което се бяха насочили.

Той погледна часовника си — до изгрев-слънце оставаха шест часа. Даде знак на Дзавала. След петминутно ходене по пясъка усетиха твърд чакъл под краката си. Остин извади миникомпютър от джоба си и разгледа сателитните снимки на острова.

— Ако продължим по този път, ще стигнем до комплекса. Намира се на около три километра, като се минава през нещо като проход.

Без повече думи двамата тръгнаха по тъмния път.

Мъжът, който бе насочил автомат срещу Траут, имаше лице на гущер — с много зъби, без никакви устни.

— Очаквахме ви — каза той с австралийски акцент.

— Как разбрахте къде сме?

Мъжът се засмя.

— Обзалагам се, че не сте знаели за камерите за наблюдение, разположени по целия остров. Ако момчетата не бяха толкова пияни, щяхме да ви видим и по-рано.

— Съжалявам, че прекъснахме купона.

— Приятелите ви не пожелаха да говорят. Откъде взехте колата на Стрега?

— Полковникът не я използваше и ние решихме да се повозим.

Мъжът завъртя автомата и удари Пол в корема. Траут имаше чувството, че сърцето му спря. Преви се одве, стиснал корема си, и падна на колене. Когато гаденето намаля, Пол с мъка се изправи на крака. Мъжът го стисна за яката на гащеризона и го придърпа към себе си. Вонеше на уиски.

— Не ми се прави на умен! — Блъсна го назад и насочи оръжието към Гамей. — Откъде взехте колата?

— Стрега е мъртъв — отговори Пол, борейки се за глътка въздух.

— Мъртъв ли?! — присви очи мъжът. — И как стана това?

Траут знаеше, че дори да му каже истината, онзи няма да повярва.

— По-добре да ви покажа.

Мъжът се поколеба.

— Какво си намислил?

— Нищо. Не сме в състояние да ви нараним.

Коментарът погали егото му, точно както Пол се надяваше.

— За това си прав, приятелче.

Пазачите изкараха Пол и Гамей от църквата и ги заведоха отзад, където беше паркиран „Мерцедесът“. Санди, Маклийн и другите учени бяха скупчени около колата под зоркото наблюдение на двама въоръжени мъже. До „Мерцедеса“ беше спрял дълъг пикап. Натовариха всички затворници, включително Гамей, в каросерията. Част от охраната се качи при тях, а двама се наместиха на задната седалка на кабриолета.

Австралиеца нареди на Траут да шофира и седна до него.

— Гледай разкарването да си струва!

— Защо просто не ни пуснете? — попита Пол. — Експериментът завърши.

— Добър опит. Тръгваме си, а на следващия ден идва някой пич и ви намира да се разкарвате по бели гащи на плажа. В тази работа всичко те застига. Сега карай и си затваряй устата.

Траут се подчини. Когато стигнаха до комплекса, австралиеца му каза да спре. Взе ключовете от таблото и слезе да огледа наоколо. Колегите му наскачаха от пикапа и се взряха в тъмнината, готови за стрелба.

Австралиеца разгледа останките от портата и разбитата караулка. Цареше зловеща тишина. Не се чуваха дори крясъци на птици или жужене на насекоми. Нямаше и помен от кървавата баня, на която Траут и останалите бяха станали свидетели по-рано. Спомни си пира с плъховете и реши, че не иска и да знае какво е станало с телата.

Австралиеца се върна при него.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Знаете ли върху какво работехме в лабораториите?

— Да. Някакви микроби. Беше свързано с материалите, които подводницата носеше от дъното на морето. Но никога не са ни допусkali в комплекса. Казваха, че можело да се заразим с нещо.

Траут се разсмя.

— Какво е толкова смешно? — заплашително попита австралиеца.

— Лъгали са ви. Изследвахме ензими.

— Какво е това?

— Чувал ли сте за Философския камък?

Онзи ръгна Траут в ребрата с дулото на автомата.

— Това е моята философия.

Пол се присви, но запази спокойствие.

— Това е била тайна формула, за която се смятало, че може да превръща всякакви метали в злато.

— Няма такова нещо.

— Мислите ли, че хората, които са ви наели, биха си направили толкова труд, ако нямаше „такова нещо“?

Австралиецаът замълча за момент.

— Добре, приятел, покажи ни златото.

— Ще ви заведа в склада, където го държат. Може да преразгледате предложението ми да ни оставите на мира.

Мъжът се усмихна:

— Става.

Слязоха от колата. Австралиецаът взе ключовете и нареди на хората си да слязат от пикапа, като остави само един със заповед да стреля по всеки, който наруши реда. След това нареди на Траут да води.

— Исусе Христе, каква е тази смрад? — попита един от пазачите.

— Това е миризмата на златото — отвърна австралиецаът през смях.

Вървеше към вратата като в транс. Знаеше, че поема известен риск, но предполагаше, че съществата, които доскоро бяха затворени в помещението, вероятно ще се върнат у дома си. Разбра, че е познал, още в мига, в който пристъпи в зловонния мрак и чу звука от трошене на кости. Прекара пръсти по стената и напипа ключа за осветлението.

Съществата се бяха прибрали в клетките си и пируваха с останките на полковник Стрега и подчинените му. Щом светнаха лампите, съществата се отдръпнаха назад до стената. Австралиецаът извика от изненада и отвращение.

После хвана Траут и го притисна до стената.

— Ти и приятелчетата ти ще платите за това с главите си!

Пол хвана дулото на оръжието и се опита да го извие от ръката му, но противникът имаше предимството да стои от страната на спуська. Той стреля напосоки и куршумът отцепи малко парче от стената на няколко пръста от врата на Траут. Докато се бореха за оръжието, съществата се приближиха до предната част на клетките си.

Видът на униформения пазач явно събуди яростта им. Те връхлетяха върху него с ръмжене, оголвайки зъби и нокти.

Австралиеца успя да изстреля няколко откоса, преди да бъде разкъсан. Две от съществата скочиха на гърба му и го притиснаха към пода. Друго се обърна към Траут, но се спря в крачка и го изгледа втренчено. В този кратък миг Пол можеше да се закълне, че вижда човешка искра в очите му. Забелязало, че Пол не е с униформа, съществото се нахвърли срещу австралиеца.

Пол се завтече към вратата, събаряйки по пътя мъжа, който охраняваше затворниците. Едно от съществата го последва, но като видя падналия пазач, се спря при него.

Пол изкрещя на Гамей да подкара пикапа, а самият той се метна зад волана на „Мерцедеса“. Посегна да запали, но ключовете ги нямаше. Сети се, че австралиеца ги взе със себе си. В това време Гамей извика, че и нейните ключове липсват. Той изскочи от колата, грабна я за ръката и изкрещя на всички да бягат с всички сили.

Внезапната тишина в зоопарка му подсказваше, че съществата се наслаждават на вечерята. Не му се искаше да бъде наблизо, когато дойде време за десерта.

Остин и Дзавала бяха на километър и половина от комплекса, когато чуха тичащи стъпки в мрака пред себе си. Бързо се дръпнаха от пътя и се хвърлиха по корем във високата трева.

С приближаването на стъпките започнаха да се чуват и приглушени гласове и задъхано свистене, подсказващо, че част от хората не са в най-добрата си физическа форма. После чуха познат глас да умолява:

— Хайде, не спирайте! После ще имаме много време за почивка!

Траут рязко спря, виждайки двете фигури, които излязоха от храстите.

— Доста си далеч от Изгубения град — рече Остин.

— Кърт и Джо? Гледай ти! Стана като среща на випуска!

Гамей прегърна колегите си от НАМПД.

— Това са приятелите ни Мак и Санди. С другите ще се запознаете по-късно. Имате ли лодка?

— Страх ме е, че изгорихме всички мостове след себе си. По-рано видяхме патрулна лодка във водата. Знаете ли къде я връзват?

— Знам къде би могла да бъде. — Траут наостри уши и се смръщи. — Трябва да се махаме от тук.

Остин също чу звука, напомнящ на далечен вой на вятър.

— Какво е това? Звучи сякаш глутница вълци преследват елен.

— Де да беше така. Вържени ли сте?

— Имаме пистолети.

Воят се усили. Траут хвърли поглед към пътя.

— Стреляйте по всичко, което се движи, особено ако има червени очи — каза той без повече обяснения.

Остин и Дзавала нямаха нужда от убеждаване ясно си спомняха разярените същества с кървясали очи от видеоматериала на Бек.

Пол хвана Гамей за ръка и извика на всички да тръгват. Остин и Дзавала останаха най-отзад.

Вървяха мълчаливо петнайсетина минути и постоянно забързваха крачка, подтиквани от усиливащия се вой, докато видяха светещите прозорци на бараките на патрулната лодка. Преследвачите им бяха толкова близо, че вече различаваха отделните им виещи гласове.

Шумът явно стигна и до бараките, защото отвътре изскочиха двама пазачи, тъкмо когато бегълците заобикаляха дървената постройка на път към кея.

Пазачите ги видяха на светлината, струяща от отворената врата, и им изкрещяха да спрат или ще стрелят. Единият извика нещо към вътрешността на бараката и след миг оттам излетяха още двама. Единият беше полуоблечен, а другият, едър брадат мъж, явно току-що се бе събудил, защото беше само по бельо.

— Гледай ти, май си спечелихме премия от Стрега! — ухили се той.

Другарите му избухнаха в смях, но веселбата не продължи дълго. Ужасяващият вой като че ли идваше от всички посоки. Четиримата се скупчиха един до друг, взрени в очите, които светеха като въглени в мрака.

Чернобрадият започна да стреля напосоки. Болезнени викове показаха, че някои от куршумите са улучили целта. Атаката обаче предизвика още по-силна агресия. Съществата нападнаха от всички посоки, нахвърляйки се срещу всеки в униформа. Учените и хората от НАМПД се възползваха от кървавия хаос и се измъкнаха, водени от Траут към кея и патрулната лодка.

Остин се качи на борда и запали двигателя, после се върна, за да помогне на останалите заедно с Маклийн, който беше последен. Тъкмо когато дойде неговият ред, се разнесоха нови изстрели и той се свлече на кея.

Стреляше брадатият пазач, чийто развлечен вид и липса на униформа го бяха спасили от съществата. Остин също стреля веднъж в отговор, но не уцели. Пазачът не беше очаквал такава реакция, но бързо се окопити, коленичи и вдигна автомата.

В ухото на Остин прогърмя изстрел. Гамей беше стреляла над рамото му. Макар и перфектен стрелец, в бързината и тя пропусна. Куршумът уцели брадатия мъж в лявото рамо. Той изкрещя от ярост и болка, но успя да праметне оръжието си. Въпреки че беше оглушал и

замаян от близкия изстрел, Остин застана пред приятелите си, за да ги защити, и вдигна оръжието си.

Зад пазача се чу силен вой и той се обърна, но преди да успее да стреля, беше връхлетян от ръмжащите същества. Остин прибра пистолета и двамата с Дзавала вдигнаха Маклийн, за да го качат в лодката. В този момент едно от съществата се отдели от останалите и тръгна, олюлявайки се, към кея. Гамей вдигна пистолета, но Траут, който тъкмо се готвеше да развърже въжетата, хвана ръката ѝ. Беше познал съществото: същото, което го пощади по-рано.

— Ранен е.

Гърдите на съществото бяха потъмнели от кръв. То се взря в Пол, после краката му се подкосиха и то, вече мъртво, залитна и падна в лодката. В същото време Остин извика на Пол да поеме кормилото, за да може самият той да се погрижи за Маклийн. Веднага щом Гамей прибра въжетата, Траут даде газ и насочи носа към тъмното море.

Лодката с пълна скорост се отдалечаваше от острова на ужасите. Пол предаде управлението на Гамей и се приближи до Маклийн, който лежеше по гръб. Другите му бяха направили място. Остин беше подпъхнал спасителна жилетка под главата му вместо възглавница. После коленичи до смъртно ранения учен и приближил ухо до устата му.

— Искан да говори с теб — каза той, като видя Траут.

Пол коленичи от другата му страна.

— Измъкнахме се, Мак. Ще те заведем на доктор и за нула време ще си на крака.

Маклийн се засмя хриптящо, а от ъгълчето на устата му потече кръв.

— Не се опитвай да заблудиш шотландец, братле.

Преди Траут да отговори, Маклийн вдигна немощната си ръка.

— Не! Остави ме аз да говоря.

Очите му побеляха, но той успя да се стегне.

— Формулата...

— Какво за нея?

Маклийн премести поглед към Остин и издъхна.

„Гертруда“ излезе да се сбoguва.

Автономното подводно средство улови звука от отдалечаващата се лодка и пресече пътя ѝ на около миля от острова. Пръв го забеляза Дзавала. Той оглеждаше околността с прожектора, оглеждайки се за скали, когато пред погледа му се изпречи характерната перка. Отначало си помисли, че е косатка, но когато се приближи, видя, че е метална, и се сети какво е това.

АПС ги следва двеста метра, после се отклони и продължи обичайната си обиколка. Никой на борда на лодката не съзнаваше, че са се разминали на косъм. В командния център Макс беше подал команда на „Гертруда“ да открие съда беглец, а четирите торпеда бяха готови за изстрелване. Тъкмо се канеше да натисне бутона „Огън“, когато гърлото му беше разкъсано от червенооко чудовище.

След около половин час спокойно плаване Остин реши да потърси помощ от бреговата охрана. След броени минути трийсет и три метровият кораб „Скапа“ на Великобританската брегова охрана улови сигнала и потегли към тях с пълна скорост от трийсет възела. Съдейки по опита си, шкиперът сметна, че става дума за рибар в беда. Когато съзря надуваемата лодка, капитан Джон Брус си помисли, че за двайсет години патрулиране около Оркнейските острови е видял много необичайни гледки, но тази бие всички.

На око прецени, че лодката е дълга около девет метра. Повечето от треперещите пътници на борда бяха облечени в зелени гащеризони. Капитанът не беше чувал за затвори наблизо, но ситуацията му се стори, меко казано, подозрителна. Десетките години плаване по море го бяха научили да бъде предпазлив. Нареди на екипажа да стои в повишена готовност с оръжие в ръка.

Когато двата съда се изравниха, капитанът взе електрическия мегафон и нареди:

— Идентифицирайте се, моля!

Един мъж се изправи и махна с ръка, за да привлече вниманието му. Имаше широки рамене, груби бронзови черти на лицето и платинена, почти сребриста коса.

— Кърт Остин от Националната агенция за морско и подводно дело — представи се той. Гласът му се извисяваше ясно над ръмженето на двата мотора, без да се напруга изкуствено. — Тези хора страдат от изтощение, а може би и хипотермия. Можете ли да ни помогнете?

Капитанът реагира предпазливо, въпреки очевидната искреност на молбата. Беше чувал за НАМПД, влиятелната американска организация за океанология, а и няколко пъти бе срещал техни съдове по вода. Но не можеше да свърже жалката сбирщина в малката лодка с елегантните тюркоазени изследователски кораби, които бе виждал.

Капитан Брус беше едър шотландец с луничава плешива глава, светлосини очи и твърда брадичка, която съвсем оправдано показваше решителността на собственика ѝ. Огледа лодката от край до край. Умората и тревогата, изписани по лицата на хората в нея, не можеха да бъдат изиграни. Той нареди да спуснат лодка, която да вземе пътниците, но предупреди екипажа да ги държи под око.

Наложи се да се направят няколко курса, за да прехвърлят всички пътници. От близък поглед ставаше безпощадно ясно, че тези окаяни мъже и жени не представляват никаква заплаха. Когато се качиха на борда, корабният лекар им направи бърз преглед, раздадоха им одеяла да се стоплят и ги заведоха в столовата за гореща супа и кафе.

Остин се качи последен в лодката, придружен от привлекателна червенокоса жена и двама мъже, единият от които с мургав тен, а другият толкова висок, че стърчеше като мачта.

Остин се ръкува с капитана и представи другите:

— Това са Пол и Гамей Морган-Траут и Джо Дзавала. Всички сме от НАМПД.

— Не знаех, че НАМПД имат мисия в нашия район — отвърна капитанът, като им стисна ръцете.

— Формално погледнато, нямаме. — Остин каза на останалите да го изчакат в столовата и отново се обърна към капитана. — Пътниците преживяха много трудности, някои имаха сериозни проблеми. Отгоре на всичко се изгубихме в мъглата и затова ви повикахме на помощ. Съжалявам за неудобството.

— Няма за какво. Това ни е работата.

— Все пак благодаря. Трябва да ви помоля за още една услуга. Бихте ли предали радиосообщение за Руди Гън в централното управление на НАМПД във Вашингтон? Кажете му, че Остин и компания са добре и ще поддържат връзка с тях.

— Веднага ще се разпоредя.

— В такъв случай аз също ще се възползвам от една гореща супа — усмихна се Остин. Обръщайки се, той небрежно добави: — Между

другото, в надуваемата лодка има две тела.

— Мъртви тела?!

— Много мъртви. Дали екипажът ви може да ги качи на борда, преди да вземете лодката на буксир?

— Да, разбира се.

— Още веднъж благодаря, капитане. — Остин се загърна в одеялото като индианец и тръгна към столовата.

Капитанът леко се подразни. Не беше свикнал някой да му дава нареждания. После се засмя. Дългогодишният му опит с различни екипажи и ситуации го беше научил добре да преценява хората. Усети, че това, което му се стори нахално безгрижие у Остин, всъщност е израз на изключителна самоувереност. Нареди на хората си да пренесат телата в медицинския кабинет, а след това да вържат лодката на буксир.

Самият той се върна на мостика и изпрати съобщението на Остин до НАМПД. Тъкмо приключваше с рапорта си пред командването на Бреговата охрана, когато лекарят го повика по интеркома. Капитанът изслуша развълнувания му глас, после слезе в кабинета. Двете тела, прибрани в чували, лежаха на носилки. Лекарят му даде ароматизиран вазелин, който да намаже под ноздрите си.

— Дръжте се — предупреди го той и отвори единия от чувалите.

Капитанът беше виждал и помирисвал трупове на различен етап на разложение в морето и силната животинска миризма, която се разнесе от чувала, не го изуми толкова, колкото самата гледка. Червендалестото му лице побеля. Брус беше презвитерианец до мозъка на костите си и нито пиеше, нито ругаеше. Това бе един от моментите, в които му се искаше да не бе толкова набожен.

— Какво, за бога, е това?! — пресипнало прошепна той.

— Същество от кошмарите — отвърна лекарят. — Никога не съм виждал нещо подобно.

— А другият?

Лекарят отвори и втория чувал. Там лежеше красив сивокос мъж на петдесет-шейсет години.

— Затвори ги — нареди капитанът. — От какво са умрели?

— И двамата... мъже са били убити от огнестрелно оръжие.

Капитан Брус му благодари и се насочи към трапезарията. Уплашените допреди малко лица сега го посрещнаха усмихнати,

благодарение на щедрото вливане на храна и ром. На една маса видя Остин, който разговаряше с Пол и Гамей.

Остин слушаше, потънал в мисли, докато двамата се редуваха да му разказват за отвличането и пленничеството си. Когато погледът му срещна очите на капитан Брус, той топло се усмихна.

— Здравейте, капитане! Както виждате, горещо оценяваме гостоприемството ви.

— Радвам се да го чуя. Дали може да разменим няколко думи насаме, мистър Остин?

Остин забеляза сериозното му изражение. Беше му съвършено ясно за какво иска да говорят.

— Разбира се!

Капитанът го заведе в една каюта, близо до трапезарията и го покани да седне.

— Имам някои въпроси към вас.

— Давайте!

— За тези тела. На кого... или на какво са те всъщност?

— Едното е на шотландски химик на име Маклийн, Ангъс Маклийн. Не съм сигурен на кого е или е било другото. Казаха ми, че е мутант, резултат от несполучлив научен експеримент.

— Що за експеримент може да създаде такова чудовище?

— Не съм запознат с подробностите.

Капитанът поклати глава невярващо.

— Кой ги е застрелял?

— Бяха убити при опит за бягство от острова, къде то са били държани в плен. — После съобщи координатите.

— Забраненият остров? Патрулирам из тия води две десетилетия, а кракът ми не е стъпвал там. Какво, за бога, правехте там?

— Колегите ми Пол и Гамей Траут, както и пилотът на батискафа „Алвин“, бяха задържани против волята им. Отидохме на спасителна операция и се сблъскахме с някои проблеми.

— Кой ги е държал в плен?

— Не знам. Предлагам да изясним всичко това, като стигнем до брега.

В каютата влезе млад моряк и подаде на капитан Брус сгънат лист хартия.

— Тези съобщения току-що пристигнаха, сър.

— Благодаря.

Капитанът се извини и ги прочете. После подаде едното на Кърт. Беше от Руди Гън и гласеше:

„Радвам се, че сте добре. Чакам подробности.

Руди“.

Когато прочете другото съобщение, капитанът повдигна вежди.

— Явно имате добри връзки, мистър Остин. От адмиралтейството са се свързали с централата на Бреговата охрана. Заръчали са да се отнасяме с изключително внимание към вас и да ви осигурим всичко, което пожелаете.

— В британските кораби още ли се прави грог?

— Не, но в каютата си имам бутилка хубаво шотландско уиски.

— Ще свърши чудесна работа — отвърна Остин.

Съвсем друго посрещане ги очакваше в Къркуол, столицата на Оркни. На брега бяха наредени автобус, катафалка и двайсетина души в бели предпазни костюми с качулки.

Остин стоеше на перилата заедно с капитан Брус.

— Това е или екип за деконтаминация, или последният писък в британската мода.

— Така, като гледам, хората ми няма скоро да излязат в отпуск — рече капитанът. — „Скапа“ и екипажът са поставени под карантина, в случай че сте ни оставили някой гаден микроб на борда.

— Съжалявам, че ви причинихме толкова неприятности, капитане.

— Глупости! Определено ни разнообразихте. Пък и, както казах, това ни е работата.

Остин стисна ръката му, а после слезе по мостчето заедно с другите бегълци. Всеки от тях, щом стъпеше на земята, трябваше да облече прозрачен найлонов костюм, шапка и хирургична маска. След това ги изпратиха до автобуса, а труповете натовариха в катафалката. Помолиха ги да не вдигат щорите на прозорците. След около пет минути автобусът спря пред голяма тухлена сграда, може би някогашен склад.

Вътре в сградата беше опъната голяма палатка, предназначена за деконтаминационна лаборатория и обслужвана от други хора в бели защитни облекла. Всички, които бяха стъпвали на острова, бяха помолени да вземат душ, а дрехите им бяха прибрани в найлонови чували и отнесени за анализ. След това им раздадоха болнични дрехи. Почувстваха се като група пациенти в психиатрия, наобиколени от доктори в найлонови защитни облекла, които трябваше да определят дали са годни да се завърнат в човешкото общество. Въпреки унижението, с тях се отнасяха изключително любезно.

След прегледа Остин и колегите му от НАМПД получиха току-що изпраните си и грижливо сгънати дрехи. После ги отведоха в

малка, сравнително гола стая само с няколко стола и маса. Зад масата седеше мъж в костюм на тънки райета, който при влизането им стана и се представи като Антъни Мейхю. Каза, че е от МИ5, британското вътрешно разузнаване, и ги помоли да седнат. Мейхю имаше изящни черти и изискан акцент, което накара Остин веднага да попита:

— Оксфорд?

— Всъщност Кеймбридж — усмихна се той. Говореше с кратки изречения, сякаш мислено орязваше всички излишни думи. — Разликата е трудно доловима. Извинявам се за притеснението от докторите и лабораторните служители в скафандри. Надявам се да не е било проблем.

— Ни най-малко. Бездруго имахме отчаяна нужда от душ — отвърна Остин.

— Моля ви, предайте на тези, които перат дрехите, да слагат по-малко кола на яките — допълни Дзавала.

Мейхю се разсмя.

— Обещавам! МИ5 добре познава с работата на Специалния екип на НАМПД. Но когато капитан Брус докладва за трупове, тайни експерименти и мутанти, от МИ5 се паникьосаха като най-обикновени държавни служители, каквито всъщност са. Поискаха да се уверим, че няма да замърсите Британските острови.

Остин направи гримаса.

— Не подозирах, че миришем чак толкова.

Мейхю го погледна неразбиращо, после отново избухна в смях.

— Американски хумор. Трябваше да се досетя, все пак прекарах няколко години в САЩ. Всъщност шефовете ми се притесняват не от миризмата, а от някой смъртоносен вирус.

— Не сме и помисляли да замърсяваме английските си братовчеди — увери го Остин. — Моля ви, предайте на шефовете си, че цялата тази работа по никакъв начин не е свързана с биологично оръжие.

— Ще го направя — отвърна Мейхю, взирайки се в лицата им. — А може ли някой да ми обясни какво, по дяволите става?

Остин се обърна към Траут.

— Пол най-добре ще ви разкаже за острова. Ние прекарахме там само няколко часа.

Траут се усмихна мрачно.

— Като начало ще кажа, че островът не е екзотичен курорт.

След това му разказа всичко — от отвличането на „Алвин“ край Изгубения град до бягството от острова.

Когато Траут стигна до Философския камък, Остин очакваше да чуе скептично сумтене, но вместо това Мейхю се плесна съвсем не по британски по коляното:

— Пасва идеално! Знаех си, че има нещо зад смъртта на тези учени.

— Боя се, че този път ние не разбираме.

— Прощавайте! Преди няколко месеца отделът ми разследва странна поредица от нещастни случаи с фатален край за няколко учени. Първият беше петдесет и една годишен компютърен специалист, който влязъл в бараката си с инструменти, увил голи електрически проводници около гърдите си, пъхнал кърпичка в устата си и пъхнал проводниците в контакта. Без явен мотив за самоубийство.

Остин потръпна.

— Много оригинално.

— Това беше само началото. Друг учен, на връщане от парти в Лондон, излетял с колата си от моста. От полицията заявили, че алкохолът в кръвта му значително превишавал допустимото количество, но свидетели от партито казали, че не е пил, а според роднини никога не близвал нищо по-силно от портвайн, иначе повръщал. Отгоре на всичко някой бил сложил износени гуми на безупречно поддържания му „Роувър“.

— Заинтригувахте ме.

— О, това далеч не е всичко. Трийсет и пет годишен учен се блъснал с кола, натоварена с газови бутилки, в тухлена стена. Очевидно самоубийство според властите. Друг бил открит под мост. Отново самоубийство. Данни за злоупотреба с алкохол и депресия. Семейството му обаче твърди, че никога в живота си не е близвал алкохол поради религиозни убеждения и че изобщо не бил депресиран. Ето ви и още един: двайсетинагодишен младеж връзва единия край на найлоново въже около врата си, а другия — на едно дърво, качва се в колата и потегля с мръсна газ. Обезглавяване.

— Колко от тези случаи разследвахте?

— Около две дузини. Все учени.

Остин тихо подсвирна.

— Каква е връзката със забранения остров?

— Тогава не знаехме. Двама от учените бяха американци и от посолството ни помолиха да се занимаем с въпроса. Някои депутати също поискаха пълно разследване. Дадох ми съвсем малък екип и ми казаха да огледам наоколо, без да раздухвам нещата, като докладвам направо на министър-председателя.

— Като че ли висшите чиновници не са искали да се мъти водата.

— И аз останах с такова впечатление. Разговарях с роднините и научих, че всички загинали са работили за една и съща научна лаборатория.

— Бившият работодател на Маклийн? — предположи Траут.

— Именно! След като не открихме Маклийн, решихме, че или е станал поредната жертва, или е бил замесен в смъртта на колегите си. А сега го откриваме на вашия остров, за съжаление мъртъв, но това ясно потвърждава връзката с лабораторията.

Траут се наведе напред.

— Какво е било естеството на научните им изследвания?

— Предполага се, че са се занимавали с човешката имунна система в научен комплекс някъде във Франция. Бил филиал на голяма, мултинационална корпорация, но доста са се потрудили да прикрият собствеността със серия от фиктивни компании и сметки в офшорни банки. Все още се опитваме да проследим собственика.

— И ако успеете, ще ги обвините в убийството на тези учени?

— Това е най-малкото. От разказа на доктор Траут разбирам, че именно тяхната работа е виновна за създаването на мутантите и обричането им на смърт.

— Да обобщим информацията, с която разполагаме до тук — предложи Остин. — Лабораторията наема учени за работа по проект, който има за цел да открие тъй наречения Философски камък — еликсир, базиращ се на ензимите от Изгубения град. Учените явно успяват да намерят формула, която удължава живота с което подписват собствените си смъртни присъди Маклийн успява да избяга, но го връщат и го поставят начело на нов изследователски екип, който трябва да коригира грешките във формулата. Грешки, които водят до отвратителни мутации. Пол се натъква на тях по време на експедицията и също бива принуден да работи в лабораторията.

— Всички парчета от мозайката се наместват — потвърди Мейхю. — Може ли да ви задам един въпрос, мистър Остин? Защо веднага не се свързахте с британските власти?

— Ще ви отговоря също с въпрос. Щяхте ли да ми повярвате, ако ви бях заговорил за червенооки чудовища?

— Категорично не!

— Благодаря за откровеността. Знаете, че официалните процедури щяха да отнемат твърде много време, а всяко забавяне можеше да се окаже фатално. Пол Траут е не само мой колега, но и приятел.

— Разбирам! И както казах, съм запознат с работата на Специалния екип и знам, че сте били повече от подготвени за задачата. Но бях длъжен да ви попитам, защото същия въпрос ще зададат и моите шефове.

— Властите ще проучат ли острова? — попита Гамей.

— Един военноморски кораб вече е изпратен натам. Ще се опитат да открият въпросната подводница, да запечатат лабораториите, да неутрализират охраната и мутантите.

— Съмнявам се, че е останало много от охраната — обади се Траут.

Настъпи мълчание. Накрая Мейхю каза:

— Вие имате най-много опит с тези мутанти, доктор Траут. Какво е вашето впечатление?

— Те са диви, извънредно силни и са канибали. Способни са да общуват, а и съдейки по нападението им на острова на „Изгнаници“, да планират. — Той замълча, мислейки си за мутанта в зоопарка. — Смятам, че не всички от основните им човешки качества са докрай унищожени.

Мейхю се усмихна загадъчно.

— Много интересно... Мисля, че засега приключихме, но ако имате още няколко свободни минути, бих искал да ви покажа нещо.

Той ги поведе през лабиринт от коридори, докато стигнаха до студено помещение, оборудвано като медицински кабинет. На метална маса, осветена от голяма лампа, лежеше тяло, покрито с чаршаф. До масата стоеше мъж на средна възраст в бяла престилка.

Мейхю му направи знак и онзи дръпна чаршафа, за да открие обезобразеното лице на червеноокото същество, което беше паднало

мъртво на борда им. Със затворени очи не изглеждаше толкова страшно. Лицето му вече не беше изкривено, а изглеждаше някак успокоено.

— Малко е брадясал — каза Мейхю, — но не изглежда зле като за французин.

— Демонстрирате вековна вражда или наистина знаете, че е французин?

Мейхю се усмихна, бръкна в джоба си и извади малка метална пластина с верижка. Подаде я на Остин.

— Намерихме го на врата на господина. Малко е изтъркано, но все още се чете.

Остин вдигна табелката под лампата и прочете: „Капитан Пиер Льован, Армия на Република Франция. 1885“.

— Явно нашият приятел е откраднал нечий войнишки медальон.

— И аз първо така си помислих, но медальонът всъщност си е негов.

Остин го погледна озадачено. Мейхю, изглежда, не се шегуваше.

— Тогава той трябва да е на повече от сто години.

— Близо сто и двайсет, за да бъдем по-точни.

— Очевидно има някаква грешка. Откъде сте сигурни, че това е същият човек? През Първата световна война са изчезнали милиони.

— Вярно е, но армиите са се справяли доста добре с документацията въпреки повсеместния хаос. Загиналите били идентифицирани от другарите или офицерите си. Дори в разгара на битката мъртвите тела били изнасяни от специални екипи, а оттам нататък работата поемал човекът, отговарящ за регистрацията на гробовете, подпомаган от военния свещеник. Имало карти на гробищата, а информацията се предавала от екипите за изнасяне на труповете, болниците, регистрацията на гробовете и прочее. Тези данни вече са качени на компютър. Научихме, че наистина е съществувал човек на име Пиер Льован, който е служил във френската армия и е изчезнал по време на бойни действия.

— Много хора са изчезнали по време на бойни действия.

— Ех, вие, скептични американци. — Мейхю извади джобен часовник и го подаде на Остин. — Ето какво още намерихме у него. Навремето е бил е доста красив дявол.

Остин разгледа надписа на гърба на часовника: „На Пиер, с любов, Клодет“. После отвори часовника. На капачето имаше снимка на млад мъж и жена.

Показа го на колегите си от НАМПД.

— Какво мислите?

Гамей разгледа медальона и часовника.

— Едно от първите неща, които научих в морската археология, беше колко е важно да се установи произходът на всеки предмет. Например, ако намериш римска монета в царевична нива в Кънектикът, това може да означава, че я е изпуснал някой римлянин, но не по-малко вероятно е да е била изгубена от колекционер преди няма и два века.

Мейхю въздъхна.

— Може би доктор Блеър ще ви убеди.

— И аз отначало не повярвах — обади се патологът. — Направихме аутопсия на господина. Клетките му са сходни с тези на човек малко под трийсетте, но черепните сугтури сочат, че е на... — той се прокашля, — повече от сто години.

— Това означава, че работата върху удължаването на живота е започнала много по-отдавна, отколкото сме предполагали.

— Невероятно, но логично предположение — съгласи се Мейхю. — По време на Първата световна война имало слухове за опити да се създаде супер войник, който да превзема вражески окопи под дъжд от куршуми.

— И смятате, че това е свързано с научния проект за удължаване на живота?

— Не знам.

Мейхю дръпна чаршафа върху лицето на съществото.

— Горкият човек — рече Дзавала, загледан в щастливите лица на снимката от часовника. — Колко жалко за стотте години живот.

— Може би това е само върхът на айсберга — каза Мейхю. — Кой знае колко хора са се простили с живота си, за да се запази тази ужасна тайна.

— Не ги обвинявам, че не са парадирани с проба като този на масата тук — отбеляза Гамей.

— Не е само това — продължи Мейхю. — Да предположим, че еликсирът бъде усъвършенстван. Що за свят ще бъде този, в който

някои хора могат да живеят по-дълго от други?

— Свят с чувствително нарушен баланс — каза Гамей.

— И аз така смятам, но не ме бива за предсказател. Ще оставя този въпрос на анализаторите и политиците. Възнамерявате ли да останете по-дълго във Великобритания?

— Вероятно не — отговори Остин. — Ще обсъдим плановете си и ще ви информираме.

— Ще ви бъда благодарен. — Мейхю му подаде визитка с името и телефонния си номер. — Можете да ми се обаждате по всяко време на денонощието. Междувременно трябва да ви помоля информацията за случилото се да не се изнася.

— Ще изпратя доклада си само до Дърк Пит и Руди Гън. Сигурен съм, че Океанографският институт „Уудс Хоул“ живо се интересува от съдбата на батискафа си.

— Добре. Ще ви осведомя какво са намерили нашите войници на острова. Може би ще успеем да проследим кой стои зад всичко това. Убийства, отвличания, робски труд... жаждата за безсмъртие е могъщ двигател на злото. Бих се обзаложил, че всеки човек в тази стая би продал и първородното си дете срещу шанса да живее вечно.

— Не всеки — възрази Остин.

— Какво имате предвид? Кой не би искал да живее вечно, стига да може?

Остин махна с ръка към масата.

— Питайте стария войник ей там.

— Ще трябва да прекъсна милия ви разговор — каза Гамей, — но от толкова приказки за червенооки чудовища и философски камъни, забравихме, че имаме недовършена работа.

След срещата с Мейхю всички отидоха в хотела да обсъдят какво ще правят отгук нататък. Санди, пилотът на „Алвин“, бързаше да се върне у дома и Мейхю я качи на самолет за Лондон, докато все още разпитваха учените.

— Прав си — съгласи се Дзавала, като вдигна чашата си към светлината. — Доста изоставам от целта си да изпия всичката качествена текила на света.

— Похвално, Джо, но мен повече ме интересува оцеляването на света. Може ли да обобща проблема с две думи? Горгонова трева.

— Не съм забравил — успокой я Остин. — Просто исках да ви оставя да си се нарадвате с Пол. Но след като повдигна въпроса, какво е положението в момента?

— Лошо. Говорих с доктор Озбърн. Водораслите се разпространяват по-бързо, отколкото сме очаквали.

— Вече никой не рови в Изгубения град. Това няма ли да ограничи проблема?

Гамей въздъхна.

— Би ми се искало. Мутиралото водорасло се размножава само и ще продължи да се разпространява. Първо ще видим задръстени заливи по източния бряг на САЩ, след това в Европа и по западния бряг. Постепенно ще достигне и до други континенти.

— С колко време разполагаме?

— Не знам. Теченията го разнасят из целия Атлантически океан.

Остин се опита да си представи любимия си океан превърнат в противно соленоводно блато.

— Иронично, нали? — каза той. — В желанието си да удължат живота си, Фошар създават свят, в който не си струва да се живее. Някой да има идея как можем да спрем това?

— Ключът към ограничаването на горгоновата трева се крие в ензима от Изгубения град — отговори Гамей. — Ако успеем да разгадаем основния молекулен строеж, може да намерим начин да обърнем процеса.

— Шестото чувство ми подсказва, че Фошар няма да издадат семейната си тайна толкова лесно.

— Затова с Гамей трябва да се върнем във Вашингтон и да свикаме среща в НАМПД, на която да присъства и доктор Озбърн — намеси се Пол. — Може да излетим утре рано сутринта.

— Добре — Остин погледна уморените им лица, — но първо предлагам всички хубаво да се наспим.

След като пожела лека нощ на приятелите си, Кърт намери компютърната зала до фоайето и написа кратък доклад за Руди Гън. Пусна го по електронната поща с обещанието сутринта да се чуят и по телефона. Докато пишеше, няколко пъти разтъркваше очи и се зарадва, когато най-сетне натисна бутона за изпращане.

Качи се в стаята и видя, че някой го е търсил на мобилния телефон. Беше Дарне. Веднага върна обаждането. Оказа се, че беше

открил Остин чрез централата на НАМПД.

— Слава на бога, че се обадохте, мосю Остин! Чували ли сте се със Скай?

— Не, бях в движение и далеч от сушата. Мислех, че е с вас.

— Тя си тръгна още същия ден, в който пристигна. Открихме върху шлема нещо, което изглежда като химично уравнение, и тя поиска да го покаже на специалист в Сорбоната. Изпратих я до влака. Понеже не се обади на следващия ден, звъннах в университета. Казаха, че не е идвала на работа.

— Може би е болна.

— Де да беше. Потърсих я и в апартамента ѝ. Никой не отговори. Говорих с хазайката. Мадмоазел Скай изобщо не се е прибираща след пътуването си до Прованс.

— Според мен трябва да се обадите в полицията — каза твърдо Остин.

— Полицията?

— Разбирам неприязненото ви отношение към властите, но сте длъжен да го направите заради Скай. Ако искате, обадете се анонимно от уличен телефон, но трябва да съобщите за изчезването ѝ. Животът ѝ може да зависи от това.

— Да, да, разбира се! Ще им се обадя. Тя ми е като дъщеря. Предупреждавах я да внимава, но знаете какви са младите.

— В момента съм в Шотландия, но утре се връщам във Франция. Ще ви потърся, веднага щом пристигна в Париж.

Той затвори, за да може Дарне да извести полицията, и се замисли какво може да означава всичко това. Телефонът му отново иззвъня. Този път беше Лесар.

— Слава богу! Откога се мъча да ви намеря!

— Съжалявам, нямах връзка — каза Остин. — Какво е положението при ледника?

— Ледникът си е добре, но се случват някои странни неща.

— Какви например?

— Преди няколко дни пристигна катер с водолази. Зачудих се дали не е екип на НАМПД, който иска да довърши изследванията.

— Експедицията приключи — отговори Остин, — и доколкото знам, не са планирани други дейности в района. Какво правят?

— Не е за вярване. Отводняват тунелите под ледника.

— Не казахте ли, че е невъзможно?

— Не сте ме разбрал правилно. Невъзможно беше да стане толкова бързо, че да спасим хората в тунела. Вече няколко дни изпомпват вода и тунелът на обсерваторията е почти сух.

— Това решение на електрическата компания ли е?

— Шефовете ми намекнаха, че се прави под натиск от много високо ниво. Работата се финансира от частна научна фондация.

— Доктор Льоблан участва ли?

— Отначало така си мислех. Колата му, Фифи, още е тук, затова предположих, че ще се върне. Един от водолазите дойде в електроцентралата, показва ми пълномощно и хората му окупираха контролната зала. Изглеждат много страшно, мистър Остин. Наблюдават ме на всяка крачка. Страхувам се за живота си. Дори този разговор е огромен риск. Предупредиха ме да не се меся.

— Информирахте ли шефа си?

— Да. Той каза да им сътруднича. Не зависело от него. Не знаех към кого да се обърна, затова се обадох на вас.

— Можете ли да си тръгнете?

— Няма да е лесно. Пуснаха екипа ми в отпуск и сега само аз съм тук. Ще се опитам да спра турбините. Може би тези отгоре ще ме вземат по-насерiously, когато мощностите спрат.

— Направете, каквото смятате за удачно, но не поемайте рискове.

— Ще бъда внимателен.

— Как се казва човекът, който е дошъл при вас?

— Фошар, Емил Фошар. Напомня ми на змия.

Емил Фошар!

— Дръжте се така, сякаш всичко е наред — каза Остин. — Утре ще бъда при вас.

— Много благодаря, мосю Остин. Как да разбера, че сте пристигнал? Предполагам, че няма да звъннете на вратата.

— Не се притеснявайте, аз ще ви известя.

Затвориха и Остин се замисли над развоя на събитията. След това вдигна хотелския телефон и се обади на Джо и семейство Траут, за да ги информира, че плановете са се променили. Когато всички се събраха в стаята, им разказа за двата разговора.

— Мислиш ли, че Фошар са отвлекли Скай? — попита Дзавала.

— Много е възможно предвид интереса им към шлема.

— Щом са взели шлема, за какво им е тя? — обади се Гамей.

— Предположи.

Лицето на Гамей просветна.

— Схванах. Използват я като примамка да те вкарат в капана.

Остин кимна.

— Първият ми импулс беше да отида право в замъка. След това обаче се сетих, че те точно това очакват. Трябва да ги изненадаме и да се насочим към Емил. Той може да ни бъде полезен, пък и се безпокоя за Лесар. Струва ми се, че е в опасност. А Скай ще държат жива, докато лапна въдицата.

— Кажете ни какво да правим? — попита Пол.

— Огледайте защитите около замъка. Виждате дали има начин да се проникне вътре. Но внимавайте, мадам Фошар е много по-опасна от сина си. Той е агресивен социопат. А тя е умна и коварна.

— Очарователно — рече Гамей, — нямам търпение да се запознаем.

Пожелала си още веднъж лека нощ и се разотидоха по стаята. Остин звънна на номера от визитката, която Мейхю му даде. Каза му, че им се налага да заминат възможно най-скоро, и го помоли за помощ. Мейхю отговори, че на другата сутрин пътува за Лондон със служебния самолет и ще се радва да ги закара.

Остин му благодари и обеща някой ден да му върне услугата. После легна да поспи няколко часа. Лежеше по гръб и се опитваше да пропъди всички други мисли. Трябваше да се концентрира върху непосредствената си задача — да спаси Скай. Не след дълго потъна в неспокоен сън.

Самолетът излетя призори, но вместо към Лондон, се насочи направо към Париж. Остин успя да убеди Мейхю да променят курса. Каза, че няма време за подробности, но въпросът е на живот и смърт.

Мейхю му зададе само един въпрос:

— Свързано ли е с нещата, които обсъждахме снощи?

— Възможно е да се окаже много тясно свързано.

— Тогава, надявам се, ще ме информирате развоя на събитията, нали?

— Ще ви докладвам по същия начин, както на шефовете си в НАМПД.

Мейхю се усмихна и двамата си стиснаха ръцете.

Преди обяд кацнаха на летище „Шарл дьо Гол“. Двата Траут потеглиха към замъка Фошар, Остин и Дзавала взеха чартърен полет до старото алпийско селце близо до ледника.

По-рано Дзавала се беше свързал с приятелката си Дениз във френския парламент. След като изтръгна от него обещание да се видят отново, тя им уреди катер, който да ги чака в селото. Качиха се с него по реката и привечер бяха в подножието на Льо Дормьор. Не желаеха да привличат внимание и затова намалиха скоростта, когато стигнаха до мъгливите, огледално спокойни води на езерото. Движеха се бавно и безшумно покрай малките айсберги, но на Остин му се струваше, че тихият четиритактов двигател е гръмогласен като човек, крещящ в катедрала.

Той насочи лодката към хидроплана, закотвен на няколко метра от брега. Когато се изравниха, Остин се прехвърли на него и надникна в кабината. Беше модел „Авиан Отер“ с място за девет пътника. Три от седалките бяха затрупани с водолазна екипировка, което потвърждаваше думите на Лесар, че го използват като платформа за гмуркане. Остин се върна в катера и огледа брега. Нищо не

помръдваше. Продължиха още малко напред и скриха лодката зад една скала. После двамата с Дзавала тръгнаха пеша към електроцентралата.

Взеха съвсем малко багаж: вода, енергийни десертни блокчета, пистолети и муниции. Въпреки това стигнаха до централата по тъмно. Вратата на портала беше отключена. Вътре в сградата беше съвсем тихо, чуваше се само бръмченето на турбината. Остин бавно се завъртя, заслушан в приглушеното ръмжене, което се носеше от недрата на планината. Коралово-сините му очи се присвиха.

— Нещо не е наред — каза той. — Турбината работи.

— Това е електроцентрала — напомни му Дзавала, — не е ли в реда на нещата?

— Да, при обичайни обстоятелства. Но Лесар ми каза по телефона, че ще се опита да я спре. Загубата на енергия би трябвало да притесни шефовете в централното управление и да изпратят някого на проверка.

— Може да е размислил.

Остин скептично поклати глава.

— Надявам се някой да не го е принудил.

След като огледаха офиса и жилищните помещения, двамата се запътиха към контролната зала. Остин спря пред вратата. Беше тихо, но интуицията му подсказваше, че вътре има някого. Извади пистолета си, даде знак на Дзавала да направи същото и влезе.

Тогавя видя Лесар. Изглеждаше заспал, но дупката от куршум в гърба му говореше друго. Дясната му ръка беше протегната и почти докосваше опръсканите с кръв бутони, с които е щял да спре генератора.

На лицето на Остин се изписа едва сдържан гняв. Мълчаливо се закле, че някой ще плати за смъртта на този благороден французин, благодарение на чийто професионализъм успяха да спасят Скай и другите учени от наводнения тунел под ледника. Докосна шията му. Тялото беше студено. Вероятно е бил убит, малко след като се е обадил на Остин.

Фактът, че изобщо не е имал шанс да го спаси, не утеши Кърт. Той се приближи до монитора, на който се виждаше схема на системата от тунели, и седна пред екрана, за да разгледа движението на вода през тях. Лесар се беше справил блестящо със задачата да

отводни тунела на обсерваторията с помощта на сложна схема за отклоняване на водите от ледника.

— Има цветен код — обясни той на Дзавала. — Мигащите сини линии обозначават мокрите тунели, а червените — сухите. Ето това е тунелът, който използвахме за спасителната операция.

Дзавала се наведе над рамото му и проследи с пръст виещия се път от помощния тунел на обсерваторията до електроцентралата.

— Същински лабиринт. Ще има доста навеждане и прескачане.

— Представи си го като нещо средно между лунапарк и водна атракция. Трябва да излезем там, където нашият приятел Себастиан взриви защитната врата. Оттам до обсерваторията е съвсем близо. Сега лошите новини. Очакват ни петнайсет-двайсет километра през тунелите.

— Може да ни отнеме часове. Или по-дълго, ако изгубим.

— Не е задължително — каза Остин, спомняйки си нещо, което Лесар му беше казал за доктор Льоблан.

Остин направи разпечатка на схемата от екрана, погледна тъжно към тялото на Лесар и двамата с Дзавала излязоха от контролната зала. След секунди бяха на наблюдателната площадка, откъдето Лесар му беше показал мощта на топящите се от ледника води. Течението, което тогава бе напомнило на Остин за река Колорадо, сега се беше превърнало в тесен поток, няколко метра на ширина и не повече от трийсет сантиметра дълбок.

Доволен, че тунелът е пресушен, той поведе Дзавала обратно през залата и излязоха от централата. Извървяха няколкостотин метра до гаража от ламарина, подпрян на скалния планински склон. Вътре имаше два автомобила: камионът, който беше взел Остин при първата му визита в електроцентралата, а до него, под найлоново покривало — любимият „Ситроен 2С“ на доктор Льоблан.

— Запознай се с Фифи.

— Фифи?!

— Принадлежи на един от глациолозите. Изпитва специални чувства към нея.

— Виждал съм и по-красиви жени, но винаги съм смятал, че най-важното е характерът.

С извития си покрив и капак, издръжливият малък „Ситроен 2С“ беше една от най-забележителните коли в историята на

автомобилостроенето. Дизайнерът заявил, че иска „четири колела под чадър“ — кола, която може да пренесе кошница с яйца през разорана нива, без да ги счупи. Очевидно и Фифи беше виждала трудни пътища. Задните ѝ калници бяха очукани, а червената боя, избледняла почти до розово, беше надраскана от пясъка и камъните. Въпреки това излъчваше самоуверената жизненост на жена, която никога не е била красива, но се чувства безкрайно сигурна в способността си да се справя с живота.

Ключовете бяха на таблото. Качиха се и запалиха без проблем. Поеха по чакълестия път в подножието на склона, докато стигнаха до висока двойна врата. Остин погледна картата и видя, че се намират на място, отбелязано като „Porte de Sillon“. Не беше сигурен как точно се превежда това, но предположи, че огромните изкопни машини все трябва да са влизали и излизали отнякъде.

Тежките стоманени врати бяха добре балансирани и се отвориха с лекота. Остин подкара през тунела. Воят на малкия двигател кълтеше в тунела, който водеше право в недрата на планината, подминаваше турбинната зала и се включваше в главната система от подземни проходи. Ако не беше картата, щяха да се загубят в плетеницата от разклонения. Дзавала се справяше майсторски като навигатор въпреки тежкия крак на Остин върху газта и резките му завой. Петнайсет минути след влизането им в тунела Дзавала му каза да направи ляв завой на следващото разклонение.

— Стигнахме почти до тунела на обсерваторията — каза той.

— Колко остава?

— Малко под километър.

— Мисля, че е по-добре да оставим Фифи тук и да продължим пеша.

Както навсякъде по системата, по тавана на тунела бяха наредени лампи. Много от крушките бяха изгорели.

Спорадичното осветление усилваше мрака между бледите петна светлина. Двата мъже не спираха да вървят напред. По оранжевите стени се стичаше вода, а студът, който излъчваха, вкочаняваше лицата им и ги караше да се загръщат в яките на пухените якета, които намериха в служебните квартири в централата.

— Когато постъпих в НАМПД, ме предупредиха, че ще трябва да ходя по разни места — оплака се Дзавала, — но и през ум не ми

минаваше, че ще ходя пеша.

— Приеми го като каляване на волята — бодро отвърна Остин.

След още няколко минути каляване на волята стигнаха до стълба покрай стената, която водеше към тясна пътечка. Част от нея беше покрита с пластмасови и стъклени плоскости. Остин се сети, че Лесар му бе споменавал за множеството контролни кабинни, пръснати в цялата система от тунели. Продължиха напред и тъкмо навлязоха в нов тунел, когато остро ухо на Остин долови звук, достатъчно силен да надмогне постоянния фон от капене и клокочене на вода.

— Какво е това? — каза той, слагайки ръка на ухото си като фуния.

Дзавала се заслуша.

— Прилича на локомотив.

Остин поклати глава.

— Това не е призрачен влак. Бягай!

Дзавала стоеше като истукан на място, но гласът на Остин го извади от трансa. Плю си на петите като спринтьор при изстрел за „старт“, следвайки изкъсо партньора си. Тичаха направо през локвите, без да обръщат внимание на водата, която ги плискаше и мокреше до кръста.

Тътенът се усилваше. Остин рязко зави надясно в друг тунел. Дзавала се опита да го последва, но се подхлъзна на мократа земя. Остин го видя как пада и се върна да му помогне. Двамата отново се втурнаха да бягат от невидимата заплаха. Подът сякаш вибрираше под краката им, а шумът ставаше все по-оглушителен.

Напрегнатият поглед на Остин попадна върху стълбата, водеща към издигнатата пътечка. Хвана се за първото стъпало и се набра нагоре като цирков акробат. Дзавала си беше ударил коляното при падането и не успяваше да се катери толкова пъргаво, колкото обикновено. Остин се протегна и му помогна да стъпи върху пътеката. Двамата бързо се скриха в контролната кабина.

Тъкмо навреме.

Само секунда, след като затвориха вратата, през тунела премина огромна синя вълна. Пътечката изчезна под разпенените води, които се блъскаха в прозорците, сякаш са на кораб в бурно море. Пътечката се разтресе от стихията и за миг Остин се уплаши, че ще отнесе цялата конструкция, заедно с контролната кабина.

След първоначалната вълна течението се поуспокои, но водите все още стигаха до пътечката. Остин се приближи до контролното табло и погледна схемата. Предполагаше, че някоя водозащитна врата е подала и стопените води от ледника с цялата си мощ са потекли през тунела. Ако предположението му беше вярно, щяха да си останат затворени в кабината, докато умрат или докато целият ледник се стопи.

На контролното табло линията на тунела обаче още беше червена, показвайки, че е сух. Остин се обнадежди. Това означаваше, че водата идва от някой джоб и все някога ще свърши.

Джобът явно беше доста голям. Минаха пет минути, които им се сториха като пет години, преди нивото на водата да започне да спада. Скоро двамата можеха да излязат от кабината, без опасност водата да ги помете.

Дзавала надвика рева на стихията:

— Интересна представа имаш за лунапарк.

— Казах и водна атракция!

Наложи се да изчакат още десет минути, докато водата спадне достатъчно, за да слязат по стълбата. На Остин му хрумна, че има вероятност и други джобове да не издържат, но отхвърли тази мисъл и двамата отново поеха през лабиринта от тунели. Попаднаха на друг тунел, който би трябвало да е сух, но се оказа наводнен и вместо да заменят неприятно влажните си дрехи с опасно подгизнали, решиха да потърсят обиколен маршрут.

Намираха се само на няколко минути от тунела на обсерваторията. Накрая се озоваха пред масивна стоманена врата, подобна на тези, които бяха виждали и в другите тунели, и в същото време различна. Дебелата стомана беше огъната навътре като кора от портокал.

Дзавала се приближи и предпазливо я докосна.

— Това трябва да е вратата, която главорезът на Фошар изби.

Остин взе картата и посочи линията на един тунел.

— Ние сме тук. Минаваме през вратата, свиваме надясно и ни остават към седемстотин метра до обсерваторията. Добре е да бъдем нащрек и да се движим колкото е възможно по-тихо.

— Ще направя всичко възможно, за да не тракам със зъби, но няма да е лесно.

Безгрижните им шеги биха заблудили всеки, който не ги познава. В действителност и двамата добре съзнаваха опасността, пред която се изправят, и това ясно си пролича по старанието, с което провериха оръжието си. Когато навлязоха в главния тунел, Остин шепнешком описа на Дзавала разположението на лабораторията, стълбището към обсерваторията и ледената камера, в която беше погребан Жул Фошар.

Малко преди да стигнат фургоните на лабораторията, Дзавала отново закуцука. Удареното коляно му създаваше сериозен проблем. Той предложи на Остин да продължи сам и да го настигне след минута. Кърт реши най-напред да провери фургоните. Прозорците им бяха тъмни и той предположи, че Емил и хората му са обсерваторията. Разбра, че е сгрешил, когато зад гърба му безшумно се отвори врата и мъжки глас му заповяда на френски да вдигне ръце и бавно да се обърне.

На мъждивата светлина Остин различи тромав силует. За миг проблясна дуло на пистолет, насочен право към него.

— Здравейте — каза Себастиан учтиво. — Мастър Емил ви очаква.

Крайпътното бистро се оказа истински оазис за семейство Траут, които не бяха спирали целия ден. Отправиха се към вратата на някогашната ферма и не след дълго седяха в трапезария, гледаща към красива цветна градинка. Спряха, за да утолят глада и жаждата, но извадиха наистина голям късмет. Освен отлична храна, се оказа, че заведението предлага и безценна информация.

Дочул, че Пол и Гамей говорят на английски, младият и красив собственик се приближи към тях и се представи. Казваше се Бертран, Берт за по-кратко, и няколко години бил главен готвач в Ню Йорк, преди да се върне във Франция и да отвори собствен ресторант. Много се зарадва на възможността да упражни английския си, а те с добронамерено търпение отговаряха на многобройните му въпроси за Съединените щати. Като фен на „Джетс“, Берт се интересуваше най-вече от футбол. А като истински французин, беше не по-малко заинтригуван от Гамей и необичайното ѝ име.

— Тя е красива! — възкликна впечатлен той. — Наистина е много красива! А откъде това необичайно име? — обърна се Берт към Гамей.

— Идея на баща ми — отвърна тя, — беше почитател на виното, а цветът на косата ми му напомнял за гроздето, от което се прави божоле.

Берт изгледа възхитено дългата ѝ коса и блестящата усмивка.

— Баща ви е бил щастливец с такава прекрасна дъщеря, а вие, мосю Траут, имате късмет с толкова красива съпруга.

— Благодаря! — отвърна Пол, като я прегърна през раменете с жест, който красноречиво говореше: „Гледай, но не пипай“.

Берт се усмихна, разбрал посланието, и отново се превърна в професионален домакин.

— Какво ви води насам — работа или удоволствие?

— По малко и от двете — отвърна Гамей.

— Имаме малка верига от винарни в района на Вашингтон — започна Пол, следвайки историята, която предварително съчиниха с Гамей. Подаде му една от визитките, които набързо бяха отпечатали на летището в Париж. — При пътуванията си се оглеждаме за малки лозя, които биха могли да предложат нещо специално на изисканите ни клиенти.

Берт плесна с ръце.

— Попаднали сте на точното място, мосю Траут. Виното, което пиете, е от едно имение недалеч от тук. Мога да ви запозная със собственика.

Гамей отпи от чашата си.

— Силно червено вино. Зряло и жизнено... Примамливи нотки на малина.

— Има нещо палаво в него, което особено ми допада — присъедини се Пол, — съчетано с едва доловим нюанс на пипер.

И двамата бяха почитатели на хубавата бира, а познанията им за виното се ограничаваха със запомненото от етикетите, но Берт кимна доволно.

— Наистина сте познавачи!

— Благодаря — рече Гамей, — можете ли да ни предложите и нещо друго?

— Да, мадам Траут, много варианти. — Берт надраска набързо няколко имена на една салфетка, която Пол прибра в джоба си.

— Някой спомена още едно — замисли се Гамей, — как му беше името, скъпи?

— Фошар?

— Точно така! — Тя се обърна отново към Бертран. — Имате ли тяхно вино?

— Боже мой, как бих искал! Превъзходно вино! Продукцията им е много ограничена и се изкупува от разни богаташи, предимно европейци и американци. Дори да можех да се добера до него, то ще е прекалено скъпа за моите клиенти. Говорим за хиляди долари за бутилка.

— Наистина ли? — изненада се Гамей. — Много бихме искали да посетим това имение и да видим дали виното им наистина оправдава подобна цена.

Берт се поколеба, а красивото му лице се смръщи.

— Не е далеч оттук, но семейство Фошар са... как да се изразя... чудаци.

— В какъв смисъл?

— Не са особено дружелюбни. Никой не се вижда с тях. — Той разпери ръце. — Странно семейство. Пък и се носят разни легенди.

— Какви легенди?

— Бабешки истории. Селяните са суеверни хора. Казват, че Фошар са кръвопийци.

— Имате предвид вампири?

— Да — засмя се Берт. — Аз мисля, че просто имат прекалено много пари и все ги е страх, че някой ще им ги открадне. Не са като другите хора по тия места. Ние сме дружелюбни хора. Надявам се Фошар да не ви оставят с погрешно впечатление.

— Невъзможно — след вашето гостоприемство и вкусна храна! — усмихна се кокетно Гамей.

Берт грейна от удоволствие, а после взе още една салфетка и набързо им нарисова пътя към имението на Фошар. Можели да видят лозята, но ако се приближат твърде много до замъка, ще видят табели „Преминаването забранено!“. Гамей и Пол му благодариха и след като се прегърнаха и целунаха по бузите по френски маниер, се качиха обратно в колата.

Гамей избухна в смях.

— Палаво вино?! Не мога да повярвам, че го каза.

— По-добре „палаво“, отколкото „жизнено“ — не й остана дължен той.

— Трябва да признаеш, че имаше нотки на малина.

— Колкото и на пипер. Не мисля, че Берт изобщо слушаше винарските ни глупости. Прекалено беше зает да те гледа. „Красива съпруга имате!“ — проточи той, имитирайки старата филмова звезда Шарл Боайе.

— Беше много чаровен — нацупи се Гамей.

— Съгласен съм, освен това беше абсолютно прав, че съм късметлия.

— Включително и за това — каза тя, като погледна скицата, нахвърляна от Берт. — На петнайсетина километра оттук има отклонение, което води право към замъка.

— Берт говореше за него като за замъка на Дракула.

— Съдейки по думите на Остин, Дракула е майка Тереза в сравнение с мадам Фошар.

Двайсет минути по-късно стигнаха до черен път, който се виеше покрай красиви хълмове и спретнати терасирани лозя. За разлика от другите лозя, които видяха по пътя, тук нямаше табели за собственост. Но когато навлязоха в гората, по дърветата започнаха да виждат табели, предупреждаващи на френски, английски и испански, че се намират на частна територия.

Пътят свършваше пред порта във висока ограда завършваща с бодлива тел. Табелата върху нея съдържаще още по-строга забрана, изписана на трите езика, заедно с предупреждение, че който я наруши, ще се сблъска с въоръжена охрана и кучета пазачи. Заплахата беше недвусмислена.

Пол прочете надписите и каза:

— Явно Берт беше прав за семейство Фошар. Не изглеждат особено сърдечни и гостоприемни.

— А, не съм сигурна. Ако погледнеш в огледалото, ще видиш, че дори са ни изпратили посрещачи.

Пол я послуша и видя през задното стъкло на „Пежо“-то луксозен черен джип „Мерцедес“. Автомобилът спря така, че да блокира пътят им отзад, и от него слязоха двама мъже. Единият беше нисък и набит, с бръсната глава, напомняща на куршум. Водеше на повод свиреп на вид ротвайлер, който опъваше здраво строгия нашийник. Другият мъж беше тъмнокож с типичния за професионален боксьор нос. И двамата носеха военни камуфлажни униформи и револвери на кръста.

Гологлавият се приближи до шофьорската врата и заговори нещо на френски. Този език не беше сред силните страни на Пол, но той все пак разбра, че му нареждат да слезе от колата. Гамей обаче говореше отлично езика. Когато мъжът попита какво правят там, тя му подаде една визитка и салфетката със списъка от лозя.

Мъжът ги погледна.

— Това е имението Фошар. Мястото, което търсите, е в онази посока.

Гамей явно се ядоса. Избълва гневен поток от думи на френски, ръкомахайки към Пол. Въоръжените мъже се разсмяха на семейната свада. Куршумената глава изгледа Гамей от глава до пети с далеч не

безразличен поглед. След това двамата заедно с кучето се качиха обратно в „Мерцедеса“ и го дръпнаха от пътя, за да може Пол да обърне. Когато потеглиха, Гамей им махна за поздрав и те възторжено й отговориха.

— Май се запознахме с приятеля на Кърт — рече Пол.

— Определено отговаря на страховитото описание.

— Държа се доста по-приветливо, отколкото се очакваше. А ти накара дори кучето да се усмихне. Какво им наприказва?

— Че си идиот и заради тебе сме се изгубили.

— Аха... а какво ти отвърна плешивият?

— Че с удоволствие ще ми покаже пътя. Май флиртуваше с мен. Траут я погледна косо.

— Днес за втори път използваш женския си чар — първо с Берт, сега с куршумената глава и неговия копой.

— В любовта и войната всичко е позволено.

— Войната не ме притеснява. Но на всички французи, които срещаме, по погледа им личи, че мислят само за секс с теб.

— О, я стига! Попитах го дали може да пообиколим наоколо и да разгледаме лозята. Той каза, че няма проблем, стига да стоим далече от оградата.

Траут сви по първия черен път, който видя, и колата заподскача между лозята. След няколко минути спряха до група берачи, които пушеха край пътя. Имаше около дузина тъмнокожи мъже, които явно говореха с шефа си. Гамей се представи и обясни, че са американци и се интересуват от закупуване на вино. Когато каза, че Марсел им е позволил да покарат между лозята, мъжът се намръщи.

— А, този ли — каза той свъсено, после се представи като Ги Маршан, ръководител на групата работници. — Това са имигранти от Сенегал. Работят много усърдно, затова се отнасяме добре с тях.

— Спряхме в бистрото и се заговорихме с Бертран — каза Гамей, — той ни каза, че тук се произвежда невероятно вино.

— Да, така е. Елате, ще ви разведа.

Той махна на берачите да се връщат на работа и поведе семейство Траут между лозята. Беше словоохотлив и въодушевен от работата си, така че нямаше нужда Пол и Гамей отново да се правят на сноби познавачи. Достатъчно беше да кимат, докато Ги разказваше за почвата, климата и гроздето. Мъжът спря под една асма, откъсна

няколко зърна и ги подаде на Пол и Гамей. Самият той смачка едно зърно, подуши го и близна сока с върха на езика. Те направиха същото, цъкайки с език от възхищение. Когато се върнаха на пътя, видяха, че работниците товарят щайги с грозде в един камион.

— Къде се бутилира виното? — поинтересува се Пол.

— В самото имение. Мосю Емил държи на всяка бутилка.

— Кой е мосю Емил?

— Емил Фошар, собственикът на тези лозя.

— Според вас дали можем да се запознаем с него?

— Не, той е доста затворен човек.

— Значи никога не го виждате?

— О, виждам го — отвърна Маршан, като завъртя очи и посочи нагоре към небето.

Двамата Траут проследиха погледа му.

— Не разбирам — каза Гамей.

— Лети отгоре с малкия си червен самолет, за да ни наблюдава.

Ги обясни, че Емил сам пръска лозята. Разказа им, че веднъж бил напръскал и работниците с пестициди. Част от тях се почувствали много зле и се наложило да бъдат лекувани в болница. Всички работници били нелегални имигранти и си затраяли, но Маршан заплашил, че ще напусне, и им издействал парична компенсация. Казали му, че било случаен инцидент, но според него Емил го направил нарочно. Фошар обаче му плащали добре и той не се оплаквал.

Докато Маршан говореше, работниците приключиха с товаренето. Пол проследи камиона с очи, докато се отдалечаваше по черния път. След триста метра камионът зави наляво и се насочи към една порта в електрическата ограда. Пол имаше набито око за детайлите и забеляза, че пред портата стоят двама пазачи. Видя как камионът забави ход, после му махнаха да мине и затвориша портата след него.

Той потупа Гамей по рамото и каза:

— Мисля, че е време да си вървим.

Благодариха на Маршан, качиха се в колата и потеглиха към главния път.

— Интересен разговор — отбеляза Гамей. — Емил изглежда точно толкова мил, колкото Кърт го описа.

Пол само изръмжа в отговор. Гамей беше свикнала с киселите му настроения — навик, който бе наследил от предците си, но този път забеляза нещо по-дълбоко в нечленоразделния му отговор.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо. Разказът за „случайното“ напръскване с пестициди ме накара да се замисля за всички злощастия, които Емил и семейството му са причинили. Те са от говорни за смъртта на доктор Маклийн и всичките му колеги, както и за този англичанин, Кавендиш. Кой знае колцина още са убили през годините?

Гамей кимна.

— Не мога да спра да мисля за горките мутанти!

Пол удари силно по волана.

— Иска ми се да фрасна някого по носа!

Гамей повдигна вежди, изненадана от нетипичното му избухване.

— Първо трябва да намерим начин да минем през оградата и пазачите, после можеш да разбиваш носове.

— Може да стане по-скоро, отколкото си мислиш — усмихна се Пол и изложи плана си.

Себастиан грубо претърси Остин, взе му оръжието и му заповяда да се качи по стълбите. Когато и двамата се озоваха горе, минаха по Y-образния проход и се изкатериха по дървената стълба до ледената пещера. Оттам се чуваше силно свистене, а входът беше обвит в облак пара. Остин затвори очи, а когато отново ги отвори, видя силует в мъглата.

Себастиан извика нещо към него. Емил Фошар се материализира в мъглата като маг, излизащ на сцената. Щом видя Остин, устните му се изкривиха от ярост, а бледите му черти добиха вид на древногръцка маска на гнева. Злобата закипя в него като горещо масло и той с мъка се овладя. После устата му се изкриви в безчувствена усмивка, която беше още по-отблъскваща. Той затвори вентила на маркуча и парата се разсея.

— Здравей, Остин — каза той с режещ глас. — Двамата със Себастиан се надявахме да те видим отново, след като напусна маскения ни бал, без да се сбогуваш. Но признавам, че очаквах да отидеш в замъка, за да спасяваш приятелката си.

— Не можах да устоя на изкушението да се срещна отново с топлия ти змийски чар — отвърна Кърт хладно. — Така и не ти благодарих за самолета. Защо уби Лесар?

— Кого?

— Управителят на електроцентралата.

— Не ми трябваше повече, след като отводни тунелите. И все пак го оставих да живее до последно. Позволих му дори да си въобрази, че може да спре турбината, за да повика помощ отвън.

Остин се усмихна, преструвайки се, че оценява сатанинския хумор на Фошар. Наложил му се да мобилизира цялото си самообладание, за да не му откъсне главата. Но знаеше, че трябва да има търпение, защото в момента не беше в благоприятна позиция.

— Видях самолета ти на езерото. Не е ли малко студеничко за гмуркане?

— Благодаря за загрижеността. Между другото, самолетът на Жул беше точно там, където ни каза.

Остин огледа пещерата.

— Доста усилия хвърли да наводниш това място. Защо сега го пресушаваш?

Усмивката на Фошар се стопи.

— Тогава искахме да скрием Жул от любопитни очи — намръщи се той.

— Какво ви накара да си промените решението?

— Майка ми пожела да прибере тялото му.

— Не подозирах такава сантименталност у една Фошар.

— Много неща не подозираш.

— Радвам се, че успях да дойда на церемонията по изваждането му. Как е той?

— Сам виж — каза Емил и отстъпи встрани.

Една част от стената беше стопена и отсечена. В образуваната синкава кухня Жул Фошар лежеше на повдигната платформа като човешко жертвоприношение пред бога на ледника. Тялото беше положено странично, свито във вътреутробна поза. Жул още беше облечен с коженото си палто и ръкавици, а черните му обувки лъщяха като току-що боядисани.

Носеше осигуровка за парашут, но самият парашут беше откъснат от мощните сили на ледника. Трупът бе прекарал под леда почти цял век, но студът го беше запазил доста добре. Кожата на лицето и ръцете му изглеждаше медносива, а тежките мустаци бяха покрити със скреж.

Орловият нос и твърдата брадичка напълно съответстваха на портрета, който Остин видя в замъка на Фошар. Заинтригува го дупката от куршум в кожения пилотски шлем на главата.

— Много мило от страна на семейството, че сте му дали подарък за сбогом.

— Не разбирам.

Остин посочи към дупката.

— Говоря за куршума в главата.

Емил изсумтя подигравателно.

— Жул беше тръгнал да се среща с папския емисар. Носеше документи, които доказваха, че семейството ни има пръст в

избухването на Първата световна война. Освен това имаше благородното намерение да дари света с едно научно откритие. Надяваше се по този начин да спре войната.

— Похвални и необичайни цели за един Фошар.

— Той беше глупак. Ето докъде го докара алтруизмът му.

— Какво стана с документите?

— Оказаха се безполезни, водата ги беше унищожила.

— Значи сте си изгубили времето.

— Не съвсем. Ти дойде, а когато след малко свърша с теб, ще си мечтаеш да беше останал прикован в подземията на замъка. — Емил посочи ледения рѣб по края на кухината. — Виждаш ли, започва да замръзва наново. След няколко часа гробницата отново ще бъде запечатана. А ти ще бъдеш вътре и ще правиш компания на Жул.

Умът на Остин препускаше. Къде, по дяволите, се губи Дзавала?

— Мислех, че майка ти иска да прибере тялото му.

— Слабо ме интересува. Майка ми няма вечно да държи властта. Възнамерявам да поведем Фошар към най-великите им постижения. Но стига толкова! Няма да поощрявам жалките ти усилия да отложиш неизбежното, Остин. Ти открадна самолета ми, отнесе се зле с него, причини ми множество неприятности. Отивай при Жул!

Остин не помръдна.

— Семейството ти не дава пет пари дали ще бъде обвинено за подклаждане на войната. Обществена тайна е, че и вие, и другите търговци на оръжие сте искали да летят куршуми. Става дума за нещо много по-важно от коя да е война. Жул е пренасял формулата на вечната младост.

На лицето на Емил се изписа искрено изумление.

— Какво знаеш?

— Знам, че Фошар биха погубили всеки, който им се изпречи на пътя към вечния живот. — Той погледна към тялото на Жул. — Дори близките роднини не означават нищо, когато залогът е изворът на младостта.

Емил се вгледа в него.

— Умен мъж си, Остин. Няма ли да признаеш, че заради тайната на вечния живот наистина си струва да се убие?

— Да — отвърна Остин с вълча усмивка, — ако убитият си ти!

— Учтивостта започва да ти изневерява — подсмихна се Емил.
— Помисли за неограничените възможности. Елитна група от безсмъртни, надарени с мъдростта на вековете, ще управлява целия свят. Ще бъдем като богове за лишените от вечен живот.

Остин погледна копия му.

— Ами Себастиан? Той вписва ли се в елитната ти групичка? Или ще се присъедини към „лишените от вечен живот“, както ги наричаш?

Въпросът изненада Емил.

— Разбира се — отвърна той след кратко колебание. — Лоялността на Себастиан ще му спечели място в пантеона. Ще ме последваш ли, стари приятелю?

Едрият мъж отвори уста да отговори, но не каза нищо. Беше доловил колебанието в гласа на Емил и в очите му се четеше объркване.

Остин използва моментът на колебание и продължи:

— Не разчитай на вечен живот, Себастиан. Майката на Емил не те иска на семейните снимки.

— Лъже! — бързо рече Емил.

— Защо ми е да лъжа? Шефът ти ще ме убие, каквото и да кажа. Мадам Фошар ми сподели още на карнавала, че е наредила на Емил да се отърве от теб. И двамата знаем, че той я слуша за всичко.

На безучастното лице на Себастиан се изписа съмнение. Емил видя, че губи контрол над ситуацията.

— Застреляй го в ръцете и краката! — излая той. — Но гледай да не го убиеш. Искам да ме моли за смъртта си!

Себастиан не помръдна.

Емил изруга, грабна оръжието от ръката му и го насочи към коляното на Остин.

— Скоро ще ти се стори, че животът ти е прекалено дълъг!

Идеята на Остин да настрои Себастиан срещу Емил му спечели малко време, но накрая все пак се провали, както и очакваше. Връзката между господаря и слугата беше твърде силна, за да се разтрогне от някакво си съмнение. Остин се стегна, за да посрещне пронизителната болка. Но вместо изстрел, чу силно свистене от коридора пред ледената пещера. В помещението нахлу горещ облак пара.

Емил инстинктивно се обърна по посока на шума. Остин скочи към него и заби юмрук право в диафрагмата му. Краката на Фошар се подкосиха и той изпусна оръжието.

Себастиан видя, че нападат господаря, и се опита да хване Остин за врата. Вместо да се дръпне, Кърт се хвърли право срещу него, а юмрукът му го уцели с всичка сила под брадичката. Когато Себастиан се сгърчи от удара, Кърт го блъсна настрани и побягна през гъстата пара.

— Кърт, насам! — изкрещя Дзавала.

Той стоеше в прохода и държеше срязания край на шланга с гореща вода. Като видя Остин, Дзавала пусна маркуча, хвана приятеля си за ръка и го поведе през облака от пара. Зад гърба си чуваха разярените викове на Емил.

В прохода отекнаха изстрели. Остин и Дзавала се спуснаха бързо по стълбата, а над главите им засвистяха куршуми. Чули пукотевицата, от фургона наизскочиха и останалите хора на Фошар и подгониха Остин и Дзавала. Щом двамата успяха да влязат в тунела, Джо се обърна и стреля, за да даде на преследвачите им тема за размисъл. Все още куцаше, но успяваше да бяга с широки крачки, оттласквайки се със здравия си крак. Стигнаха до вратата, която по-рано Себастиан беше взривил. Метнаха се през нея секунда преди да ги засипе град от куршуми.

Остин претърси джобовете си за картата, но не я намери. Сети се, че я остави в „Ситроена“. Трябваше да се върнат при Фифи. Представи си мислено системата от тунели. Надяваше се и този път паметта да не му изневери.

Тръгнаха към „Ситроена“, но чуха гласове в прохода пред себе си и спряха. Остин сви в друг тунел и двамата направиха кръгче, за да се върнат отново на пътя към колата. Обиколката им отне ценно време и даде възможност на Фошар да организира преследването. Затова Остин не се изненада, когато чу зад гърба си зловещия глас на Емил, който викаше на хората си да побързат.

Остин и Дзавала се движеха бързо, но предпазливо. Ускориха крачка, следвайки трудния си маршрут от завои наляво и надясно. Остин вървеше инстинктивно, доверявайки се на вътрешния си компас.

Въпреки безпогрешния му усет за ориентация, многобройните обиколни маршрути си казаха думата. Остин напълно изгуби представа къде се намират. Гласът на Емил приближаваше. На ръба на отчаянието Остин и Дзавала стигнаха до кръстопът. Сините очи на Кърт се взряха в тъмнината.

— Изглежда ми познато — каза Дзавала.

— Близо сме до контролната кабина.

Тръгнаха по десния тунел, който трябваше да ги изведе обратно при Фифи, но след няколко крачки отново спряха. Към тях приближаваха груби мъжки гласове. Втурнаха се назад към разклонението и тръгнаха по тунела направо, но той свърши с поредната заключена врата. Върнаха се пак на разклона. Чуха се стъпки и отляво.

— Обградени сме! — каза Дзавала.

В мозъка на Остин се оформяше отчаян план. Той се обърна към левия тунел.

Дзавала го спря.

— Чакай, там също има хора на Фошар.

— Довери ми се! Само трябва да сме бързи. Нямаме и секунда за губене.

Дзавала сви рамене и хукна след него в мъждиво осветения тунел. Само когато нагазиха в локвите, тихо изруга под нос на испански. Беше работил на много мисии с Остин и имаше непоколебима вяра в преценката му. И все пак в моменти, като този, крайно ирационалното поведение на Кърт подлагаше на изпитание доверието му.

Представи си как се сблъскват с главорезите на Фошар в смъртоносна версия на ням филм. За негово учудване обаче стигнаха безпрепятствено до контролната кабина и бързо се качиха по стълбата. В този момент в тунела се появиха копоите на Фошар и нададоха дрезгави победоносни викове. После откриха масиран огън срещу кабината.

Куршумите звънтяха и отскачаха от металната пътечка, а тътенът в тунела беше достоен за деня на Страшния съд. Остин се хвърли в кабината, дръпна Дзавала след себе си и тръшна вратата. Дочули пукотевицата, останалите хора на Фошар също дотичаха и се включиха в стрелбата. Надупчиха кабината със стотици куршуми. Прозорците се

разпиляха, а неотслабващият огън заплашваше да пробие стоманените стени.

Остин пропълзя през парчетата стъкло до контролното табло, изправи се на колене и, без да вдига глава, затрака по клавиатурата. На екрана се появи схемата на тунелите. Звънтенето на куршумите по кабината беше оглушително и той с мъка се концентрираше.

Въведе няколко команди и с радост видя, че цветовете на схемата се променят.

Дзавала понечи да се надигне с идеята да пусне и той няколко куршума, но Остин го дръпна надолу.

— Ще ти гръмнат главата! — изкрещя той, надвиквайки пукотевицата.

— По-добре, отколкото да ми гръмнат задника!

— Чакай!

— Какво да чакам?

— Гравитацията!

Отговорът на Дзавала беше заглушен от последвалия залп. После огънят внезапно спря и се чу подигравателният глас на Емил:

— Остин! Как е гледката отгоре?

Кърт допря пръст до устните си.

— Не ми казвай, че си се притеснил — продължи Емил. — Искам да чуеш какво е намислила майка ми за твоята приятелка: лифтинг, така да се каже, пълна промяна. Няма да я познаеш, като я видиш.

На Остин му прикипя. Той направи знак на Дзавала да му подаде пистолета и се приближи до стената на кабината. Пренебрегвайки собствения си съвет, той сложи пръст на спусъка, изскочи от кабината като кукла на пружина, стреля веднъж и веднага се скри отново. Беше се прицелил по посока на гласа на Емил, но пропусна. Фошар и хората му се спуснаха да търсят прикритие. Като видяха, че няма да има повече изстрели, отново засипаха кабината с олово.

— Добре им го каза — рече Дзавала.

— Емил започна да ме вбесява.

— Уцели ли го?

— Емил ли? Не, за съжаление. Пропуснах и Себастиан, но заковах онзи тип до него.

— Жалко — отвърна Дзавала, повишавайки глас с няколко децибела. — Но стратегията си е гениална. Може би ще им свършат мунициите.

Куршумите вече започваха да пробиват пода на кабината. Остин знаеше, че трябва да спре огъня и да спечели време.

— Имаш ли кърпичка? — попита той.

— Сега ли реши да си духаш носа? — Дзавала се наведе рязко, за да избегне един рикошет. Като видя, че Остин не се шегува, бръкна в задния си джоб, извади червена мексиканска кърпа и му я подаде.

— Ще свърши работа — каза Остин, като я завърза около дулото на пистолета. После подаде импровизираното знаме през вратата и го размаха.

Стрелбата секна и в тунела отекна злорадият смях на Емил.

— Какъв е този парцал, Остин? Аз да не съм бик?

— Просто нямам бяло знаме — извика Остин отгоре.

— Бяло знаме? Не ми казвай, че двамата с приятелчето ти сте готови да слезете долу и да посрещнете съдбата си?

Остин напрегна слух. Стори му се, че чува далечен шепот, като на вълни по бряг. Но ушите му още кънтяха от изстрелите и не можеше да е сигурен.

— Не си ме разбрал, Фошар. Не съм готов да се предам.

— Защо тогава размахваш тази дрипа?

— Искях да се сбогуваме, преди да е минал товарният влак.

— Ти полудя ли?

Шепотът леко се усили.

Емил даде заповед да подновят стрелбата.

Куршумите свиреха и летяха покрай главите им. Концентрираният огън пробиваше стените. След няколко минути кабината, заприличала на швейцарско сирене, нямаше да може да им осигури никаква защита.

Изведнъж огънят спря.

Мъжете долу бяха усетили вибрацията. А сега, в тишината, чуха и грохота в далечината.

Остин се изправи на крака и излезе на пътеката. Емил гледаше объркано. Вдигна очи, видя Остин и разбра, че е бил надигран.

— Този път спечели, Остин — изкрещя той, размахвайки заплашително юмрук, — но още не си чул последната дума на Фошар!

Остин се ухили, върна се в кабината, хвана се здраво за един от металните крака на конзолата и каза на Дзавала да направи същото.

Емил изруга за последно, а после заедно с бандата си от главорези се обърна и си плю на петите. Себастиан тичаше последен.

Твърде късно!

Само след секунди вълната връхлетя върху им с експлозия от синя вода и ги помете като огромна метла. За миг мернаха бледото лице на Себастиан. После и то изчезна заедно с всички останали.

За разлика от предния път, когато Остин и Дзавала останаха сухи в здравата кабина, сега водата нахлу през счупените прозорци, наводни помещението и се опита да ги повлече, но те стискаха металните крака с всички сили.

Точно когато дробовете им бяха готови да избухнат, първата вълна отмина и водата започна да спада.

Остин и Дзавала се изправиха на разтрепераните си крака и надникнаха през огънатата метална рамка — единственото, което беше останало от прозореца на кабината.

Дзавала изумено погледна надолу към реката под краката им.

— Как разбра, че водата приижда?

— Отворих някои шлюзове, затворих други и отклоних водата насам.

Дзавала се ухили.

— Надявам се хубаво да е поизмила Фошар и приятелчетата му.

— Мисля, че направо ги отми.

Като по чудо контролният монитор беше невредим. Остин набра няколко команди.

Нивото на водата продължи да спада и бурната река се превърна в тънко поточе. Двамата мъже трепереха от студ в мокрите си дрехи. Трябваше да се измъкнат от тунелите, да стигнат на сухо и да се стоплят, преди телата им напълно да се преохладят. Слязоха по стълбата. Този път никой не се опита да ги спре.

Тръгнаха през тунелите без никаква представа накъде вървят. Зъбите им тракаха, батериите на фенерите им отслабваха, но те не спираха, защото друг избор нямаха. Точно когато бяха започнали да губят надежда, пред тях изникнаха очертанятията на познат силует.

— Фифи! — радостно извика Дзавала.

Водната стихия явно беше отнесла „Ситроена“ и той стоеше напреки на тунела. Целият беше покрит с кал, а боята му беше ожулена от множеството удари в стените. Остин отвори вратата. Картата плаваше в няколко сантиметра вода на пода. Ключът беше на таблото, но когато Остин се опита да запали, двигателят мълчеше.

Дзавала забърника под капака и след малко каза:

— Пробвай пак.

Този път колата запали.

Дзавала се качи:

— Беше откачен кабелът на акумулатора.

След половин час лутане из тунелите най-после разбраха къде се намират, а след още половин намериха и пътя в лабиринта. Колата вече вървеше само на изпарения, но най-сетне видяха пред себе си дневна светлина и излязоха от недрата на планината.

— Какво следва? — попита Дзавала.

— Замъкът Фошар — отговори Остин, без да се замисля.

Скай беше малко момиченце, когато баща ѝ я заведе в катедралата „Парижката света Богородица“. Тогава за първи път видя гаргойл. Гротескното лице, гледащо я злобно от корнизата, приличаше на чудовище от най-страшните ѝ кошмари. Успокои се едва когато баща ѝ обясни, че гаргойлът е просто един улук. Тя се учуди защо скулпторът не е изваял нещо по-красиво, но бързо се отърси от детските си страхове. Сега, когато отвори очи, гаргойлът от неспокойните ѝ сънища се беше върнал. И не само това, той ѝ говореше.

— Добре дошла, мадмоазел — каза жестокият глас на сантиметри от нея. — Липсвахте ни.

Лицето принадлежеше на Марсел, гологлавият шеф на частната армия на замъка Фошар.

— Ще се върна след петнайсет минути — добави той. — Не ме карайте да чакам.

Скай се огледа и видя, че се намира в същата стая, в която се преоблече като котка за маскения бал. Последното, което си спомняше, беше как върви към дома си. Опита се да се съсредоточи и си спомни изгубените американци, ужилването по хълбока, черната пелена пред очите си.

Божичко, беше отвлечена!

Тя седна на леглото и спусна крака на пода. Усещаше метален вкус в устата си, може би от химикала, който ѝ бяха инжектирали. Пое си дълбоко въздух и се изправи. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Олюлявайки се, стигна до банята и повърна в мивката.

Погледна се в огледалото и едва разпозна отражението си. Лицето ѝ беше призрачнобяло, а косата — мръсна и разпиляна. Изплакна устата си, наплиска лицето си със студена вода и се почувства малко по-добре. Вчеса косата си с пръсти и пооправи, доколкото беше възможно, дрехите си.

След няколко минути Марсел влезе, без да чука, и ѝ направи знак да го последва. Тръгнаха по дългите, застлани с пътеки коридори,

докато стигнаха до двете редици портрети. Скай потърси с поглед портрета на Жул Фошар, но на мястото му зееше празно петно. Спряха пред кабинета на мадам Фошар.

Марсел се усмихна странно, после почука и отвори вратата. Бутна Скай вътре и тя видя, че не е сама. На бюрото с гръб към нея седеше руса жена и гледаше през прозореца. Когато чу затварянето на вратата, тя се обърна и се взря в Скай.

Жената беше около четирийсетгодишна, със светла кожа и остри сиви очи. Червените, почти сладострастни устни се разтвориха и казаха:

— Добър ден, мадмоазел. Очаквахме завръщането ви. Тръгнахте си по такъв зрелищен начин.

На Скай ѝ се зави свят. Зачуди се дали не халюцинира заради инжекцията.

— Седнете — покани я жената, като посочи стола пред бюрото.

Скай се подчини, движейки се като зомби.

Жената я погледна развеселено.

— Какво има? Изглеждате смутена.

По-скоро объркана, помисли Скай. Гласът, който излизаше от устата на тази жена, беше гласът на мадам Фошар. Да, беше изгубил характерната за възрастта дрезгавост, но беше същият. През главата на Скай минаваха най-невероятни мисли. Да не би Расин да има дъщеря? Възможно ли е това да е талантлив вентрилок?

Накрая дар словото ѝ се върна.

— Това някакъв номер ли е?

— Няма номер. Всичко е такова, каквото го виждате.

— Мадам Фошар? — попита Скай с треперещ глас.

— Същата, скъпа — отвърна жената със злорада усмивка. — Само че сега аз съм млада, а ти си стара.

Скай още не можеше да повярва.

— Трябва да ми дадете номера на пластичния си хирург.

В очите на мадам Фошар припламна искра, но само за миг. Тя стана и грациозно заобиколи бюрото. Наведе се, взе ръката на Скай и я допря до бузата си.

— Кажи ми дали наистина мислиш, че това е работа на хирург.

Кожата ѝ беше топла и стегната, със съвършен тен и без следа от бръчки.

— Невъзможно! — прошепна Скай.

Мадам Фошар пусна ръката ѝ, изправи се и се върна на мястото си. Изпъна дългите си, тънки пръсти, за да види Скай опънатата им кожа.

— Не се бой, не полудяваш. Аз съм същият човек, който покани двама ви с мистър Остин на маскения бал. Вярвам, че той е добре.

— Не знам — отвърна предпазливо Скай. — Не съм го виждала от няколко дни. Как...

— Как се превърнах от сбръчкана бабичка в млада красавица ли? Дълга история — каза Расин със замечтан поглед. — Нямах да бъде толкова дълга, ако Жул не беше избягал с шлема. Щяхме да си спестим десетки години изследвания.

— Не разбирам.

— Ти си специалистката по антики. Кажи ми какво знаеш за шлема.

— Че е много стар. На петстотин години или повече. От изключително висококачествена стомана. Може да е било използвано желязо от метеорит.

Мадам Фошар повдигна вежди.

— Много добре. Шлемът е изработен от звезден метал и е спасил не един Фошар в битка. Бил е претопяван и преработван през вековете и предаван през поколенията на истинските лидери в семейство Фошар. По право принадлежеше на мен, не на брат ми Жул.

На Скай ѝ трябваша няколко секунди да проумее думите.

— Брат ви!

— Точно така. Жул беше с една година по-млад от мен.

Скай се опита да пресметне наум, но в главата ѝ беше същински водовъртеж.

— Никога не питай една дама за възрастта ѝ — усмихна се само с устни мадам Фошар. — Но ще ти спестя усилията. Минала съм стоте.

Скай поклати глава невярващо.

— Скептицизмът ти ме обижда — каза мадам Фошар, макар изражението ѝ да говореше точно обратното. — Искаш ли да чуеш подробности?

Скай беше раздвоена между научното си любопитство и отвращението си.

— Видях какво се случи с Кавендиш, само защото знаеше твърде много за вас.

— Лорд Кавендиш беше досадник и приказливец. Но ти се ласкаеш, мила. Когато станеш на моите години, ще се научиш да гледаш на нещата в правилната им перспектива. Мъртва не си ми нужна. Живата стръв винаги е по-примамлива.

— Стръв? Но за какво?

— Не за какво, а за кого. За Кърт Остин, разбира се.

Малко след пет часа работният ден на лозята на Фошар, започнал още при първите лъчи на слънцето, приключи. Докато берачите се прибираха в примитивните си общежития, от хълмовете заприиждаха натоварени с грозде камиони, които се събраха пред портата в електрическата ограда. Отегчен пазач им махаше с ръка да минават и камионите се насочваха към бараката, където гроздето щеше да бъде разтоварено, за да се смачка, да ферментира и да се бутилира.

Когато последният камион спря пред бараката, от него скочиха двама души и хукнаха към гората. Доволни, че никой не ги забеляза, Остин и Дзавала се опитаха да изтупат калта от дрехите си и да избършат гроздовия сок от лицата и ръцете си, но без особен успех.

Дзавала изплю пръстта, с която беше пълна устата му.

— За последен път се оставям Траут да ме убеди в някой от откачените си планове! Приличаме на лилав вариант на Сините мъже.

Остин вадеше гроздови зърна от косата си.

— Трябва да признаеш, че беше гениално хрумване. Кой би очаквал да се маскираме като чепки грозде?

Планът на Пол беше наглед елементарен. Двамата с Гамей направиха още една обиколка на лозята, само че с Остин и Дзавала, скрити на задната седалка. Спряха да кажат „здрости“ на Маршан, с когото се запознаха още първия път. Докато си бърбяха с него, камионът спря пред колата им. Остин и Дзавала изчакаха да го натоварят, а после се измъкнаха крадешком от колата, качиха се в каросерията на движещия се камион и се заровиха в гроздето.

Мрачните гори сякаш бяха извадени от роман на Толкин. Остин носеше малко устройство, на което би завидял и магьосникът Гандалф. Миниатюрният GPS щеше да ги отведе право до замъка с точност от

няколко метра. Все пак в началото използваха прост компас, за да излязат от гората в правилната посока.

Гората беше гъста, обрасла с бодливи храсти и треви, в които краката се оплитаха, сякаш Фошар някак бяха успели да заразят със злината си и растителността наоколо. Слънцето се спускаше все пониско над хоризонта и гората притъмняваше. Двамата мъже вървяха в сумрака, препъваха се в корените, а остриите като игли тръни закачаха дрехите им. Най-сетне излязоха от гората и се озоваха върху пътека, която водеше до доста използвани релси. Остин често поглеждаше GPS-а. Скоро съзряха светлини между дърветата.

Свиха зад последните дървета и наблюдаваха пазача, който вървеше покрай рова. Щом мъжът се скри зад стената на замъка, Остин включи хронометъра на часовника си.

— Имаме късмет — рече Дзавала, — само един часови.

— Това не ми харесва. Краткото ми познанство със семейство Фошар ме убеди, че не се отнасят нехайно към охраната.

Още по-подозрително беше, че мостът над рова беше спуснат, а решетката на портата — вдигната. Водата във фонтана ромолеше мелодично. Цялото това спокойствие някак противоречеше на впечатленията му от последната му визита тук, когато летеше с „Ролс Ройс“-а под дъжд от куршуми. Сега всичко изглеждаше прекалено гостоприемно.

— Мислиш, че е капан ли?

— Липсва само голямо парче сирене.

— Какви са вариантите?

— Не са много. Можем да се върнем или да продължим напред, като се стремим да вървим една крачка пред лошите.

— Аз хапнах достатъчно грозде — рече Дзавала. — Ти не спомена нищо за стратегиите за бягство.

Остин го потупа по рамото.

— Предстои ти вълнуваща обиколка на замъка Фошар, а ти вече си мислиш как да си тръгнеш!

— Прощавай, но аз не мога да бъда безгрижен като теб. Надявам се на по-достойно оттегляне от плаване с „Ролс-Ройс“ в ров с вода.

Остин потръпна от спомена.

— Добре, ето какъв е планът. Ще предложим размяна на Емил и Скай.

— Не е зле като идея, само дето ти удави Емил.

— Мадам Фошар не знае. А когато разбере, ние отдавна ще сме изчезнали оттук.

— Не те ли е срам, да блъфираш с възрастна дама! — Дзавала сви замислено устни. — Харесва ми, но какво ще правим, ако не захапе? Ще викнем полиция?

— Де да беше толкова просто. Представяш ли си как ченгетата тропат на портата и охраната казва: „Моля, претърсете навсякъде“. Влизал съм в подземията: там можеш да укриеш цяла армия. Ще минат седмици, преди да открием Скай.

— А времето не е на наша страна.

Остин се замисли.

— Един час струва колкото сто години — каза той, като погледна часовника си.

— Това от твоите философски книги ли е? Остин учеше философия и етажерките в бунгалото му на брега на Потомак бяха претърпкани със съчиненията на велики мислители.

— Не, нещо, което доктор Маклийн ми каза веднъж.

В този момент пазачът се появи от другата страна на замъка и прекъсна разговора им. Остин спря хронометъра. Бяха минали точно шестнайсет минути.

Веднага щом пазача започна следващата си обиколка, Остин даде сигнал на Дзавала. Дватамата се втурнаха през откритото пространство покрай рова, стигнаха до моста и влязоха в двора. Движеха се в сенките покрай стената и с черните си дрехи почти не се забелязваха. Прозорците на първия етаж на замъка светеха, но наоколо нямаше никаква охрана, което още повече засили подозренията на Остин.

Инстинктите и този път не го подведоха. Когато Дзавала стигна до вратата на стълбището към укрепленията, се оказа, че за разлика от предния път, сега тя беше широко отворена и приветливо ги канеше да се качат на стената и да пресекат тясното мостче до кулата. Остин обаче имаше други планове. Той поведе Дзавала по калдъръма към задната част на замъка и двамата слязоха по малките каменни стълби до обкована в желязо дървена врата.

Остин натисна дръжката. Беше заключена. Извади малка ръчна дрелка и трионче от раницата си, проби няколко дупки и изрязва кръгъл отвор. Бръкна с ръка, напипа резето и го вдигна. Лъхна ги миризма на

гнило като от устата на мъртвец. Включиха фенерите си, влязоха и затвориха след себе си.

Слязоха по няколко стълбища. Остин спря за кратко при тъмниците, където Емил бе демонстрирал кървавата си почит към Едгар Алан По. Махалото се клатеше над дървената маса, но от злощастния лорд Кавендиш нямаше и помен.

Остин влезе по погрешка в няколко задънени коридора, но като цяло безпогрешното му чувство за ориентация го водеше в правилната посока. Скоро прекосиха костницата и се насочиха към оръжейната. И тук вратата беше отключена. Остин я отвори и Дзавала влезе. Напомнящата на катедрала зала тънеше в мрак, с изключение на мъждиво сияние от дъното на кораба, което се отразяваше от лъснатите брони и оръжия.

Дзавала огледа витрините.

— Уютно! Харесва ми съчетанието на готика и тежък метал. Кой е дизайнерът?

— Същият, който работил и за маркиз дьо Сад.

Двамата мъже прекосиха залата, минавайки покрай смъртоносните реликви, на които се крепеше богатството на Фошар. С приближаването им до рицарите светлината се усилваше. Остин вървеше напред и когато стигна до тях, съзря Скай.

Тя седеше в груб дървен стол, покрай който бяха наредени мангали. Ръцете и краката ѝ бяха здраво вързани с въже, а устата ѝ беше залепена с тиксо. От двете ѝ страни стояха лъскави брони, сякаш готови да я защитават от свирепа атака.

Очите на Скай се разшириха и тя заклати яростно глава. Остин тъкмо посегна да извади ножа си, за да я освободи, когато мерна нещо с периферното си зрение. Бронята от дясната му страна се движеше.

— Мамка му! — изруга той поради липсата на по-добра идея.

Дрънчейки на всяка крачка, рицарят вдигна ръката с меч и продължи да настъпва като робот към Остин. Той направи няколко стъпки назад.

— Някакви идеи? — попита Дзавала.

— Не и ако не носиш отварачка за консерви.

— Ами пистолетите?

— Много шум ще вдигнем.

Другата броня също оживя и тръгна към тях. Приближаваха учудващо бързо. Остин осъзна, че ножът ще му помогне колкото и клечка за зъби. Скай се бореше отчаяно на стола си.

Остин не беше готов да го накълцат като салам. Той наведе глава и се затича като американски футболист към по-близката броня, удряйки я с цялата си тежест право в коленете. Бронята се олюля, изтърва меча и падна назад със страшен трясък. Обитателят ѝ потрепна с крака и замръзна на място.

Другият се поколеба. Дзавала повтори маневрата на Остин със същата ефективност. Втората броня също се стовари на пода. Остин побърза да среже въжетата, с които беше вързана Скай, а Дзавала се наведе над двамата злополучни рицари.

— С един удар — рече той гордо. — Колкото по-големи са, толкова по-тежко падат.

— Оказа се, че часовете гледане на футболни мачове не са отишли напразно.

— А ти се притесняваше за шума! Тези двамцата вдигнаха дандания като скелети, правещи любов на ламаринен покрив.

Остин сви рамене и внимателно отлепи тиксото от устата на Скай. Помогна ѝ да стане. Тя се изправи на треперещите си крака, прегърна Остин и го дари с една от най-дългите и горещи целувки, които някога бе преживявал.

— Мислех, че вече никога няма да те видя! — каза тя.

От сенките в дъното се чу сребрист смях и от там се появи висок строен силует на жена, чието лице бе покрито с воал. Прозрачната тъкан стигаше чак до петите ѝ. През воала проникваше светлина и очертаваше идеалната ѝ фигура.

— Очарователно, безкрайно очарователно! — каза тя. — Но трябва ли всеки път да идвате и да си отивате с такъв драматизъм, мосю Остин?

Зад жената пристъпи Марсел с автоматичен пистолет в ръка. От ъглите се появиха още шестима въоръжени мъже. Марсел взе пистолетите на Остин и Дзавала.

Остин погледна безжизнените брони на пода.

— Като гледам тая купчина ламарина, не съм единственият със склонност към драматизъм.

— Знаете, че обичам театъра. Присъствахте на маскения ми бал.

— Маскеният бал...

Тя бавно вдигна булото от лицето си. Косата ѝ, която имаше вид на изпредена от златни нишки, падна тежко върху раменете ѝ. После бавно и прелъстително свали целия воал, сякаш развиваше скъп подарък. Беше облечена в дълга бяла рокля. На тънкия ѝ кръст проблясваше златен колан с триглав орел. Остин се взря в студените ѝ очи и сякаш го удари мълния.

Макар да знаеше за тайните разработки, свързани с ензимите от Изгубения град, логичният му мозък беше отказал да ги приеме докрай. По-лесно му беше да си представи, че при неправилна употреба формулата на Философския камък може да създаде кошмарни мутанти, отколкото да си представи, че може да превърне един смъртен в удивително красиво, богоподобно същество. Дори да допуснеше, че тя може да удължава живота, през ум не му минаваше, че ще може да върне времето назад с петдесет години.

Най-сетне Остин си възвърна дар словото.

— Виждам, че работата на доктор Маклийн се е оказала много по-успешна, отколкото някой е очаквал.

— Не го прехвалвайте. Той беше по-скоро като акушер при раждането. Самата формула за живота, който гори в мен, беше създадена, преди той да се роди.

— Изглеждате много различно отпреди няколко дни. Колко време бе нужно за преобразяването?

— Формулата за удължаване на живота е прекалено силна, за да се приеме наведнъж. Необходими са три дози. Първите две постигнаха това, което виждате, в рамките на двацет и четири часа. Предстои да взема и третата.

— Защо ви е да позлатявате роза?

Расин беше поласкана от комплимента.

— Третата доза прави траен ефекта от първите две. Един час след нея ще започна пътя си към вечността. Но стига сме говорили за химия. Защо не ме представите на красивия си приятел? На него май му е трудно да си прибере очите обратно в главата.

Дзавала не беше виждал мадам Фошар в предишното ѝ, повъзрастно въплъщение. Разбираше само, че се намира в присъствието на една от най-ослепителните жени, които някога бе срещал. Измърмори нещо на испански, а в крайчеца на устните му заигра

усмивка. Всичките дула на света не можеха да попречат на възхищението му от жена, тъй свършена във всеки физически аспект.

— Това е колегата ми Джо Дзавала. Джо, запознай се с Расин Фошар, собственик на тази уютна купчина от камъни.

— Мадам Фошар? — Дзавала зяпна от изненада.

— Да, нещо не е наред ли?

— Не, просто имах други очаквания.

— Мосю Остин без съмнение ме е описал като стара торба кокали. — В очите ѝ проблясваха студени пламъци.

— Нищо подобно — възрази Дзавала, попивайки с поглед елегантната ѝ фигура и поразителните ѝ черти. — Каза, че сте очарователна и интелигентна.

Отговорът му явно ѝ достави удоволствие, защото тя се усмихна.

— НАМПД явно подбира служителите си не само по уменията, но и по галантността им. Забелязах това качество и у вас, мосю Остин. Затова бях сигурна, че ще се върнете да спасите дамата на сърцето си. — Тя погледна лилавите петна по кожата им. — Ако сте искали да опитате гроздето ни, можеше просто да си купите бутилка вино, вместо да се къпете в него.

— Цената ми е непосилна — отвърна Остин.

— Наистина ли мислехте, че можете да се промъкнете незабелязано в замъка? Камерите ви уловиха още щом пресякохте моста. Марсел обаче мислеше, че ще се качите по стената.

— Много мило от ваша страна да оставите вратата отключена.

— Оказахте се прекалено умни да захапете стръвта, а и ни изненадахте, че се ориентирахте в катакомбите. Знаехте, че замъка се охранява. Какво се надявахте да постигнете?

— Да си тръгна с мадмоазел.

— Е, смелото ви романтично начинание не успя.

— Така изглежда. А може би в името на романтиката ще ми предложите утешителна награда. При първата ни среща обещахте някой ден да ми разкажете повече за семейството си. В замяна с радост ще ви разкажа това, което знам пък аз.

— Няма начин да се мерите с това, което знам аз за вас, но се възхищавам на дързостта ви. — Тя замълча за миг, скръсти ръце и леко потърка брадичката си. Остин си спомни, че и като възрастна правеше

същия жест, когато се замисли. Мадам Фошар се обърна към Марсел и му нареди: — Отведи другите.

— На твоє място не бих го направил — каза Остин и застана пред Скай. Марсел и останалите въоръжени мъже пристъпиха напред, но мадам Фошар им даде знак да спрат.

— Кавалерството ви не знае граници, мосю Остин. Не се бойте, приятелите ви ще бъдат съвсем наблизко и ще можете да ги виждате. Искам да поговоря с вас насаме.

Тя му посочи освобождения от Скай стол и щракна с пръсти. Двама от мъжете донесоха тежко средновековно кресло, напомнящо на трон, и тя се настани в него. Каза на Марсел нещо на френски и част от охраната отдалечи двамата пленници на известно разстояние, докато другите отнесат броните.

— Сега сме само двамата. Наясно сте, че ако направите нещо глупаво, хората ми ще убият приятелите ви.

— Нямам намерение да мръдна и пръст. Очертава се твърде интригуваща среща, за да я прекратя толкова скоро.

— Знаете колко обичам костюмите. Харесва ли ви?

Остин, противно на волята си, не можеше да откъсне очи от мадам Фошар. Тя изглеждаше изумително, като изящна восъчна фигура, при която всички важни детайли са идеални, с изключение на един. Бездушните като стоманата, от която Фошар и мечовете и броните си.

— Просто не приемам хладнокръвните убийци — повдигна изписаните си вежди. — Мосю Остин, много странен начин да флиртувате мен.

— Далеч съм от тази мисъл.

— Жалко! Имала съм много любовници през последния един век, но вие определено сте един от най-привлекателните мъже, които съм срещала. — Тя замълча и се вгледа в лицето му. — А също така и опасен, което ви прави още по-привлекателен. Но първо изпълнете вашата част от сделката. Кажете ми какво знаете.

— Знам, че вие и семейството ви сте наели доктор Маклийн да открие еликсира на живота, който той наричаше Философския камък. Междувременно сте убивали всички, които се изпречат на пътя ви, и сте създали група диви мутанти.

— Добро резюме, но това е само повърхността.

— Разкажете ми тогава подробностите.

Тя замълча, а спомените ѝ се понесоха през годините.

— Родът ми води началото си още от минойската цивилизация, процъфтявала преди голямото вулканично изригване на остров Санторини. Предците ми били жреци и жрици в минойския култ на богинята змия. Кланът на змията бил могъщ, но заради борбите за власт сме били прогонени от острова. Настанили сме се в Кипър, където сме навлезли в оръжейния бизнес. Змията се превърнала в копие, Ланс, а после във Фошар.

— Как стигнахте от копията до мутантите?

— Това беше логичното развитие на оръжейния бизнес. Към началото на века „Ланс“ направиха лаборатория, в която да се опитат да създадат супервойник. Американската гражданска война показала, че окопните войни ще стигнат до задънена улица. Първо едната страна напада, после другата, завоювайки съвсем малки територии. Войниците щяха да отстъпват пред автоматичните оръжия, които тъкмо се разработваха. Искахме войник, който ще превзема окопите без страх, като викингски воин. Освен това той трябваше да бъде изключително бърз и издръжлив, и раните му бързо да заздравяват. Пробвахме формулата върху няколко доброволци.

— Като Пиер Льован?

— Името не ми е познато — намръщи се тя.

— Капитан Льован е бил френски офицер. Един от първите мутанти, резултат от вашите експерименти.

— Да, започвам смътно да си спомням. Един дързък и красив младеж?

— Ако го видите сега, няма да го познаете.

— Не бързайте да ме съдите. Всички те бяха доброволци; войници, които се вълнуваха при мисълта, че могат да се превърнат в супергерои.

— А знаеха ли, че освен свръхчовешка сила ги очаква и драстична промяна във външността?

— Това никой не знаеше. Проучванията не бяха достатъчно напреднали. Но формулата все пак проработи. Даде на войниците наистина свръхчовешка сила и бързина, но след това се превърнаха в неконтролируеми агресивни зверове.

— Зверове, които могат да живеят вечно.

— Удължаването на живота се оказа неочакван страничен ефект. Още по-вълнуващо бе, че формулата обещаваще обратимост на състаряването. Щяхме да я усъвършенстваме много отдавна, ако не беше Жул.

— Оказа се, че той има съвест?

— Оказа се, че е глупак! — каза тя с неприкрита злоба. — Реши, че откритията ни могат да бъдат дар за човечеството. Опита се да убеди мен и останалите от семейството да прекратим подготовката за война и да огласим формулата. Аз организирах семейството срещу него. Той избяга със самолета си и взе със себе си документи, които ни уличаваха в подклаждане на войната, за да ни изнудва с тях, но беше прихванат и свален.

— А защо е взел и шлема?

— Шлемът беше символ на властта. Предаваше се между лидерите в семейството от поколение на поколение. С действията си той изгуби правото да носи шлема и беше длъжен да ми го предаде.

Остин се облегна назад и сложи ръце зад тила си.

— Значи Жул е ликвидиран, а заедно с него и заплахата, че машинациите на семейството могат да бъдат разкрити. Вече не е можел да сложи край на проучванията ви.

— Напротив, вече им беше сложил край. Унищожи изчисленията ни за основната формула и ги гравира върху шлема. Умно. Много умно! Трябваше да започнем всичко отначало. Имаше милион възможни комбинации. Запазихме мутантите живи с надеждата, че някой ден могат да ни разкрият тайната. Работата ни беше прекъсната от войните и депресията. По време на Втората световна война бяхме на косъм от успеха, но лабораторията ни бе бомбардирана от съюзнически самолети. Върнаха ни десетки години назад.

Остин се подсмихна.

— Войните, които сами сте разпалили, са осутили проучванията ви. Не може да не сте забелязали иронията.

— Де да бях.

— А междувременно вие остарявахте.

— Да, остарявах — каза тя с несвойствена тъга в гласа. — Изгубих красотата си и се превърнах в кудкудякаща старица. И все пак упорствах. Постигнахме известен напредък в забавянето на остаряването, който споделих с Емил, но дамата с косата

продължаваше да ни дебне. А бяхме толкова близо. Опитвахме се да създадем правилния ензим, но не докрай успешно. И тогава един от учените ми чу за ензимите от Изгубения град. Това сякаш беше липсващата брънка. Купих компанията, която правеше изследванията, и ангажирах доктор Маклийн и колегите му да работят денонощно по въпроса. Построихме подводница, която да събира микроорганизми, и направихме лаборатория.

— Защо поръчахте убийствата на учените от екипа на Маклийн?

— Не сме първите, които се освобождават от определени учени, за да си осигурят мълчанието им. Британското правителство все още разследва смъртта на учените, които са работили по проект за космическа отбрана. Ние бяхме създали група мутанти, а учените заплашваха да разгласят новината. Затова се отървахме от тях.

— Единственият проблем бил, че не са си довършили работата. Простете, но цялата тази работа ми напомня на цирк.

— Имате известно право. Допуснах грешка да оставя всичко на Емил. Голяма грешка наистина. Когато взех нещата отново в свои ръце, върнах доктор Маклийн и създадох нов научен екип. Те успяха да възстановят голяма част от работата.

— Емил ли беше виновен за наводняването на тунела под ледника?

— Моя грешка отново. Не му бях казала за истинското значение на шлема и той така и не се постара да го намери, преди да наводни тунела. За щастие, мадмоазел Лабел го беше взела и сега той е у мен. Даде ни липсващата информация и затворихме лабораторията. Както виждате, и ние допускаме грешки, но се учим от тях. За разлика от вас. Избягахте веднъж от тук, но се върнахте.

— Не съм сигурен, че това е грешка.

— Какво искате да кажете?

— Чували ли сте се наскоро с Емил?

— Не! — За първи път на лицето ѝ се изписа съмнение. — Къде е той?

— Пуснете ни и с радост ще ви кажа.

— Изяснете се, моля.

— На път за тук се отбих до ледника. В момента Емил е задържан.

— Срамота! — каза тя, повдигайки пръсти. — Жалко, че не сте го убили.

— Блъфирате! Говорим за сина ви все пак.

— Няма нужда да ми напомняте за семейния ми дълг — отвърна студено тя. — Не ме интересува какво ще стане с Емил, нито с малоумния му приятел Себастиан. Емил планираше да ми отнеме властта. Щеше да се наложи сама да го унищожа. Ако сте го убил, сте ми направил услуга.

Остин се почувства така, сякаш току-що му се е паднал чифт двойки на игра на покер с високи залози.

— Трябваше да се досетя, че змиите понякога изяждат собствените си яйца.

— Не можете да ме засегнете с глупавите си обиди. Въпреки вътрешните си търкания, семейството ни е ставало все по-силно през вековете.

— Леейки реки от кръв.

— Какво ни интересува кръвта? Тя е най-лесно заменимата суровина на света.

— Някои биха поспорили.

— Представа си нямате в какво сте се забъркали — изсумтя мадам Фошар. — Мислите си, че ни познавате? Много пластове остават невидими за вас. Родът ни датира от зората на човечеството. Докато вашите прадеди са чоплели гнили дънери в търсене на ларви, първият Ланс вече бил измислил острието от кремък, закрепвал го на колове и го продавал на съседите си. Ние принадлежим на всички и на никой конкретно. Продавали сме оръжия на гърците срещу персийците и на персийците срещу гърците. Римските легиони са прекосили цяла Европа, размахвайки нашите мечове. А сега ще станем господари на времето и ще го подчиним на волята си, също както някога сме направили със стоманата.

— Добре, вие ще живеете още сто или хиляда години, а после какво?

— Въпросът не е колко дълго живееш, а какво правиш с времето си. Защо не се присъедините към мен, мосю? Находчивостта и куражът ви ме възхищават. Може дори да намеря място и за приятелите ви. Помислете си. Безсмъртие! Нима това не е най-съкровено то ви желание?

— Синът ви ми зададе същия въпрос.

— И?

През лицето на Остин премина хладна усмивка.

— Единственото ми желание е да пратя вас и приятелите ви при него в ада.

— Значи все пак сте го убил! — Мадам Фошар плесна с ръце. — Добра работа, мосю Остин, както и очаквах. Предполагам, се досещате, че предложението ми не беше сериозно. Ако съм научила нещо през последния век, то е, че съвестните хора винаги са опасни. Много добре! С приятелите ви поискахте да участвате в моята драма. Така да бъде! В замяна на това, че ме отървахте от сина ми, няма да ви убия веднага. Ще ви позволя да присъствате на зората на новия ден на земята. — Тя бръкна в роклята си и извади малка кехлибарена стъкленица. Вдигна я над главата си и каза: — Вижте, еликсирът на живота.

Остин си мислеше за друго: последните думи на Маклийн. Очите му леко просветнаха.

— Безумният ви замисъл никога няма да се осъществи — каза той тихо.

Расин го изгледа яростно и сви презрително устни.

— Кой ще ме спре? Вие ли? Как смееете да противопоставяте жалкия си интелект на мъдрост, трупана цял век?

Тя отвори стъкленицата, допря я до устните си и изпи съдържанието ѝ. Лицето ѝ сякаш засия с аура. Остин я погледна изумено за миг, съзнавайки, че става свидетел на чудо, но бързо се отърси от магията. Расин забеляза, че той натисна хронометъра на часовника си.

— Може спокойно да го изхвърлите — каза тя подигравателно, — в моя свят времето няма да има никакво значение.

— Простете, че ще пренебрегна съвета ви, но в моя свят времето все още има голямо значение.

Тя го изгледа, отметнала високомерно глава, след това даде знак на Марсел. Той се приближи и отведе тримата пленници в катакомбите.

Когато дървената врата се отвори и Марсел ги подкара навътре в коридорите, в ума му проблесна предупреждението на френския пилот: „Фошар имат минало“.

Остин погледна часовника си и се помоли на боговете, бдящи над глупаците и авантюристите, което често е едно и също. С малко късмет злото семейство нямаше да има бъдеще.

Расин грабна един факел от стената и се втурна през вратата. Опиянена от свободата на преоткритата си младост, тя слезе грациозно по стълбите към катакомбите. Ученическото ѝ въодушевление странно контрастираше с мрачната атмосфера, влажните стени и покритите с лишеи тавани.

Зад Расин вървяха Скай, Остин и един пазач, който следеше всяко негово движение, после Дзавала и още един пазач. Най-отзад крачеше Марсел, дебнещ като овчарско куче някой да не се отклони. Процесията мина покрай костницата и тъмниците, а след това слезе по стълбите още по-дълбоко в катакомбите, пълни с тежък и застоял въздух.

След последното стълбище се озоваха в тесен, сводест проход, дълъг трийсетина метра, който ги отведе до каменна врата. Двамата пазачи я отместиха. Отвори се тихо, сякаш беше монтирана на релси. Докато вървяха по следващия коридор, Остин се опита да прецени възможностите за бягство и стигна до извода, че такива няма. Поне засега. Пол и Гамей Траут бяха инструктирани да чакат, докато ги повика.

Идеше му сам да се срита. Сгрещи в преценката си. Расин беше безскрупулна, беше поръчала убийството на брат си, но той дори не подозираше, че ще се отнесе така безчувствено към съдбата на собствения си син. Погледна към Скай. Тя се владееше добре — беше прекалено заета да маха паяжините от косата си, за да мисли за бъдещето. Единствено, за което Остин се молеше в момента, бе да не се наложи тя да плати за погрешните му преценки.

Проходът отново свърши с каменна врата. Расин мина през нея и размаха факела във въздуха. Пламъкът запраця и освети каменна плоча, широка около шейсет сантиметра, която сякаш стърчеше в празното пространство от ръба на пропаст.

— Наричам го Моста на въздишките — каза Расин, а гласът ѝ отекна в бездната. — Много по-стар е от този във Венеция. Чуйте! — Вятърът виеше долу като хор от изгубени души и развяваше дългата ѝ сатенена коса. — Най-добре не спирайте.

После тръгна смело напред по плочата.

Скай се поколеба. Остин я хвана за ръката и двамата заедно последваха трепкащия пламък от факела в ръцете на Расин. Вятърът издуваше дрехите им. Разстоянието беше по-малко от десет метра, но те се чувстваха така, сякаш трябва да изминат десет километра над пропастта.

Дзавала, който беше роден атлет и бивш боксьор, премина по моста с увереността на опитен въжеиграч. Пазачите, включително Марсел, пристъпваха бавно и отдалеч личеше, че не харесват тази част от задълженията си.

Стигнаха до здрава дървена врата, която ги изведе от мрежата от тунели. Озоваха се сред някакво огромно пространство. Въздухът беше сух и наситен с уханье на борове. Намираха се на пътека, широка около три метра. Расин се приближи до ниската стена между две масивни квадратни колони и махна на другите да я последват.

Пътеката всъщност представляваше най-горният ред на амфитеатър. Към арената се спускаха още три реда седалки, осветени от наредени в кръг факли. Местата бяха заети от стотици безмълвни зрители.

Остин гледаше огромното открито пространство през една арка.

— Пълна сте с изненади, мадам Фошар.

— Малко са страничните хора, допуснати до светая светих на семейство Фошар.

Страхът на Скай за момент отстъпи пред научното ѝ любопитство.

— Това е точна реплика на Колизеума — каза тя. — Подредбата на колоните, аркадата, всичко е направено по същия начин, с изключение на размерите.

— Точно така — потвърди Расин. — Умалена версия на Колизеума, построена от носталгия от римския проконсул в Галия, на когото му липсвали домашните развлечения. Когато предците ми избирали място за замъка си, си помислили, че ако построят дома си върху земята, на която гладиаторите са проливали кръвта си, ще могат да попият от военния им дух. Семейството ми е внесло някои подобрения като например уникална вентилационна система, но иначе всичко си е така, както са го намерили.

Остин беше озадачен от зрителите. Очакваше да чуе приглушени разговори, шумолене, покашляния. Но цареше пълна тишина.

— Кои са тези хора? — попита той.

— Нека ви запозная.

Слязоха надолу по ронливите стълби. Щом стигнаха до нивото на земята, един от пазачите отвори желязната врата и преминаха през малък тунел. Расин обясни, че това е пътят, по който минавали гладиаторите и артистите. Озоваха се на кръгла арена, покрита с фин бял пясък.

В средата на арената имаше правоъгълен мраморен подиум висок около метър и половина. От двете му страни имаше издълбани стъпала. Остин тъкмо разглеждаше безжизнените лица на пазачите, наредени около арената, когато чу възклицанието на Скай и усети стисването на ръката ѝ.

Проследи погледа ѝ към първия ред пейки. На жълтите пламъци на факлите се виждаха скелетни усмивки и пергаментови лица. Изведнъж осъзна, че стои пред публика от мумии. Всички редове бяха заети от съсухрени тела, които гледаха към арената с отдавна мъртви очи.

— Всичко е наред — каза той с равен глас, — няма да те наранят. Дзавала беше зашеметен.

— Това е просто огромна гробница.

— Признавам, че съм имал и по-жизнена публика — отвърна Остин, а после се обърна към мадам Фошар. — Джо е прав. Вашата светая светих не е нищо повече от един мавзолей.

— Напротив! — възрази Расин. — Намирате се на най-свещената земя за нашето семейство. Именно на тази арена предизвиках Жул през 1940 година. Тук той се изправи и заяви, че ще се подчини на желанието на семейния съвет. И ако Емил не се бе провалил, щях да наредя тялото му до другите, за да види триумфа ми.

Остин се опита да си представи как Жул Фошар отчаяно защитава благото на човечеството пред глухите уши на останалите от семейството.

— Нужна му е била голяма смелост да се изправи срещу вас — отбеляза той.

Расин не обърна внимание на коментара. Завъртя се като балерина. Явно се чувстваше у дома си сред всички тези мъртъвци. Показа им някои от лицата отхвърлили апела на Жул преди почти сто години.

— Простете, ако не се просълзявам — каза Остин, — но като ги гледам, май още не са преодолели родоотстъпничеството на брат ви.

— Това не бе просто родоотстъпничество. Той тръгна срещу хилядолетната ни история. Когато семейството ни се върнало във Франция с кръстоносците, сме преместили и предците си тук. Нужни са били години и дълги кервани, прекосили хиляди километри от Близкия Изток, докато мумиите най-сетне стигнали до мястото на вечния си покой.

— Защо сте си правили целия този труд за купчина кожи и кости?

— Семейството ни винаги е мечтаело за вечен живот. Също като египтяните предците ми са вярвали, че ако тялото се запази, животът ще продължи и след смъртта. Мумифицирането е бил един от първите предшественици на криониката. Само че древните балсамирали телата с борова смола, вместо с течен кислород, както сега. — Тя погледна над рамото на Остин. — Виждам, че гостите ни са започнали да пристигат. Можем да започнем церемонията.

Към арената прииждаха призрачни фигури, облечени в бели роби. Бяха около две дузини, по равно мъже и жени, с бели коси и сбръчкани лица, които изглеждаха съвсем малко по-млади от мумиите. Те целуваха ръка на мадам Фошар и се нареждаха в кръг около подиума.

— Вече познавате тези хора — каза Расин, — срещнахте ги на маскения ми бал. Това са наследниците на старите фамилии от оръжейния бизнес.

— В костюми изглеждаха по-добре.

— Времето не прощава никому, но днес те ще се превърнат в елита, който ще управлява света заедно с мен. Марсел пък ще ръководи частната ни армия.

Остин се засмя. Новодошлите се обърнаха изумено.

— За това ли е цялата работа? Световно господство?

Расин го изгледа като разгневена Медуза.

— Смешно ли го намирате?

— Не сте първите мегаломани, на които им се иска да превземат света. Хитлер и Чингиз Хан отдавна са ви изпреварили. Но единственото, което са постигнали, е да пролеят много кръв, нищо повече.

Расин си възвърна самообладанието.

— Представете си обаче как би изглеждал светът днес, ако бяха безсмъртни.

— Не като свят, в който повечето хора биха искали да живеят.

— Грешите! Достоевски е бил прав, като е казал, че човечеството винаги ще се стреми да намира личности, които да боготвори. Когато световният океан се превърне в зеленясало блато, нас ще ни приветстват като спасители. Не се и съмнявам, че в НАМПД вече знаят за подводната чума, която се разпространява като рак в океана.

— Горгоновата трева?

— Така ли я наричате? Колоритно название, при това доста точно.

— Проблемът не е известен на населението. Вие как разбрахте за него?

— Колко сте жалък! Аз го създадох. Сам по себе си дългият живот не може да ми даде властта, която жадувам. Учените ми случайно откриха мутиралите водорасли. Когато ме осведомиха, разбрах, че това е идеалното средство да осъществя плана си. Превърнах Изгубения град в плантация.

Остин определено се възхити на разнопосочните усилия на коварния ѝ ум. Тя вървеше една стъпка пред всички останали.

— Затова ли се опитахте да потопите експедицията на Океанографския институт?

— Разбира се! Не можех да позволя тези глупаци да осуетят плановете ми.

— Искате да станете императрица на света, щом той потъне в хаос?

— Именно! Когато държавите банкрутират, съсипвани от глад и политическа анархия, аз ще избавя света от тази напаст.

— Казвате, че можете да унищожите водораслите?

— Със същата лекота, с която мога да убия вас и приятелите ви. Смъртните ще боготворят безсмъртните, които ще бъдат създадени тази вечер тук. Тези хора ще се върнат в родните си страни и постепенно ще превземат властта. Ние ще бъдем висши същества, чиято мъдрост ще бъде дългоочакваният заместител на демокрацията с нейното непостоянство и изисквания към обикновените хора. Ние ще бъдем богове!

— Полубогове, които живеят вечно? Тази перспектива не ми звучи никак примамливо.

— За вас и приятелите ви — не. Но не унивайте. Може да ви оставя да живеете в леко променено състояние. Може би като домашни любимци. Достатъчни са няколко дни, за да превърнеш човек в ръмжащ звяр. Процесът е наистина впечатляващ. Ще бъде забавно да наблюдавате как се променя приятелката ви. Интересно, дали и тогава ще искате да я прегръщате?

— Не бих заложил на това. Еликсирът може да не ви стигне.

— Невъзможно. Моите лаборатории ще продължат да произвеждат толкова, от колкото се нужда.

— Имате ли пресни новини от острова?

— Няма нужда. Хората ми там знаят какво да правят.

— Хора там вече няма. Лабораториите ви са унищожени. Бях там и го видях с очите си.

— Не ви вярвам!

Остин се усмихна, но коралово сините му очи бяха безкрайно сериозни.

— Мутантите избягаха и набързо видяха сметката на полковник Стрега и подчинените му. Разбиха лабораториите ви, но те бездруго щяха да ви бъдат безполезни, защото островът и подводницата ви вече са в ръцете на британските военноморски сили. Водещият ви учен доктор Маклийн е мъртъв, застрелян от собствените ви хора.

Расин дори не трепна.

— Няма значение. С ресурсите, с които разполагам, мога да построя нови лаборатории на други острови. Що се отнася до Маклийн, така или иначе щях да се отърва от него, както и от всички останали. Вече имам формулата и тя лесно може да бъде възпроизведена. Аз спечелих, а вие и приятелите ви изгубихте.

Остин погледна часовника си.

— Жалко, че никога няма да видите утопията си — каза той, възвърнал самоувереността си.

— Изглежда, минаването на времето много ви вълнува — отбеляза Расин. — Да не би да ви задържам? Среца ли имате?

Остин я погледна право в очите, които излъчваха нажежена до червено ярост.

— Не, вие имате среща.

Тя се озадачи.

— Така ли? И с кого?

— Не с кого, а с какво. Това, от което се страхувате най-много.

Изречението на Расин стана още по-студено.

— Аз не се страхувам от нищо и от никого!

Тя се обърна рязко и се приближи до подиума.

Двойка с бели коси бяха пристъпили напред от кръга около платформата. Жената носеше табличка с кехлибарени стъкленици, подобни на тази, която Расин изпи в оръжейната. Мъжът държеше кутия от тъмно резбовано дърво с инкрустиран триглав орел от слонова кост.

Скай стисна още по-здраво ръката на Остин.

— Това са хората, които ме отвлякоха в Париж — прошепна тя.
— Какво ще правим?

— Ще чакаме. — Той погледна отново часовника си, макар да бе минала едва минута от предния път.

Събитията се развиваха прекалено бързо. Остин започна да обмисля отчаян план. Спогледаха се с Дзавала, за да му даде знак да бъде нащрек. Джо лекичко кимна, че е разбрал. Следващите минути щяха да бъдат решаващи.

Расин бръкна в кутията и извади шлема. Чуха се тихи овации, докато тя се изкачваше по стълбите на подиума. Расин вдигна високо шлема, постави го на главата си и се огледа наоколо.

— Изминахте дълъг път до това светилище и се радвам, че всички успешно сте преминали по Моста на въздишките.

От събраното множество се чу приглушен смях.

— Няма значение. На връщане ще имате сили да скочите през пропастта. Скоро всички ние ще бъдем богове и простосмъртните ще ни се кланят, неспособни дори да си представят безмерното ни могъщество и мъдрост. Аз бях това, което сте вие сега. Но скоро и вие ще бъдете това, което съм аз сега.

Мадам Фошар свали шлема и последователите ѝ попиваха красотата ѝ с жадни, ненаситни очи.

— Аз приех последната доза от формулата само преди час. Сега, мои приятели, които сторихте толкова много за мен, е ваш ред. Вие ще изпиеете истинския Философски камък, еликсира на живота, който мнозина напразно са търсили през вековете!

Жената с подноса започна да обикаля подиума. Нетърпеливи ръце се протягаха към стъклениците.

Остин чакаше напред да пристъпят Марсел и останалите от охраната. Тогава за кратко вниманието им щеше да бъде отвлечено от пленниците към прекрасното светло бъдеще, което ги очаква. Съмняваше се, че дори Марсел би устоял на вълнението. Остин се приближаваше с едва доловими стъпки към най-близкия пазач. Онзи вече беше омагьосан от спектакъла на подиума и беше свалил оръжието.

Ето че подадоха стъклениците на Марсел и хората му.

Остин възнамеряваше да скочи върху него и да го събори на земята, а Дзавала да грабне Скай и двамата да избягат към тунела. Съзнаваше, че това си е чисто самоубийство, но го дължеше на приятелите си, задето ги въвлече във всичко това. Той даде знак на Джо с очи и се подготви за скок. В този момент през тълпата се понесе тих шепот.

Допрели стъклениците до устните си, последователите на мадам Фошар бяха вперили очи в подиума.

Расин вдигна ръка към тънката си шия, сякаш нещо застана на гърлото ѝ. В очите ѝ се четеше неразбиране. После дланите ѝ попипаха бузите. Кожата ѝ сякаш се сгърчваше. След секунди стана жълта и сбръчкана, сякаш е поля киселина.

— Какво става? — попита Расин. Тя докосна косата си. Може да беше от светлината, но вместо златна, сега тя изглеждаше платинено бяла. Подръпна я леко с дългите си, хищнически пръсти, и в ръката ѝ остана сив кичур. Тя го погледна с ужас. Бръчките по лицето ѝ се умножаваха като по засъхваща кал. — Кажете ми какво става!

— Тя пак остарява! — прошепна някой, но думите му отекнаха като вик.

Расин се обърна. Очите ѝ губеха блясъка си и хлътваха все по-дълбоко. Ръцете ѝ заприличаха на сухи съчки, а шлемът натежа в изнемощялата ѝ ръка. Тялото ѝ започна да се сгърбва, сякаш се смаляваше. Красивото ѝ доскоро лице стана безформено, а мраморната ѝ кожа се покри със старчески петна. Напомняше на жертва на скоротечна болест.

Най-сетне мадам Фошар проумя какво се случва с нея.

— Не! — опита се да извика тя, но гласът ѝ беше пресипнал. —
Неееее!

Краката ѝ вече не можеха да я държат и тя падна на колене, после се захлупи по лице. Запълзя напред и протегна костеливата си ръка към Остин.

Той не беше безразличен към ужаса ѝ, но именно Расин беше виновна за смъртта и нещастията на много хора. В погледа му нямаше и капка съжаление. Дамата с косата трябваше отдавна да я е застигнала.

— Желая ви приятен път към вечността — каза той.

— Откъде знаехте? — изхриптя тя.

— Маклийн ми каза. Програмирам е формулата така, че всъщност да ускорява състаряването. Третата доза от еликсира води до състаряване с един век в рамките само на час.

— Маклийн... — изсъска тя, потрепери и застина безжизнено.

В последвалата тишина последователите ѝ свалиха стъклениците от устните си и ги пуснаха на земята.

Една жена изпищя и се спусна към тунела. Марсел и хората му бяха пометени от множеството, което побягна в паника.

Остин се хвърли върху най-близкия пазач и го повали с дясно кроше. Дзавала грабна Скай за ръката и тримата се затичаха, пробивайки си път през тълпата.

Марсел видя, че пленниците се опитват да избягат и хладнокръвно започна да стреля. Откосът мина през цялото множество от бели роби, покосявайки ги като невидим бич Божи, но и тримата вече бяха успели да се скрият в тунела.

Докато Скай и Дзавала тичаха към стълбите, Остин простреля ключалката, за да я блокира и да залости вратата, и ги последва. Куршумите звънтяха в металните решетки и заглушаваха виковете на умиращите.

Остин спря на първото ниво и каза на Джо и Скай да не го чакат. После сви в прохода, водещ към редовете за зрителите. Марсел и останалите главорези не си губиха времето с вратата, а намериха по-пряк път — изкачиха се по стената, която отделяше първия ред пейки от арената.

Остин се изкачи до следващото ниво. Дзавала и Скай го чакаха. Извика им да продължават и се втурна през прохода към следващия

ред пейки. Марсел и хората му също бързо напредваха нагоре, събаряйки мумиите по пътя си.

Злополучният шеф на частната армия вдигна очи и като видя Остин, нареди на хората си да стрелят.

Остин бързо се скри. Куршумите надупчиха стената над главата му. Марсел щеше да го настигне след минути. Трябва някак да го спре.

Остин излезе смело напред. Преди Марсел и останалите да се опомнят, той взе един горящ факел, замахна с всичка сила и го хвърли напред. Пламъкът описа дъга и избухна в искри, когато се приземи сред групичка от мумии.

Напоените с борова смола древни останки мигом избухната в пламъци. Огънят се извиси във въздуха, а ухилените трупове експлодираха като фойерверки. Целият амфитеатър пламна и въоръжените мъже се завтекоха надолу, за да спасят кожата си. Марсел обаче не отстъпи. Продължи да стреля, докато стената от пламъците не го обгърна и автоматът му не замлъкна.

Огънят за секунди обхвана имитацията на Колизеума. Всички редове горяха, а във въздуха се издигаха черни облаци гъст дим. Настъпи неописуем ад. Остин имаше чувството, че е отворил вратата на нажежена ковашка пещ. Свел ниско глава, той побягна към стълбите. Димът лютеше на очите му и той не виждаше почти нищо, докато тичаше към най-горния ред на амфитеатъра.

Дзавала и Скай го чакаха нетърпеливо в началото на прохода, който водеше към катакомбите. Тримата се спуснаха по изпълнения с дим тунел, опипвайки стените, докато стигнаха до пропастта и Моста на въздишките.

Дзавала носеше факел, но той беше на практика безполезен сред черните кълба, излизащи от тунела. После изобщо угасна. Остин падна на колене и ръце и започна да опипва в мрака пред себе си. Пръстите му докоснаха твърда, гладка повърхност и той каза на другите двама да го последват. Опипвайки ръбовете на каменния мост, те запълзяха по тясната ивица в непрогледна тъмнина.

Горещият вятър, духащ откъм пропастта, този път беше наситен със задушлив пушек. Около тях се носеха сажди. Кашляйки, тримата бавно и мъчително стигнаха до отсрещната страна.

Връщането през катакомбите беше същински кошмар. Лабиринтът беше пълен с дим и трудно се ориентираха по

преплетените коридори, но благодарение на факлите, които събраха по пътя, успяха да стигнат до костницата. На Остин и през ум не му бе минавало, че някой ден ще се радва да я види. Пътят към двора щеше да ги изведе от замъка, но не беше сигурен, че ще успее да го намери, затова предпочете да следва прохода към оръжейната.

Надяваше се, че въздухът там ще бъде по-свеж, отколкото в катакомбите, но когато стигнаха до залата, се оказа, че тя е пълна с гъста мъгла от сив дим. Задушливите пари нахлуваха през дузината отдушници по стените. Остин си спомни думите на Расин за вентилационната система на подземния амфитеатър и предположи, че е свързана с вентилацията на самия замък.

Все още се виждаше сравнително ясно и тримата тичешком пресякоха залата. Излязоха през двойните врати и тръгнаха на прибежки по коридорите, докато стигнаха до галерията с портрети. Изрисуваният таван беше покрит от гъсти кълба дим, а температурата се доближаваше до тази в Сахара.

На Остин никак не му харесваше това и постоянно подканяше другите да побързат. Най-после стигнаха до входната врата и с радост откриха, че е отключена.

Изскочи на двора и поеа въздух с пълни гърди.

През отворената врата в замъка нахлу свеж въздух. Подхранен от кислорода, нажеженият въздух в галерията с портрети избухна със силен тътен. Пламъците запълзяха по стените, изпепелявайки маслените портрети на многобройните поколения Фошар.

Из задимения двор тичаха мъжки фигури — охраната на Расин. Всички обаче бяха заети да спасяват живота си и никой не обърна внимание на Остин и приятелите му. Тримата прекосиха двата моста и спряха чак при гротескния фонтан, където потопиха глави в хладната вода, за да отмият саждите от лютящите си очи и да успокоят раздразнените си гърла.

За няколко минути пожарът се разрасна. Докато тримата се отдалечаваха по алеята към гората, чуха силех грохот, сякаш тектонските плочи се наместваха една спрямо друга. Обърнаха се и видяха, че огромната сграда беше напълно обгърната от пламъци, с изключение на кулите, които се издигаха предизвикателно над черните облаци.

После и те се скриха в дима. Чу се втори тътен, още по-силен, последван от приглушен рев. В небето се издигнаха нови пламъци. За миг въздухът над замъка се избистри и Остин видя, че кулите също са изчезнали.

Замъкът се бе сринал до основи, а над руините беше надвиснал гъст облак с формата на гъба. Навсякъде валяха сажди, а облакът се гърчеше и извиваше като жив.

— Мили боже! — извика Скай. — Какво стана?

— Домът на Ъшър — рече Остин.

Скай изтри очите си с края на блузата си.

— Какво каза?

— Разказът на По. Семейство Ъшър и домът им били гнили до мозъка на костите си. Също като Фошар, и те се сринали под тежестта на делата си.

Скай погледна към мястото, на което доскоро се издигаше замъкът.

— Русо май ми допада повече.

Остин я прегърна. Тримата поеха по дългия път към цивилизацията. Няколко минути, след като излязоха от гората, чуха рев на мотор. След малко пред очите им се появи хеликоптер. Бяха твърде изморени да бягат и само го изгледаха апатично. Той кацна пред тях и отвътре се показа Пол Траут.

— Да ви предложи транспорт?

Остин кимна.

— Ако може, и душ.

— И една текила — допълни Дзавала.

— И вана — присъедини се Скай.

— Всичко по реда си — успокои ги Траут и ги поведе към хеликоптера. Гамей, която седеше зад контролните лостове, им се усмихна ослепително.

Закопчаха коланите и след секунди хеликоптерът се вдигна над дърветата, направи кръгче около черната димяща дупка, където някога се намиреше замъкът Фошар, и ги понесе към свободата.

Никой повече не погледна назад.

Линията от кораби се простираше по ръба на континенталния шелф край Източния бряг на САЩ от залива Чесапийк чак до залива Мейн.

Няколко дни по-рано множество кораби на НАМПД и военноморските сили пристигнаха тук от всички краища на света и установиха първоначалния отбранителен периметър на стотина мили на изток от шелфа с надеждата да отблъснат инвазията на водораслите. Безмълвният противник обаче неумолимо настъпваше и ги избутваше назад.

Тюркоазеният хеликоптер на НАМПД беше във въздуха още от изгрев-слънце и следваше курс, който го отведе над издължената армада. Намираха се над нос Хатерас, когато пилотът, Джо Дзавала, погледна през стъклото и каза:

— Прилича на Саргасово море от хормони.

Остин свали бинокъла и се усмихна.

— Саргасово море е като цветна градина в сравнение с това тук.

Океанът беше развил раздвоение на личността. На запад от корабите водата беше синя, както обикновено, и осеяна с бели вълнички. На изток тя имаше нездрав жълтеникаво-зелен цвят, резултат от килимите от горгонова трева, които се простираха, докдето стигаше погледът.

Остин и Дзавала наблюдаваха от хеликоптера как множеството кораби опитват най-различни техники да спрат безмилостното напредване на водораслите.

Военните стреляха широки залпове с големите си оръдия, но дупките, които пробиваха в килима от зеленина, веднага се запълваха отново. Самолети, излитащи от самолетоносачи, обстрелваха водораслите с бомби и ракети, които бяха точно толкова ефективни, колкото комар да ухапе слон. Разпалващи устройства съскаха върху повърхността на дебелия килим, основната част от който всъщност се

намираше под вода. Фунгицидите, с които самолетите заливаха водораслите, се отмиваха на мига.

Остин помоли Джо да завърти над два кораба, които се опитваха да спрат движението на водораслите с помощта на система от тръби, опънати между тях. Безполезно упражнение. Повърхностната бариера проработи — за около пет минути. Тласкани от огромното напрежение на движещата се маса, разпростираща се на много километри разстояние, водораслите просто заляха тръбите.

— Стига ми толкова — каза Остин с отвращение, — да се връщаме на кораба.

Расин Фошар беше мъртва — шепа сгърчена плът и натрошени кости, погребани под руините на някога внушителния ѝ замък, но тази част от плана ѝ жънеше небивал успех. Атлантическият океан се превръщаше в огромно блато, точно както го беше замислила.

Остин се утешаваше, че поне тя и Емил не са между живите, за да се възползват от хаоса. Но това не решаваше проблема, който създадоха. Остин се беше сблъсквал и с други въплъщения на злото, но беше успявал да ги победи. Този противоестествен, безумен феномен обаче не беше по силите му.

Летяха още половин час. Остин виждаше, че корабите се отдръпват, за да не бъдат погълнати от настъпващите водорасли.

Пред екрана стоеше доктор Озбърн, алголог от Океанографския институт „Уудс Хоул“, който беше запознал семейство Траут с надвисналата заплаха от горгонова трева. В едната си ръка държеше дистанционно, а в другата — лазерна показалка. На екрана се виждаше скица на теченията в Атлантическия океан.

— Заразата тръгва от тук, от Изгубения град. Канарското течение отнася водораслите надолу към Азорските острови и на запад през Атлантическия океан към Гълфстрийм. Гълфстрийм се движи на север по континенталния шелф. Там се влива в северноатлантическото течение, което ги отнася обратно към Европа, завършвайки кръга. — Той завъртя лазерната показалка в кръг, за да илюстрира думите си. — Имате ли въпроси?

— Колко бързо се движи Гълфстрийм? — попита някой.

— С около пет възела в най-бързата част. Над сто мили дневно.

— Какво е положението в момента? — поинтересува се Мюлер.

Озбърн натисна дистанционното и скицата изчезна. На нейно място се появи сателитна снимка на Северния Атлантик. По края на океана, близо до континентите, преминаваше неправилна жълтеникава ивица, напомняща на огромна крива поничка.

— Това е снимка в реално време, която ни дава представа за разпространението на горгоновата трева в момента. Сега ще ви покажа и компютърната прогноза за по-нататъшното развитие. — Картината се смени. На новата снимка целият океан беше жълт, с изключение на няколко черни петна в централната част.

През залата премина шепот.

— След колко време ще стигне до това състояние?

Озбърн се прокашля, сякаш му беше трудно да изрече думите.

— Въпрос на дни.

Публиката ахна в един глас.

Той отново натисна дистанционното и увеличи образа около източния бряг на Северна Америка.

— Това е районът под непосредствена заплаха. Стигнат ли водораслите до по-плитките води на континенталния шелф, ще загазим сериозно. В началото това ще унищожи риболовната индустрия по целия източен бряг на САЩ и Канада и северозападна Европа. Опитваме различни мерки за ограничаване на настъплението им. Видях, че преди няколко минути в залата влезе мистър Остин. Би ли ни осведомил какво е положението в момента, Кърт?

„Не изгарям от желание“, помисли си той, докато вървеше към екрана. Погледна бледите лица пред себе си.

— Двамата с партньора ми Джо Дзавала наблюдавахме от въздуха действията по края на континенталния шелф. — Той описа накратко какво видяха. — За съжаление, нито една от приложените мерки няма успех.

— Ами с химикали? — предложи един правителствен бюрократ.

— Химикалите бързо се разтварят от водата и вятъра. В дълбочина се просмуква съвсем малко количество, което може и да убие няколко стръка, но горгоновата трева е толкова гъста, че на практика няма ефект. Говорим за много обширни площи. Дори да успеем да я обхванем цялата, резултатът ще бъде, че ще отровим океана.

— Има ли въобще нещо, което да може да унищожи горгоновата трева на толкова голяма площ? — попита Мюлер.

— Да, ядрена бомба — усмихна се горчиво Остин. — Но дори тя няма да обхване хилядите квадратни километри от океана. Препоръчвам да бъдат издигнати баражи около най-големите пристанища, за да спечелим малко време.

— Време за какво? — обади се възпълен генерал с четири звезди на име Франк Кайл. — Сам казахте, че нищо не може да помогне срещу тази зараза.

— Работи се върху генетично решение.

Генералът изсумтя, все едно Остин беше предложил да заменят пушките на войниците с китки цветя.

— Генетика! ДНК и прочее? И какво, по дяволите, ще постигнете с това? Може да отнеме месеци! Години!

— Готов съм да чуя и други идеи.

Генералът се ухили.

— Радвам се. Смятам да предам предложението ви за ядрени бомби на президента.

Остин неведнъж си бе имал работа с военни, още докато работеше в ЦРУ, и беше установил, че те обикновено са доста предпазливи, когато стане дума за използването на сила, срещу който и да е противник. Генерал Кайл му напомняше за един друг ядрен генерал, Къртис Лемей, но в обстановка на страх препоръките му можеше и да бъдат одобрени.

— Не го предлагам — уточни Остин търпеливо. — Както казах, дори ядрената бомба ще направи сравнително малка дупка в масата от водорасли.

— Аз не говоря за една ядрена бомба. Имаме хиляди, които щяхме да използваме срещу Съветския съюз. Ще засипем целия океан, а ако ни свършат, ще си купим от руснаците.

— Искате да превърнете океана в хранилище за ядрени отпадъци. Подобна кампания ще унищожи живота в океана.

— Тези ваши водорасли бездруго ще убият рибата. Както ви е известно, корабоплаването вече е затруднено. Всеки час губим милиарди долари. Проблемът застрашава градовете ни. Трябва да го спрем, независимо от средствата. Имаме „чисти“ бомби, които можем да използваме.

В залата закимаха множество глави. Остин виждаше, че така доникъде няма да стигнат. Помоли Дзавала да остане до края на заседанието, а самият той се качи на мостика. След няколко минути беше в кабината и се опитваше да се свърже по радиото със семейство Траут, които се намираха на „Сий Сърчър“ над Изгубения град. Бързо установи контакт с кораба и радистът го прехвърли към Пол, който насочваше едно средство с дистанционно управление (СДУ) от палубата.

— Привет от дивия и странен свят на доктор Стрейнджлав^[1] — поздрави го Остин.

— Моля?

— Ще ти обясня след малко. Как върви работата при вас?

— Върви — отвърна Траут без особен ентузиазъм. — Събираме проби със СДУ. Гамей и екипът ѝ правят лабораторни анализи.

— Какво търсят?

— Надяват се да намерят нещо в молекулния строеж на водораслите, което да им помогне. Предаваме информацията на научния екип на НАМПД във Вашингтон, както и на други научни екипи по целия свят. Ами при тебе?

Остин въздъхна.

— Пробвахме всичко, което ни хрумна, но без успех. Вятърът откъм брега малко ни облекчава, но скоро всички заливи по източния бряг ще бъдат задръстени. Вече се виждат петна и в Тихия океан.

— Колко време имаме?

Кърт му предаде думите на Озбърн. Пол притихна.

— Имаш ли някакви проблеми с управлението на това нещо? — попита Остин.

— Районът около Изгубения град е сравнително чист. Заразата тръгва от тук, но се сгъстява на изток и запад.

— Скоро това може да остане единственото чисто място в целия океан. Гледай да си осигуриш път за връщане, за да не ви блокират водораслите.

— Вече разговарях с капитана. На юг има канал, но ако искаме да се измъкнем, трябва да тръгнем до двайсет и четири часа. Какво беше това за Стрейнджлав?

— Тук има един генерал Кайл, който ще се опита да убеди президента да изсипе върху океана всички ядрени бомби, с които разполага.

Траут се слиса, после рече:

— Не говори сериозно, нали?

— Напротив! Лидерите от цял свят са подложени на огромен политически натиск да направят нещо. Каквото и да е. Вицепрезидентът Сандекър може да възрази, но президентът ще бъде принуден да действа, дори планът да е безразсъден.

— Той не е безразсъден, той е направо... И няма да успее. Може да разкъсат водораслите на малки парченца, но те ще продължат да се възпроизвеждат. Ще бъде същата катастрофа. — Той въздъхна. — Кога да очакваме гъби над Атлантика?

— В момента тече среща. Решението може да бъде взето още утре. Когато машината се задейства, нещата могат да се придвижат много бързо, особено при положение, че горгоновата трева е стигнала до бреговете ни. — Той замълча. — Мислех си за Маклийн. Той не ти

ли каза, че може да измисли средство срещу водораслите, използвайки формулата на Фошар?

— Да, смяташе, че е възможно. За съжаление, не разполагаме нито с Маклийн, нито с формулата.

Остин се сети за шлема, заровен под тонове камъни в замъка.

— Ключът се намира в Изгубения град. Каквото и да е причинило мутацията, то идва от там. Трябва да има начин да го използваме, за да се преборим с тая напаст.

— Да помислим — съгласи се Траут. — Маклийн знаеше, че във формулата му за удължаване на живота има грешка. Тя подмладяваше, но както научи Расин Фошар по трудния начин, беше непредсказуема и в крайна сметка водеше до още по-бързо състаряване.

— Точно това имах предвид. Природата винаги се стреми към баланс.

— Така е. Като ластик, който се връща, след като си го опънал.

— Не знам дали на мадам Фошар би й харесало да я сравняваш с ластик, но и аз имах предвид равновесието. Мутации се случват всеки ден, дори при хората. Природата си има начин да ги коригира, в противен случай щеше да има куп хора с по две или три глави... което може и да не е толкова лошо, като се замисля. Като говорим за остаряване, всеки жив вид има ген на смъртта, който убива старите индивиди, за да освободи място за новото поколение. Горгоновата трева е имала стабилно поведение, докато Фошар не са вкарали в уравнението ензим, който да наруши баланса. Рано или късно ластикът трябва да се върне обратно.

— Ами мутантите, които живяха толкова дълго?

— Там положението беше изкуствено създадено. Ако бяха оставени сами на себе си, вероятно щяха да се изядат един друг. И пак да настъпи равновесие.

— Константата тук е ензимът — обобщи Траут. — Той е факторът, който може да забави, а може и да ускори остаряването.

— Накарай Гамей пак да го погледне.

— Отивам да я видя.

— Аз пък се връщам на срещата, за да опитам да разубедя генерал Кайл да изсипе дъжд от ядрени бомби над океана, но не съм оптимист.

На Траут му се виеше свят. Семейство Фошар бяха мъртви, но продължаваха да измъчват света и от гроба. Той слезе в лабораторията, където Гамей работеше с четиричленния си екип от морски биолози и океанолози.

— Чух се с Кърт — осведоми я той. — Новините не са добри. — После ѝ преразказа накратко разговора им. — Откри ли нещо ново?

— Изследвах взаимодействието между ензима и растението, но не стигнах доникъде, затова се насочих към ДНК. Никога не е излишно да прегледаш предишните проучвания.

Тя го заведе до една маса, на която бяха наредени двайсетина стоманени контейнера.

— Във всеки от тях има проба от горгоновата трева. Изложих ги на действието на ензимите, които СДУ събра от колоните, за да видим какво ще стане. Исках да разбера дали ще има реакция, ако претоваря водораслото с различни ензими. Но следя и други неща и наскоро не съм поглеждала пробите.

— Да видим дали съм разбрал какво се е случило. Фошар изкривяват молекулния строеж на ензима, като го отделят от микроорганизмите, създаващи веществото. Водораслите възприемат грешката в генетичния си код и мутират.

— Доста добро обобщение.

— Не бързай. До този момент водораслите си живеят добре с ензимите в естественото им състояние.

— Точно така — потвърди Гамей. — Модифицираният ензим обаче взаимодейства с най-близката форма на живот, която в случая се оказва неприятно, но съвсем нормално водорасло, и го превръща в чудовище. Надявах се свръхдозата да ускори процеса на остаряване, както стана с Расин Фошар, но не стана.

— Всичко това звучи логично, може би нещо липсва. — Той се замисли за миг. — Ами ако не ензимът, а бактериите са решаващият фактор?

— Не ми е хрумвало. Занимавах се с веществото, убедена, че то играе основната роля, а изобщо не се сетих за микроорганизмите, които го произвеждат. За да извлекат ензима, Фошар са избили бактериите, които може би са поддържали равновесието.

Тя се приближи до хладилника и извади една стъкленица оттам. Течността вътре имаше блед кафеникав цвят.

— Това е култура от бактерии, които събрахме от колоните на Изгубения град.

Гамей отмери малко от течността, наля я в един контейнер с горгонова трева и си отбеляза нещо.

— Сега какво?

— Ще дадем време на бактериите да си свършат работата. Няма да е дълго. Аз не съм яла нищо. Какво ще кажеш да хапнем?

— А какво ще кажеш да излезем оттук и да се нахраним като бели хора в трапезарията?

Гамей отметна косата си.

— Това е най-доброто предложение, което чувам днес.

Това бяха сигурно най-вкусните чийзбургери в целия свят. След час, освежени и заситени, двамата Траут се върнаха в лабораторията. Пол погледна контейнера, но зелената маса вътре му се стори непроменена.

— Може ли да погледна по-отблизо? На тази светлина не се вижда добре.

Гамей му посочи едни дълги пинсети.

— Използвай тях. Можеш да разгледаш пробата в тази мивка.

Пол извади кълбото водорасли от контейнера, занесе го до мивката и го пусна в пластмасовото корито. Само по себе си изглеждаше съвсем невинно. Не беше красиво, но предизвикваше възхищение с функционалността си. Мустачетата му се закачаха за мустачетата на другите водорасли и заедно образуваха огромния килим, превзел океана. Траут го побутна с пинсетите и се опита да го вдигне. Водораслото се скъса и падна обратно.

— Съжалявам, скъсах го — каза той на Гамей.

Тя го изгледа странно и взе пинсетите от ръката му. Хвана другия край на растението, но то отново се скъса. Повтори експеримента. Тънките израстъци се късаха с лекота. Тя взе един от тях, пренесе го на масата, нарязва го, сложи тънките парченца на предметни стъкла и ги разгледа под микроскопа.

След малко вдигна поглед от окуляра.

— Умират!

— Какво!? — Траут надникна в мивката. — На мен ми изглеждат съвсем здрави.

Тя се усмихна и откъсна още няколко мустачета.

— Това никога не може да стане със здраво водорасло. Мустачетата са като много здрава гума. А тези са крехки.

Гамей повика асистентите си и ги помоли да пригответ предмети стъкла с различни части от пробата. Когато отново вдигна глава от микроскопа, очите ѝ бяха зачервени, но на лицето ѝ грееше широка усмивка.

— Първа фаза на некроза. С други думи, умира. Ще опитаме и с другите проби, за да се уверим.

Тя наля от течността с бактериите в другите контейнери и изчакаха още един час. Микроскопският анализ потвърди предположението им. Всички проби, изложени на контакт с бактериите, умираха.

— Бактериите всъщност ядат нещо от горгоновата трева, което ѝ е необходимо за оцеляването — каза тя. — Ще трябва още изследвания.

Траут взе стъкленицата с бактериите.

— Кой е най-ефективният начин да използваме гладните гадинки?

— Трябва да добием голямо количество, да ги разпространим и да ги оставим да си свършат работата.

Пол се усмихна.

— Как мислиш, дали британското правителство ще ни позволи да използваме подводницата на Фошар, за да ги пръснем навсякъде? Тя притежава и капацитета, и нужната бързина.

— Мисля, че и салто ще направят, само и само да не се окажат островите им изолирани от целия свят.

— Маклийн отново ни спаси живота — поклати глава Траут. — Даде ни надежда, че можем да победим проклетото нещо.

— И Кърт заслужава признание.

— Да, той каза, че трябва да се върнем в Изгубения град и да помислим как да възстановим равновесието.

Пол се насочи към вратата.

— Ще му съобщиш ли добрата новина?

Той кимна.

— А после ще му кажа, че е време да изпратим подобаващо един шотландски джентълмен.

[1] Герой от черната комедия „Д-р Стрейнджлав или как спрях да се страхувам и обикнах бомбата“ на Стенли Кубрик от 1964 г. — Бел.прев. ↑

Езерото лежеше, сгушено в прегръдките на надиплените лилавеещи хълмове, покрити с килими от пирен. Беше дълго няколко километра и наполовина толкова широко, а спокойните му води отразяваха безупречно синьото шотландско небе.

Откритата дървена лодка се отдалечи от брега, оставяйки следа в гладката му като огледало повърхност, и спря в най-дълбоката му част. На нея имаше четирима пътници: Пол и Гамей Траут, Дъглас Маклийн и покойният му братовчед Ангъс. Прахът му беше прибран в инкрустирано византийско сандъче, с което химикът се беше сдобил при едно от пътешествията си.

Дъглас Маклийн бе срещал братовчед си само веднъж, на една сватба преди няколко години. Бяха си допаднали и се заклели да се виждат по-често, но както обикновено става с уговорките на чаша уиски, така и не бяха осъществили плана си. До този момент. Дъглас беше единственият жив роднина, когото Траут успя да открие. Не помаловажно беше, че свиреше на гайда. Не хубаво, но силно.

Разкрячен, за да не изгуби равновесие, Дъглас стоеше на носа на лодката, облечен в карираната носия на рода си. Когато Гамей му даде знак, той засвири „Удивителна благодат“. Под звуците на завладяващата мелодия, която отекваше в околните хълмове, Пол изсипа сиво-кафявата пепел от сандъчето във водата. Тя се понесе по повърхността и постепенно потъна.

— Ave atque vale' — каза тихо Траут.

В същото време, но на друго място Джо Дзавала носеше заедно с неколцина други мъже прост дървен ковчег по пътеката между надгробните камъни в двора на стара църква близо до Руан. Останалите бяха все наследници на капитан Пиер Льован.

Край отворения гроб на съпругата и сина на капитана стояха поне двайсетима души от рода Льован. Към тях се присъединиха и представители на френската армия. Докато свещеникът изричаше

последните ритуални слова, военните отдадоха чест и ковчегът бе спуснат в гроба, който най-сетне щеше да даде покой на войника.

— Ave atque vale^[1] — прошепна Дзавала.

Високо над лозята на имението Фошар кръжеше малък червен биплан. Остин погледна часовника си, наклони леко „Авиатика“ и според предварителната уговорка изсипа праха на Жул Фошар, чието тяло бе извадено от ледника.

Имаше известни спорове дали той трябва да се кремира поради общото негативно отношение на католическата църква към този ритуал. Но тъй като нямаше живи роднини, Остин и Скай взеха нещата в свои ръце и решиха да върнат Жул в земята на любимите му лозя.

И Остин изпрати Жул Фошар със същите думи като Траут и Дзавала. След това взе микрофона, който го свързваше със Скай в предната кабина.

— Е, това беше. Той се оказа най-добрият от цялата фамилия. Заслужаваше нещо по-добро от това да лежи замразен като близалка в ледника.

— Съгласна съм. Чудя се само какво ли щеше да стане, ако беше стигнал до Швейцария.

— Никога няма да разберем. Можем да си представяме, че в някоя паралелна вселена е успял да спре войната.

— Хубава мисъл — каза Скай и след малко добави: — Колко още можем да летим с това нещо?

— Докато ни свърши горивото.

— Дали ще стигне до Прованс?

— Чакай малко. — Той въведе точката на GPS-а и зададе маршрута по въздух, за да изчисли необходимото гориво. — Ще отнеме няколко часа и ще трябва да спрем за презареждане. Защо питаш?

— Шарл ни предложи да се възползваме от вилата му. Каза дори, че можем да вземем новото му „Бентли“, ако обещаем да не се гмуркаме с него в басейна.

— Трудно условие, но ще го приема.

— Вилата е чудесно място — продължи Скай възторжено, — тихо и красиво, с чудесна винена изба. Стори ми се, че там ще бъде много удобно да поработя над статията си. Трябва например да взема под внимание Фошар. С помощта на това, което ни разказа Расин, ще

мога да докажа теорията си, свързваща минойците с ранната европейска търговия. Ще поговорим и за твоята теория, че са стигнали на север чак до Фарьорските острови. Може би дори до Северна Америка. Какво мислиш?

— Не си нося никакви дрехи.

— На кого му трябват дрехи? — засмя се тя многообещаващо. — Това никога не ни е спирало.

Остин се усмихна.

— Май на това му казват решаващ аргумент. Хващаме попътния вятър. Ще се постарая да стигнем навреме за вечеря.

Той погледна компаса и насочи самолета на юг, към примамливите брегове на Средиземно море.

---

[1] Здравей и сбогом! (лат.) — Бел. Прев. ↑

Издание:

Клайв Къслър, Пол Кемпрекос. Изгубения град

Американска. Първо издание

ИК „Pro book“, София, 2012

ISBN: 978-954-2928-188

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.